pag 1 - 116

1/ = REALITĂȚI =

Cadrul geo-politic

jidanii, fanarioții și neofanarioții

pag 1 - 116 → computerizate și corectate - Dixon G.

2/ Urmează - Să se efectueze computerizarea începând cu pag. 652 - până la pag 759 inclusiv

551,

INTRODUCERE

O cunoaştere realistă a trecutului poate oferi o bază solidă de plecare, pentru o acţiune politică serioasă şi de mari proporţii a cărei traiectorie să urmeze însăşi linia destinului acestui neam.

Elementul politic ar putea fi definitoriu pentru aprecierea obiectivă a realităţii -nu deformată de fantezie- pentru ca pe ea să se clădească o imagine clară şi realistă.

„Numai pornind de la realităţi -spune Aurel Popovici- de la experienţele practice milenare, ale unui popor oarecare, poţi ajunge la constatarea condiţiilor indispensabile dezvoltării lui, la constatarea unor adevăruri veşnice, valabil apoi pentru toţi oamenii......" (p. 54,Naţionalism sau democraţie)"

Numai aşa poate avea loc o dezvoltare normală."Noi susţinem -spunea Eminescu- că poporul român, nu se va putea dezvolta ca popor românesc, decât păstrând drept baze pentru desvoltarea sa, tradiţiile sale istorice astfel, cum ele s-au stabilit în curgerea vremilor.Noi susţinem că e mai bine să înaintăm încet, dar păstrând firea noastră românească, decât să mergem repede înainte, dezbrăcându-ne de dânsa." (M. Eminescu pag. 562, vol. I) „Fondul rasial Traco-latin"- „Dacă ţara ar fi locuită de către altă rasă decât cea traco-latină, răul n-ar fi mare.Dar noi trebue să ţinem neapărat seama de calităţile şi defectele rasei noastre, de predispoziţiile ei psihologice, de câte ori croim legi generale."(M. Eminescu, pag. 509, vol. I)

Evident, o prizmă (o modalitate) absolută pentru descifrarea tuturor liniilor de mişcare ale unui popor în istorie nu a fost descoperită.

Iţele determinismului sunt atât de încâlcite pentru biata minte omenească.La aceasta se adaugă şi naivităţile unui apreciabil şi inevitabil coeficient de subiectivism personal, cât şi caracterul epocii.

Aşa zisa obiectivitate absolută nu există în criteriile istorice.

Conştient sau inconştient toţi istoricii care au avut un punct de vedere personal influenţat de temperamentul lor cu substrat rasial, dar în acelaşi timp, era şi viziunea epocii în care au trăit.Adică se reflectă concepţia de viaţă a stilului dominant.Chiar aşa zisa obiectivitate ştiinţifică reflectă o anumită concepţie.Faţă de pasiunile omeneşti care frământă istoria nu este posibil pentru cel care o cercetează să nu ia o atitudine subiectivă.Este vorba de aderenţa firească, sau repulsia tot firească, la stilul de viaţă respectiv.Lucrul acesta apare cu atât mai evident, cu cât se poate vedea că şi personajele intrate în istorie apar mai mult sau mai puţin în relief după gradul de aderenţă al stilului lor de viaţă la epoca respectivă.Aşa se face că fiecare epocă are personajele sale istorice pe care le exaltează.

Acest lucru îl putem vedea chiar sub ochii noştri.În epoca democraţiei Cicero care presta tipul de avocat, era exaltat în vreme ce Scyla era denigrat ca cel mai oribil tiran.Dimpotrivă, după concepţia rasistă, care se afirmă (Vezi Joseph A. Gobineau) Scyla a fost singurul şi ultimul clarvăzător om de stat al antichităţii care a vrut să salveze elita conducătoare romană şi să prevină decadenţa pregătită de semitizarea plebeiană care era să aducă la haosul de mai târziu.Acelaşi lucru cu Cezar.În această viziune Cicero apare ca un retor limbuţ.

Dar, chiar în epoci mai apropiate se remarcă acest lucru.N-a fost lansat Fouche (sau Taleyrand) această căzătură morală a veacului trecut ca prototip şi model al cetăţeanului care ştie să facă politică! În zilele noastre, de intersecţie istorică, nu strălucesc şi pălesc figuri istorice după cum adie un curent sau altul, determinat de concepţia şi stilul de viaţă care predomină! Evident, la ultima analiză, în lupta dintre bine şi rău, singurele poziţii divergente, ireconciliabile, în aprecierea trecutului, vor exista cu toate variantele şi combinaţiile de stiluri.Este firesc să fie aşa.Nu este firesc însă să existe asemenea poziţii divergente în cadrul unei concepţii bine precizate.Concepţia de bază a statului român este ideea naţională.Premiza de la care se porneşte este în mod simplu şi lapidar, formulată de Aurel Popovici: nu există „omenire" ci numai „neamuri". Nu există „oameni" ci : numai români, unguri, nemţi, etc.".Aceasta are un caracter axiomatic.(Poate tot atât de arbitrar, ca şi toate construcţiile minţii omeneşti)

Poate există alţii -după cum şi există- care să susţină invers, că nu există neamuri -acestea sunt o prejudecată- ci omenire, că nu există români, unguri, nemţi, etc., ci numai oameni.Această poziţie este clară cu toate dedesubturile ce-i stau la bază.Paradoxul este că poţi să preiei o premiză şi inconştient şi lipsit de făţărnicie să evoluezi spre cealaltă.A lămuri mai bine, precizând direcţia de mişcare cu toate consecinţele ei şi a-i descifra sensul-linia, cum se spune în termenii legiunii, înseamnă a privi realist.Tactica politică a Căpitanului nu poate fi înţeleasă în liniile ei tactice şi strategice decât, scrutând trecutul în mod riguros, fără prejudecăţi, şi cu adâncă sinceritate pentru a desprinde accidentul de permanent, privind prezentul cu curaj oricât de neplăcut (hidos) ar fi în unele privinţe şi proiectând în viitor, în mod clar această lume, care să ducă la împlinirea destinului ei pe acest pământ, care este învierea neamurilor!

Istoria dă (relevă) mai clar tendinţele permanenţei, indică mai bine direcţia mişcării: în creare.Prezentul arată mai mult accesoriul care întunecă aceste tendinţe.

„Deci, înainte de a scrie istoria unei ţări izolate (separate) şi de a încerca să lămurim întrebările la care o astfel de temă este bogată (abundentă), este absolut necesar să examinăm, să cercetăm şi să

cunoaştem exact sursele şi natura colectivităţii din care această ţară formează o parte.

Trebuie studiate elementele din care este compusă, schimbările prin care ele au trecut, cauzele acestor transformări, starea în care a ajuns rasa ei prin amestec repetat." (Gobineau, pag. 743)

Mai întâi politica naţională românească trebuie smulsă din contradicţiile care o balotează (în parte explicabile în veacul al XIX-lea, dar multe infiltrate în adânc).

Pentru aceste realizări sunt necesare multe revizuiri.În primul rând trecutul."Nici în trecutul nostru -spune Lovinescu, cu o brutală sinceritate şi cu o mare îndrăzneală de gândire- poporul român nu s-a putut dezvolta în forme proprii şi a fost deviat de la virtualităţile rasei sale, veacuri întregi şi-a exprimat gândul său latin (N.n. poate mai exact trac) în slove chirilice şi că moştenirea originală a fost întreruptă, lăsând loc unei moşteniri dubioase.

553. „De altfel, în epoca fanariotă, e greu de găsit în tradiţia românească, un temei solid pentru multiplele forme şi instituţii ale culturii moderne în tradiţia noastră, afirmă Lovinescu, trebuie să recunoaştem un amestec de elemente, eterogene nu numai româneşti (ceea ce este firesc) ci şi antiromâneşti." (Lovinescu, vol. II, pag. 127, citat de I. Maiorescu, pag. 215) Indiferent spre ce concluzii tinde Lovinescu esenţială este necesitatea revizuirii.

Trecutul trebuie pătruns adânc în esenţa lui, pentru că alături de sanctuarele măreţe pe care le include, se observă şi o serie întreagă de metehne detestabile dar accesibile care, prin înlănţuirea şi perpetuarea lor tind să devină o a doua natură, zădărnicind fecundarea şi afirmarea adevăratei noastre fiinţe naţionale.Pentru că şi din istoria românească rezultă o serie întreagă de calităţi şi defecte, acestea nu trebuie exaltate împreună în stil romantic.Calităţile potrivite fundamentului nostru rasial, trebuie dezvăluite şi cultivate, iar defectele aflate în disonanţă cu acest fond, şi care îl alterează, trebuie înfierate.

Pentru ca adevărata noastră fire, autenticul calităţilor noastre, să strălucească viu trebuie însă ştearsă zgura lăsată de intemperiile istoriei.Talanţii dăruiţi de Dumnezeu trebuiesc dezgropaţi şi valorificaţi.Mai mult: criteriul istoric de judecată trebuie descătuşat de concepţia amorală de până acum, de a măsura valoarea evenimentelor prin prizma rezultatelor, indiferent de mijloacele folosite (scopul scuză mijloacele) în detrimentul celui mai vechi criteriu arian, al luptei dintre bine şi rău.Eforturile de afirmare a binelui în forme din ce în ce mai perfecţionate trebuie sărbătorite, precum înfrângerile trebuie deplânse.Aceasta ca tendinţă absolută.La noi însă, nu s-au tras concluzii nici chiar din concepţia actuală când s-au identificat şi stabilit o serie de adevăruri, când s-a cristalizat experienţa trecutului.Oamenii politici au acţionat în continuare

empiric, superficial, fără o concepţie clară acumulând noi derutări şi încâlciri, făcând mai sumbre perspectivele viitorului şi îndepărtând neamul românesc de la linia destinului său.De aceea s-a născut o discrepanţă între cei care ne-au intuit esenţa şi ne-au gândit viitorul şi cei care au acţionat politic.

Pe aceste largi dimensiuni pe care se vor eşalona realităţile româneşti va trebui judecată şi apreciată acţiunea şi tactica politică a Căpitanului în comparaţie cu acţiunea politică a contemporanilor săi.

În această parte a lucrării va fi prezentată cât se poate de obiectiv, tema politică ce se cere rezolvată, desfăcută în elementele ei esenţiale.

În acest fel se va vedea cum s-a încercat rezolvarea temei politice de către diverşi oameni de stat şi ce a însemnat acţiunea lor pentru ridicarea poporului român.Tot de aici se va vedea mai clar dacă în stadiul de evoluţie în care se află poporul român, n-ar fi o imperioasă necesitate istorică aplicarea stilului de luptă al Căpitanului (a tacticii de luptă a Căpitanului), aşa cum a fost ea prezentată în capitolul precedent, deoarece după veacuri de dibuire această concepţie îmbrăţişează intregal trecutul, prezentul şi viitorul neamului românesc (ieşind din contingente), căpătând aproape un caracter de religie.

Mai mult chiar din unele defecte organice, dacă sunt recunoscute, se pot obţine avantaje în acţiune.

TRECUTUL ÎNDEPĂRTAT

554.

I.TRACII

Este un fapt unanim acceptat de istorie că elementul trac este fundamentul neamului românesc.Peste el s-a aşezat, ca urmare a unei politici de stat, elementul roman colonizator, în proporţii mult mai mici decât a exagerat şcoala latinistă.S-au infiltrat mai târziu, unele filoane barbare în special triburi slave.

Aşadar, substanţa sufletului românesc la origine este de esenţă tracă, turnată şi impregnată de forme romane determinate în special de adaptarea limbii şi cu unele aderenţe accidentale şi periferice de esenţă eterogenă şi în special slave.

Cred că ar fi o greşeală de nuanţare în gradaţie dacă s-ar atribui acestor componente noţiunea generică de dimensiuni, deoarece nu există între ele echivalenţă.Este diferenţa esenţială între fondul trac, forma romană şi accidentul slav.

Poporul român, care ca orice popor doreşte să-şi contureze o individualitate bine distinctă, trebuie să aibă o axă de dezvoltare pe care să cristalizeze stilul său original şi autentic.Această axă trebuie să fie însăşi linia destinului său, să rămână înfiptă solid în substanţa iniţială unde a implantat-o Dumnezeu, şi de unde, în permanenţă îşi va trage seva.Oricare altă tendinţă care ar devia-o ar trebui înlăturată ca perturbatoare.În cazul în care în limba unei naţiuni apar contopiri de substanţe eterogene, cu tendinţe multiple şi divergente, ar trebui să se facă selecţia cea mai apropiată de autentic.Atât selecţionarea cât şi menţinerea pe linia proprie se realizează natural, prin instinct şi predispoziţii psihologice, în momentul trăirii biologice a unui neam şi lucid prin acţiune politică, atunci când un neam devine conştient sau când o rasă devine conştientă.Dacă nu se ţine seama dea acest fapt fundamental se produc perturbări şi implicit urmează criza.Pentru poporul român s-a admis că bază etnică o formează tracii, dacii şi geţii.Din acest fapt rezultă o serie de factori pentru toate planurile sale de evoluţie.Şi totuşi acţiunea politică pe unele din aceste planuri s-a desfăşurat uneori în alte sensuri, dacă nu chiar total împotriva sensurilor fireşti.

Există, evident, explicaţii pentru aceste fapte, pe unele încercăm să le prezentăm în lucrarea de faţă.

Mai întâi să arătăm sumar unele trăsături caracteristice, care se desprind din realitatea tracică, luând această realitate ca bază de plecare.

Evident rasa tracă a primit prin colonizările romane şi un anumit debit de sânge străin.Acest debit este în proporţie mult mai redusă decât încearcă să susţină din romantism şi unele considerente politice, unii dintre

555

istoricii noştri din veacul trecut.Acest debit trebuie considerat în proporţia sa adevărată.La fel şi cu infiltraţiile barbare slave de mai târziu.Tracii alcătuiesc baza etnică a poporului român.Acest fapt odată stabilit, el trebuie să fie axa diriguitoare a existenţei noastre.

Pe acesată axă se va cristaliza stilul nostru original, autentic.Orice altă tendinţă care deviază această axă trebuie înlăturată ca perturbatoare.

Celelalte sedimente infiltrate în componenţa etnică, trebuie să fie doar accesoriu.Liniile care se desprind din acestă realitate tracică sunt pe toate planurile multiple şi variate.Le semnalăm în ordine pe scurt:

556.

A.Autohtonia

Ca urmaşi (descendenţi) direcţi ai neamului trac, românii sunt la ei acasă, pe întreaga arie pe care o ocupă acest mare popor al antichităţii, cel mai numeros după cel al Indienilor, după consemnările lui Herodot.Această arie înseamnă aproape întreaga peninsulă balcanică, mai puţin Elada, întregul spaţiu Carpato-Danubian până la izvoarele Calderului şi ale Vistulei.Cu drept cuvânt relevă Eminescu: „Românii nu sunt nicăieri colonişti, venituri, oamenii ai nimănui, ci pretutindenea unde locuiesc sunt autohtoni, populaţie nepomenit de veche, mai veche de cât toţi conlocuitorii lor" (pag. 80, vol. I)

Dintr-un asemenea fapt, unele popoare care n-au simţul măsurii, ar fi scos baza unui imperialism agresiv.La noi însă, nu s-a relevat nici măcar mândria legitimă din care se naşte firesc, sentimentul de stăpân.Ori unde ne-am mişcat ca neam de păstori, de la nord la sud, de la est la vest şi invers, ne-am mişcat pe pământul nostru milenar.Acest adevăr elementar anulează din plecare orice teorie puerilă şi orice discuţie inutilă.Nu este vorba de imperialism agresiv ci de spirit ofensiv de afirmare a unui adevăr elementar.Cât mai este mentalitatea românească de astăzi, străbătută de acest sentiment de stăpân în toate manifestările ei, nu se ştie.

B.Tezaurul spiritual al unui mare popor

Mai mult ca atâta:Toate impulsurile şi virtualităţile pe care le-a avut poporul trac, la care mergeau adesea filozofii elini să se inspire, nerealizate încă, le poartă în sânge poporul român.Alături de albanezi şi iliri, el este singurul care a păstrat în munţii săi acest sânge mai puţin alterat.Desigur şi celelalte popoare balcanice au la bază sângele trac al maselor de români autohtoni pe care i-au cotropit.Sedimentele depuse de năvălitori au fost masive şi astfel acest suflet trac mocneşte înăbuşit în adâncuri.Nu este exclus ca toate crizele ce tulbură popoarele din Balcani, să fie determinate de acest proces de sufocare.

Neamul de păstori români este chemat să valorifice imensul tezaur spiritual al strămoşilor săi traci. Unitatea civilizaţiei neolitice cu tot sudul şi estul european pe aria pe care cuprinzând şi pământul românesc, se întinde din pusta ungară până în Ucraina şi regiunea Kievului, în Carpaţii Nordici până la Marea Egee şi constituie Civilizaţia Tracă.Cu cât această valorificare se face mai strălucit cu atât aderenţa sufletului trac ce zace înăbuşit în atâtea popoare din Balcani, va fi totală.Din această polarizare se poate naşte o cultură originală, autentică şi unică, cu influenţe adânci în toate domeniile vieţii, constituindu-se într-o axă de dezvoltare normală a tuturor popoarelor din acest ţinut zbuciumat.

Dar intelectualitatea şi-a luat vreodată misiunea de a valorifica comoara spirituală a strămoşilor traci?

S-a îndreptat vreodată spre acest izvor autentic?

557

C.Credinţa în nemurire

Tracii se considerau nemuritori.Ei credeau în nemurirea sufletului, în existenţa de dincolo.Plângeau la naştere şi se înveseleau la moarte.Herodot spunea despre obiceiurile tracilor:"Jeleau pe noul născut şi se veseleau şi glumeau atunci când murea cineva"."Priveghiul arăta mai degrabă bucurie decât întristare, cu măşti cu jocuri şi glume, o moştenire a acelei vremi".(Constantin Giurescu) La ei pe primul plan era sufletul: "Nu se poate să încercăm să vindecăm trupul fără ca să îngrijim şi de suflet".(Platon, citat de Giurescu în Istoria Românilor)

Elementul esenţial al culturii getice era Religia.

În această atitudine faţă de moarte se reflectă întreaga lor concepţie despre viaţă.Dispreţuiau viaţa materială şi năzuiau spre voluptatea morţii eroice.Îşi găseau sensul vieţii în luptă, în slujirea forţei binelui.Zeul lor Zamolxis era cerul senin, luminos.Vitejia lor legendară îşi trăgea seva, din această concepţie.Atitudinea temerară şi sfidarea oricărei primejdii pentru ei era firească, în timp ce duşmanilor le provoca groază.Căutau lupta cu primejdiile ei, setea de luptă îi făcea adesea să se angajeze ca mercenari.Nu fără temei se născuse legenda că Tracia veche ar fi patria zeului războiului,Când erau înfrânţi căpeteniile războinicilor daci nu se lăsau prinşi vii pentru că nu vroiau să împodobească pentru învingători carele de triumf.Preferau moartea.Aşa au procedat Dapyx, Decebal şi nobilii lor.De aceleaşi concepţie era pătrunsă şi femeia tracă.

„În asemenea împrejurare, la geţi, preluau deasemenea şi femeile asprimea virtuţii bărbăteşti."

Femeile se sinucideau la moartea soţului lor.

„Femeile dacilor înfrânţi îşi întindeau cu curaj una alteia cupa cu otravă". (Roesler, pag. 46)

Ce răzbate ca sens în viața noastră contempoarnă, din această concepție virilă de viață? Cine s-a gândit să răscolească la viață aceste virtualități, ce se manifestă sporadic în sufletul românesc, pe câmpul de luptă dacă nu pentru frumusețea lor, cel puțin pentru crearea de forță şi dinamism pentru a viriliza puțin atmosfera timorată şi feminizată în care se mişcă aşa zisa elită conducătoare.Există un plan în sistemul nostru educativ care să fie solid ancorat în aceste realități? În afară de câteva relatări searbăde în manualele de istorie şi acelea rămânând fără vreun efect în mersul vieții? Care bărbat de stat, care educator sau reformator a înjghebat un sistem politic prin care să capteze această imensă forță prepulsivă ce gâlgâie la baza rasei noastre?

558.

D.Austeritatea

A fost pârghia de ridicare a poporului dac, la o nemaiîntâlnită înălțime, până astăzi.Austeritatea a rămas aspectul caracteristic al trecutului strămoşilor noştri.Ea, austeritatea, a creat statul lui Burebista.Casta preoților forma şira spinării, elita acestui stat, fără ca acesta să fie un stat teocratic în sens oriental.Religia tracilor nu era încorsetată în forme dogmatice, de unde să capete aspecte intolerante şi tiranice (esența germanică).Forța şi prestigiul lor reieşea din viața sobră şi ascetică pe care o duceau.

„Ei nu se căsătoreau, nu mâncau carne şi nici un fel de vietate, ci numai lapte, brânză şi miere" (Constantin Giurescu, pag. 92,Istoria Românilor)

Făceau slujbe pe înălțimile munților, erau prezicători şi medici.Trăiau o viață de pustnici.

Istoricii vechi spun că pe această castă de preoți asceți-decenii, s-a sprijinit Burebista în crearea statului şi de ei s-a folosit în ridicarea poporului său în decadența în care alunecase.

„El a găsit țara în decădere după o perioadă de războaie nefericite.

Domneau desfrâul şi o grea atmosfera de înraire şi depravare, corupție, decadență morală.Era un viciu răspândit.S-a văzut moral şi politic în stare de descompunere.

Atunci a devenit Burebista salvatorul dacilor.Nu a înfăptuit însă singur înnoirea poporului, prin legi regale şi exemplul său.Fără educație ar fi rămas formal o aparență.Regele s-a aliat cu preotul, brațul autoritar, prestigios cu cel spiritual, statul cu biserica.Şi prin voia soartei, regele a găsit printre preoți pe Deceneus, un bărbat care a ştiut să emoționeze şi să stimuleze prin intențiile sale înțelepte.Atunci a început o severă reînnoire, îmbunătățire pentru națiunea docilă.Ambii maeştrii au văzut cele mai frumoase rezultate ale acțiunii lor.Prin exerciții neîncetate a fost trezită

hărnicia, a fost introdusă cumpătarea în viața chibzuită, destrăbălarea a trecut la ascetism.

Trebuie să fi fost plin de avânt entuziasmul şi arzătoare râvna, care se revarsă de la aceşti doi reformatori şi îndeplinită de alții.Domnia tiranică nu-şi va lăuda niciodată asemenea efecte.Abia a schimbat Buerebista spiritul poporului conform cu nou întărita putere către exterior, că au apărut din toate părțile jefuind triburi vecine." (Das vorrömische Dacien, Dr. E. Roesler, Wien 1864, pag. 3-4)

Câți dintre oamenii noştri de stat au reflectat asupra acestei formidabile experiențe din trecutul strămoşilor noştri? Căci ei îşi fondaseră acțiunea lor pe împlinirea şi conlucrarea dintre forța materială şi cea spirituală şi câți dintre ei au sesizat necesitatea elementului educativ printr-un proces de interiorizare care să asigure predominarea spiritului!

În ce raport s-a situat statul român modern față de biserica națională şi în ce raport s-a aflat biserica față de neamul românesc?

Marele rege Buerebista, puternică personalitate (Statul Dac în culmea puterii, 60 de ani atinge apogeul dezvoltării)

Îndreptarea prin abstinență şi sobrietate „Boirebistas, Getul, luând conducerea națiunii sale, a ridicat pe oamenii aceştia înrăiți de nesfârşitele războaie şi i-a îndreptat prin abstinență, sobrietate şi ascultare de porunci, aşa încât, în câțiva ani, a întemeiat o mare împărăție şi a supus geților pe toți vecinii lor". (Strabo, citat de C. Giurăscu, Istoria Românilor, pag. 53)

559/ **E.Nerealizarea în istorie**

Poporul trac nu s-a realizat în istorie aşa cum îl îndreptățea atât numărul cât şi calitățile sale.Era unul dintre cele mai numeroase popoare din antichitate.Se spune, după Herodot, părintele istoriei, că „Neamul tracic -spunea el în cartea a IV- era cel mai numeros, după cel al indienilor, cel mai mare dintre toate.Dacă ar avea un singur domnitor şi ar fi uniți între dânşii, ar fi de neînvins şi, după cum cred eu, cu mult mai puternici decât toate popoarele". (C. Giurescu, Istoria Românilor, pag. 30)

Setea exagerată de libertate personală le zădărnicea orice spirit gregar.Pe de altă parte,munții ce le străbăteau teritoriile, Balcanii, favorizau aceste particularități; ei erau împărțiți în mai multe clanuri.

Aceasta i-a făcut să pară izolați, neuniți în fața năvălitorilor străini.Se reamrcă aceeaşi organică meteahnă, care a împiedicat şi poporul german, le-a fost fatală şi poziția pe care o ocupau ei fiindcă au fost supuşi de diferiți cuceritori.(C. Giurescu, Istoria Românilor, pag. 32)

Aceasta a fost principala cauză a nerealizării în istorie a tracilor.

„În timpurile istorice, în ciuda energiei şi inteligenței lor, Tracii şi ilirii au jucat un rol neînsemnat.Tracii s-au complăcut cu aceasta, ca să înzestreze Grecia, imperiul roman, Bizanțul şi, în fine, chiar şi Turcia cu mulți bărbați

însemnați.Cauza acestui fapt surprinzător stă în sciziunile lor interne, care au fost produse prin diferitele modalități locale de amestecături, apoi prin numărul mic (ca indivizi n.t.) al acestor popoare şi prin acela că ele îşi țineau adesea sălaşurile în mijlocul națiunilor prolifice, care le determinau în mod necesar să plece din ținuturile muntoase neproductive a țării lor, astfel că niciodată nu era posibil ca dezvoltarea lor să atingă o stare politică.În orice caz, noi trebuie să considerăm pe traci şi iliri, chiar atunci când întrezărim originea lor, ca realizatori de popoare foarte bine dotați, nobili şi puternici." Gobineau, pag. 454

Discordia, ieşită poate din calitățile puternicei personalități a strămoşilor noştri a fost defectul capital, care a urmărit ca un blestem poporul nostru, în istorie şi l-a împiedicat să se realizeze.Acest blestem ne urmăreşte şi astăzi.Dar câți s-au preocupat de vindecarea acestui defect?

Cine dintre oamenii noştri de stat s-a frământat să găsească sistemul care ca şi pe timpul marelui Burebista să combine forța materială cu forța spirituală, să dea coeziunea şi forma de disciplină, neamului nostru, potrivit structurii sale sufleteşti şi fără să-i anuleze personalitatea, spre a se afla în plenitudinea forțelor sale.

Neînțelegerea dintre triburile trace provenea din diversitatea rasială sau din setea de libertate individuală, la fel ca la greci şi germani?

Indiferent care este cauza, rezultatul a fost acelaşi-anularea posibilității acestor neamuri de a se afirma în istorie.

„Unde însă nu este nicio înțelegere, acolo nu este deasemenea nicio colectivitate (comunitate) şi unde nu este nicio comunitate acolo nu este deasemenea nicio cultură" (Klaus L. F., Rasse und Seele, pag. 63)

F.Romanizarea

Procesul de romanizare nu a atins esența fondului rasial trac, ci a dat atâtea elemente ca să poată conviețui în acest organism al Imperiului Roman.Prin varietatea elementelor colonizate mai ales în dacia, după cum se ştie erau de origini diferite, a oferit neamului trac posibilități de legătură cu alte neamuri.Dar din aceste contacte au ieşit şi inerentele tulburări.

În schimb, adaptarea limbii în toată structura ei, respiră ordine şi disciplină, a impregnat fondului trac formă şi claritate, care să fecundeze spiritul organizator şi creator, cu simț al proporției şi măsurii, ca semn distinctiv al maturității politice.

Cucerirea romană s-a făcut cu săbii, cu dalta şi cu tencuiala legionarilor săi.Această cucerire a avut un caracter constructiv.A fost cea mai durabilă organizare a succesului.Sabia, simbol al vitejiei, deschidea drumul-defrişa terenul-;dalta crea, cioplea în forme masa (granitul), materialul amorf, iar tencuiala lega indestructibil aceste forme în construcții mărețe, menite să înfrunte veacurile şi mileniile.

Se naşte întrebarea, care din sistemele noastre politice şi-a apropiat şi cultivat acest spirit unic şi constructiv, al strămoşilor noştri romani, care doreau să corecteze una din metehnele strămoşilor traci, meteahnă care a făcut să nu fie valorificată imensa lor forţă izvorâtă din credinţa lor şi din vitejia lor fără pereche.

Care om politic, sau care reformator şi-a luat drept simbol sabia, dalta şi tencuiala legionarilor romani, singurele simboluri care au dăruit măreţie Romei-dincolo de tumultul plebei flecare de pe uliţe, peste intrigile unei politici degenerate?Unde s-a manifestat masiv şi conştient acest spirit de a cultiva eroismul spadei şi voluptatea creaţiei ca fenomen colectiv?

G.Creştinismul

Istoricii stabilesc că: "suntem în această parte a Europei, cei mai vechi creştini.Toate popoarele vecine: bulgarii, sârbii, ungurii, slovacii, polonii, ruşii, au fost creştinate mult mai târziu.Şi că Niceta din Remesiana (367-414) este apostolul nostru naţional, cu atât mai mult cu cât el era prin naştere daco-roman". (C. Giurescu, Istoria Românilor, pag. 197)

Alţii se străduiesc să arate că am fost creştinaţi înainte de 271.

În fapt, poporul trac a fost învrednicit de Dumnezeu să-şi dezvolte viaţa sufletească pe principalele elemente pe care Mântuitorul le va vesti în formă divină.Credinţa în nemurirea sufletului şi-n viaţa de dincolo, lupta binelui cu răul, primatul spiritului asupra materiei şi eroismul dus până la sacrificiu, voluptatea jertfei -vor constitui toate elementele de bază pentru ca sămânţa divină să găsească cel mai bun teren pentru a releva această concepţie despre viaţă a tracilor, a victoriei vieţii asupra morţii, într-un verset din Evanghelie.

Toate acestea într-o religie care nu era încă concretizată în simboluri şi care toată respira credinţa adevărată

561 Cu greu se poate găsi alt popor care să aibă atâtea aderenţe organice, atingeri fireşti cu esenţa învăţăturii creştine propovăduită de Mântuitor, nealterate de influenţe străine, dogmatice, ca poporul trac.Nicăieri nu se poate vedea mai clar suprapunerea (altoirea) organică între concepţia eroică, spiritualizată, a tracilor despre nemurire şi concepţia jertfei divine pentru mântuirea necesară învierii.Poate din cauza acestei suprapuneri naturale creştinismul românilor n-a trăit în interiorul său crize ca la alte popoare.Creştinismul a fost ca o respiraţie naturală.Nu este întâmplător că sfinţii şi martirii români au trăit ideea creştină în plenitudine.Martirul şi sfinţenia este necesar să se facă simţit în adânc, pentru restabilirea echilibrului interior la creştini, pentru ispăşire, chiar şi acolo unde există un mediu potrivnic ideii creştine, unde există trăiri necreştine sau se produce un fel de proces de descreştinare.

Se naşte întrebarea: Ce sistem politic, care om de stat sau care mare ierarh a căutat să fundamenteze un plen, să folosească acest fenomen excepţional al concordanţei perfecte între fondul nostru rasial şi esenţa pură a creştinismului pentru a deschide nebănuite planuri de înălţare a vieţii spirituale româneşti?Cine şi-a propus să valorifice această inepuizabilă şi divină forţă, hărăzită de Dumnezeu, neamului românesc?

1.De multe ori s-a considerat că ar fi o scădere faptul că poporul român nu a dat nici sfinţi şi nici credincioşi fanatici şi intoleranţi.

După teoriile rasiale fanaticii ar fi de sânge vorder-asiatic (levantin).

În acest caz s-ar putea deduce că în sânul poporului român n-ar fi pătruns acest fel de sânge în aşa măsură ca să tulbure firea şi să dea manifestări excesive de extaz şi asceză.Dar atunci cum se explică fenomenul Ion Moţa sau Căpitanul şi atâţia alţi legionari care s-au jertfit, care au avut această voluptate a dăruirii totale?

Numai prin necesitatea stabilirii unui echilibru care, se rupea prin progresiva şi galopanta descreştinare în care intra societatea românească, prin pătrunderea spiritului iudeo-levantin.De altfel se vede clar, martirajul lor a avut în permanenţă ca suport ţinuta eroică şi luciditatea jertfei lor, necesare.

562

H.Hiatusul istoric

Hiatusul în istoria poporului român este în primul rând ispăşirea greşelii tracilor (a metehnei lor organice) de a nu fi uniţi în faţa năvălitorilor.Taifunul barbar, îndeosebi cel euro-asiatic le-a răvăşit marea lor unitate biologică şi hăituiţi, i-a silit să se retragă în munţi.Asta nu înseamnă că nu s-au bătut, s-au bătut însă fragmentar.Nu s-au afirmat masiv astfel ca şi istoria să-i reţină şi să-i înregistreze, iar puzderia de nume sub care i-a înregistrat a produs o şi mai mare încurcătură, ca şi puzderia de triburi şi clanuri ce se mişcau pe vastul lor teritoriu aşa cum numai triburile germanice se mai aseamănă, numai că teritoriul lor nu a fost atât de asaltat şi răvăşit de vârtejul euro-asiatic cu aceeaşi persistenţă cu care au fost agresaţi tracii.Acest fapt a dat posibilitatea unor interesaţi să considere că populaţiile traco-dacice au fost total exterminaţi de năvălitori.Încurcătura mai mare provine însă, de la o noţiune.Toţi caută să-i găsească în istorie pe români, dau la o parte numeroasele triburi tracice cum ar fi moesii, bessii, etc. fiindcă sunt traci, nu iau în considerare elementul dominant pentru că sunt romani şi caută să găsească pe români? E veche povestea.Nu vezi pădurea din cauza copacilor.Pentru orice profan cu bun simţ este uimitor cum o noţiune poate să producă atâtea încurcături.Aici trebuie căutat virtuosul.Nimic mai firesc dacă poporul trac s-a romanizat (că şi-a însuşit limba romană), el a continuat să se simtă în Imperiul Roman de Răsărit ca în propriul său stat.Energia lui s-a manifestat în

acest cadru.Toate personalitățile mari date de acest popor:Aurelian, Constantin cel Mare, Justinian, Aetius, etc. cred că umplu destul de bine acest hiatus.În fapt a apărut un anumit hiatus atunci când elementul bizantin s-a insinuat la conducerea Imperiului Roman de Răsărit şi bizantinizându-se conducerea, elita conducătoare, a avut interesul să prezinte pe tracii romanizați drept barbari, dându-le diferite nume după triburi, nume arhaice.Din această acțiune s-a dezlănțuit o ură teribilă între bizantini şi elementul trac romanizat, dar dezmoştenit.Aşa au înregistrat cronicile bizantine de cei interesați, fenomenele istorice în documentele lor, ceea ce a mărit confuzia şi hiatusul (asta ar fi dacă s-ar scrie istoria prigoanei legionare după documentele oficiale).Cum spune Eminescu: „Tracii romanizați ocupau în veacul de mijloc, aproape întreg teritoriul Peninsulei Balcanice, începând de sub zidurile Constantinopolului, a Atenei şi a Triestului şi ajungând până la Nistru spre miază-noapte şi răsărit până în şesurile Tisei spre apus” şi ca să termine discuția de asemenea natură spunea: „Daci sau Romani, Romani sau Daci; indiferent, suntem români şi punctum”.Nu există deci nici un hiatus.

Este adevărat că mulți dintre aceştia au pierit înghițiți de valurile năvălitorilor.Cei care s-au conservat în munți după pierderea elementelor de la oraşe şi-au conturat în această retragere personalitatea prin asimilarea organică a unor influențe din afară.Şi acolo în puține veacuri de tăcere ar fi pregătit cu robusta lor substanță care într-o zi va trebui să se afirme masiv.

Există într-adevăr un hiatus şi acesta este al conştiinței noastre, da este, al mentalității dominate, lipsită de perspectivă; nu există pasiune pentru cercetarea trecutului.Această mentalitate dacă va continua să existe va crea cu adevărat hiatusuri în istorie.Cine stă în trecutul mai îngropat decât noi? Ce explorări s-au făcut pentru a scoate la lumină trecutul strămoşilor noştri traci? A neamului nostru, în toate epocile şi pe toate întinderile pământurilor româneşti? Unde este viziunea largă care să îmbrățişeze întreg acest teritoriu, cu trecutul lui pe toate dimensiunile.Care om de stat, care reformator şi-a bazat acțiunea pe o trăire a trecutului, pe un fundament larg fără hiatusuri şi sincope? Ce ecou a găsit viziunea largă a unui Bălcescu, Eminescu, Kogălniceanu?

569.

CADRUL GEO-POLITIC

I.Efecte interne

Amintim câteva realități de bază:

Cadrul geo-politic joacă un rol important de covârşitor deoarece, după cataclismul revărsărilor barbare spațiul politic este mult mai restrâns ca pe vremea strămoşilor traci.Pe de altă parte în toată această perioadă, popoare puternice au prins rădăcini în jurul neamului românesc şi chiar pe teritoriul său.

În vremea tracilor, această influență nu era aşa de presantă ca pentru orice stat cu spații întinse, fiindcă pe atunci aria pământului trac se întindea până dincolo de Balcani şi Asia Mică, mlaştinile Pripetului, Vistula Inferioară şi Oderul mijlociu, dincolo de Bug la răsărit, iar la Apus, Cadrilaterul Boemiei şi Alpii Răsăriteni.

Cu cât spațiul devine mai mic cu atât presiunea cadrului geo-politic devine mai apăsătoare.Dumnezeu a aşezat neamul românesc: „în calea răutăților", cum spune cronicarul şi „pe muche de lume la acest vad de popoare" (Eminescu).Existența sa a fost chinuită:"dacă suferința cea mai grea, mizeria şi cotropirea de copitele unor armate barbare, ar fi un merit în ochii cerului şi un titlu la viață, desigur că poporul nostru şi l-ar fi câştigat de sute de ori în această existență chinuită pe care a dus-o pe pământ".(Eminescu, pag. 148, vol. II)

Şi totuşi, această încercare poate să zămislească în timp bucurii mari, nebănuite, prin făurirea unei calități superioare, Omul sfințeşte locul!

Popoarele viguroase pot sfinți locul pe care îl ocupă, pe toate planurile.

564. Să nu aruncăm deci vina numai pe teren.Adică am fost aşezați în calea tuturor răutăților şi deci suntem condamnați să ducem o existență minoră şi timorată.Nu.Trebuie găsite şi alte explicații.Am arătat de exemplu dezastrul produs de dezunirea tracilor.Sunt şi altele.Privirea trebuie să fie realistă.Exemplu: neamul românesc se spune că s-a format în tiunghiul Sofia-Scopia-Nis (să admitem ca exactă această susținere, în realitate neamul românesc s-a format pe o arie mult mai întinsă.Evoluția trebuie să fie alta.

Acest ținut triunghiular formează cheia întregii Peninsule Balcanice.

Urmarea ar fi trebuit să fie, deci extinderea stăpânirii.Pe un ținut ferit de presiunea incursiunilor şi liniştit, o casă care nu are şvung sau este alterată va dormita liniştită în mizerie.

Nimeni nu poate tăgădui sălbatica presiune a condițiilor geo-politice.Dar totuşi, în cazul nostru se poate înfrunta această presiune prin calitate care să compenseze cantitatea.

Numai punând accentul şi centrul pe calitate se poate ieşi, treptat din cercul vicios: orice alt expedient prelungeşte şi agravează boala până la dispariţie.Şi istoria românească furnizează multe exemple în ambele cazuri.Să amintim câteva mai caracteristice din cele cunoscute:

Începutul epocii voievodale reprezintă, după retragerea în munţi, primul efort masiv de afirmare. Cea a Asăneştilor fiind ratată din cauza învrăjbirilor statelor.

Ştefan cel Mare este cel mai caracteristic fiindcă în acelaşi cadru geo-politic şi poate în conjunctură externă mult mai grea, a realizat forţa politică şi militară cea mai mare.În locul mentalităţii de nesiguranţă şi provizorat simbolizată de „carul cu două oşti" el a afirmat spiritul de rezistenţă prin cetăţile care le-a durat, deşi de multe ori şi el a fost silit să se retragă.Şi-a selecţionat şi creat elita punându-i la bază virtutea, vitejia şi spiritul războinic ridicând-o din masele sănătoase de ţărani.

În lupta cu Turcii, Tătarii, Ungurii şi Leşii a atenuat presiunea cadrului geo-politic, în primul rând, punând accentul în forţele proprii bazate pe calitate.

Toţi oamenii noştri politici admiră pe Ştefan cel Mare dar, câţi s-au gândit să dea sistemul care să permită selecţionarea unei elite bazată în primul rând pe concepţia eroică sub toate aspectele ei, ridicată din masele sănătoase ale poporului nealterat care reprezintă autenticul rasei noastre?

Câţi au încercat să iasă din tirania conjuncturii, prin această aspră, dar dreaptă cale, dând sentimentul siguranţei de sine şi a durabilităţii?

Câţi au avut îndrăzneala şi personalitatea necesară să aibă voluptatea primejdiilor pentru a fi un exemplu?

565

II.Versatilitatea

Dar cu excepţia unor personalităţi puternice, în genre, cadrul geo-politic a exercitat o influenţă, în special, asupra păturii conducătoare care, a mers dincolo de anumite limite de adaptare necesară, mergând adesea până la versatilitate.Caracterul a fost stricat până în sâmburele lui.Sunt pagimi triste şi dezolante de boieri cu firi schimbătoare, care îşi trădează domnul în plină bătălie.Domnul Ion Vodă cel Cumplit care îsi trădează ţara, neamul şi credinţa din interese personale sau laşitate.

„Mihnea s-a turcit ca să-şi scape viaţa de zarvă pentru domnia bastarzilor obscuri cu politica lor de sărut mâna.Radu cel mare -spune cronicarul- (Vezi C-tin. Giurescu, pag. 125) „vine în fiecare an să sărute mâna Sultanului", cu uneltirile şi omorurile laşe, toate favorizate de vecinii străini pentru a putea domina mai bine.Ce izbitor contrast cu ţinuta regilor Daci Dapyx, Decebal şi nobilimea lor!

Chiar dacă uneori ieşeau din acest imens rău şi unele avantaje de adaptare în conjunctura politică, în sferele de influenţă a vecinilor în ţara

noastră, în fond era o rupere de esență, de tradiția rasei româneşti, fiindcă apelul la străini ce aducea mereu nenorociri virulente şi degradări. Această totală lipsă de caracter condamnă la o existență minoră, anemică, laşe şi timorată. Şi oricât ar fi bietul om sub vremi, el trebuie să se înalțe, să se afirme, să-şi frângă soarta căci, pentru o existență veşnic umilită, o viață moartă, e preferabilă moartea dătătoare de viață veşnică a Regilor Daci.

Aşa dar, cadrul geo-politic a favorizat versatilitatea până la (exces) paroxism. Ea n-a atins nația de păstori care îşi respiră libertatea prin codrii seculari şi munți inaccesibili dar, a alterat elita conducătoare şi sistemul ei de selecționare, s-a cultivat din ce în ce mai mult politica de expedient cu centrul de greutate în afară. Selecționarea se face în mod negativ. Din componența rasei noastre se vor polariza pe acest stil reziduurile străine şi va adera tot ce nu este autentic românesc. Afară de o anumită influență a epocii dacă se ia originea domnilor versatili se va constata că prin încrucişeri în special cu oamenii din levant (bizanț), s-au îndepărtat cu mult de sângele autentic al Basarabilor şi Muşatinilor, cărora le purta numele. Astfel că, ei nu mai erau tipurile reprezentative ale poporului băştinaş, aşa cum de altfel se întâmplă cu toate dinastiile (principiul naționalității nu se aplică riguros) şi cu toate reacțiile pe care autenticul sânge le făcea; le făcea la răstimpuri (din când în când); cercul vicios al versatilității se rostogolea pe o paletă care să ducă în elementul său de unde s-a alimentat din ce în ce mai mult: fanariotismul şi versatilitatea, această buruiană străină care urmăreşte ca un blestem favorizată de cadrul geo-politic va creşte în bălăire, în grădina sufletului românesc, înăbuşind florile cu otrava lor!

Toți o văd, mulți o detestă, dar cine a creat sistemul ca să o smulgă iremediabil din toate rădăcinile infiltrate adânc în ultimele veacuri triste şi decadente? Cine s-a apucat să desțelenească terenul, să dreagă ce au stricat atâtea veacuri de paragină?

Cine a fost personalitatea puternică care s-a încumetat să o înfrunte pentru totdeauna şi să iasă din acest cerc de două ori vicios?

Personalitățile mari înfrâng condițiile geo-politice.

Vedem de exemplu, în vremea lui Matei Basarab, o creştere a populației atât de repede, încât ajunsese la numărul ce-l are astăzi, adică 3 milioane aproape numai în Muntenia.

Ca corelat al acestei dezvoltări, vedem stabilindu-se definitiv o limbă literară, comună întregii naționalități române, operă la care a concurs, atât Teofan, Mitropolitul Ardealului, cât şi Varlaam al Moldovei.

O unitatea ideală cel puțin a răspânditului popor românesc plutea înaintea vederilor acelor venerabili bătrâni al căror curaj războinic nu avea egal decât în curajul moral de a dezlipi odată pentru totdeauna elementul etnic al latinității din Orient de masele slave, turanice şi greceşti care îl

înconjurau.Şi în adevăr, dacă citim documentul lui Matei Basarab de la 1639 ne încredințăm că el îşi pricepe misiunea lui istorică.

„Doamne! -zice el-, veniră străinii în moşia noastră şi-şi spurcară mâinile lor cu mite şi îndrăzniră a vinde şi a cârciumări Sfintele Tale şi a goni pe moşneni şi în avutul lor a băga pe străini, fum de ruşine vecinilor noştrii......şi oameni străini nouă, nu cu legea sfântă (religia) şi cu neamul, cu limba şi cu năravurile cele rele.

Iată dar o deosebire clară între lege şi rasă; între confesiune şi naționalitate!" (Eminescu, vol. II, pag. 295)

566.

PLAGA

E cunoscută pacostea fanariotă pentru a fi nevoie
să fie relevată pe larg

Descompunearea fanariotă

Cele două veacuri de impilare, turpitudine, corupție şi descompunere fanariotă, înseamnă punctul culminant al blestemului determinat de greşelile strămoşilor noştri, şi de cadrul geo-politic, trimiterea fanarioților s-a făcut din cauza pierderilor,chiar dacă s-a păstrat o formă de stat sub nume românesc, constituie adevăratul blestem în istoria noastră.

Răul a fost atât de mare şi adânc încât te gândeşti că ar fi fost mai mare chiar decât o ocupație turcească în formă discretă, fiindcă în acest caz jaful nu s-ar fi efectuat de stăpânitorii turci direct şi brutal şi nu printr-o infecție de corupție (stricăciune morală) pornită şi clocită din interese pentru ai descompune iremediabil şi tot ce a rămas sănătos în elita conducătoare românească şi la abrutizarea totală a țăranului român.

Situația de guvernare despotică -de paşalâc turcesc- părea preferabilă decât sistemul fanariot de exploatare şi arendă a terenului.Dovada elocventă este strămutarea de mase întregi de rumâni pe malul drept al Dunării.

Această adevărată otravă a orientului „cum spune M. Eminescu" (vol. I, pag. 71) care începuse să altereze statul voievodal, cu mult înainte de epoca lor, a răvăşit şi descompus organismul național în toate structurile.

„Domnia Fanarioților au putrezit clasele noastre sociale; aristocrația noastră, din răsboinică şi mândră ce era, a devenit în cea mai mare parte servilă, încrucişându-se cu stârpitura grecului modern, care e tot atât de şiret, dar mai corupt decât Evreul de rând." (pag. 105/idem)

„Aceşti samsari fățarnici, lipsiți de bărbăție şi cu mentalități de slugi linguşitoare față de stăpânii corupți Turciei, trafichează totul." (pag. 271-272/idem)

„Desființează oştirea şi deci tradiția şi spiritul ostăşesc, care prin construcția lor aveau aversiune, despoaie toate clasele sociale şi corupe neamurile din care cauză populația scade vertiginos."

„Putrejunea bizantină a îmbătrânit înainte de vreme pe poporul românesc." (M. Eminescu, vol. II, pag. 133)

„Cedarea Bucovinei s-a făcut prin complicitatea fanariotului, cumpărat Alex Ipsilante."(M. Eminescu, pag. 261)

„Basarabia s-a pierdut prin vânzarea fanariotului Moruzi."(M. Eminescu, pag. 185)

„Şi cu toate acestea, cu toată grozăvia acestor vremi, ele nu sunt nimic pe lângă epoca fanarioților, în care toate acele patimi urieşeşti, care

mistuiau pe oamenii din țară, în loc de a fi conduse într-o albie comună spre folosul țării, au fost secate, nimicite prin mişelie, moliciune, venalitate; în care toate instinctele barbare însă nobile, au făcut loc instinctelor, ipercivilizate ale Bizantului, acestui amestec de viclenie meschină, răutate meschină şi nespusă fățărnicie." (M. Eminescu, vol. I, pag. 200)

Ravagiile făcute de cancerul fanariot a fost adânc.Pentru extirparea acestui cancer instinctul nației a ridicat pe Domnul Tudor.Dar câți au înțeles adânca semnificație a revoluției lui Tudor şi câți i-am urmat linia?

Constată cu amărăciune Aurel Popovici: „Se apropie suta de ani de la Tudor, şi totuşi acea civilizație fanariotă şi atât de dezastroasă pentru noi, fu premiantă chiar acum câțiva ani, de la tribuna Ateneului Român din Bucureşti."

„Fanarul cu mentalitatea lui evreo-levantină lăsatu-sa adânc şi greu pe spatele acestui neam nenorocit.

Ceea ce a (răvăşit) ros vreme de două veacuri cancerul fanariot şi mai târziu, fiindcă robia lui Tudor n-a extirpat toate rădăcinele, cu deosebire pe plan moral, nu se putea repara de la o zi la alta şi cu măsuri de mântuială, o operă de adâncă educație care să meargă până în adâncuri pentru ca să refacă (reconstruiască) organele roase.

Dar cine şi-a pus în gând şi a purces pe teren la fapte pentru o asemenea operă titanică şi vitală? Afară de strigătul în pustiu a lui Corneliu Zelea Codreanu.

„Desvoltarea istorică a țărilor româneşti suferise o grea şi nevindecată întrerupere prin epoca de o sută de ani a Domniilor Străine." (M. Eminescu, pag. 132)

Mai mulți greci din Constantinopol şi din țară se unesc între dânşii, compuneau din economiile lor un capital însemnat, se grupau pe lângă vre-un fanariot cu oarecare trecere la Poartă şi cumpărau tronul vreunuia din țările româneşti.Venind apoi în țară, domnul îndeobşte nu înapoia banii ci lua cu sine pe membrii companiei şi le da funcțiuni înalte, din care să-şi poată scoate capetele cu camete cu tot.Aceştia la rândul lor lua biruri legiuite şi nelegiuite, vindeau funcțiunile şi făceau negoț cu porturile abonate de dânşii.

Prefața epocii fanariote

„Dumitrasco Cantacuzino care în 1675 svârle cu praf de puşcă, în aer, zidurile cetăților sau le umplea cu lemne şi le dă foc -cazul Sucevei- este prefața epocii fanariote." (Giurescu 524)

În poziția care o ocupă poporul român, între puternice state, această descompunere morală devine un pericol de moarte.

„Scăderea populației sub fanarioți, de la două milioane populația scade sub fanarioți la 175.000 suflete." (M. Eminescu, vol. II, pag. 197)

„De origine din Franța, rămaşi în urma cruciatelor în Constantinopol unde au ajuns la cele mai înalte demnități, reduşi sub Turci la treapta de negustori, Cantacuzineştii au pribegit de timpuriu „în România".Încuscrându-se cu familia străveche a Basarabilor, au adus pieirea acesteia şi pieirea țării.Mâna lui Dumnezeu e grea!" (M. Eminescu, vol. II, pag. 198)

Matei Basarab ura de moarte pe Greci, „ se întâmplă de stătură mitropoliți şi Domnitorii țării "oameni străini nouă", nu cu legea sfântă, ci cu neamul, cu limba şi năravurile cele rele, adică greci; cari după ce nu se îndurară nici se lenevîră a pune jos obiceiurile cele bune, bătrâne ale țării pentru care stricăciune a obiceiurilor curând le fu a aduce şi țara la risipire desăvârşită şi la pustiire." (M. Eminescu, vol. II, pag. 199)

„De la deschiderea răsboiului din anul 1806 până la 1812, între Rusia şi Poartă şi de la 1812 până la 1818 cât a ținut domnia lui Caragea şi de atunci până la 1821, amândouă principatele s-au umplut de Greci ca niciodată."

Toți dregătorii erau Greci."Mitropolitul țării, câteş trei episcopii, toți arhiereii, toți egumenii monăstirilor erau greci.....După tot cuvântul drept şi fără voie te făcea să crezi că Grecia întreagă se strămutase în România." (M. Eminescu, vol. II, pag. 315)

Documentul lui Mateiu Basarab din ziua de 10 februarie 1716, fu o zi de doliu pentru români.Fanariotul începu bine că puterea românilor era în instituțiile lor."Încă din cel dintâiu an al domniei sale, Nicolae Mavrocordat împuțini mult armata şi miliția.După domnul Constantin Mavrocordat la 1739, desființă cu totul vechea organizație militară a țării." (Nicolae Bălcescu pag. 72)

„Le păsa greu românilor sub fanarioți, le păsa cu mult mai greu căci nu aveau nici o carieră spre a-şi dezvolta talentele lor ostăşeşti.De aceea, de câte ori vreun Căpitan mare se ivea în Europa, Românii alergau cu gloata sub steagurile lui.

Miron Costtin descrie răscoala poporului asupra Grecilor şi a domnului Alexandru Vodă, la 1631. „Asasinarea boierilor la intrigile grecilor"-Răscoli mulțimi de țărani strângând greci pe toate ulițele."

„Dă-ne Doamne pe Greci.Luarea lui Batiste Veveli nespusa vrăjmaşilor țărănimei; îndată fără de nici o milă l-au făcut fărâme cu topoarele şi odată s-au amestecat că nici mantaua din spinarea Domnului atunci n-au boloduit ca acea a lor de ploaie." (Citat N. Bălcescu, pag. 32)

„Moldovenii, ei sunt pădureni fioroşi, însă foarte viteji, şi nu mai este alt neam care să aibă hotare aşa de înguste şi să lupte mai mult pentru gloria războiului şi pentrui arătarea vitejiei şi să susție mai mulți vrăjmaşi împrejurul lor, cărora sau le face neîncetat răsboi sau se apără în contra răsboiului făcut de către aceia." (N. Bălcescu, pag. 103)

567.

Efecte externe-Tendințele străinilor

De influențele cadrului geo-politic nu poate scăpa niciun stat oricât de întins şi izolat ar fi el.Direcția (sensul) în care se exercită influența însă este diferită.Statele mici şi cu forță mai slabă sunt mai predispuse de a suferi influența decât de a determina, mai ales când ocupă poziție teritorială în puncte de intersecție unde se ciocnesc mai multe tendințe şi influențe.Situația este labilă şi din ea nu se iese decât prin lărgirea bazei şi prin concentrarea de forță materială şi spirituală care să aducă o compensare-cum am spus de calitate.

Politica în acest sens însă, tocmai din cauză că se găseşte la puncte de intersecție, întâmpină dificultăți speciale care împiedică o atacare de front a acestor probleme prin natura lor erau gingaşe şi fără îndoială este necesară şi o anumită abilitate în manevră alături de forța intrinsecă, polarizată pe un stil propriu.

Echilibrul care trebuie menținut în afară, trebuie să meargă paralel cu echilibrul din înăuntru între elementul forței reale (intrinseci) şi cel al forței rezultate din specularea conjuncturii, rezultate din ciocnirea tendințelor străine, cu tendința de a mări capitalul forței intrinseci dincolo de limita care transformă statul din obiect în poliță externă, adică care suferă influență în subiect, adică care exercită influențe şi deci creează istorie pe plan mare.Acestă influență poate fi sub diferite forme.

Poziția pe care au ocupat-o Țările Româneşti şi acum şi astăzi, Statul român atrage în mod deosebit influențele străine care se ciocnesc pe teritoriul său într-un mod cu totul particular.

Această realitate, adâncă şi durabilă, pentru mult timp, nu poate fi neglijată, împiedicarea situațiilor atât din trecut cât şi în viitor.

Cunoaşterea acestor realități trebuie să fie adâncă.

În special, cunoaşterea mediului înconjurător este o necesitate elementară: „Ni se pare ciudat -spune Eminescu- cum noi românii care trăim pe lângă Dunăre, suntem cu totul cufundați în ideile occidentului pe când din toate părțile împrejuru-ne pulsează o viață istorică care în dispoziția ei generală se deosebeşte atât de mult de istoria Occidentală." (M. Eminescu, vol.II, pag. 76)

Aşa dar alături de cunoaşterea profundă a realităților istorice interne care, singurele ne pot indica drumul sigur de urmat, trebuie şi o cunoaştere a intereselor şi năzuinților fundamentale ale celor interesați în legătură cu spațiul ocupat de poporul român pentru a putea aprecia şi tendințele lor în diferite ipostaze, discriminând cele fundamentale de cele accesorii şi de circumstanțe.

Această cunoaştere se impune înainte de orice împăunare cu cunoştinţe care n-au nici o legătură sau foarte slabă legătură cu problemele de existenţe ale realităţilor istorice interne.

1) Fatalitatea geografică: „Nici gospodăria noastră naţională nici civilizaţia noastră agricolă....... nici statele noastre, două pentru că erau două n-ar fi existat fără această fericită fatalitate geografică.

Istoria comerţului nostru e astfel o condiţie necesară pentru a înţelege sub toate raporturile în origine ca şi în dezvoltarea sa istoria neamului nostru însăşi." (pag. 38 Zeletin, citat Iorga)

„Niciodată o naţiune nu se poate mântui decât prin sine însăşi, pierzând confiinţa în puterile sale, începură ca cerşetori ajutor de la străini" (pag. 163)

568: Un lucru care-l verifică în mod constant istoria principatelor Dunărene şi mai târziu, a statului român, este că starea de echilibru reieşită din neutralizarea influenţelor pe teritoriile româneşti, a dat respiraţie neamului românesc ca să reapară şi să se reînfiinţeze ca organizaţie în istorie.

Această neutralizare este mai sigură atunci când provine şi din slăbirea statelor care îşi exercită influenţa, adică a echilibrului şi nu are o amprentă încordată (nu rezultă dintr-o tensiune care se declanşează la un moment dat, ci dimpotrivă) dintr-o delăsare (slăbire) determinată de o anemie internă.

Prelungirea acestei perioade de neutralizare este singura care poate favoriza prinderea de rădăcini proprii adânci dacă se foloseşte timpul intens şi temeinic în acest sens.

Statul român Muntenia s-a născut din cauza unei stări de echilibru produsă prin slăbirea vecinilor care erau puternici pe atunci.Ungurii şi Bulgarii erau slăbiţi de frământări interne iar Tătarii se găseau în decadenţă: Această situaţie a ştiut să o folosească Basarab, întemeietorul creându-şi în mod temeinic premizele forţei proprii: cadrul politic.Statul, instituţia durabilităţii dinastiei şi armata proprie însufleţită care era să smulgă bătălia de la Posada 9-12 noiembrie 1330 care a adus independenţa.

Acelaşi lucru se poate spune şi de Moldova.Dacă asemenea momente care se iveau deseori ar fi fost folosite pentru întărirea forţei proprii adică ar fi fost practicată politica speculativă ca accesoriu la politica de bază a marii valori intrinseci, alta ar fi fost evoluţia statului român.Acest lucru însă din cauze de neînţelegeri sau decadenţă internă; n-a fost înţeles totdeauna.Cum foarte just observă Eminescu „De toate dezastrele vecinilor noştri noi nu ne-am folosit decât spre a ne răsturna Domnii" (vol. I, pag. 59)

A lipsit stabilitatea din cauza că n-am avut o monarhie ereditară fapt care a dat naştere la luptele pentru domnie oferind un vast torent pentru

intrigă mai ales după ce influența şi manevrele decadente bizantine au infectat sănătatea morală.

„Statele de'mprejurul nostru -scrie Eminescu- care aveau o monarhie stabilă, s-au cristalizat împrejurul acesteia şi au devenit uriaşe, țările române, în care acest punct central lipseşte, se închircesc, perd puterea lor fizică, armata, perde guvernul lor național."(vol. I, pag. 54) Nu se putea realiza din forța pozitivă (intrinsecă).

„Acest inconvenient avea ca toate inconvenientele şi o compensație oare care în bine; înlesnea politica de echilibru, întru-cât nu se ancora definitiv în sfera de influență a unei puteri."(vol. I, pag. 38) Şi mulțimea candidaților la tron dădea posibilitatea ca fiecare să joace o anumită carte (exact cum vor face mai târziu partidele politice).Aceste soluții nu făceau decât să mențină în permanență în cercul vicios al ...... politice.Tocmai din cauza aceasta cu toate schimbările intervenite la vecinii noştri, țările româneşti au servit rând pe rând de tampon în ciocnirea diverselor interese.

Comparație cu starea de astăzi? Admitem bună aşa.Să presupunem că astăzi ar trăi Mircea.

„Înghesuit între trei mari puteri, contrarii ele între ele, Ungaria, Polonia şi Turcia, expusă fără apărare veleităților de predominare a câtor trele, veleități nu numai nedrepte, dar excluzându-se una pe alta, am vedea pe Domn ținând cu geloasa temere la o neatârnare atât de bântuită din toate părțile l-am vedea urmând un sistem de şovăire propriu situației precarie, şi încercând să pară partizan a câtor trei vecini în acelaş timp, pentru a câştiga bunăvoința şi încrederea a tustrei.

Acest sistem al contrapunerii reciproce şi al neutralizării celor trei rivali putea să prezerve până la un grad oarecare țara de absorbirea de către unul din vecini, putea s-o țină deasupra apei oarecum, ca să nu se cufunde, dar deaspura Domnului arunca fără îndoială umbra unei politici de fățărnicie şi duplicitate şi-l expunea la smerire din partea aceluia dintre rivali care se simția amăgit." (M. Eminescu, vol. II, pag. 200)

569. Deci politică de neutralizare.

La început între Unguri, Poloni, Tătari, Bulgari.Mai târziu când aceste state au decăzut între Turci, Austrieci, Ruşi, la care în ultimul veac, în special după slăbirea şi eliminarea treptată a Turciei, s-a adăugat influența Anglo-Franceză şi cea Iudaică.

Ele existau dintr-o necesitate de echilibru servind de tampon diferitelor interese contradictorii.Din această funcțiune minoră îşi făcuseră chiar o misiune din care se complăceau iar mai târziu statul român a călărit nu numai de formă ci şi în fond pe această temă minoră.

Totdeauna ținta politicii externe a fost păstrarea ființei statului sub apăsătoarea psihoză ce se pune în discuții însăşi existența noastră ca neam „ce atârnând ca frunza pe apă , cum spune Eminescu (pag. 334),

mereu preocupați de a alege din toate relele pe cel mai mic (M. Eminescu, vol. I, pag. 111), ținând cumpăna la gurile Dunării.Acest lucru parcă rezultă din însăşi situația nefavorabilă a trecutului nostru, statul român prin teritoriul său şes şi deschis din toate părțile nu pare menit de providență de a fi militar şi cuceritor." (M. Eminescu, vol. I, pag. 77)

„Locuind pe un teritoriu strategiceşte nefavorabil şi înconjurați de semenții străine nouă prin limbă şi origine, având înlăuntrul nostru chiar discordia civilă acest patrimoniu al statelor slabe şi turburate de prea mari înrăruriri străine...., toate mişcările noastre au fost tratate de vecini c-o rară lipsă de generozitate şi c-o nedreptate nemaipomenită față cu alte popoare."

Dar care este forța a vecinilor noştri şi a acelor realități, şi din ce izvorăşte ea şi spre ce țeluri se îndreaptă.Să o cercetăm foarte sumar în liniile mari (atât cât permit împrejurările şi cu materialul care îl avem la dispoziție).

Cum a fost şi cum este?

I.Tendințele ungurilor şi polonezilor.

La începutul epocii voievodale Ungurii ca şi Polonezii au avut influențe active în viața noastră de stat. Mândria lor (sau mai bine zis trufia) singura care le-a mai rămas din acele vremuri provine din faptul că ei au fost de multe ori superiori iar Românii vasali.

Tendințele lor se încrucişeau.Primii (Ungurii) gravitau de la Adriatică spre Marea Neagră.Ceilalți (Polonezii) de la Baltică spre Marea Neagră, din care cauză se neutraliza teritoriul principatelor româneşti.

Când s-a afirmat puterea cuceritoare Turcească cu irezistibila ei presiune de cucerire de la sud spre nord, principatele serveau de tampon față de această primejdie.Aşa se explică de ce ori „de câte ori -cum spune Eminescu- i se propunea Poloniei să anexeze Moldova de atâtea ori Polonia răspundea că desființarea statului moldovenesc ar fi un pericol pentru că această perdea între Turcia şi Polonia era cel dintâi zid de apărare, cea dintâiu stavilă de înlăturat în înaintarea armelor".

Este o mare nenorocire că Ungurii nu pricep foloasele ce ar dobândi de ar lua altă politică cu naționalitățile şi mai cu seamă cu România.

Viața Ungurească este lovită de sterilitate şi este menită să se stingă pe încetul. (pag. 215)

Mai târziu după afirmarea forței masive a Imperiului Moscovit şi Habsburgic, au decăzut în situație de a suferi el influența şi presiuni străine punandu-li-se şi lor aceleaşi probleme de echilibru şi existența ca şi a Principatelor Româneşti.

Cu toate particularitățile care le are fiecare țară din care rezultă şi tendințele lor, ca un factor comun rămâne ca o realitate durabilă aceeaşi

preocupare de a nu fi înghițiți de vecinii lor puternici, fiecare având numai o eşalonare deosebită determinată de poziția ocupată a primejdiilor.

Prin această zonă de influență se mai lărgea ceea ce era un avantaj pentru respirația noastră națională, dar şi blocurile de presiune ereau mult mai masive şi cu tendințe mai îndepărtate care se încrucişiau în Bazinul dunărean cu focarul (punctul) central gurele Dunării.

Noul triunghiu era format de împărăția Turcească, exponenta forței religiei musulmane, Rusească, exponenta Slavilor şi a ortodoxiei şi Habsburgică exponenta germanismului şi catolicismului occidental.

Forțele care se înfruntă deci sunt considerabile, au tradiții adânci cu năzuințe instinctive şi rasiale, cu planuri tradiționale şi năzuinți (obiective) mari şi îndepărtate care dau o mai mare constanță prinzând şi existența țărilor supusei influenței lor în aceste coordonate.

II.Tendința turcească.

Turcii au reprezentat valul cel mai tumultos şi mai cuceritor stârniți de religia lui Mahomed.Tendința lor a fost pur războinică de cucerire lipsiți însă de posibilități de organizare pentru a deturna în instituție de durată şi a influența fundamental stilul de viață a popoarelor cucerite.Dacă la început când era virulent spiritul lor războinic a reprezentat o primejdie pentru țara românească care era creştină cu timpul când a început să scadă această virulență a devenit un suport de rezistență față de curentul în plină (amenințare) revărsarea Rusească.

Acest suport de rezistență s-a plătit scump însă prin manevrele orchistrate prin corupția înfiltrată şi cu deosebire prin epoca de impilare fanariotă.

Când această rezistență a început să înceteze ea a fost substituită treptat, treptat, de imperialismele occidental, Anglo-Iudo-Francez mascat sub diferite nume interesului European, a latinității, la spatele căruia se camufla în fapt imperialismul financiar de esență iudaică.

Astfel factorul turcesc cu toată durabilitatea lui de aproape 500 de ani şi cu toate influențele pe care le-a lăsat a fost mai mult accidental şi nu permanent legat de pământ, legătura lor firească fiind cu patria lor de origine Asia Mică în a cărei direcție se orientează Turcia....”năzuind să federalizeze naționalitățile musulmanii din Persia, din Afghanistan şi din Arabia.....”

Totuşi mentalitatea maghiară nu poate desprinde această realitate din care cauză afirmă un imperialism grotesc şi donchişotesc, fiindcă este lipsit de suportul unei forțe corespunzătoare.

Pe de altă parte şi decadența lor interioară a atins un înalt grad care nu poate justifica stăpâniri ale altor popoare.

„Maghiarii -spune Eminescu- sunt poporul cel mai decăzut al Europei Moderne" (vol. I, pag. 30)

„Declarăm a înțelege, deşi nu concedem, ca cineva să fie aservit vreunei națiuni viguroase ce te supune cu puterea brută, ori unei alteia, ce te orbeşte în lustrul civilizațiunii sale.

Dar să fim servitorii .... cui? Celei mai decăzute populații din Europa, a cărei vanitate şi lăudăroşie nu e decât o lungă şi scârboasă Donquixotiadă.

Căci ce au aceşti oameni ca să ne superiorizeze?

Au ei ceva ce noi nu avem? Au ei limbă? Au arte? Au legislațiune? Au industrii? Au comerț? Ce au?" (M. Eminescu, vol. I, pag. 34)

„Acest popor pare încă atât de inept în toate privirile încât ne vine a râde când Românii pretind a vedea în ei adversari serioşi. Maghiarul e un adversar comic, e ca Tersites din Iliada lui Homer." (M. Eminescu, vol. II, pag. 537)

„Maghiarii ca popor decad sub virusul Iudaic.

Maghiarul preferă, în nemărginitul său şovinism, de-a fi neputinciosul mediu, prin care fabricatele occidentale îi omoară meseriaş după meseriaş, clasă pozitivă după clasă pozitivă, până ce Regatul Sfântului Ştefan va rămânea o adunătură de țărani proletari şi de scribi şi mai proletari, puşi la discreția, ba la îndurarea crâşmarilor evrei, deveniți până atunci bancheri şi vienezi." (vol. I, pag. 93)

De asemenea clasa conducătoare iremediabil iudaizată.

Acest lucru face ca să nu fie înțeleasă noua lor situație, „dacă cu maghiarii ar fi de vorbit, atunci ar vedea ei (înşii) că noi Românii fără ei suntem slabi şi ei fără noi asemenea". (M. Eminescu, vol. I, pag. 93)

„E în interesul slavilor, ca singurele elemente străine din mijlocul lor, Românii şi Ungurii să se urască de moarte." (M. Eminescu, vol. I, pag. 557)

„Interesul amândora popoare cere alianța lor." (M. Eminescu, pag. 78)

„Este un curent -scrie Eminescu- cu ocazia retrocedării Basarabiei de două sute de ani, de care Europa suferă ca de o boală cronică, Europa sufere, noi însă, cari am stat aci, între Turci şi Ruşi, mereu am fost zguduiți şi mereu suntem apucați de puternicul curent." (M. Eminescu, vol. I, pag. 232)

„Sute de ani Românii au fost cel puțin indirect, stăpâniți de Turci; niciodată însă în curgerea veacurilor Turcii nu au pus în discuțiune limba şi naționalitatea română." (M. Eminescu, vol. I, pag. 293)

571, Rămân însă în mod permanent legate de cadrul geo-politic în care suntem situați; ceilalți doi factori, panslavismul rusesc şi expansiunea Austro-germană.Prin masele de care dispun şi vigoarea lor de expansiune, ele constituie realități permanente indiferent ce formă ar adopta de circumstanță.Să vedem:tendințele lor fundamentale.

III.Tendința Rusiei.

Tendința de cucerire Rusească are în primul rând un substrat rasial cum aşa de lapidar e formulat de Eminescu (N.n. recurgerea mereu la Eminescu, fiindcă este unicul care cu o intuiție genială a privit cel mai dezinteresat problemele româneşti)

„Răsărită din rase mongolice, de natura lor cuceritoare, aşezate pe stepe întinse, a căror monotonie are înrâurire asupra inteligenței omeneşti, lipsind-o de mlădioşie şi dându-i instincte fanatice pentru idei de o vagă măreție, Rusia e în mod egal muma mândriei şi a lipsei de cultură, a fomatismului şi a despoției." (M. Eminescu, vol. I, pag. 223/operă politică)

„Intelectualitatea lor asmută contra Europei pe care o numesc îmbătrânită şi enervată, coaptă pentru a cădea întreagă sub dominație rusească." (M. Eminescu, vol. I, pag. 224/operă politică)

Este cunoscut testamentul lui Petru cel Mare.În direcția noastră Rusia vizează întreaga Peninsulă Balcanică până la capătul ei de sus, Veneția. (vezi M. Eminescu/operă literară, pag. 126)

Acest ocean de ghiață slav ne înconjoară din aproape de toate părțile; mijlocul, sudul şi întreg nord-estul Europei e plin de Slavi.

Cucerirea Constantinopolului formează una din obiectivele principale şi mai imediate (N.n. a se citi din testamentul lui Petru cel Mare).

„Precum Roma era cuibul de aur spre care trăgeau popoarele vechi germanice, tot astfel Roma nouă sau Țarigradul a fost visul neîmbătrânit al Slavilor de Nord." (M. Eminescu, vol. I, pag. 73/operă politică)

„Împărăția Rusească nu este un stat, nu este un popor, este o lume întreagă, care, negăsind în sine nimic de o măreție intensivă, caută mângâierea propriei măriri în dimensiunile mari.Lupta între Turci şi Ruşi este o consecință firească a deosebirilor de credințe; dar mai mult decât din această deosebire, luptele au urmat din prisosul de putere omenească, ce s-a produs totdeauna în Rusia.Țarul e puternic şi nu ştie ce să facă cu puterile de care dispune.

Chiar înlăuntrul împărăției sale, nici prin muncă pacinică, nici prin lucrare sufletească aceste puteri nu se pot consuma; pentru aceea ele dau mereu năvală în afară, altfel ar trebui să se mistuiască în lupte interne." (M. Eminescu, vol. I, pag. 269/operă politică)

„Ca orice putere mare, Ruşii, acolo unde văd că vor întâmpina rezistență mare, se opresc şi lucrează cu o răbdare seculară, spre a surpa încet, încet temeliile puterilor ce li se pun împotrivă." (M. Eminescu, vol. I, pag. 270/operă politică)

Ei nu sunt poporul plin de îndărătnică mândrie, ce provoacă pe alte popoare la luptă dreaptă şi întăritoare, sunt poporul, ce-şi dă mereu silința să desarmeze pe celelalte popoare, pentru ca apoi să-şi le supună.

Populațiile Slave din Balcani formează cel mai sigur punct de sprijin, iar religia ortodoxă cea mai eficace armă.

„Panslavismul, această poziție ce a luat Rusia de duşmănie a orice îmbunătățire ce voim să facem în țară de duşmani a viitorului nostru național, despotismul şi imputarea cu care ea amenință Europa, panslavismul prin care ea organizează şi prin care voieşte a ne înghiți, ne impune îndatorire nouă, ne sileşte să căutăm în grabă a dobândi toate condițiile de putere ca să-i putem sta împotrivă.” (Bălcescu, pag. 203)

572

Pericolul rusesc va fi sabia lui Damocles care va amenința însăşi existența statului şi chiar poporului român.Acest factor paralizant va fi dominant în toate împrejurările.

IV.Tendința Austriei.

Ca avantpost a germanismului de care ne separă statul Ungur şi mase slave, gravetează spre gurele Dunării (urmând cursul ei) şi spre Egee (Salonic) cu tendințe în orientul apropiat şi poate mai departe.

Presiunea demografică a germanilor determină revărsarea surplusului de populații şi deci şi tendințe colonizatoare.Ele sunt mărturisite (cunoscute) cu o sinceritate care caracterizează acest popor sănătos dar care pentru popoarele mai îmbătrânite în politică ar părea apolitice.

„Nu mai e azi îndoială asupra țintei, a o seamă de politici germani de-a preface Orientul într-un teren de colonizare şi a abate spre el superfluența de populațiune.

Aceeaşi politică de colonizare, zice List, cel mai genial dintre economiştii germani, ar trebui să se urmeze în privirea Orientului, a Turciei europene, a țărilor Dunării de jos.Germania are un interes nemărginit de-a vedea domnind în acea regiune siguranța şi ordinea şi emigrația care se va'ndrepta în acea parte e cea mai lesnicioasă pentru indivizi şi cea mai folositoare pentru națiunea germană.” (M. Eminescu, vol. II, pag. 400/operă politică)

Iar profesorul Roscher scrie:

„Emigranții noştri cari se duc în Rusia, America, Australia, Algeria sunt pierduți pentru patria lor, devin clienți şi furnizori ai altor popoare cari sunt adesea rivali şi vrăjmaşi nouă.Astfel s-ar petrece lucrurile dacă emigranții germani s-ar duce să se aşeze către alte colonii germane în localități fertile şi mai de tot pustii ale Ungariei, în provinciile poloneze ale Rusiei, în acele regiuni ale Turciei menite de-a fi într-o zi moştenirea germaniei.” (M. Eminescu, vol. II, pag. 401/operă politică)

Tendințele sunt clare pentru a fi nevoie de a se insista asupra lor.Deci ”două mari curente istorice, curentul de nord-est, tinzând a schimba fața Europei şi curentul de vest, ce tinde a menține statu-quo.” (M. Eminescu, vol. I, pag. 76/operă politică)

Pe aceste două tendințe fundamentale şi permanente se va țese toată activitatea diplomatică determinată de conjunctură, națiunile mici din spațiul respectiv, servind de pioni, iar Turcia din faza de decadență ca bază mai mult pentru politica de temporizare.

Evident presiunea rusă este mai accentuată fiind mult mai aproape de obiect şi având mase de aceeaşi rasă ca punctele de sprijin.

Tendința de bază a Rusiei deci este înaintarea spre Miazăzi.Sunt două sute de ani, de când Rusia înaintează mereu spre miazăzi.

„Luptele ei orientale sunt o întreagă istorie, şi acela care nu cunoaşte această istorie, ori care o cunoaşte şi nu ține seama de ea, nu este un bărbat politic şi nu are dreptul de a lua parte hotărâtoare la viața politică." (M. Eminescu, vol. I, pag. 294/operă politică)

„Între Români şi Slavi este o vrăjmăşie firească, în virtutea căreia Românii nu au nici un interes de a dori ca Slavii să fie mai liberi decât sunt." (M. Eminescu, vol. I, pag. 293/operă politică)

Diplomația cu tot oportunismul ei de conjunctură se ține de firul roşu al continuității.

Trebuie văzut cum se reflectă evoluția poporului român în tradiția acestor diplomații, fiindcă liniile fundamentale nu se schimbă.

„Asasinarea lui Ghica Vodă, a fost făcută de Austrieci." (M. Eminescu, vol. I, pag. 68/operă politică)

573. Totuşi a avut şi ea momente de conjunctură mai ales la început.

„Din calculele de interes propriu Rusia a susținut față de Turci independența Principatelor încă din anul 1750."

Au fost chiar momente şi se discută înțelegerea între Habsburgi şi Ruşi la 1877 pentru împărțeala României."Contele Andrassy a făcut propuneri de împărțeală şi aceste propuneri prefac înțelegerea în complicitate şi complicitatea cu Rusia e totdeauna fatală." (M. Eminescu, vol. I, pag. 225/operă politică)

Ca şi în trecut principatele au fost atacate simultan din toate părțile.

În general însă, tendința Austriei era mai puțin primejdioasă şi constituia un real şi imediat suport de susținere.

„Ținta politicii austriece de-a se întinde cel puțin cu influența sa politică de la Adriatică până la Marea Neagră, necesitatea de piețe orientale pentru desfacerea mărfurilor sale, teamă justă de precumpănirea elementelor slavoneşti, toate acestea sunt armonizabile cu instinctul de conservare al neamului românesc şi având conştiință limpede spre rolul modest ce suntem meniți a juca în istoria acestei lumi, din cauza izolării noastre depline de celelalte popoare romanice, e lesne de înțeles că razimul nostru viitor va fi o putere mai puțin exclusivă decât Rusia." (M. Eminescu, vol. I, pag. 321-322/operă politică)

Asta cu atât mai mult cu cât pe flancul României sunt constituite două principate Slave Serbia şi Bulgaria.

Politica Habsburgilor, pentru tendințele care le avea, se rezumă începând din secolul al XVIII-lea aşa cum o definise Kaunitz, în nota sa din 6 ianuarie 1775 către Baronul Thugut şi anume:"Susținea Împărăția Otomană în Europa sdrobită din corupția internă pentru a nu cade dintr-odată în mâinile Rusiei.Dacă cade să fie şi ea părtaşe."

„În situația de acum a Porții, fără îndoială politica noastră secretă trebuie să consiste în a susține, câtă vreme se poate, Împărăția otomană în Europa, ori cel puțin a face ca în cel mai rău caz Rusia să nu o surpe vreodată singură şi pentru sine, venind despre mare, şi prin urmare fără de concursul neapărat al Curții noastre." (M. Eminescu, vol. I, pag. 250/operă politică)

Pe lângă tendința politică Austria reprezintă şi tendința religioasă a catolicismului radical opusă influenței ortodoxe, ea făcea politica sa cu ajutorul catolicismului cu întreg arsenalul de arme de luptă pe care îl are la dispoziție această religie atât de formidabil organizată care are ca premiză "Toți ortodoxi sunt suspecți" dar mai mult: elementul iudaic era şi el determinant prin drepturile de conducere ce le câştigase în ....

Aşa că în evoluția sa „interesele Austro-Ungariei şi României sunt armonizabile, neatingându-se nici una din rădăcinile existenții noastre, buna înțelegere şi o sinceră simpatie, bazată pe reciprocitatea intereselor, e nu numai cu putință, ci chiar foarte probabilă pentru viitor." (M. Eminescu, vol. I, pag. 323/operă politică)

Contele Andrassyse exprimase în acest sens; identitatea intereselor „României cu acele ale Austro-Ungariei".

574. Permanentul antagonism între Austria şi Rusia a determinat o stare de echilibru şi prin aceasta s-a soevat de multe ori statul şi poporul român.Echilibrul era între Scylla şi Charibdo (Incidit in Scyllam qui vult vitare Charrybdin). (vol. II, pag. 402)

Ruperea acestui echilibru aducea primejdia în orice alternativă.

„Altfel am avea a alege între domnia austriacă şi cea rusească; sub cea dintâi Evreii ar intra în sate în număr mai mare decât astăzi, țăranii ar deveni servii lor, moşiile ar fi cumpărate de societăți de capitalişti, colonizate cu Nemții, iar Nația redusă la proletariat.

În cazul al doilea un ucaz ar şterge limba din biserică şi stat, țăranul ar trăi mai bine, însă cu condiția ca să se rusifice; care din noi cum ar scrie, acolo i-ar îngheța mucu' condeiului; iară cei mai curajoşi ar mări pohodul na Sibir, fără judecată, prin ordin administrativ (administiwnyn poriadkom)."

Ciocnirea între aceste două forțe are însă un adânc substrat istoric: „Germanii sunt moştenitorii Romei, Slavii a Bizanțului şi între ei există o luptă de sute de ani, Carol cel Mare şi Rurik."

„Creştinismul nu-l primiră Slavii de la Roma, ci de la rivalul Bizanț şi cei doi apostoli Slavi Metodiu şi Ciril au avut să lupte toată viața lor cu dorința de predominare şi intoleranța germanilor, socotind preponderanța culturii şi

civilizației germanice, de sigur slavismul şi biserica grecească n-ar fi putut să reziste agresorilor lor, dacă providența însăşi n-ar fi pus o stavilă puternică şi înlăturabilă agresiunii germanismului spre Orient.Islamul, (a cărui chemare istorică filosofii şi istoricii europeni o caută'n zadar) a fost chemat să pue un veto curentului germanic spre Răsărit, spre a scăpa pe celelalte rase slavice de Soarta Poloniei catolizate şi atrase în sistemul Europei apusene cu perderea puterii din lăuntru a vieții sale.Până şi Patriarhul Anthimie a recunoscut acest adevăr, când (în vremea celei dintâi răscoale greceşti) a spus: pronia a trimis domnia Osmanilor ca zid de apărare împotriva eresurilor Apusului şi în locul imperiului bizantin, slăbit în credință. Şi într-adevăr urmează D.Danilewski.Ce ar fi devenit ortodoxia, dacă cruciații germani s-ar fi aşezat la sfântul mormânt .... Slavii din Turcia preferă jugul musulman în locul domniei civilizate a Austriei." (Citat M. Eminescu, vol. I, pag. 74/operă politică, I.V.J. Danilewski, în opul său Rusia şi Europa, Petersburg)

Aşa dar cu asemenea impulsuri adânci acest conflict va fi inevitabil „uriaşa ciocnire dintre lumea slavă şi cea Germană -cum spune Eminescu pag. 514 vol. II- nu se pot înlătura".

„În acest conflict, pe care viitorul îl indică cu claritate, ce se va alege de cei mici? Poporul nostru mic este pus tocmai ca o muchie de despărțire între furtuna ce vine din apus pentru a întâmpina pe cea din răsărit.Oricare ar fi soarta armelor, oricare norocul războiului, oricât de înțeleaptă va fi politica micului popor rezultatul evenimentelor va fi totuşi stabilirea unei preponderențe politice, pururea fatală nouă, chiar dacă nu ne-ar amenința cu nimicirea totală." (M. Eminescu, vol. II, pag. 515/operă politică)

„Înghesuiți între două influențe egal de puternice şi egal de primejdioase, razimul nostru nu poate fi decât în țară, în întărirea ei, în desvoltarea aptitudinilor ei (M. Eminescu, vol. II, pag. 402/operă politică), adică cum a preconizat el; stabilitate, muncă, economie (M. Eminescu, vol. I, pag. 61/operă politică)."

„Nu-i suntem şi nici nu-i vom fi slugi plecate nici Rusiei, nici Austriei, nici Germaniei, nici Engliterei, ci vom căuta să păstrăm totdeauna demnitatea poporului român, cum am păstrat-o față cu Poarta Otomană.Dar nici vrăjmaşi nu voim să fim nimănui." (M. Eminescu, vol. I, pag. 172/operă politică)

Centrul de greutate să cadă deci în țară.În luptele care vor fi să avem cel puțin posibilitatea de a cădea cu onoare luptând pentru noi şi numai pentru noi nu ca instrumentele unei politici străine nu ca figuri de şah în mâna unor jucători străini.

„Tocmai când par a se arunca sorții asupra noastră ca asupra cămăşii lui Hristos, în asemenea momente grele țara e total lipsită de reprezentanții ei naturali, de tot ce ea are mai de caracter, mai onest, mai inteligent." (M. Eminescu, vol. II, pag. 148/operă politică)

V.Tendința Occidentală (Imperialismul financiar).

Aceasta s-a substituit treptat, treptat cu funcțiunea pe care o avea Turcia pe măsură ce influența acestei țări slăbea.Necesitatea de echilibru European determina existența unui stat românesc la gurele Dunării în mijlocul lumei slave pentru a stăvili presiunea Rusă şi Austriacă spre Egee.....Pe lângă această preocupare politică largă mai erau şi interesele de ordin economic pentru a crea raporturi de schimb cu aceste principate bogate în materii prime şi cu posibilităţi de a deveni şi bune consumatoare.Şi astfel a apărut un nou pretendent la suzeranitate care era suzeranul Capitalist.

„Singurul sprijin pe care îl are o țară agricolă în conflictele internaționale, este acela a unui suzeran Capitalist.România şi-a încheiat răsboiul cu nereuşita diplomatică cunoscută." (Zeletin, pag.113)

„Imperialismul occidental în căutare de piață de desfacere a atras principatele la viață prin tratatul de la Adrianopol." (Zeletin, pag. 42)

„Burghezia apuseană avea nevoie de un stat român puternic, care să-i ofere siguranța pe piețele sale, şi la nevoie să-i fie de ajutor în conflictele ei cu reacțiunea rusă.

Sprijinul, pe care statele burgheze apusene l-au acordat românilor în năzuința lor spre unitate şi independență a izvorât în deosebi din conştiința acestei nevoi, datorată conflictului între apusul democratic şi nordul reacționar, de a creea o puternică barieră în calea expansiunii ruse." (Zeletin, pag. 67)

546, Caracterul latin dat după conferința de la Paris de Napoleon al III-lea dându-i-se misiunea de pază a gurilor Dunării, a fost mai mult o idee de neutralizare.

Ideea latină cu ideile democratice ne smulgeau din orbită sau atenuau primejdia ei prin slăbirea influenții ei şi accentuarea celei naționale. (Avantajul Francmasoneriei)

„Câtă vreme religiunea era ordinea de idei predominatoare, Românii, ca popor ortodox, se simțeau mai mult ori mai puțini alipiți de Rusia, îndată însă ce conştiința deosebirii de rasă s-a deşteptat şi a suprimat ideile religioase, comunitatea etică între Români şi celelalte popoare ortodoxe s-a curmat.Simțindu-se a fi mai mult latini decât ortodocşi, Românii resping orice solidaritate de aspirațiuni cu popoarele Slave şi stau aci, la Dunăre şi Carpați, ca un zid de despărțire între Slavii de la miazănoapte şi cei de la miazăzi." (M. Eminescu, vol. I, pag. 290-291)

Aruncați din întâmplare la răspântia, unde se ating cele trei lumi deosebite şi mai mult ori mai puțin învrăjbite, lumea modernă, cea musulmană şi cea muscălească, Românii, chiar în virtutea originei lor, sunt meniți a reprezenta interesele ideilor moderne şi a fi un stat de cultură deosebită, în care trei lumi se întâlnesc şi se împacă.

„Câtă vreme musulmanii erau încă o primejdie pentru societatea europeană, Românii i-au combătut cu bărbătească statornicie, luptând şi mereu luptând veacuri întregi; acum când muscalii par a voi să pună în joc pacinica desvoltare a vieţii moderne, lupta trebue să se urmeze contra lor, şi câtă vreme piciorul român mai stă ţeapăn pe faţa pământului, unirea slavilor de la miazănoapte cu cei de la miazăzi, atât de mult dorită, nu se poate face.Oricât de mic, Statul român e putrnic, fiindcă prin munca veacurilor în Europa, într'însul se întâlnesc interesele marilor popoare de la apus, şi îndată ce acest mic stat s-ar surpa, împărăţia otomană nu se mai poate susţinea, şi existenţa împărăţiei Habsburgilor e pusă în joc, şi istoria Europei intră în o fază cu totul nouă." (M. Eminescu, vol. I, pag. 290-291)

Ideia latină a fost reprezentată de napoleonezi.

„A fost într-adevăr -cum spune Eminescu- o tainică legătură între steaua Napoleonizilor şi steaua Statului latin de la Dunăre-cu îngălbenirea uneia, a îngălbenit şi steaua naţiei româneşti pe cer.

Concepând el întâiu ideia unei mai strânse legături între popoarele latine, pentru a reţine cumpăna mulţimii reînviate a popoarelor germane şi slave, ne acoperise şi pe noi, pe cât a trăit, cu umbra acestei idei înviitoare." (M. Eminescu, vol. I, pag. 485)

Funcţiunea de echilibru.

„Că pseudoautonomia ţării e un rezultat al rivalităţii puterilor care-şi ţin cumpăna şi că soluţiunea cea mai bună e de a menţine statu-quo şi a face ca Canalul de Suez să nu încapă sub predominarea exclusivă a unei puteri.Puneţi în loc de Egipteni, Români , în loc de Suez, Dunărea şi e exact starea României în care a adus-o partidul liberal şi d. C.A. Rosetti" (M. Eminescu, vol. II, pag. 483)

Ob.: România este o creaţie gândită a gurilor Dunării, pericolului şi a primejdiei slave...

Principiul politicei externe româneşti este a se apăra gradat începând cu pericolul cel mai mare!?

În fond însă existenţa statului român este determinată mai mult dintr-o necesitate Europeană deci indiferent de ce rasă este ocupat teritoriul acestui stat care să îndeplinească această misiune.

„Cestiunea română e o cestiune europeană, şi dacă puterile europene ar sacrifica interesele României, ar nesocoti interesele lor proprii." (M. Eminescu, vol. I, pag. 302)

Profeţii

„Dacă cu toate acestea congresul ar ceda stăruinţelor Rusiei şi ar sili pe Români să se retragă din Basarabia, rezolvarea difinitivă a chestiunii va

rămânea amânată până la un războiu viitor, în care Rusia va fi biruită, iar nu biruitoare." (M. Eminescu, vol. I, pag. 302)

Peste toate aceste aparențe la baza interesului pentru echilibrul de forțe cu sectorul european în care este situat Statul Român ca şi în alte sectoare, stau tendințele învăluite ale imperialismului Iudaic manifestat atât prin ideologia revoluției franceze cultivate prin masonerie cât şi prin marea finanță care o vehiculează servind de armă.

Prima demascare s-a făcut la Congresul de la Berlin când s-a condiționat necunoaşterea independenței statului român cu acordarea de drepturi jidanilor.

„Angajamentul s-a luat față de acea putere internațională care a făcut să se înscrie în tratat pe socoteala noastră, art. 44, față cu Alianța Israelită." (M. Eminescu, vol. I, pag. 497)

De asemenea, „Independența Statului Român a fost condiționată de mutarea sediului căilor răscumpărate" la Berlin. (M. Eminescu, vol. I, pag. 584)

Această influență a imperialismului iudaic are o tehnică mascată şi cu totul deosebită mişcându-se pe linii mari care nu pot fi uşor desluşit, fiindcă se împleteşte cu alte tendințe imperialiste pe care ştie să le catalogheze când au interes, venind simultan din multe părți.

Ex.:În tendința austriacă este amestecat şi imperialismul iudaic de multe ori ei fiind purtătorii (vehiculatorii) acestor tendințe, după cum în rezistența față de Rusia s-a amestecat şi acest interes. (Ob: alta este situația acum când Rusia este aservită puterii iudaice).

În interior găseşte punte de sprijin în produsele ideologice în special a proletarului intelectual care îl crează demo-creştinii şi ravagiile capitalismului.

„În acest proletariat, din nenorocire, guvernele străine care au interese în Orient vor găsi totdjeauna un manipul gata a se pune la dispoziția lor." (M. Eminescu, vol. II, pag. 155/operă politică)

Lozinca lui este: „Venirea cu orice preț la putere, a doua menținere cu orice preț". (M. Eminescu, vol. II, pag. 155/operă politică)

Acest lucru va fi speculat cu multă râvnă şi abilitate de împerativul accedental dar toate îndreptate vor fi o chestiune (se va reduce la suprafață).

578. Poziția geografică care o face să constituie un cordon izolator între lumea slavă de la Nord, cu cea de la Sudul Dunării de jos, cu gurile ei, arteră piezişie care taie în secțiuni această lume, bogățiile solului şi subsolului românesc, constituie coordonatele situației externe româneşti.

Din această situație rezultă efecte contrarii, adică avantajii şi dezavantajii.

Toate tendințele, indiferent sub ce formă s-ar masca, sunt turburătoare.Numai autoanihilarea lor aduce echilibrul, dar acest echilibru este totdeauna fragil şi precaut.

Din cauza aceasta politica externă a României nu ar putea avea respirație mare.

„Conştiința rolului modest pe care-l are țara noastră, fie în Europa, fie chiar în politica specială pe care o putere sau alta ar inaugura-o cu oarecare precumpănire în Orient, sentimentul apoi că suntem atât de străini, deci o individualitate cu totul aparte în mijlocul popoarelor şi mari şi puternice cari ne înconjoară, toate acestea ar trebui să se imprime şi-n politica noastră exterioară, pe care am trebui s-o urmăm ca şi strămoşii noştri, cari steteau bine cu toți şi nu se apărau decât de agresiune directă." (M. Eminescu, vol. II, pag. 68/operă politică)

„Poziția noastră geografică impune, de a evita orice provocare față cu puterile noastre vecine, şi d'a întreține în deobşte cu toate puterile cele mai bune relațiuni." (M. Eminescu, vol. II, pag. 70/operă politică)

În general deci, poziția geografică a determinat de multe ori poporul român la o atitudine dependentă față de puternicii vecini, care îl înconjurau, făcând o politică de permanent echilibru.Acest fapt cu timpul a alterat caracterul ferm al păturii conducătoare sau l-a selecționat pe acest criteriu, creând un anumit stil.Amprenta a fost puternică.Este cunoscut că totdeauna au fost partide boereşti care țineau când cu Turcii, cu Austriecii sau cu Muscalii.

Diverşi pretendenți la tron se puneau în cazul acestor partide.Acest sistem s-a repetat şi cu partidele politice.Şi faptul se petrece atât din cauza corupției moravurilor, cât şi din poziția ei geografică.Aceste părți pe lângă răul imens care l-au adus au oferit şi un avantaj, fiindcă dădeau şi o anumită flexibilitate de adaptare cere constituia o supapă de siguranță creând însă climatul unei existențe minore.S-a dus mai mult o existență speculativă bazată pe echilibrul forțelor din afară decât una cu tendința de a crea un centru de greutate propriu şi activ.Rezultă deci două realități:

1) Relitatea obiectivă a situației noastre geopolitice de care nu se poate să nu se țină seama ca de o fatalitate;

2) Psihoza minoră care s-a cultivat din elemente slabe din această situație în care nu se concepe decât o existență parazitară cu centrul de greutate la străini (afară).

Această psihoză minoră trebuie modificată temeinic, nu printr-o conceptie nouă ieftină ci şi prin constituire de forță proprie, care să fie luate în considerare de străini, aceasta să se facă mai durabil echilibrul deci creând un factor din ce în ce mai activ, chiar la înşghebarea echilibrului.

Vindecarea umilinței şi a complexului de inferioritate este absolut necesară pentru a se putea creea o asemenea forță.Dar cine a întreprins temeinic ceva ca să se descătuşeze cât mai mult de fatalitatea geografică?

Cine a ridicat edificiul pentru că pârghiile de ridicare a le poporului să nu fie în afară ci în mijlocul calităților sale.

„Copleşiți şi amenințați astăzi de panslavism, mâine poate şi de pangermanism, noi nu ne putem menține fără numai opunându-le panromânismul.Pe lângă el va alerga fireşte a se alia maghiarismul şi mahomedanismul, elemente eterogene din Europa orientului, care spre a se păstra şi menține au nevoie de dânsul. Panromânismul, dar trebuie să fie astăzi ținta noastră comună de activitate.Printr'însul se complectează sinteza noastră revoluționară.Deviza le va fi:dreptate, frăție, unitate.” (Bălcescu, pag. 205)

579=

STATUL MODERN ROMÂN

Statul român modern se naşte într-un moment când Europa întreagă intrase în zodia iudaică.Acest element nou se va afirma sub cele mai variate forme şi mai camuflate însă, cu acelaşi obiectiv milenar.

Poporul român a intrat în veacul al XIX-lea sleit de putere şi dezaxat de epoca fanariotă.

Buboiul fanariot (cangrena), spart de sabia lui Tudor Vladimirescu, va supura încă.Aci va găsi teren propice virusul iudaic, în fond de aceeaşi esenţă semită cu levantismul fanariot.

Şi revoluţia lui Tudor care era autenticul impuls de viaţă nouă, cu năzuinţi adânci spre libertate, bună stare şi dreptate socială, nu-şi va găsi dezvoltarea firească.

„Odată cu Tudor din Vladimir, neamul românesc se trezise către noi năzuinţe de care atâta vreme fusese străin.Micile principate începuseră să dorească libertate, bună stare şi dreptate socială."

„În secolul al XIX-lea s-a produs la noi o revoluţie autentică, organizată, dinamică, masivă, o revoluţie în geniul celor din secolul al XX-lea.

Marşul revoluţionar şi armat al lui Tudor Vladimirescu are toată amploarea războiului creator." (N. Roşu, pag. 213)

Stilul de viaţă iudaic, care va deveni din ce în ce mai preponderator, nu numai că nu va favoriza această renaştere pe traiectoria ei dar dimpotrivă, va oferi climatul în care să reînflorească plaga fanariotă sub alte aspecte.

Imperialismul iudaic învăluit, se va manifesta sub diferite forme şi va roade ca un cancer dominând veacul al XIX-lea.Astfel că, atunci, când aceste ravagii se vor observa, se vor pune în fond probleme cu totul deosebite care au frământat veacurile trecute, întru-cât, atunci se va pune o problemă care se va referi la însăşi esenţa popoarelor europene.

Cadrul de dezvoltare a noului stat va fi cu totul deosebit ca tendinţă, cu toate că vor exista tendinţele vechi, ele însăşi dezaxate de acelaşi imperialism iudaic în esenţa lor.

Imperialismul iudaic va prospera în climatul burgheziei capitaliste, unde banul va forma axa de mişcare a vieţii sociale.

Etapele de dezvoltare ale burgheziei europene sunt şi etapele de afirmare a iudaismului care poartă diferite denumiri dar reprezintă aceeaşi esenţă care converge spre acelaşi ţel.

580 – Filiera lui purcede din planurile milenare.Afirmările însă cu influenţă în viaţa popoarelor europene, a început încă din veacul al XIV-lea.Renaşterea din veacul al XIV-XVI-lea, „se reduce, în cea din urmă analiză, la renaştera capitalismului european, adormit în cele dintâi veacuri ale erei creştine, când a târât cu el în mormânt lumea veche." (Zeletin, vol. II, pag. 101) Neoliberalismul

În veacurile când a predominat o concepție spiritualistă el nu putea găsi teren de prosperare şi dimpotrivă, atunci când a predominat o concepție materialistă s-a găsit în elementul său.

Protestantismul prin concepția lui individualistă şi mai ales prin punerea accentului pe vechiul testament i-a dat posibilitatea de a-şi înfige adânc rădăcinile alterând gândirea europeană.

Aceeaşi filieră se observă şi în domeniul filosofiei.

„Raționalismul spinozist purcede din mistica ebraică şi se altoieşte pe filosofia Carteziană. La rândul său Spinoza va influența filosofia dreptului natural şi implicit epoca democratică a timpurilor moderne." (N. Roşu, pag. 26)

Într-un studiu publicat în Revuue Universalcitat de N. Roşu, pag 27, se susține că:

„Evanghelele Statului democratic, „Etica lui Spinoza", „Critica rațiunii pure" şi „Contractul social"-Întrepătrunderea este atât de perfectă încât în unele locuri se şterge linia de demarcație şi nu se mai poate spune unde se termină meditațiile lui Spinoza, în ce loc continuă Kant şi care sunt cuvintele lui Rousseau."

Toate acestea nu au un scop în sine ci, converg spre țelul lor cultivat milenar: stăpânirea universală, pentru care şi-au croit o tactică bazată pe puterea răului (materialistă şi amorală) de care să se servească în acest sens.

Aşa zisele etape istorice ale liberalismului: 1688 revoluția lui Cromwell, 1789 revoluția Franceză, 1848 revoluția Europeană, 1917 războiul Mondial (Zeletin, pag. 73) sunt în realitate etapele succeselor imperialismului iudaic, independent ce denumiri tehnice li s-ar da.

„Copilăria burgheziei poartă numele de mercantilism, tinerețea de liberalism, iar maturitatea de imperialism (Zeletin., pag. 74, Neoliberalism), adică comerțul, industria şi marea finanță cu cartele orizontale şi verticale toate însă lăstune iudaice fiindcă ca factor comun au acelaşi cult pentru vițelul de aur.

Pe aceeaşi axă materialistă se va dezvolta şi în viitor prin cunoscutele scheme marxiste:

1) Teza:Societatea burgheză capitalistă;
2) Antiteza:Lupta de clasă a socialismului;
3) Sinteza:Dictatura proletarului."

581 - În această direcție iudaismul va folosi toate mijloacele, fiindcă el nu este altceva decât o conjurație secretă care pândeşte în evoluția istorică orice moment greu pentru a-l specula în vederea disoluției necesare scopului urmărit.

Toate noțiunile politice, economice şi sociale care conturează cadrul societății moderne, Burghezie, Capitalism, Liberalism, Imperialism financiar sau Democrație-Marxism, Dictatură proletarului, se grefează şi

reflectă acelaşi fond iudaic, cu aceeaşi tendinţă şi sete de putere:stăpânirea universului.

Diferenţele sunt numai aparente şi numai de natură tactică pentru jocul lor învăluit.

În manipularea forţei care întotdeauna este de esenţă speculativă şi se bazează pe captarea în slujbă a idealurilor lor a forţelor altor naţiuni, fiindcă, ei nu dispun de forţa proprie; sunt două momente mai importante care le aveau la începutul veacului trecut (al XIX-lea).Forţa engleză captată prin Cromwell care le-a dat posibilitatea să aservească aristocraţia unui imperiu în plină ascensiune şi revoluţia franceză prin care au captat şi vor capta plebeea Europeană.Ambele aceste forţe social atât de divergente (diverse) se vor coordona în hrubele masoneriei şi se vor manevra după necesităţi în marea bătălie de învăluire care o vor începe în acest veac.

Dacă aristocraţia Engleză prin hribidă încrucişare cu arienii ghetourilor va da scheletul plutocraţiei.Revoluţia franceză prin caracterul plebeean va semăna principiile disoluţiei: Se va intra într-un cerc vicios.

„Totdeauna spiritul burghez a fost rezultanta unui amestec de rase (Gobineau, pag. 491) şi invers acest spirit va (favoriza) aduce (continuu) amestec de rase."

Dezrădăcinarea omului va fi masiv făcută „pe teoria libertăţii, egalităţii, fraternităţii". (M. Eminescu, vol. I, pag. 123)

De aseemenea „stricarea caracterului, a minţii şi a inimei". (M. Eminescu, vol. I, pag. 124)

Ravagiile vor fi adânci: Revoluţia franceză "cu orbirea şi cu cruzimea de chirurg speculativ a distrus nu numai umflăturile, disproporţiile şi necrozele organelor, ci organele însăşi, ba până şi sâmburii vii şi capabili de renegare." (Taine, Origine, vol. IV, pag.45-citat Aurel Popovici, pag. 290)

Concepţia organică a societăţii şi a statului a fost înlocuită cu jongleria şi şarlatanismul care se putea face cu formula umanitaristă „libertate, egalitate, fraternitate". (M. Eminescu, vol. I, pag.136)

„Victoria principiilor liberale socialiste înseamnă moartea oricărei culturi şi recăderea în barbarie." (M. Eminescu, vol. I, pag. 325)

582 Liberalismul este rezultatul revoluţiei franceze: (text german, 7 rânduri de tradus)

În cadrul statului democratic, ca expresie a libertăţii, cu concepţia ateistă şi materialistă, ei vor putea da nestingheriţi în haosul produs bătălia folosind toate armele de care dispun în arsenalul lor întunecos şi infernal şi, urmărindu-şi cu o diabolică tenacitate planul iniţial arătat pe larg, în partea întâia aceste lucrări, posibilităţile de acţiune ale acestei tactici satanice.

Bazată pe atotputernicia banului şi cultivând fără nici un fel de scrupul tot ce este pasiune degradantă în om, ea tinde la stăpânirea masei sau a

majorităților inconștiente, folosind cele mai abominabile mijloace.Alternând între cruzime rece şi fanatism, exercită teroarea pe toate gamele ei de la cea pacifistă până la vampirismul războinicilor care ucid pentru a vedea curgând sânge.

Subminând societatea cu un ansamblu de rețele de legi masonice, cultivă dezbinări pe toate planurile, atât între popoare, cât şi în cadrul aceleiaşi națiuni ca să anemieze pretutindeni şi astfel să poată stăpâni mai uşor.

Oricât ar părea de paradoxal, ideea națională a veacului al XIX-lea ieşită din principiile revoluției franceze nu a fost concepută ca o finalitate ci, mai mult ca o armă tactică pentru pulverizarea stăpânirilor autocratice din Europa, fiindcă revoluția franceză prin esența sa este cosmopolită.

Istoriceşte în aparență e că „Naționalismul european s-a născut şi crescut împreună cu burghezia liberală capitalistă". (Manoilescu, pag. 251)

„Manevra ar părea îndrăzneață, dar tactica iudaică, care are traiectorie mare, poate recurge şi la asemenea lucruri, fiindcă ea se arcuieşte peste veacuri.Fiindcă naționalismul de factură burgheză, fiind cariat de interesul individual, nu poate fi organic.În Europa Burghezia era un pionier al întregii națiuni, de aceea naționalismul lua automat o culoare burgheză.

Naționalismul burgheziei liberale capitaliste a împărțit Europa în comunități de interese şi inamice." (Manoilescu, pag. 213)

De asemenea şi cu agitarea problemei sociale şi în special cu cultivarea antagonismelor între stat şi oraş.Dezrădăcinații de la oraş formează materialul inflamabil a tuturor acțiunilor de răsturnare, fiindcă acolo clocoteşte mai intens ura.Mizeria acestor dezrădăcinați în special a maselor muncitoare este speculată la maximum pentru a produce tensiune şi încordări şi convulsiuni sângeroase şi endemice.

Provocări de criză prin crahuri de bursă, prin greve sau prin dezorganizare şi sabotaj sau prin perturbarea politicii de prețuri pentru a adânci mizeria materială generală şi a fometa răsvrătirile.

Atacul se dă concentric şi pe toate laturile.Concepția materialistă care cultivă ferocitatea interesului individual.Descompunerea morală care oferă mediul de prosperitate acestei ferocități marmodixă cu respingătoarea carapace a cinismului.

Împărțirea societății, pe de-o parte, în tabăra capitalistă, pe care de fapt o stăpânesc ei, iar pe cealaltă parte în forța proletaristului spoliat pe care o manevrează având posibilitatea prin forța presei pe care o dețin şi a serviciilor de informații a căror centrale le acaparează să excite şi să asmute pe unii contra altora ori de câte ori planul lor de luptă le cere.În acest sens se folosesc arma cumpărării, şantajerii şi chiar a suprimărilor (morții) misterioase, acolo unde întâmpină rezistențe.

Însăşi baza este atacată, descompunerea familiei sub aşa zisele mode de emancipare, ce poate servi ca orientare pentru reproducere sau imitații.

Îndobitocirea tineretului prin literatură pervertită sau prin diversiunile pe care le cultivă (sport, etc.).

Zăpăcirea clasei conducătoare prin păienjenişul de legi contradictorii şi încâlcite cu diferite posibilităţi de interpretări, lansarea la conducere a elementelor slabe şi decăzute care le sunt unelte docile, etc. pentru a surpa definitiv încrederea în propriile forţe şi a arunca naţia respectivă într-un scepticism iremediabil care să o coacă pentru aservire totală.

Iar dacă totuşi, statul va avea tăria să reacţioneze atunci prin împrumuturile (creditul) inerent legat de sistemul burghez care aservesc faţă de puterea lor internaţională să şantajeze şi prin boicot şi crizele pe care le pot dezlănţui pe toate planurile prin aceste reţele tenebroase să inobseze (neobservabili) orice rezistenţă.

Faptul cel mai interesant este că toată această feroce tiranie se exercită în numele celor mai frumoase principii de libertate, egalitate, fraternitate şi sub masca umanitarismului celui mai idealist.

Sub această conspiraţie odioasă şi camuflată statele moderne au intrat în endemice convulsiuni şi mari mizerii materiale cu toate că numeroasele invenţiuni puteau aduce esenţiale îmbunătăţiri a standardului de viaţă a maselor dacă ele n-ar fi fost animate de spiritul rapace iudaic care caracterizează capitalismul şi intenţionat dezorganizate de uneltirile iudaice necesare planurilor lor.

Pregătirea războaielor civile:

„Deocamdată cu arme intelectuale” luate din arsenalul minciunilor, al schimonosirii lor al infamilor.Iar în acest timp de pregătire a terenului de obştească descurajare sus şi de necontenită înfierbântare jos, colo în zarea îndepărtată, se înalţă plastic coarnele furcilor şi iată-le zările roşii ale războiului civil.” (A. Popovici, pag. 164) Este de văzut dacă A.Popovici a cunoscut Protocoalele Sionului.

584 → Cu drept cuvânt constata Eminescu într-un moment când conjuraţia Iudaică nu era încă demascată în planurile ei universale.

„Statele moderne nu se mai dezvoltă, din nefericire, în linie dreaptă, ci prin cotituri, adesea prin concesii, renunţând la maniera lor de-a fi, la signatura existenţei lor.Sunt cristalizaţiuni imperfecte „pe lângă câteva cristale perfecte pe care le prezintă istoria.

Asta e chiar deosebirea între naţii mici, fără simţ istoric şi naţiile mari c-un profund simţ istoric şi c-un mare viitor.” (M. Eminescu, vol. II, pag. 252/operă politică)

În fapt însă virusul iudaic cu planurile lui balotează statele moderne şi împiedică o dezvoltare în linie dreaptă iar dacă la statele mici se observă mai mult acest lucru cauza este că lipsa lor de masivitate le face mai uşor de zguduit.

Cu timpul însă se va dovedi că nici cele mari nu vor putea rezista virusului disonant iudaic dacă nu vor identifica această conspirație și dacă nu se vor fixa pe linia lor originară.

Același simptom al febrei iudaice îl constată mai târziu învățatul Ferrere când spune:

„De jumătate de secol civilizația occidentală este slăbită de neîncetată confuzie a doctrinelor, a obiceiurilor, a claselor, a raselor și a popoarelor de un fel de amorțire intelectuală și morală, care a invadat mai mult sau mai puțin toate mediile, prin efortul strivitor al muncii continue, repede și fără odihnă, prin mobilitatea devenită generală a tuturor elementelor din viața socială; printr-un fel de febră generală care surescită voințele și inteligențele, făcându-le capabile de eforturi foarte mari dar de scurtă duartă și puteri adânci prin vulgarizarea tuturor manifestărilor spiritului și a tuturor bunurilor pe pământ." (citat N. Roșu, pag. 59)

Aceasta este febra provocată de intoxicația iudaică.

„Oare să nu știm -scrie Eminescu- că vrajba socială și politică n-a avut altă țintă decât a altera caracterul și inima dreaptă pe care părinții au lăsat-o moștenire poporului nostru, pentru a le asimila instinctele bastarde, și veninoase ale rămășițelor de venetici?

Altfel, din destrăbălare în destrăbălare, am ajunge a se șterge cu totul din conștiința publică deosebirea între bine și rău, între drept și nedrept; anarhia de idei ar da naștere anarhiei ordinei materiale." (M. Eminescu, vol. II, pag. 462-463/operă politică)

586 Toată conjurația iudaică însă prin infecția pe care o răspândește se poate desfășura totuși fără teamă și de desoluție și progresul lor, fiindcă ei sunt printr-o practică milenară declarați ca imuni.Sunt privilegiați de drepturi și-și întăresc această imunitate.

Această imunitate și-o trag în primul rând din findamentul lor religios care s-a cristalizat definitiv în tradiție talmidică milenară.

Conjurația iudaică o lămurește Vasile Conta printr-o adâncă analiză cu totul originală.

„Este interesant de a ști care este secretul conservării așa de îndelungate a religiei iudaice, pe când alte religii n-au putut subzista așa de mult timp.Acest secret se află chiar în natura contractului pe care evreii cred că l-au încheiat cu Dumnezeu.

Știți că în alte religiuni superioare omul este dator să facă bine tuturor oamenilor de orice rasă să se abție de la toate aplicările rele ce ar avea în privința aceasta.

Astfel că în aceste religiuni omul este tras oarecum de două curente: de o parte curentul religiunei îl trage spre cer obligându-l să-și înfrângă toate poftele rele, iar pe de altă parte, poftele trupești îl trag spre pământ atunci după cum va triumfa una sau alta din aceste atracțiuni așa și religiunea va avea mai multă sau mai puțină putere.Se înțelege că astfel de religiuni

sunt destinate a fi părăsite atunci când într-un moment dat credincioşii ajung la acel grad de concepţiune în care nu mai pot învinge poftele cele rele.Nu tot aşa cu religiunea evreească.Ea tocmai ordonă credincioşilor să caute a pune mâna pe toate bunurile pământeşti pentru a satisface cu dânsele toate dorinţele trupeşti şi pentru căpătarea acestor bunuri ea permite a se da loc fără frâu tuturor patimilor celor mai rele când aceastea se îndreptează contra străinilor, aşa că Evreul este atras către bunurile pământeşti şi spre cele două curente.

Tot în aceeaşi direcţionare îi împing şi poftele lui şi religiunea aşa încât este natural ca la dânsul să fie mai tare fanatismul religios decât la ceilalţi oameni şi este natural, ca această religiune să-l atragă în toate timpurile, pentru că este leagtă de poftele trupeşti care sun eterne.Cu această dispoziţiune de spirit şi de inimă, cu acest caracter moral, jidanii au trecut în câteva mii de ani prin o mulţime de popoare de pretutindeni, au fost aceeaşi, pretutindenea purtarea lor nu s-a schimbat.Mai mult decât atâta pretutindeni pe unele au fost, au minat, au corupt şi chiar au ajuns până a nimici poporul în mijlocul căruia au trăit." (citat Cuza-Naţionalism, pag. 187)

„Vasile Conta-scrie Prof. Cuza- fusese iniţiat de Schapirz care el însuşi mi-a mărturisit legăturile neştiute cu V. Conta.Faţă de asemenea planuri de stăpânire învăluită, universală în diversiuni şi etape, este de văzut dacă nu chiar formula acreditată, că jidanii nu au simţ politic nu este decât o corumpere"

586. Terenul care se va circumscrie statului modern român va fi pregătit în sensul planului iudaic.Concepţia materialistă va fi dominantă iar banul va forma axa dezvoltării sale.

Dezrădăcinarea autohtonismului sub toate formele va fi prima operaţie în această pregătire a terenului.

„Să nu rămâie nici sâmbure, nici rădăcină din ideile trecutului, pentru ca brazda să fie îndestul de înfoiată şi de moale să primească în ea sămânţa noilor idei ale republicei." (M. Eminescu, vol. II, pag. 428/operă politică)

În felul acesta se va putea realiza mai uşor tendinţele lor de viitor de a face cum spune Eminescu „Patria un oţel, poporul o amestecătură, biserica un teatru pentru politicieni, ţara teren de exploatare pentru străini, viaţa noastră publică o ocazie pentru ilustrarea şi ridicarea în sus a imigraţiunii din câteşi patru unghiurile lumii". (M. Eminescu, vol. II, pag. 429/operă politică)

În general deci se poate spune că la crearea statului român modern vor acţiona propulsând două forţe: Instinctul rasei autohtone reprezentat prin revoluţia lui T. Vladimirescu şi concepţia materialistă iudaică infiltrată pe plan spiritual prin ideologia plebeeană a revoluţiei franceze şi pe plan practic prin economia boierească a plutocraţiei engleze inaugurată prin tratatul de la Adrianopol din 1829.

Aceste tendințe își vor găsi expresia primă în țărănism și în intelectuali dați de ea sau boieri nealterați de infecția fanariotă a doua în elementul fanariot (levantin) pentru partea politică ca cel iudaic pentru partea economică la care vor fi și elementele românești boeri sau intelectuali derutați cu instinctul național alterat.

În cadrul geo-politic specific roomânesc cu tendințele care le-am văzut, va plana atmosfera iudaică prin superioritate și va domina prin importanță, care va face din ce în ce mai sumbru cerul sufletului românesc cu toate unele aparente progrese care cum spune Eminescu „constă însăși viața fizică a populațiunilor".

„Similacre, forme goale ale culturii străine fără nici un fel de fond, beșici de săpun, cari plesnind nimeni n'ar simți lipsa lor decât bugetofagii, iată progresul făcut! Nici instrumentele de muncă agricolă nu s-au îmbunătățit, nici meseriile vechi nu s'au perfecționat, nici meseriașii nu s-au înmulțit, nici din școli nu ies oameni practici și capabili a se hrăni fără ajutorul bugetului.

Patria adevărată, patria lui Matei Basarab e săracă și ignorantă: Dacă măcar sănătatea ei fizică și morală n'ar fi adânc atinsă de corupția păturilor de populație străină și semistrăină, așezate deasupră-i." (M. Eminescu, vol. II, pag. 257-258/operă politică)

„Adevăratul popor românesc a devenit însă o turmă exploatată și dată în prada morții fizice, de multele și variile fericirii care au năpăstuit aspura-i." (M. Eminescu, vol. II, pag. 261/operă politică)

Revoluția franceză „a fost o revoluție a burgheziei deci cu toate fibrele și rădăcinile străine de nevoile și trecutul țării noastre de plugari și păstori." (M. Eminescu, vol. II, pag. 627)

„Elementele ideologice burgheze au pătruns în Principatele române înaintea elementelor economice burgheze.Ceea ce în evoluția istorică e efect-și un efect atât de târziu-la noi s-a ivit înaintea cauzei." (Zeletin, pag. 61)

587

Între tendința autohtonă și cea străină (iudeo-levantină) se vor țese toate evenimentele politice, economice și spirituale vreme exact de un veac până la apariția în viața politică a Căpitanului.

Pentru a identifica realitățile în adevărata ei lumină, precum și pentru a desprinde evoluția firească a acestor realități este necesar să se renunțe pentru cazul special al României la formula șablon de clase de jos, de mijloc și dirigența obișnuită în a împărți deobiceiu o națiune omogenă și a se spune lucrurilor pe nume:1)Români;2)Fanarioți;3)Jidani.

Primii cu bază masivă în țărănime-lumea satelor-vor reprezenta în toate împrejurările și sub toate formele spiritul autohton și autentic cu trăsăturile specifice unei colectivități naționale.Secunzii vor reprezenta tendința spoliatoare a fanarioților bazată pe lumea interlopă (veneticii) orașelor la care s-au adăugat și elemente autohtone descompuse care vor constitui în

mod tranzitoriu clasa de mijloc şi cea dirigentă, şi vor oferi mediul pentru prosperarea iudaică.

3)Jidanii care vor reprezenta forţa economică înlăuntru, statul şi poporul român descompus atât în interior cât şi în exterior în vederea stăpânirii tiranice, în prima fază sub formă mai deghizată plutocratică, iar în a doua sub formă brutală a dictaturii aşa zise a proletarului cu pregătire.Acestei tendinţe de dominare va determina naţionalismul de suprafaţă (incolor) cu care se vor înfrâna elementele teroriste cu cel de fond neavând nici o alianţă organică.

În explicarea fenomenelor politice şi sociale româneşti mai ales trebuie o emancipare de şabloanele materialiste iudeo-democratice, şi înainte de orice teorie, trebuiesc identificate în fapt armele talmudice-infernale-care se mişcă pe liniile planurilor lor de stăpânire, precum şi rolul pe care l-au jucat şi continuă să-l joace, cu toată opera de disoluţie, elementele de provenienţă levantină (fanariotă) chiar dacă par asimilate sub raportul limbii.

Ar fi o greşeală exprimarea dacă s-ar reduce această luptă prin excelenţă de rasă pe un plan social cu noţiuni care derutează, adică o luptă între ţărănime şi burghezie sau pătura conducătoare sau între oraşe şi sate.

Dacă aceste noţiuni vin în discuţie ele trebuie să redea înţelesul lor adevărat şi anume ţărănimea reprezintă bastionul românismului după cum burghezia în actuala ei componentă şi mentalitatea care o domină, reprezintă bastionul străinilor.

Românii băştinaşi care locuiesc la oraşe şi care n-au fost alteraţi de acest spirit înstrăinat, ei gravitează cu sufletul tot spre autenticul ţărănesc.Acelaşi lucru se poate spune despre sate şi oraş.Satul cu lumea lui de simţire şi gândire şi forma lui tradiţională, cu toată alternanţa reprezintă (oglindeşte substratul românesc) după cum oraşul cu toate infuziile de sânge care îi dă lumea satelor, reprezintă spiritul cosmopolit.

Pe aceste secţiuni, mai mult verticale decât orizontale, fiindcă actuala societate românească (după invazia fanariotă şi iudaică) are formaţia mai mult a unui conglomerat şi chiar a uneia organică a straturilor sociale a chestiunilor omogene pe întreg cuprinsul statului.Aceste realităţi vom căuta să le prezentăm în mod sumar în ceea ce ni s-ar părea mai consistent.

„Teoria noastră despre antagonismul de rase din România află multe întâmpinări, însă, ciudat lucru, nu din partea ziarelor româneşti....Dintre organele străine, scrise în limba română, ne răspunde mai cu seamă acela al noilor fanarioţi care, pentru ironia lucrului, se numeşte „Românul”.” (M. Eminescu, vol. II, pag. 317)

588

I.Elementul autohton.

Țăranul în general formează marea bază a elementului autohton.În el sunt depozitate şi conservate mai bine şi nealterate toate virtualitățile rasei.În tradițiile sale trăiesc forțe latente ale tradiției de unde îşi trag seva toate impulsurile româneşti.Aci se desemnează, elaborează manta lui, linia de mişcare."Legele făcute de popor în curs de sute şi mii de ani, singurile pe care el le poate face, sunt legele cele mai înțelepte." (A. Popovici, pag. 127)

„Poporul e natură plină, o seculară întrupare de energii vitale(în poezia popoulară se spovedeşte sufletul unei rase permanente, izvoarelor, țâşnite din vremuri istorice)." (A. Popovici, pag. 129)

„Fondul poporului român este sănătos.Popor plămădit-scrie Popovici-în plenitudinea firii, Românii au fost şi sunt o nație de voinici." (A. Popovici, pag. 45)

„Românii-scrie marele istoriograf al Polonilor Orzechovski-sunt oameni groaznici şi foarte viteji şi nici că este alt popor care pentru gloria războinică de dragul vitejiei, să apere o mai mică țară contra mai multor duşmani atacându-i sau respingându-i fără încetare." (citat A. Popovici, pag. 46)

Din un asemenea fond viteaz stilul lui de luptă pe toate planurile va fi drept.Acest lucru se oglindeşte fidel în înțeleptele lui zicători, în care Aurel Popovici găsea o profundă filozofie a acțiunii.

„La plăcinte înainte, la război înapoi.Cine-i deprins să aibă stăpân, moare slugă." (A. Popovici, pag. 47)

Munca este mama săracilor.Scoate apă din piatră, lapte dulce din piatră seacă.Cine dă din mâini nu se îneacă.Faptele, nu oala cu lapte.Cu munca necurmată mănânci plăcinta lată.

După cum ți-i aşterne, aşa-i dormit.Făgăduința celor mari e întemeiată pe apă! Silința e mama rodurilor.Omenia e mai scumpă ca avuția.Omul fără omenie e ca omul fără suflet.

„Românul adevărat-spune A. Popovici-din această filozofie politică s-a inspirat." (A. Popovici, pag. 48)

De asemenea după caracterizările care le face asupra raporturilor dintre conducător şi condus rezultă stilul lui.

Românul zice „să te fereşti de boierul cel nou şi de cerşetorul cel vechi".Când însă vorbeşte de boierii naționali el zice: "Boerul tot boier măcar de ar fi încins cu teiu", sau după boier şi cinstea "cum e boerul şi sluga".

Iar despre boierii democrați zice: „boeraş de modă nouă fură cloşca de pe ouă".

„Nu de orice pom .... , nici din salce cerc de bute, nici din ciocoiu om de frunte.Nici din salcia pom, nici mojicul om." (A. Popovici, pag. 325)

Prin aceste nobile calități ale rasei a putut face față împrejurărilor cele mai grele.În legătură cu pregătirea campaniei de la 1877 din Bulgaria scrie Eminescu:

„Dacă această armată n-ar fi avut curajul personal şi sângele rece moştenit de la străbunei ei, adecă de la nişte rase mult mai nobile decât guvernanții noştri, campania ar fi fost o mare ruşine." (pag. 366)

589.

Vitejia lui aprigă .... însă nu este aspră şi nici îngâmfată, o omenie specifică i-o scaldă şi o blândețe fără margini i-o împodobeşte.

„Caracterul poporului nostru este atât de blând-spune Eminescu-încât el pare făcut anume pentru cei virtuoşi să domnească peste el ca de obiceiu." (M. Eminescu, vol. II, pag. 204/scrieri politice)

„Ş'apoi mi se pare, că nici un neam de pe fața pământului nu are mai mult drept să ceară respectarea sa decât tocmai Românul, pentru că nimeni nu este mai tolerant decât dânsul." (M. Eminescu, vol. I, pag. 80/operă politică)

„Singurile țările româneşti sunt acelea în care din vremi străvechi fiecare a avut voe să se închine la orice Dumenzeu a voit şi să vorbească ce limbă i-a plăcut." (M. Eminescu, vol. I, pag. 80/operă politică)

„Noi Românii în special am fost în toți timpii un model de toleranță religioasă." (M. Eminescu, vol. I, pag. 322/ operă politică)

„Căci noi-scrie A. Popovici-pe nimeni n-am asuprit, n-am jupuit.Noi pe nimeni n-am pus pe rug pentru credința lui, pe nimeni n-am căutat să-l desbrăcăm de naționalitatea lui, de sufletul lui.Neam de oameni blând şi bun cu frica lui Dumnezeu.Românii au fost şi sunt un popor de o evanghelică toleranță şi înțelepciune, ca puține altele.Neam de păstori şi lucrători cu via Domnului, ei au crescut şi s-au desvoltat, de mii de ani în aerul liber al naturii." (A. Popovici, pag. 45)

„În acest popor, atât de liniştit în aparență este totusi o cumplită îndărătnicie în fundul sufletului său? Românul nu uită nici binele. Nici răul." (M. Eminescu, pag. 505/ operă politică)

Caracteristica lui este blând şi năpraznic în acelaşi timp.Şi totuşi în această omenie şi blândețe s-a găsit punctul vulnerabil pentru a i se da lovituri de moarte.A devenit o slăbiciune.

„Poporul cel mai liber şi mai îngăduitor şi-a plecat capul sub jugul celei mai mizerabile şi mai slugarnice rase omeneşti." (M. Eminescu, pag. 115/ operă politică)

„Şi când vorbim de poporul român, ştim foarte bine de cine vorbim.Nu de amestecături, nu de oameni veniți de eri de alaltăieri în una din provinciile Daciei lui Traiani, ci de acel element etnic ieşit din încrucişarea Romanilor cu Dacii, de rasa romană.Aceasta a fost în trecutul țărilor noastre rasa plastică, rasa formatoare de stat, cea orânduitoare, cea istorică, aceasta trebuie şă şi rămâe de acum înainte.

Cum că deosebirea între adâncimea rasei istorice şi superficialitatea celor superpuse, e mare, o ştie oricine.În inima unui Popă din Ardeal e mai mult sentiment național românesc decât într-o sută de mii de Caradale şi craniul unui singur Român încape de cinci ori pe atâția creeri pe cât s-ar constata cu cumpănă în titvele mutrelor de paiață ale patrioților." (M. Eminescu, pag. 312/ operă politică)

Țăranul este singurul popor românesc „Fleva, Cariagdi, Carada sunt altsoiu de români" (M. Eminescu, pag. 222/ operă politică)

CIOBANII

Rasa autentică s-a păstrat mai bine în munți la acel popor vechi şi veşnic tânăr care sunt păstorii.Fiindcă în primul rând păstoria este îndeletnicirea specifică a rasei noastre trace pe care de mileniu ne conservă specificul.

„Noi, popor tânăr de ciobani, deveniți plugari abia de la 1830 încoace." (M. Eminescu, vol. I, pag. 228)

El a fost izvorul nesecat care a alimentat şi păstrat elementul românesc de la câmpie supus tuturor vicisitudinilor vremii determinate de năvălirile străine.(Grecii lui Omer erau neam de ciobani)

„Românii sunt un popor de păstori şi deci o nație în formație." (A. Cuza)

În el se găseşte cinste şi noblețe, cum nu găseşti în altă parte fiindcă el veşnic este în contact cu forțele naturii şi imensitățile cerului.

„Nu cultura-l face pe om cinstit şi se află în cel din urmă țăran de munte mai multă noblețe de inimă, mai mult caracter, mai mult simț de dreptate, decât în Flevii şi Caradalele lustruite şi aristocratizate." (M. Eminescu, pag. 270/ operă politică)

De originea păstorească (ciobănească) „Românii au fost un popor pururea liber şi că nelibertatea e de-o proveniență foarte târzie". (M. Eminescu, pag. 426/ operă politică)

„Respectă dreptul altuia cu sfințenie; caracteristic pentru un popor eroic: libertatea personală." (M. Eminescu, pag. 426/ operă politică)

Aci se păstrează nealterată simțirea comună prin tradițiile milenare care dau unitate şi veşnică sevă de împrospătare şi tinerețe.

„În fiecare popor sănătos, nevătămat de teorie absurdă există în mod lent, o profundă simțire, un singur izvor de idealitate, de armonie în sentimentele comune, de obştească siguranță şi înălțare, un dor de viitor asigurat şi strălucit." (A. Popovici, pag. 148)

„Poporul românesc este un neam nou pe acest pământ.Drumul cel adevărat, cel național nu-i drept, nu-i larg, nu-i asfaltat.E strâmt şi cu serpentine şi adesea gloduros, ca istoria fiecărui neam, cu suişiuri, coborâşuri cu opriri şi întârzieri, adesea lungi şi neplăcute, dar necesare." (A. Popovici, pag. 154)

Respirația libertății pe care l-a obişnuit viața păstorească a vrut românul să şi-o asigure când a devenit sedentar legându-se de pământ.

„Celula constitutivă a vechilor sate române este republica țărănească, precum s-a păstrat mult timp la Câmpu-Lung (în Bucovina) şi la Vrancea, o republică eminamente aristocratică.” (M. Eminescu, vol. II, pag. 196/ operă politică)

Proveniența pastorală a poporului român îl face să fie mai sentimental şi bogat în expresii dar şi fără educația muncii în sens de stăruință şi organizare.

591. **RUMÂNII**

Dacă în munți Păstorii (Ciobanii) au păstrat şi păstrează fondul tracic nealterat, dorul absolut de libertate şi independență, cei cari au descălecat (coborât) la câmpie, după trecerea puhoaielor barbare, au accentuat prin imensa lor suferință dimensiunea creştină a sufletului românesc plin de noblețe şi omenie.

Poporul român, de țărani, n-a dat sfinți, dar prin suferințele lui îndurate veacuri d-a rândul, fără ca să i se altereze fondul lui de noblețe şi omenie, el este în întregime un sfânt.

De acest lucru s-a abuzat de toți veneticii şi datorită acestei stări de lucru s-au imprimat pe nobilul suflet românesc şi zgura unor rele deprinderi.(defecte-metehne)

Este o durere pentru orice român ca numele pe care îl poartă a avut de multe ori în veacul de mijloc rezonante de şerb, „Rumânii” în Țara Românească, vecin sau vlah în Moldova corespunzător cu rumân, sau iobag în Ardeal.(vezi Giurescu, pag. 475)

Toate înseamnă lipsă de libertate şi dependența de alții.

Această apăsare se va simți şi va lăsa urme asupra gloatei celor aşezați la câmpie şi prin faptul că nu luau parte la război decât în mod excepțional nu şi-au cultivat simțul războinic atât de pregnant moştenit de la strămoşi.

Monarhia s-a păstrat în Răzeşi, moşneni sau mojiți precum şi în clasa boerească.

„Proprietarii de pământ sau boierii au avut o deosebită însemnătate în trecutul nostru.Ei au fost elementul politic şi militar prin excelență.

Gloatele nu luau parte la război decât în mod excepțional, partea obişnuită era formată din cei care stăpâneau pământul, indiferent de suprafața moşiei şi de faptul că era hotărnicită sau nu.” (C-tin. Giurescu, pag. 477) Lozinci-să ne apărăm moşia.

Când clasa boierilor s-a alterat şi înstrăinat „Rumânii” au păstrat în suferința lor fără margini pământul strămoşesc, ținându-se lipiți de el.Şi aşa l-au păstrat românesc.În Peninsula Balcanică, unde s-au retras zeloşi

de libertatea lor toți la munte, au pierdut terenul şi acest fapt va fi hotărâtor pentru soarta lor şi îi va urmări ca o fatalitate şi ca un blestem pentru că, nu vor mai putea stăpâni câmpiile ocupate între timp de alții.

Evident, rezistența „rumânilor" la câmpia, sub tăvălugul năvălitorilor şi asupritorilor, au plătit-o cu prețul libertății pe care au păstrat-o neîntinată în munții lor.Sufletul lor a fost în unele părți brăzdat (mutilat) de suferințe şi impilări.El trebuie îngrjit şi ridicat pentru ca noblețea calităților sale intrinseci să-şi recapete strălucirea originară."Rumânii" sunt marii mutilați ai istoriei româneşti şi venerarea lor trebuie să fie atât de mare ca aceea care se dă „marelor mutilați ai războiului".Evident, era mult mai preferabil dacă stăpânirea pământului strămoşesc s-ar fi făcut numai cu spada, aşa cum s-a făcut în epoca de mărire a lui Ştefan cel Mare.Dar împrejurările istorice şi cele geografice cu totul speciale n-au permis şi rumânimea a trebuit să fie jertfă pentru păstrarea pământului strămoşesc.

Numele care se dă țăranului în Muntenia este acela de rumân.A scăpa de rumânie.Accepțiunea socială=vecin=român-şerb.

Această suferință şi jertfă face ca cea mai mare inimă românească a neamului românesc să bată neîncetat-în continuu-şi cu pasiune pentru cauza țăranului („Rumânului").Pe ea trebuie să o ascultăm mereu, fiindcă adevărurile rostite pornesc din adâncuri (a scris şi Boliac).

„Poate e singura cestiune în care am scris cu toată patima de care e capabilă inima noastră, cu toată durerea şi cu toată mila pe care ne-o inspiră tocmai țăranul, acest unic şi adevărat popor românesc.El căruia nu-i dăm nimic în schimb, păstrează prin limbă şi datini unitatea noastră națională;el este păstrul caracterului nostru în lumea aceasta franțuzită şi nemțită, el e singurul care de zece veacuri n'a desperat de soarta noastră în Orient.Aşa chilos şi greoiu cum este, e o parte din rezistență în el, pe care nimeni n'o poate sfărâma, nimeni îndupleca, ...; pretutindeni acelaş, pretutindeni întruparea tinereței etnice, pretutindeni simțindu-se şi fiind superior celor ce-l înconjoară." (M. Eminescu, vol. II, pag. 422-423/ operă politică)

Acest element de bază a fost cel mai vitregit în tot cursul veacului al XIX-lea în care se afişau cu atâta grandilocvență principiile umanitariste ale revoluției franceze:libertate, egalitate, fraternitate.

Smuls prin economia băneasacă, introdusă după tratatul de la Adrianopol din regimul rural existent până atunci când se afla sub ocrotirea boerului la care era iobag,a fost dezrădăcinat şi aruncat la discreția veneticilor de arendaş şi pe drumul proletarizării.Această urmare era inevitabilă, ca să justifice un socialâc ştiințific îmbibat (turmentat) de spiritul talmudic interesat, la care a căzut victimă ca şi cu aceste lucruri, de natură politică, trebuiesc admise ca o fatalitate! În realitate a fost o inimă haină a păturei conducătoare şi sistemul (terenul) străin pe care s-a croit statul român modern.

„Pentru locuitorul sătean nu s-a făcut însă nimic.Săteanul e lipsit de orice protecţie şi e lăsat la pradă, la bunul simţ şi bunul plac a diferitelor categorii de funcţionari administrativi şi judecătoreşti şi la discreţiunea proprietarului, arendaşului, a speculantului de la ţară, la care e nevoit a se adresa în caz de trebuinţă.” (M. Eminescu, pag. 466/ operă politică)

Legea invoelelor agricole este cea mai mare ruşine (pată) care apasă asupra acestui veac de renaştere naţională.

Este o adevărată sclavie lăsată la discreţia arendaşilor.

„Sub regimul libertăţii sătenii au trebuit să ajungă într-o stare mult mai rea de cum fusese înaintea legiii rurale.” (M. Eminescu, vol. I, pag. 446)

Sub regimul celei mai liberale Constituţie s-a asigurat atât puternicia arendaşului (se vede preponderenţa arendaşului în viaţa politică a neofanarioţilor).

Mijloacele de înlănţuire ale ţaranilor sunt din ce în ce mai perfecţionate prin procedee legale!

„În caz când-scrie legea tocmelelor agricole, introdusă în 1872, adică după patru ani de experienţă (legea din 1868)-după îndemnul şi executarea Consiliului Comunal, locuitorii vor arăta îndărătnicire sau vor dori din comună, consiliul îndată va cere de la subprefectura locală a-i trimite ajutor de dorobanţi necesari în executarea locuitorilor îndărătnici sau fugari în contul vinovatului.”

„Pentru executarea unor obligaţii private, datornicul să fie considerat ca un vinovat şi executat manu militari.Şi aceasta se petrece nu sub regimul regulamentului organic ci sub regimul celei mai liberale constituţii care garantează libertăţile individuale şi care recunoaşte şi săteanului dreptul pentru alegere la deputaţi, care să voteze, între altele, legi ca legea din 1866.

Astfel dar clasa cea mai mare este supusă unor asemenea legi în folosul clasei proprietarilor, dar mai cu seamă a arendaşilor.Şi pentru justificare se invocă interesul producerii agricole, ca şi când aceasta ar fi reprezentată numai pentru proprietari şi arendaşi.”

Rezultatele economice a robirii ţăranului prin tocmeli agricole au fost dezastroase pentru producţie.

După această lege însăşi persoana ţăranului era scoasă la mezat.

„De atunci deja s-a introdus practica de a mâna statul ca pe o turmă la arendaşul protejat de guvern şi de a angaja cu de-a sila pe fiece locuitor în socoteala dărilor, pe cari le avansa arendaşul.” (M. Eminescu, vol. II, pag. 477)

„Dacă un grec sau un jidan nu-şi poate plăti datoriile, dă faliment şi s'a încheiat.Dacă nu-şi poate plăti dările, i se constată insolvabilitatea şi s'a încheiat asemenea.

Ţăranul trebuie să plătească.Un om poate fi oricât de necinstit în ţara aceasta, el poate lua o moşie a statului fără a plăti arendă pe ani de zile;

statul va pierde pur şi simplu suma ce i se datoreşte.Dar ceea ce ţăranul ar fi datorind acestui om, se împlineşte cu cea mai mare rigoare." (M. Eminescu, vol. II, pag. 478)

„Dura lex, sed lex" zice „Românul"? Nu legile sunt însă de vină la toate acestea, ci starea societăţii.Când vedem deaspura unui popor sărac, incult şi nenorocit, superpuindu-se milioane de mijlocitori şi de cocote, când vedem luxul şi desfrânarea unei clase întregi a cărei singură cunoştinţă constă în a scrie neortografic şi a citi, când socotim sutele de milioane cu care se întreţin clase improductive şi netrebnice, cată să deducem neapărat, că pensii reversibile, câştiguri din răscumpărări, misiuni, diurne, cumul, toate trebuiesc plătite în ultima linie, prin sudoare omenească, prin muncă omenească.Şi fiindcă producţiunea actuală nu mai ajunge spre a acoperi budgetul Sodomei şi Gomorei, spre a întreţine lenociniile stăpânitorilor lor, de aceea se scoate la mezat până şi persoana ţăranului." (M. Eminescu, vol. II, pag. 478/operă politică)

594 **Sclavie brutală**

„Vechiul proprietar istoric care avea o sinceră iubire pentru oamenii lui cu cari trăise din neam în neam împreună, i s-a substituit noul proprietar parvenit sau arendaşul grec ori ovreiu, care nu vede în ţăran nici pe compatriotul lui, nici pe creştin, nici pe om, ci o simplă unealtă de muncă, o vită de jug, un paria.

De aceea se vor vedea pe moşiile ale d'alde Zevzecopol şi Phelivanidis oamenii duşi în lanţuri şi nemâncaţi ca să lucreze pentru datorii adesea falşe, fictive, bazate pe contracte falşe, legalizate de primari venali, executate de subprefecţi mituiţi." (M. Eminescu, vol. II, pag. 337/operă politică)

„Acest popor nu este decât o masă de exploatat, o vacă de muls pentru străinii de toate soiurile, o vită de plug, pentru a susţine luxul, incuria şi corupţia Caradalelor, feneantismul şi cocoteria, absenteismul şi morbiditatea unor pături neistorice, superpuse lui fără a-i face nici un serviciu în schimb? Iată cestiunea cea gravă, cea mare." (M. Eminescu, vol. II, pag. 339/operă politică)

„Răul de căpetenie al organizării noastre sociale este posibilitatea ce se dă străinilor şi păturei de feneanţi, grecotei, franţuziţi, bonjurişti, demagogi de-a exploata poporul sub o formă ori alta." (M. Eminescu, vol. II, pag. 338/operă politică)

„Lipsa de sentiment de rasă, lipsa de solidaritate între popor şi clasele dirigente, recrutate din Cariagdii şi Basmangii, lipsa de simţ istoric şi naţional ne-au adus unde suntem şi au prefăcut o ţară veche cu trecutul ei cinstit, cu datinele ei oneste, într-un han de oaspeţi străini, în care toată organizaţia s'a făcut în favorul străinilor şi pentru a le face traiul cât de

neted şi de moale în ţara nimănui, căci numai ca firmă e a noastră." (M. Eminescu, vol. II, pag. 275/operă politică)

„Poporul nostru e pe calea de a ajunge ca fellah din Egipt.Totul e străin acolo afară de mizerie.Numai ea e naţională." (M. Eminescu, vol. II, pag. 275/operă politică)

„Exploatat cu neomenie, sărăcit, scăzând numeric şi fără o conştiinţă limpede de ceea ce trebue să facă." (M. Eminescu, vol. II, pag. 293/operă politică)

Căpitanul i-a dat formele de organizare şi a fixat ţelul şi mijloacele.

„Cauza morbidităţii ţăranului român, este exploatarea neomenoasă la care este supus în linia întâia din partea Statului, în linia a doua de către mulţimea nenumărată de străini, pe cari îi susţine cu munca lui." (M. Eminescu, vol. II, pag. 343/operă politică)

Această impilare sălbatică l-a făcut de multe ori pe ţăran să-l facă să-şi părăsească ţara.

Realitate crudă: „Un sistem (ob. Sistemul iudaic) a cărui esenţă e spoliaţia, îl face indiferent pe omul din popor pantru ţară şi naţionalitatea lui." (M. Eminescu, vol. II, pag. 490/operă politică)

595/

„În acelaşi timp în care zeci de mii de străini imigrează în fiece an, Românii din contră părăsesc ţara lor, ca şoarecii o corabie care arde, şi că emigrează?"

D.G. Obedenarn constată în opera sa „La Roumanie économique" că tocmai în secolul acesta, al liberalismului, o sumă de Români, poate o jumătate de milion, au trecut în Doborgea, pe când era turcească, în Bulgaria, în Serbia.

D. Ion Ghica constată în „Convorbiri economice" acelaşi lucru:

„Sunt localităţi unde plugari împroprietăriţi, după ce au plătit anuitatea şapte, opt ani, au părăsit pământul, s'au făcut servitori şi argaţi, sau au trecut Dunărea."Din Moldova ţăranii îşi părăsesc căminele şi trec în Basarabia rusească.Toate acestea sunt fapte. (M. Eminescu, vol. II, pag. 491/operă politică)

„Popoare condamnate la nefericire precum pare a fi al nostru, ajung a renunţa la individualitatea lor, ajung la dorinţa de-a scăpa ele de ele înşile.Nu noi le zicem acestea.

Scrieri cosmopolite şi nihiliste eşite din pene române." (M. Eminescu, vol. II, pag. 275/operă politică)

Mizeria şi impilarea aduce cu sine creşterea imoralităţii, slăbirea simţului moral.

„Exploatat şi schingiuit de multe ori de fiecare funcţionăraş, cu o justiţie, cu forme nepricepute de el, judecat şi condamnat fără să fi avut cunoştiţă de terminele judecării, strămutat în mod arbitrar de pe pământurile primite în virtutea legii rurale, fără ca de multe ori reclamaţiile să fie ascultate din

cauza influenței arendaşului sau a proletarului, sub asemenea împrejurări ce idee trebue sau poate să aibă săteanul de stat!"

„Dar încă un alt fenomen, care nu poate fi trecut cu vederea, aceasta e emigrarea populației din România în Bulgaria, în Serbia, chiar şi în Basarabia, săvârşită chiar în urma legii rurale, la care locuitorul nu e îndemnat, decât prin considerația găsirii unui trai mai bun şi mai uşor.Această emigrare săvârşită chiar în proporție cât de mică dintr-o țară ca România, dovedeşte mizeria în care se află populația agricolă-şi constitue o condamnare a stării actuale de lucruri." (M. Eminescu, vol. I, pag. 450/operă politică)

Impilarea şi fărădelegile neofanarioților au reuşit să-l smulgă pe țăran de pe glia lui ceea ce n-a putut face năvălirile barbare şi să se mute în țări străine! Mai grav însă a ros însă încrederea acestor rumâni în mai bine şi i-a aruncat în primejdioasa boală a scepticismului şi a apatiei.

Zeflemeaua cuprinsă în proverbul „ca la noi la nimenea rezultă dintr-o dureroasă istorie în cursul căreia poporul şi-a pierdut orice speranță de îndreptare". (M. Eminescu, vol. I, pag.349/operă politică)

Apatia amețitoare tinde să se lase peste sufletul său tânăr şi plin de optimism.(Plevna internă a reacțiunii care trebuie luate)

596, „Când vedem apatia în care a căzut țara, fatalismul ce-l domină pe acest popor nobil, dar adânc îngenunchiat, teamă ne e că ora acestei glorioase şi străvechi Plevne a sunat şi că cenuşa lui Mateiu Basarab, care a blestemat neam de neamul vostru până într'a şaptea spiță, va dormi sub țărâna cucerită, în pământ străin." (M. Eminescu, vol. II, pag. 271/operă politică)

Că această apatie n-a alterat fondul sănătos se poate vedea în vreme de război.

„Țăranul din Vrancea, de la Vaslui, s-a bătut cu calitățile înăscute rasei lui din timpi strămoşeşti.Guvernanții din Bucureşti l-au tratat însă cu calitățile înăscute rasei lor, l-au lăsat să moară de foame şi să degere de frig în câmpiile Bulgariei." (pag. 303)

„Nici când deosebirea dintre rasa autohtonă şi cea venetică nu s'a dovedit mai pe față decât atunci.Nici când puterea de sacrificiu a populațiunii istorice n'a fost mai mare, mârşavele spoliațiuni ale Mihăleştilor şi Chirițopolilor mai numeroase, mai inumane, mai vrednice de marele cordon al sfintei cânepe." (M. Eminescu, vol. II, pag. 304/operă politică)

Din aceste strigăte de durere ale lui Eminescu, se poate vedea că atitudinea păturei conducătoare, față de țăran nu era o neglijență sau raporturi datorite sistemului, ci o luptă surdă dar crâncenă de rasă reieşită poate dintr-o profundă aversiune determinată de fondul lor cu totul deaosebit care duce spre o exterminare totală.

Aşa se explică de ce nu se observă faţă de ţăranul român măcar o grije care o reclamă faptul că este instrument de producţie, bun la toate aşa cum sunt servitorii, boii, caii, etc.Şi totuşi ţăranul singurul produce.

El este baza producţiei care singur produce întreg substratul vieţii noastre economice.

„Cei din oraşe, târguri şi târguşoare, populaţie amestecată din corcituri asimilate românilor, din străini neasimilaţi încă şi din jidani neasimilaţi şi neasimilabili, fac negustorie, speculă, camătă, ocupă miile de funcţii publice, trăesc din ghesefturi şi din politică.

Populaţia rurală în marea ei majoritate.mai ales cea mai depărtată de târguri, n-are drept hrană zilnică decât mămăliga cu oţet şi cu zarzavaturi, drept băutură spirt amestecat cu apă.

Cine a umblat prin satele noastre, mai ales prin cele din câmp şi de baltă, a putut constata că deabia din trei în trei case se găseşte o familie care să aibă un copil, mult doi, şi aceia slabi, galbeni, lihniţi şi chinuiţi de friguri permanente.Această populaţie, pe lângă toate necazurile ei, mai are unul ce pune vârf la toate: administraţia.

De Dumnezeu nu mai are nici o teamă, muncitorul de la ţară, pentru că Dumnezeu l-a părăsit pentru cine ştie ce păcate în mână acestei administraţii, compusă în cea mai mare parte din haitele de cafenegii, din ştrengarii şi necăpătuiţii de prin târguri.” (M. Eminescu, vol. I, pag. 489-490/operă politică)

597

„În fine dacă este vorba de umanitarism, atunci poporul acela, care într'adevăr are nevoie de o tratare umană, este poporul nostru propriu exploatat, nu neamul exploatator al evreilor.” (M. Eminescu, vol. I, pag. 498/operă politică)

„Acest popor din sate care a rămas inaccesibil tuturor înnoiturilor noastre nenorocite, dar care se stinge prin munca de Sisif, ce i s-a impus, pentru ca tocmai el şi nu altul să susţie uneltele, care-l exterminează.” (M. Eminescu, vol. I, pag. 372/operă politică)

Nici grije deci pentru ţăranul român care duce totul în spinare, „care ca dorobanţ moare pe câmpul de război, ca muncitor de speterli plătind dări, pentrua ţinea pe umerii lui o clasă de trântori netrebnici.” (M. Eminescu, vol. I, pag. 126/operă politică)

Pentru aceste motive lui Eminescu îi pare preferabilă situaţia ţăranului din regimul vechiu.

„Departe suntem de-a ne face laudatores temporis acti.Defectul principal al organizării vechi era, că nu ţinea seama în destul de clasa de mijloc, dar ţăranul şi proprietarul mare se aflau amândoi bine şi fiind într-un contact perpetuu între ei, ajunsese a avea o mare tragere de inimă pentru alaltă.

Putem zice că şi boierul vechiu era ţărănos, şi ţăranul vechiu avea un fel de mândrie boierească în el." (M. Eminescu, vol. II, pag. 273/operă politică)

(Sentiment de omenie între ei pe care nu o aveau venetici)

Pentru a se ilustra mai bine că aversiunea clasei conducătoare mergea dincolo şi peste interesele sale economice este faptul că îmbunătăţirea situaţiei ţăranilor a fost cerută de ţările apusene şi asta cu atât din umanitarism ci pentru a-şi crea conservarea.

Fără articulul 46 din convenţia de la Paris pentru textul „să se procedeze fără întârziere la revederea legii care refulează relaţiile proprietarilor statului cu cultivatorii cu scopul de a îmbunătăţi soarta ţăranilor." (Zelletin, pag. 180)

După Zelletin, aceleaşi tendinţe de preocupări economice, se datorează şi evenimentele care au succedat şi anume Unirea de la 1859, împroprietărirea lui Cuza Vodă de la 1864 şi Constituţia de la 1866.

Poate împroprietărirea să fi urmărit cunoscuta tactică iudaică de a ruina nobilimea şi proletariza ţărănimea făcând-o dependentă de întregul sistem bănesc.

Astea nu exclud bunele intenţii ale autorilor reformei de la 1864 (Cuza şi Kogălniceanu) care, vroiau ridicarea clăcaşilor a căror situaţie se înrăutăţise deja, prin alterarea boierimei de frenezia câştigului nelimitat sau arendării.

De aceea M. Eminescu scrie „Lovitura de stat de la 1864 a avut o generoasă intenţie dar a fost viciată prin pripă".

La 1 mai ţăranul s-a culcat încă clăcaş, neavând de plătit statului într-un an de zile, decât faimosul galben găurit de şease zale de şosele fără nici o îndatorire către comună, fără nici una către judeţe.La 2 mai peste douăsprezece ore fără nici-o trenziţie el s'a............

Dar, „ca şi popoarele primitive în stare de natură, iobagul, abia emancipat, , e cu totul nestatornic de a depune o muncă uniformă şi metodică aşa cum cer nevoile Societăţii burgheze.

El ştie să lucreze pe apucate atâta cât îl silesc nevoile sale proprii, spre a petrece restul timpului în farniente." (Zelletin, pag. 197)

Soluţia la care s-a recurs: „introducerea muncii forţate pentru săteni". (Zelletin, pag. 198)

Soluţia este superficială, fiindcă este de natură exterioară şi nu interioară.Asta arată încă odată sentimentele clasei conducătoare înstrăinate precum şi de unde porneşte şi aprobarea „ştiinţifică" a lui Zelletin, care „simte cu fiori" sângele elin care pulsează în vinele lui (fanariot).

Dreptul acordat proprietarilor, prin legea tocmelilor agricole, de a forţa pe ţăranul datornic la muncă, a adus la neiobăgie.

Se spunea, chiar de țărani, la 1864, Kogălniceanu a desrobit pe țigani, şi a robit pe români. (Zelletin, pag. 197)

Proletarizarea țăranului, este cu atât mai dureroasă cu cât concepția lui despre proprietatea pământului este cu totul deosebită.

„Ei nu se putuseră deci emancipa de vechea lor idee, că pământul nu e al nimănui, de vreme ce l-a creat Dumnezeu pentru folosul tuturor." (Zelletin, pag. 179, Burghezia Română)

Conservatismul țăranului este adânc."Țăranul este personificarea însuşi a principiului inerției! El vrea să fie aşa cum au fost părinții săi.Pentru el, tradiția e sfântă, cel ce o schimbă devine un păgân." (Zelletin, pag. 198)

De asemenea, decăderea industriei casnice, determinată de concurența străină, a mărit şi mai mult desaxarea țăranului.

„Țăranii se văd osândiți pe tot timpul iernii la inactivitate forțată.Acest timp în care încetează munca câmpului ei, îl consacrau mai înainte la producția industrială." (Zelletin, pag. 106, Burghezia Română)

„De acum , aceasta dispărând, populația rurală se vede silită, îndată după începutul înghețului, la şomaj." (Zelletin, pag. 106, Burghezia Română)

„Se desparte industria de agricultură şi se crează piața internă." (Zelletin, pag. 107, Burghezia Română)

„Într-un stat intrat în procesul revoluției burgheze, singurul mijloc de a ridica starea țărănimii e de a grăbi progresul industrial." (Zelletin, pag. 118, Burghezia Română)

Leacul deci: a crea o industrie națională care să absoarbă proletariatul agricol.

„Singurul factor producător de valori noi rămâne la noi agricultura.Orăşănimea fusese desființată ca producătoare.

Şi astfel munca țăranului rămase singurul izvor de venit în tânăra noastră societate burgheză.

Din ea trebuia să trăiască țăranul însuşi; din ea trebuia să fie întreținută, pe cale bugetară, orăşenimea, din ea să se plătească mărfurile aduse din străinătate, ca şi imensele împrumuturi contractate tot acolo." (Zelletin, pag. 107, Burghezia Română)

Acelaşi lucru îl subliniază şi M. Eminescu.

Şi totuşi țăranul primeşte foarte puțin aproape nimic de la stat.

„Specialiştii noştri atât atât de superficiali şi raționând veşnic după tipicul occidental, nu s-a gândit niciodată să studieze la noi economia națională în cele două părți distincte ale ei, Oraşul şi statul-şi să stabilească raportul de schimb între aceste două entități geografice şi sociale fundamentale." (Manolescu, pag. 87)

Oraşele la noi au fost în cele mai multe cazuri o sumă de curți boiereşti cu auxiliari şi furnizorii lor. (Manolescu, pag. 87)

Satul a fost exploatat de oraş.

Elevatorul direct: prin furnizarea directă de alimente şi produse agicole de la sat la oraş, fără o contravaloare echivalentă de mărfuri.
Elevetorul indirect: „Exportul românesc"- compus în cea mai mare parte din produsele satelor- serveşte totuşi numai pentru a plăti în străinătate importul românesc destinat aproape exclusiv oraşelor, străinătatea este un simplu intermediar.(pag. 87)

Bugetul oraşelor

„Astfel într-un studiu al nostru, publicat în 1926 (Criterii sociale în finanțele publice) am arătat că din toate cheltuielile bugetului de atunci, abia 12 % mergeau spre sate, în timp ce 68 % foloseau oraşele adică cheltuielile oraşelor erau de 6 ori mai mari decât ale Satelor (restul de 20 %, fiind destinat fermierilor din străinătate)." (M. Manoilescu, pag. 89)
(Împrumuturile-clădirile publice- comerțul exterior voiajuri în străinătate etc.)
„Dar dacă am calcula -vorba lui Eminescu- câte „chile de grâu" ne-au costat aceste rafinante.
Atât sub raport uman cât şi din punct de vedere al producției țăranului român „clăcaşul", „rumânul" care a dus şi duce tot greul colectivității româneşti pe spatele lui, a fost tratat mai mult decât vitreg amenințată fiindu-i însăşi esența sa rasială desigur din motive tot rasiale.
Acelaşi lucru se pune şi în Occident: „Țărănimea sănătoasă este temelia întregei națiuni.Nenorocirile de astăzi provin din cauza unei neînțelegeri între sate şi oraşe." (Adolf Hitler, pag. 151)
Proletarizarea dezrădăcinează şi creează instrumentul orb de care au nevoie jidanii pentru a-şi crea armatele lor revoluționare.

6ρρ. **Talpa țării**

Starea Țărănimii s-a menținut tot timpul veacului al XIX-lea, foarte precară.La 1906, adică în preajma răscoalelor de la 1907, era următoarea:
„Datele statistice, adunate de către Dr. G.D. Creangă, arată în chipul cel mai vorbitor, că starea țărănimei române de la 1906 nu e cu mult deosebită de aceea a țărănimii apusene din veacul al XVII-XVIII-lea, pe când acestea treceau prin aceeaşi prefacere ca şi satele noastre în timpul de față.
Din 1.466.259 de țărani, capi de familie, numai 221.695, adică de abia 15,13% îşi pot agonisi existența din produsul pământului lor; în ceea ce priveşte restul: 500.000 țărani nu au deloc pământ, sau sunt copărtaşi la parcele împreună cu alte rude;423.401 au o întindere de pământ neîndestulătoare, de pe care nu se pot hrăni; deci 923.401 țărani, capi de familie, care nu se pot hrăni de pe pământurile lor; la aceştia se adaugă

321.163 țărani, ai căror pământ poate procura hrana brută, dar nu ajunge a acoperi celelalte nevoi ale stăpânilor: total 1.244.564 țărani, care nu pot să-şi împlinească nevoile cu produsul proprietății lor.Aceasta este situația materială a tălpii țării: peste cinci din şase părți putrezeşte şi numai a şasea parte îşi poate întreține viața şi poate îndeplini obligațiunile ce are ca familist contribuabil şi cetățean din al său." (citat Ştefan Zeletin Burghezia Română, pag. 187-188)

Dar pe lângă satele de țărani neliberi, care se chemau rumâni, vecini, clăcaşi sau iobagi, erau ca nişte filoane de aur, ramura răzeşilor, moşenilor sau mongolilor, țărani liberi şi independenți care conservau măreția şi dârzenia strămoşească în întreg acest climat al umilirii.

Alături de locuitorii din satele de la munte (ciobanii) care dădeau străjerii în Moldova, Plăieşi în Ardeal şi Muntenia (mai târziu grăniceri) ei au format suportul sănătos al vieții noastre de stat, dând armata şi osatura de jos a statului.(Era acelaşi procesc ca şi în celelalte țări Europene de pe atunci).

În epoca veche, toți proprietarii de pământ indiferent de suprafața stăpânită (mii de polci su câtiva străjeri) erau boieri.

„Ei au costituit pătura conducătoare şi armata statelor noastre." (C-tin. Giurescu, pag. 467)

Din documente rezultă că în veacul XIV şi XV-lea clasele sociale erau: 1) Boierii (proprietari de pământ); 2) Vecinii sau rumânii; 3) Robii (țiganii sau tătarii din Moldova şi orăşenii).

„Mihai Viteazul fu cel dintâiu domn care legiui printr-un aşezământ al său ca fiecare țăran pe a cui moşie se va afla atunci, acolo să rămână, rumân veşnic." (Bălcescu, pag. 124)

„De atunci, de la Mihai Viteazul, țara se împărții în două tabere vrăjmaşe având interesuri împotrivite.De atunci poporul se făcu nesimțitor la glasul domnului şi al boierilor, nu mai vru a se jertfi pentru o patrie, unde nu-i s-a lăsat drepturi şi pentru o libertate de care el nu se poate bucura şi țara în loc de a se înălța, merse cu grăbire spre scădenie." (Bălcescu, pag. 124)

„Ei (boierii), care formaseră din frații lor robi, fuseră atunci siliți să-şi plece trufaşul lor cap şi să geamă sub jugul robilor din Fanar." (Bălcescu, pag. 125)

„În şedința de la 5 august 1746, Obşteasca Adunare a Țării Româneşti declara: că ea nu cunoaşte mai greu şi mai mare păcat decât a avea pe frații noştri cei întru Hrisots supt jugul robiei noastre, de vreme ce Sf. Evanghelie ne zice: Iubeşte pre aproapele tău ca însuşi pre tine: Ca următori dar acestei porunci nu trebue să robim pre frații noştri.

Că robia n-a fost de nici un folos, ci încă un obiceiu de mare pagubă sufletelor noastre, români fiind de la strămoşi ca un blestem asupra cpetelor noastre." (Bălcescu, pag. 126)

Starea țăranului înrăutățindu-se din ce în ce mai mult, ei n-au mai putut sta ca un zid apărător al țării, de aceea Românii și-au pierdut independența și au căzut în robia străinilor: Dacă vrem să ridicăm țara să ridicăm clasa Țărănească.

Ei au format clasa intermediară, având legătură cu suișuri opuse.Cei care reușesc să acumuleze (pământuri) suprafețe mai mari de pământ și să se afirme, devin boieri, pe când cei care-și pierd pământul devin „rumâni". (secolul al XVI-lea și al XVII-lea)

Cei care au reușit să se mențină în această stare au reprezentat elementul de rezistență.Avantajul acestui fapt a fost că, această clasă naturală a fost ferită de procesul alterării deci de înstrăinare așa cum s-a întâmplat cu boierimea și prin endogamie și –a păstrat și calitățile pe care i le-a dat selecțiunea tradițională cu mândria și dârzenia lor specifică.În același timp, însă, au păstrat și caracterul țărănesc, fiind strânși legați de pământu lor.Ei vor da în general elementul conducător local al lumii de la sate.În cadrul statului modern va fi elementul care va alimenta în general profesiunile libere vehiculând specificul românesc la orașe, dar din cauza condițiunii nefavorabile va rămâne fără mare efect constituind de multe ori, din cauza unei sete de parvenire cu situații mai înalte, element de alimentare a curentelor (la modă liberale).Totuși, și în asemenea cazuri, instinctul sănătos va păstra cumpăna.

Va fi singurul element românesc reprezentat la orașe în posturi de conducere.

Alături de puțini boieri rămași nealterați va fi însă singurul element care va apăra din solidaritatea instinctivă de rasă cauza „rumânimei" adică a fraților căzuți în nenorocire.

Dar aceasta nu-i va împiedica să îngrașe cadrele partidelor care erau croite pe linii ostile în ultima analiză.

Forța răzășască va fi dezaxată, fiind balotată întru dârzenia specifică pe fond tradițional al pământului și tendința de oportunism și viața materială în sens burghez.Acolo unde va predomina prima tendință se va atașa cultura tradiționalistă urmând pe boieri cu instinctul național nealterat care vor pune accentul pe elementul (popular) românesc a generații de la 1840 și anume tradiționalismul lui Kogălniceanu autohtonia ordinei estetice a lui Russo și panromânismul lui N. Bălcescu în opoziție cu pașoptismul cosmopolit și fanariot.Dar, afară de aceste evaluări și cu toată soarta de țărani pe care au avut-o să o suporte și răzeșia ca urmare a sistemului capitalist care, a cuprins agricultura chiar așa sfărâmată, ea a rămas substanța cea mai sănătoasă românească din care se va putea reface osatura pentru ridicarea poporului român pe propriile sale picioare.

Ciobanii (din care se recrutau plăieși și străjeri), rumâni sau clăcași, moșeni sau răzeși formează talpa țării și elementul de bază al neamului

romanesc, fiecare aducând particularități, calități și defecte ca urmare a vieții duse în condiții deosebite dar toți având același fond comun.

În fața suferinței și a impilării, a reacționat sufletul românesc dar, nu organizat și cu plan, ci mai mult în mod sporadic.

„Țărănimea n'a fost niciodată și nicăieri un factor social sau politic de sine stătător, cu atât mai puțin un factor revoluționar.Rolul țărănimii a fost totdeauna secundar în mișcările sociale și neexistent în mișcările politice" (Zelletin, pag. 165-166)

„În această ciocnire cu stăpânii ei străvechi, țărănimea română se înfățișează ca orice forță oarbă și elementară a naturii.Ea nu știe ce vrea, nu pricepe limpede ce să ceară și în ce chip, să urmărească înfăptuirea vagilor ei dorinți." (Zelletin, pag. 179, Burghezia Română)

Același lucru se poate spune de orice masă dacă nu are conducător.

„Pretutindeni țărănimea e o masă pastică care are nevoie de un conducător puternic dacă e vorba să obțină vreun folos din luptele sociale."

„Ei (țăranii)-spune Karl Marx-nu pot să se reprezinte singuri, ci trebuie să fie reprezentați.Mai mult reprezentantul lor trebuie să le apare ca un stăpân, o autoritate, o forță în stare a-i ocroti împotriva celorlalte clase." (Karl Marx: la lutle de classes en France, pag. 346)

„Să ne scapi pe noi țăranii care suferim din greu" (cântec legionar).

„Dreptul unui grup sunt croite după puterea să dea și le impune altora." (Zelletin, pag. 182) „Iar dreptul istoric e în orice timp expresia raportului de forța dintre clasele sociale." (Zeletin, pag. 184,Burghezia Română)

„Proletarii au devenit o clasă socială dinamică numai atunci când au fost înarmați de către socialiști revoluționari cu concepții ofensive și au apărut în viața socială ca mobilizați și militanți pe măsura sporirii acestui spirit.Acest lucru nu s-a întâmplat niciodată în clasa țărănească care cu toată omogenitatea condițiilor ei de viață și a intereselor ei economice,a rămas statică și fără putere combativă." (M Manoilescu, pag. 32)

Mișcarea Socialistă are însușirea dinamizării.

Puterea virtuală

„Chiar clasele mizere și oprimate sunt puteri sociale.În ce sens trebue înțeles acest cuvânt? În sensul că, chiar dacă o clasă socială este dominată si apăsată de către altă clasă, ea nu reprezintă mai puțin o putere, fiindcă ea se înfățișează ca o forță virtuală care a fost depășită de o altă forță reală-mai puternică." (Manolescu, pag. 32)

(Exp. cu ceasornicul pe masă)

Se poate ca forța să nu fie mai puternică în sens pozitiv, ci să fi destinctivă (desociativă) în sens negativ.

Acest lucru se simte mai mult cu țărănimea.Asentimentul ei este absolut necesar.Apatia ei este o piedică de neîntrecut. (neîntrecută-rezistență pasivă)

„De câte ori în politica ei țărănimea împotriva ta, înseamnă că ai făcut o mare greşeală.Țărănimea nu va fi element propulsor şi conducător ci reprezentativ şi consultativ." (Manolescu, pag. 372)

Crizele rurale "sunt un produs firesc al începutului capitalismului şi dispar iarăş în mod firesc în faza sa de maturitate". (Zeletin, pag. 200, Burghezia Română)

Reacțiunea la elementele rurale se manifestă:

1)La boieri pe cael politică;

2)La țărani prin răscoale.

Mobilul revoltelor țărăneşti „stă în starea de nemulțumire generală pe care o provoacă în țărănime smulgerea ei din vechiul fel de viață şi aruncarea într-un regim nou, care îi nesocoteşte şi răstoarnă modul tradițional de a trăi şi gândi.Pentru țărănime burghezia e totdeauna o pătură de străini şi păgâni nesocotitori ai celor sfinte, de aceea ridicarea acesteia îmbracă un caracter religios dar reacționari care se coboară în rândul țăranilor se văd nevoiți să ia crucea în mână." (Zelletin, pag. 200)

Instinctul ei de conservare reacționează cu vehemență contra desrădăcinării, cea mai primejdioasă calamitate.

Ceea ce intelectualii turmentați de teorii materialiste iudaice nu pot sesiza, identifica sănătosul (nealteratul) simț al țăranului spre ce direcție tinde tactica iudaică.Şi este curios că această speță de intelectuali mai are şi inconştiența de-a vorbi de lipsă de simț istoric; e acelaşi care reacționează sau denunță răul.

„Procesul de disolvare a vechiului regim sub influența capitalului tinde a se încheia pretutindeni la acelaşi sfârşit:deslipirea vechilor clase rurale, boierime şi țărănime de pământul lor străvechiu şi perfacerea acestuia în capital." (Zelletin, pag. 204, Burghezia Română)

„Țărănimea cearcă să se apere împotriva duşmanului de moarte cu sapa şi toporul, nu numai la noi, ci pretutindeni la începuturile burgheziei.Dar cu aceste arme nu se poate distruge forța revoluționară a capitalului; acesta învinge orişice regim şi iudaic, țărănimea sucombă şi cu ea şi resturile vechiului regim.

La noi, unde această tragedie rurală s-a petrecut sub ochii noştri, s-a născut o întreagă atmosferă de sentimentalism rural, care, sub forme de deosebite curente-naționalism, țărănism, poporanism- acopere pătura sătească cu interesul şi simpatia ei." (Zelletin, pag. 118, Burghezia Română)

Instinctul sănătos al intelectualilor cărora nu li s-a alterat reacționează deşi nu într-o fromă politică efectivă ci sentimentală.

Simte primejdia de moarte care o cauzează desrădăcinarea, această înjunghiere a atacului iudaic.Se vede dus spre abatorul „cuşer” al Capitalului şi reacţionează demontând răul! (organizat nu este pentru ca să-l înlăture)

Istoria românească înregistrează foarte multe mişcări (revolte ţărăneşti) cu deosebire în Ardeal, aceste izbucniri aveau un caracter endemic.Asta înseamnă că dorul libertăţii niciodată nu s-a stins nici la românii iobagi şi adesea el mocnea sub cămaşea nepăsării mai vârtos.

Mişcări ţărăneşti mai importante în ardeal au fost la 1437, condusă de un ţăran cu numele de Mihaiu care purta şi numele Capetaneus.

A doua a fost pe la 1514 când li s-a luat dreptul românilor de a se muta.Ajung un fel de serbi perpetuu "perpetua rusticitate şi-n subjecte".

Ultima rusticitate a fost la 1599, după bătălia de la Şelimbăr.Aceasta purta licăriri şi de ordin naţional, fiindcă s-a produs sub psihoza cuceririlor Domnului român.(vezi Giurescu)

Au fost mişcări ţărăniste în timpul lui Mihai Viteazul.

Mihai, a introdus rumânia sau şerbia.Situaţia ţărănimii a fost cea mai grea în timpul său în special a micilor proprietari, adică a moşenilor.

În timpul lui Mihai procesul de rumanizare se accentuează din cauza birurilor puse de la Constantinopol.

Ţăranii îşi vând proprietăţile, se formează marile latifundii.Se făceau abuzuri luându-se moşia cu sila!

El însuşi a luat.Au fost mişcări ţărăneşti pentru ca să se giudicească.

A fost primul fanariot.(vezi Giurescu)

De asemenea revoluţia lui Horia are un profund caracter social în care se confundă cu adânci sentimente naţionale iar la Avram Iancu acelaşi fond iobag cu sentimente naţionale mai clarificate şi ordonate de cărturărie care s-au ivit între timp.

Revoluţia lui Tudor deschide secolul în care se înfiripează noul stat modern.Cu toate că rezultatul a fost în totul parţial faţă de tendinţele care le vehicula totuşi ideile şi sentimentele de atunci aflate în embrion, care erau expresia instinctului naţional vor fermenta şi dospi şi vor produce roade mai târziu..

„Tudor, acel vremelnic dar adevărat domn român şi viteaz răzbunător a botezat în sânge reacţiunea naţională împotriva civilizaţiei greceşti.Întocmai cum revoluţia de la 1907 n-a fost în fond decât o reacţiune naţională împotriva unei civilizaţii cosmopolite.” (Popovici, pag. 43)

„Revoluţia lui Tudor Vladimirescu este formată dintr-o categorie de indivizi hotărâţi să întrebuinţeze forţa adunaţi din clasele guvernante şi care aveau în fruntea lor şefi capabili de a-i conduce.Aceasta n-a fost suficient, deoarece clasa conducătoare şi-a asimilat o parte din

conducătorii revoluției prin făgăduieli şi şarlatanie iar trădarea a pus capăt mişcării.

O mişcare revoluționară este atacată întotdeauna în grupul care o conduce.Marea masă n-are nimic de suferit.Aşa dictează tactica şi securitatea clasei conducătoare de a provoca reacțiunile mulțimilor, ci de a-o dezorganiza; puterea de conducere." (Roşu, pag.369)

Din cauza aceasta, Căpitanul, de la început a pus accentul pe solidaritatea grupului inițial (în speță Văcăreştii) prevenind asupra tuturor mijloacelor de ademeniri: laudă, intrigă, etc.

În general însă, cauza nereuşirii tuturor încercărilor de emancipare este că elementul conducător a fost furat de ideologia veacului paşoptist şi deci, nu s-a identificat, răul în rădăcina lui.Cei care l-au identificat cum era Eminescu, n-au fost înțeleşi, iar fapta acțiunilor va lua un caracter critic, pe deplin justificat, dar insuficient pentru rezolvarea problemei.Cine însă, va fi acela care să atace problema în mod organizat la rădăcină, dând elita de care au avut nevoie aceste mase pentru a-şi impune stilul lor de viață autentic!

Cine va sustrage Pseudo-burghezia-cum spune Manoilescu-de la idealurile străine şi o va duce acolo unde o mână sufletul şi de unde îşi trăgea originea?

Cine va închega elita conducătoare pe fundamentul permanent românesc pe teren propriu?

Revoluția agrară de la 1907-„Cel mai proeminent fenomen social din acest timp a fost revoluția agrară de la 1907.Lipsită de conducători de coherență, de conştiința unei violențe organizate, țărănimea a lăsat mii de victime în calea forței armate.Revoluția din 1907 nu a avut nici un rezultat practic."(Roşu, pag. 372)

Energia vulgului-spune Pareta:"Dacă războiul civil isbucneşte, rămânem surprinşi de energia de care vulgul, poate face dovadă, energie pe care nu o putem evidenția în nici un chip, numai clasele conducătoare." (citat din Roşu, pag. 37)

Diagnostic şi Mărturii

606. **II. Neo-Fanarioții (politicianismul)**

Impulsul dat de Tudor Vladimirescu împotriva Fanarioților n-a avut toate urmările aşteptate în sensul lor național (s-au schimbat domnii dar sute de venetici au rămas, n-au fost dați afară).Ideile umanitariste puse în circulație de planul iudaic după revoluția franceză au fost folosite de elementul fanariot din țară de a se substitui vehiculând acest curent.De altfel prin esența lui cosmopolită se potrivea de minune cu esența bastardă

a acestor samsari din porturile livantului.Tot trecutul lor îi predispunea spre o asemenea operă.

„Nu există tip de mizerie de caracter şi de inteligenţă ca împărăţia bizantină, din momentul în care restul de suflare română l-a părăsit, încă Babilonia şi Asiria, chiar Mica Palestină au avut o mai mare influenţă asupra civilizaţiunii decât împărăţia răsăritului, devenită grecească.Prin ei înşişi n-ar fi ajuns nici odată la vr'un rol în România, dar au ajuns în calitate de ciraci şi de slugi ai Turcului." (M. Eminescu, pag. 226, vol II, operă politică)

Aci au pustiit totul.Scrie Tudor către poartă:

„Către Prea strălucita Poartă alergăm noi tot poporul Ţării Româneşti, spuind cu mare jale necontenitele şi neauzitele patimi şi chinuri ce suferim neîncetat de la Domnii greci, cum şi de la suita ce aduc cu dânşii şi de la toţi Grecii, neamul lor, ce s-au încuibat în pământul nostru." (Citat M. Eminescu, pag. 452, vol II, operă politică)

„Faimoasa civilizaţi fanariotă deschise drum celei democratice franţuzeşti, celei cosmopolite de azi." (Aurel Popovici, pag. 42)

Prin revoluţia de la 1848, s-a deschis iar lor drumul fanarioţilor în politica statului.Se ştie că această revoluţie n-a fost a poporului „Ea a pornit de sus în jos".

„Dar adevărul istoric al mişcării de la 1848 e în realitate cu mult mai meschin şi mai trist......Până astăzi stă bănuiala că D.C.A. Rosetti n-a fost la 1848 decât un agent rusesc, care s-a amestecat în revoluţie pentru a o trăda.Aceasta a crezut-o Bălcescu, a crezut-o Eliade, o cred încă mulţi contemporani."

În revoluţia de la 1848 au participat luaţi de curentul timpului şi foarte mulţi boieri.

„În Moldova vedem pe domnii Epureanu, Alecsandri, Cantacuzino şi o mulţime de privilegiaţi, ba chiar numai privilegiaţi amestecaţi în revoluţie; dincoace vedem pe mitropolitul, pe domnii Christian Tell, pe Eliad, pe Bolliac şi alţii". (M. Eminescu, pag. 143, vol II, operă politică)

„Revoluţia socială, inaugurată la 1848, s-a petrecut înlăutrul şi în folosul claselor dirigente ale societăţii noastre americane.Nu emanciparea poporului se cerea de către patrioţi, ci egalitatea lui Carada şi Cariagdi cu boierii mari ai ţării; nu condiţii de înaintare a poporului a voit cineva, ci dreptul cenuşerului de visterie de-a ajunge ministru.

La o organizare sănătoasă a naţiei n-a gândit nimenea şi când vedem cu ce elemente avem a face, putem zice că nici nu se va gândi nimenea." (M. Eminescu, pag. 230, vol II, operă politică)

În mişcarea de la 1848 se amestecă deci trei tendinţe.Iudaismul prin francmasonerie sub egida franceză.Aci stă principala cheie a explicaţiei.

„Jean Dietz în bogata biografie a lui Jules Terry arăta că cheia explicativă a multor lucruri va lipsi atâta vreme cât dările de seamă ale

607

lojilor masonice nu vor fi încă publicate." (Citat de Jacques Bainville în La Troisiemme Republique, pag. 11)

C.A. Rosetti şi I.C. Brătianu erau masoni încă din 1844 în loja L'Athenée des Ehangeis.

Masoneria pătrunde în ţară sub fanarioţi.

„Marele Orient înfiinţează la 1734-1735 sub Constantin Mavrocordat, domnul Moldovei prima loje.Fac parte şi mari boieri: Balş, Cantacuzino, Sturza Roşnovanu, Rosetti, Suţu, Moruzi, Brâncoveanu, Conachi, Vilara, etc. şi chiar unii dintre chiriarhii clerului ortodox:Meletie, Arhidiaconul Nectarie Hermegiu, Filaret Scriban, Episcopul Melchisedec." (T.T. Ulic Istoricul Francmason în România Revist Paje 1923)

Era iniţiat deasemenea Grigore Alexandrescu, Barbu Catargiu.Au fost masoni: Ion Ghica (care povesteşte), N. Bălcescu şi Tell în societatea „Dreptate şi Frăţie". După Ion Ghica, Nicu Bălcescu a fost apostolul şi iniţiatorul cel mai ager şi mai zelos al Soc. Frăţia.Se mai aflau acolo Maiorul Ion Voinescu al II-lea, Bolliac, Bolintineanu, Daivos, Golescu, Alecu Negru, Marin Serghiescu, Filipescu şi mulţi civili şi militari. (N.Roşu, pag. 153, Dialectica Naţionalismului)

Cu asemenea penetraţie era uşoară răsturnarea mai ales că ea se făcea după un plan internaţional şi asta cu atât mai mult cu cât „Uzura puterii guvernamentale a clasei conducătoare, s-a desăvârşit sub dominaţia fanariotă aşa încât în pomenitul an 1848 ne aflăm în faţa unui proces care aluneca spre disoluţie". (N.Roşu, pag. 169, Dialectica Naţionalismului)

Tehnica (dedesubtul) Iudaică apare evidentă când se observă jocul:"Toţi sectanţii socialismului francez deşi separat pe chestiuni de principii se reuneau sub egida religiei umanităţii".(Oculta Iudaică separă, diviza pentru anemiere şi reunea pentru scopul urmărit)

„Structurate sufleteşte de anarhia romantică, orientaţi politic de curentele comunisto-socialiste ale celei de a II-a republică în formaţie embrionară sub regele cetăţean Loius Fhilippe, legaţi de solidaritatea mutuală a lojilor francmasonice şi văzând în cosmopolitism condiţia de a fi o democraţie paşoptistă, au transplantat acest ansamblu de condiţii în Ţările Române." (N.Roşu, pag. 177, Dialectica Naţionalismului)

608 Parisul unde mergeau tinerii din Principate să-şi facă cultura era un focar de iudaizare „tinerii cari-şi fac educaţiunea acolo, întorşi în ţară, sunt de o remarcabilă sterilitate intelectuală". (M. Eminescu, pag. 519, vol II, operă politică)

Un nou curent nefast „după curentul grecesc ne pomenirăm cu altul, în cel franţuzesc" (pag. 49, vol. I) în realitate iudaic cu care avea afinităţi structurale.

Anul 1848 a întrerupt desvoltarea istorică în general.A fost prima mare lovitură iudaică.

„Revoluția Română-spune Xenopol-putem zice că fusese proclamată la Paris, încă din februarie 1848, de studenții români aflatori acolo.” (Roşu, pag. 180)

Țărănimea nu participă la mişcarea de la 1848.Revoluția a profitat de faptul că clasa conducătoare a boierilor era foarte animiată.Procesul de degenerare a clasei boiereşti începută sub domniile fanariote, continuă aprig sub regimul regulamentului organic.

„Boierii aveau grijă să boierească astfel slugile lor mai de seamă: vechili, gramatici, vătafi de trupuri, de moşii sau de ogradă, etc.

Îmbogățită, cuprindea negustori şi fii de negustori care făceau averi, arendaşi greci, bulgari şi români care strânseseră bani, slugi eşite de la boieri cu o mică avere făcută în chip mai mult sau mai puțin cinstit.” (Radu Rosetti, citat de Roşu)

Din (încurcătură) confuzia produsă însă de ideologia masonică, iudaică, s-au desmeticit cei care aveau sângele curat şi instinctul nealterat, „vocea sângelui a răzbit.

Din boierime: V. Alecsandri, Kogălniceanu, C. Negri sau din clasa de mijloc, Heliade Rădulescu, N. Bălcescu, erau români dar nu slugi sau corcituri greco-bulgăreşti, au urmat calea unei drepte înțelegeri, integrându-se disciplinei naționaliste.

Astfel că din Mişcarea de la 1848 se determină două curente:

1)Liberalismul democratic care izgonit în general din cultură şi refuzul în domeniul politic.

2)Reacțiunea spiritului etnic evoluând progresiv în cadrele largi ale realității istorice.” (Roşu, pag. 29)

„Ceilalți cari au condus şi stăpânit revoluția pe planul democratic transformându-se în partid politic, sunt slugile, vechili său lepădăturele fanarului boierit prin linguşeală şi abuzuri.” (Roşu, pag. 192)

Heliade Rădulescu a criticat aspru pe paşoptiştii franțuziți şi fanariotizați.

„Critica lui Heliade avea un caracter pronunțat naționalist şi se îndrepta cu deosebire împotriva revoluționarilor de origine şi mentalitate fanariotă.” (Roşu, pag. 188)

Naționalismul lui N. Bălcescu pleacă din istorie „tocmai de la restabilirea legăturii dintre istorie şi naționalism”. (Roşu, pag. 194)

Istoricismul organic-spune el: „nemuritor este sufletul națiilor şi cum că, sfânt, dumnezeesc şi nepieritor e dreptul lor”. (Roşu, pag. 179)

El a avut viziunea pe care nu o formulase altul până atunci a panromânismului.

„Copleşiți şi amenințați astăzi de panslavism, mâine poate şi de pangermanism, noi nu ne putem mântui fără numai opunându-le panromânismul.” (Roşu, pag. 181, Dialectica Naționalismului)

Sciziunea este clară-„Cu N. Bălcescu şi Ion Heliade Rădulescu ne aflăm de cealaltă parte a baricadei revoluționare.Conflictul dintre politică şi cultură, sau dintre istorie şi democrație, s-a ivit chiar în sânul revoluției de la 1848.Putem spune că guvernul provizoriu conținea în germene conflictul esențial al vieții noastre de stat de atunci şi până astăzi." (Roşu, pag. 183, Dialectica Naționalismului)

„Generația paşoptistă n-a avut spiritul istoric şi nici puterea de înțelegere a fenomenului românesc.Truda ei s-a risipit în rătăciri retorice, în intrigi meschine şi uneltiri republicane.O generație bastardă, născută din împreunarea iluminismului romantic cu fanariotismul cosmopolit.Deoparte filosofia absorbantă a veacului, de cealaltă, o mentalitate politică viciată de arbitrarul concepției concepției fanariote a statului.Fanariotismul a comercializat şi a degerat el singur ideile revoluționare, şi pe această cale, străină şi potrivnică spiritului autohton, paşoptismul s-a transformat în politică de stat democrată, după cum simțul istoric şi naționalismul celor câțiva intelectuali, s-a transformat în tradiție culturală." (Roşu, pag. 184)

„Deoparte se desprinde C.A. Rosetti, I.C. Brătianu, profitorii revoluției şi conducătorii partidului liberal, de cealaltă parte, N. Bălcescu, Ion Heliade Rădulescu şi M. Kogălniceanu, care vor deschide căile de înțelegere ale evoluției spiritului românesc în cultură.

Unii ne-au dus la înjghebarea monstruoasă a statului democratic modern, în vreme ce, ceilalți, ne-au redat echilibrul vieții sufleteşti prin promovarea fenomenului cultural." (Roşu, pag. 184, Dialectica Naționalismului)

Caracterizarea revoluției de la 1848

„Din exil Ion Heliade Rădulescu, găsea cuvinte scrânave şi porecle pentru a înfățişa chipul şi purtarea revoluționarilor de odinioară.

Revoluționarul se prezintă în „veşminte desfăcute" înălțat din umeri, fățarnic şi îngâmfat din coate-înțepat şi rățoit din mers; îi acuză că frecventează cluburile, „cafenelele şi cârciume ca la chimien" când soarta unui neam e în discuția lumii." (Roşu, pag. 210)

Dl. N. Iorga care îşi însuşeşte aceste caracterizări le completează adăugând cuvintele sale proprii „crescuți prin străinătate, copii nevrâstnici, trimişi de părinții lor spre învățătură, „lipsiți de noțiuni reale, fanarioții francizați, declamatorii de libertate, comedianți groteşti şi fără talent, tartufi declamatorii". (Citat Roşu, pag. 192, Dialectica Naționalismului)

„Avânt eroic-nu au avut paşoptiştii, pentru că eroismul presupune o încordare supranaturală de forțe morale în vederea unui ideal colectiv, sau a unui scop individual care presupune mărinimie şi abnegație." (Roşu, pag. 193, Dialectica Naționalismului, V. N. Iorga „Istoria literaturii româneşti în veacul al XIX-lea", Citat)

„Eroismul conspiratorilor este demență fanatică, exaltare ambițioasă, teroristă, care vede în jertfă posibilitatea de realizare a orgoliului personal.Teroristul nu se întreabă niciodată ceea ce se va întâmpla mâine, după săvârşirea actului ucigaş.Revoluția paşoptistă ne-a dat erori de carnaval, agitatori, ambițioşi şi oportunişti.Marionete automate, cu gesturi largi şi desorganizate fără pic de personalitate, şi mai cu seamă fără elanuri constructive." (Roşu, pag. 191, Dialectica Naționalismului)

Lovinescu însă, caracterizează altfel problema statului român modern, prin următorii termeni:

1)"Ion C. Brătianu, cu deosebire, este omul care a înțeles mai adânc că pe ruinele regimului agrar trebuiau puse bazele noului regim al capitalismului bancar, el este deci adevăratul creator al Burgheziei Române." (Pag. 213, vol. I, citat Rom., pag. 204)

Terenul iudaic e pregătit.

2)În cadrul studiului nostru, putem deci afirma că, cel puțin în materie de stat, nu există un tradiționalism românesc şi că organizația noastră politic-juridică nu putea veni decât pe cale revoluționară.

3)"Paşoptiştii au făcut din revoluție principiul generator al civilizației noastre, singurul de altfel posibil popoarelor tinere împotriva căruia în zadar s-au ridicat forțele tradiționalismului." (Istoria civilizației române moderne-pag.171, Citat Roşu-pag. 204)

Zeletin spune că sciziunea boierimii a avut loc încă din veacul al XVII-lea.

O fracțiune alcătuită din boierii mari (conservatori).Producție agricolă primitivă.

O fracțiune boieri mici, boiernaşi-excluşi de la putere (liberali).Procesul de circulație burgheză.

P11 → Calificarea paşoptiştilor de oficialitate (comunicatul oficial din Moldova) „netrebnici cu cugetări turburate care abuzând de blândețea autorităților, s-au obrăznicit din ce în ce mai mult". (Citat Zeletin, pag. 61)

„Revoluția de la 1848 a fost după Zeletin (concepție materialistă-marxistă) prematură, fiindcă procesul de circulație capitalistă nu era în ultima fază.

Paşoptiştii au imitat deci; în loc de a deduce nevoia unei revoluții politice din revoluția înfăptuită în economia noastră, ei o deduc din nevoie, ideală de a imita Franța şi a transplanta în societatea noastră benefacirile civilizației apusene.Cu un cuvânt ei sunt covârşiți numai de influența superficială a principiilor burgheze, nu însă şi de legătura acestora cu influență superficială a principiilor liberale burgheze nu însă şi de legătura acestora cu influența adâncă a capitalului apusean, singura care era menită să facă cu putință asimilarea ideilor liberale corespunzătoare." (Zeletin, pag. 63)

Planul iudaic, îl interesează efectul dizoluției, indiferent dacă se face ideologia care să aducă instituțiile Capitaliste sau invers, material care să aducă ideologia burgheză, fiindcă și una și cealaltă sunt mijloace, căi care conduc spre același țel.

Dar, indiferent cum s-a produs procesul, cert este că, prin revoluția de la 1848, se crează diversiunea și se escamotează sub formă patriotică urmările adevărate ale revoluției lui Tudor și se dă posibilitatea să renască fanariotismul care, se va prelungi prin politicianism ca o cangrenă în viața publică românească dând cel mai prielnic teren iudaismului pentru dezvoltarea sa.

„Mulți răzeși, boieri mici dar și foarte multe lepădături spurcate ale orientului, au format cadrele inițiate ale partidului liberal." (Roșu, pag. 237)

Prin întreita lucrare a domniei fanariote, a cenzurei clasei boierești și a fragmentării ei, precum și prin răspândirea ideilor revoluționare din apus, s-a născut partidul liberal.Mentalitatea cosmopolită dădea o pronunțată tendință străino-filă.Era tendința iudaică care va folosi sentimentele umanitare pentru a se putea înfige mai adânc în sânul celorlalte națiuni pentru a le putea submina.

„Revoluționarii munteni cu deosebire erau importatorii acestei manii străino-file." (Roșu, pag. 244, Dialectica Naționalismului)

„Apriga stăpânire fanariotă izbutise să altereze în parte fondul sufletesc al clasei stăpânitoare." (Roșu, pag. 225, Dialectica Naționalismului)

„Kogălniceanu reacționase la 1840, atât împotriva străinismului tinerilor revoluționari cât și împotriva străinismului clasei conducătoare care supraviețuia." (Roșu, pag. 246, Dialectica Naționalismului)

„Arbitrariul proclamat lege (suverană) în treburile politice, începe odată cu domnia fanariotă.Atunci se produce năprasnica frângere a ritmului istoriei." (Roșu, pag. 232, Dialectica Naționalismului)

Prin consecințele ei economice (revoluția politică) a lichidat două clase sociale intermediare: răzeșii și meseriașii.Numai rămâne în picioare decât țărănimea, care nu se prevalează de nici un drept politic, sau de vre-o îmbunătățire a situației economice de pe urma revoluției pașoptiste, și clasa boierilor mari care-și pierde privilegiile.Acest proces de disoluție a societății autohtone l-a îndeplinit pătura suprapusă.

„Democrația și cosmopolitismul sunt două fenomene corelative.Dacă ținem apoi seamă, că foarte mulți din oamenii de jos veniți în țară sub domnia fanariotă au fost ridicați la rangul de boieri și că acești boieri mici au fost promotorii liberalismului, atunci nimic mai firesc decât legătura pe care Mihail Eminescu o stabilește între epoca domniei liberale și aceea a fanariotismului....Alterarea substanței etnice a statului sub domnia fanariotă continuă sub regimul democrației.Produs politic al acelei pături din clasele mijlocii, care-și capătă drepturile prin lingușire, nepotism, arivism și uzurpări de titluri și averi, regimul liberal trebuie să se bizuie pe

el.Ele formau cadrele şi din mijlocul lor s-au recrutat o mare parte din conducători." (N.Roşu, pag. 306)

-Eminescu-

„Bietul Tudor şi cinstitele Domnii de boieri mari cari au urmat după el, reacțiunea în contra fanarioților n-a durat decât 30-40 de ani, timp prea scurt, pentru ca, prin părinteasca oblăduire cum se zice şi prin bugetele cu baierele pungii legate cu şapte noduri, să poată îndrepta o țară a cărei inimă era stricată.Fanarul de la noi a trebuit să renască mai puternic în vlăstarele, rămase în pământul țării, în fiii şi nepoții de Caradale până'ntr'al şaptelea neam.Strămoşii au mâncat aguridă şi nouă ni se strepezesc dinții." (M. Eminescu, vol. II, pag. 204/op. politice)

„Matei Basarab ura de moarte pe Greci, pentru tot răul de care sunt capabili, şi pe Muscali! Dar nici n-a vrut să primească pe ambasadorul Moscului, strigând: „Să nu-i văd fața!"

Matei Basarab era sfânt şi de aceia avea darul clar-vederii.Poate că, în noaptea viitorului, ochii sufletului său, a sufletului celui mai românesc care a existat vreodată, au întrevăzut caricaturi ca d'alde Giani, Cariagdi, C. A. Rosetti, ba a întrevăzut poate şi..politica, şi alianțele lor." (M. Eminescu, vol. II, pag. 199/op. politice)

Mişcarea fanarioților

„Fanarioții, sburădăciți prin mişcarea de la 1821, s-au constituit într-o societate secretă mai întâiu ca ramură a „Internaționalei" revoluționare europene, mai târziu şi mai cu seamă sub Carol Îngăduitorul, ca societate anonimă de exploatare a țării româneşti, deci înainte de toate a bugetului.

O societate secretă duşmană statului, analoagă cu Maffia şi Camorra, semănând mult cu ramificațiunile „Alianței Israelite".Alianța Israelită lupta pretutindenea pentru a ridica pe Evrei, nimicind chiar pe conlocuitorii lor creştini; partidul roşu lucrează pentru a nimici orice român, pentru a substitui pretutindenea românului pe fanariot sau cel puțin oamenii tot aşa de corupți ca fanarioții, spre a desmembra şi a otrăvi poporul românesc." (M. Eminescu, pag. 321, vol. II/op. politice)

„Liberalii vor să facă pre pământul românesc un stat cosmopolit." (M. Eminescu, pag. 434, vol. I)

613.

Renunțarea la tradiție

„De la mişcarea din '48 şi până astăzi națiunea românească, pe terenul politic, n-a făcut alta decât a se lepăda sistematic de orice tradiție, a răsturna orice autoritate, a arunca departe orice s-ar fi numit original în

viața ei națională, şi în acelaşi timp, a adopta, cu mai multă ardoare decât cuarțalurile de colonii din America de miazănoapte şi pe o scară tot atât de înaltă, toate reformele, toate teoriile cosmopolite, toate calapoadele internaționale, în viața politică şi intelectuală, în limbă, în moravuri, în tot." (M. Eminescu, pag. 489, vol. I/op. politice)

„....Şiretenia, vicleşugul şi cinismul virtuții cetățeneşti; gheşeftul, scopul şi politica umanitară, mijlocul.Aceasta pe tărâmul politic; pe cel economic, nimic, curat nimic." (M. Eminescu, pag. 489, vol. I)

„Roşii au deschis porțile unei epoce cu mult mai triste, mai umilitoare, mai scârboasă decât epoca Fanarioților.Roşii amenință cu lovitura de stat „pentru împământenirea ovreilor"." (M. Eminescu, pag. 491, vol. I/op. politice)

Iată deci pe lângă creearea mediului moral şi netezirea drumului politic în mod deschis.

„Organizația liberalo-cosmopolită a prefăcut România în mocirlă, în care se scurg murdăriile sociale ale apusului şi răsăritului." (M. Eminescu, pag. 417, vol. I/op. politice)

În legătură cu art. 44 al tratatului de la Berlin-„Aceşti călăi ai alianței israelite se apropie dar de noi fără a spune ce vor, şi ne spun de-a dreptul prin foile lor, redijate de greci şi de jidani:Iată osânda de moarte! Ce ne dați să vă lăsăm cu suflet?" (M. Eminescu, pag. 474, vol. I/op. politice)

„Jidanii....primejdia de a fi inundați şi cotropiți de sute de mii de proletari flămânzi şi cu totul improductivi al căror singur merit e o lăcomie rapace,a căror armă e vicleşugul şi coruperea, a căror patrie nu e nicăieri în lume şi care nu-şi găsesc căpătâi decât în România unde să se oploşească la umbra teoriei roseteşti „om şi om"." (M. Eminescu, pag. 476, vol. I/op. politice)

„În loc ca aceşti indivizi să fie transportați cu dorobanți pe granița la o specie de spioni şi de agenți provocatori ai unei societăți internaționale organizate contra existenței statului român" (M. Eminescu, pag. 477)....."să puie trebile la cale, iar nu Giani, Cariagdi, Carada, Fleva, Chirițopol, C. A. Rosetti şi alții de soiul acesta." (M. Eminescu, pag. 317, vol. II/op. politice)

Aşa s-a sedementat în strat din ce în ce mai gros clasa conducătoare pe care Eminescu o numeşte atât de expresiv „Pătura suprapusă".

Adevărurile stabilite de el trebuiesc mereu repetate până când se vor întipării în inimile şi cugetele generațiilor care trebuie să clădească România nouă.

„Nu există, după a noastră părere, nicio deosebire între rasa română din Muntenia, Moldova, din cea mai considerabilă parte a Ardealului şi a țării Ungureşti.E absolut aceeaşi rasă cu absolut aceleaşi înclinări şi aptitudini." (M. Eminescu, pag. 291, vol II/op. politice)

Dar în Bucureşti şi în oraşele de pe marginea Dunării s-a ivit un element etnic cu totul nou şi hibrid care ne-a furnizat generația actuală de

guvernanţi.Acestea sunt rămăşiţele haimanalelor de sub steagurile lui Pasvantoglu şi Ipsilant şi resturile numeroase ale cavalerilor de industrie din Fanar......Toată spuma asta de fanarioţi novisimi, cari s-au pripăşit în ţară de 50-60 de ani încoace, formează naturalmente elementul de disoluţiune, demagogia României.Fizic şi intelectual stârpituri, neavând nici tradiţii, nici patrie, nici naţionalitate hotărâtă, le vedem punându-se la discreţie străinilor şi votându-l pe Stroussberg, când răscumpărarea, ba le vedem aliniindu-se în Moldova cu evreii, ca să paralizeze lupta de emancipare naţională de acolo.

Aprinşi de-o instinctivă ură contra tuturor elementelor istorice şi autohtone ale acestei ţări, le-am văzut introducând în toate ramurile legi străine neadaptate nici intereselor, nici naturii ei." (M. Eminescu, pag. 291-292, vol. II/op. politice)

Aşa dar încă odată:distinguendum est.

„Avem pe de-o parte rasa română, cu trecutul ei, identică în toate ţările pe cari le locueşte, popor cinstit, inimos, capabil de adevăr şi patriotism.

Avem apoi deasupra acestui popor o pătură superpusă, un fel de sediment de pungaşi şi de cocote, răsărită din amestecul scursăturilor orientale şi occidentale, incapabilă de adevăr şi de patriotism, rasa Cardalelor, pe care Moldovenii din eroare o numesc Munteni....

Cine va face lista funcţionarilor mai cu seamă înalţi, a pensionarilor, a deputaţilor, a arendaşilor bunurilor publice şi private, c'un cuvânt a tot ce reprezintă circulaţiunea şi reglementarea vieţii generale, va observa cu înlesnire că frânele stăpânirii reale a scăpat din mâna elementului autohton şi istoric şi a încăput pe mâini străine.

Dar acest din urmă element, această formaţiune hibridă se pretinde română?

Neapărat se pretinde, căci altminteri n'ar avea pretext să stăpânească.

Dar nu este încă şi nu are încă nici posibilitatea organică de-a fi română." (M. Eminescu, pag. 293-294, vol. II/op. politice)

6/8.

„Limba singură nu constituie, însă naţionalitatea, calităţile morale şi intelectuale ale rasei au o însemnătate cu mult mai mare.Dacă am încerca să determinăm exact timpul în care elementul autohton a învins pe cel imigrat, sau a fost învins de el am zice:La 1700 învinge elementul imigrat prin domnia fanariotă.La 1821 începe reacţiunea elementului autohton şi învinge biruitoare şi asimilând până la 1866.

La 11 februarie 1866 învinge din nou elementul imigrat.Există şi de-atunci o oscilaţiune, o mutare a punctului de gravitaţie când asupra elementelor instinctiv-naţionale, când asupra celor instinctiv străine, dar victoria, precum vedem e momentan a acestor din urmă.

Dar care-i semnul prin care se disting aceşti oameni neasimilaţi, de provenienţă transdanubiană de populaţiunea de rasă? Cerem a se constata aceasta în toate punctele.Noi zicem prin sterilitate fizică şi

intelectuală.Sunt intelectuali şi fizic sterpi, sunt catâri în toată privinţa.Sau nu produc copii de fel sau produc stârpituri, menite la o degenerare gradată şi la stingerea în generaţia a treia ori a patra.

Constatăm apoi la ele, simptome permanente de slăbiciune intelectuală.La ei mintea e substituită prin viclenie.Viclenia e un semn de slăbiciune, căci mintea omenească veritabilă stă în raport direct cu capacitatea de-a pricepe în mod dezinteresat un adevăr.Ca slăbiciune de caracter, e de citat falsitatea.

Prietenoşi, lipindu-se şi măgulind pe oricine de care au trebuinţă, ei urăsc în realitate orice putere superioară, fie intelectuală, fie de caracter.Istoria lui Tudor şi a lui Cuza ar ilustra această teorie.

Oamenii ce linguşeau, a împărtăşi ideile acestor spirite cu totul lipsite de viclenie, nu aceia cari ar fi avut curajul de-a li se opune pe faţă, îi trădează.

Trădătorii

„Dacă am cerceta originea ofiţerilor de gardă de la 11 februarie, am afla că e străină, începând cu fiul unui făclier grec de la Botoşani şi urmărind toate numele." (M. Eminescu, pag. 294-295, vol II/op. politice)

„Secta celor fără patrie şi fără simţ istoric este reprezentată la noi prin urmaşii fanarioţilor.Din ei se vor recruta agenţii străinilor.

Pe când Rusia pregătea prin agenţii săi secreţi această criză, în România nu era decât un număr mic de oameni, în deobşte străini ori cel puţin de origine străină şi anume: Bulgari, Sârbi şi Greci cari luau parte la lucrarea de surpare a slavilor." (M. Eminescu, pag. 291, vol. I/op. politice)

„Această masă neagră de nulităţi invidioase care se simte insultată prin existenţa oricărei inteligenţe superioare oricărui caracter superior.Acestea sunt roşii!

6/6 **Adaptarea este grea**

„Prea bătrâni ca rasă, ca să se poată adapta poporului şi pământului pe carele furtuna istoriei orientale i-a aruncat cum vântul aruncă frunzele veştede de pe-un capac uscat, ei încearcă, nu a se adapta, ci a modifica mediul social în care au picat, după natura lor proprie, a demagogiza poporul românesc, cel tânăr, cel cu bun simţ, cel lipsit de invidie.Cu invidia, comună veneticilor din toate ţările, cu veninul dizolvant al scepticismului şi al calomniei, cu egalitarismul celor ce n-au nimic de pierdut, ei au târât în mlaştina lor morală poporul crescut puternic în umbra Basarabilor şi a neamului Muşaţin, i-au împestriţat limba, i-au sustras istoria şi datinele, i-au escamotat şira spinării, comoara de idei şi înclinări abituale cari făceau

ca poporul nostru să semene în toate cu strămoşii lui." (M. Eminescu, pag. 448, vol. II)

„Poate deci că acei oameni n-au avut timp să se asimileze, poate apoi ca să fie din rase prea vechi, prea osificate, prea staționare, pentru ca prin încrucişare să poți scoate ceva bun de la ele." (M. Eminescu, pag. 70, vol. II/op. politice)

Rase degenerate

„Adunături de rase degenerate, care coboară zi cu zi mai jos pe scara organică, până ajung a se îngropa cu câinii şi ca maimuțele, acestea domnesc asupra poporului românesc; pentru a plăti trebuințele lor, lenea, inepția economică şi sterilitatea lor intelectuală, poporului românesc se scoate la mezat şi se închiriază, asemenea catârilor şi căilor de birjă, cu luna şi cu ziua." (M. Eminescu, pag. 478, vol. II/op. politice)

Cultură străină a străinilor

„Căci cei mai mulți din aceşti lăudați tineri sunt feciori de greci şi bulgari aşezați în această țară, şi au urmat întru romanizarea lor următorul precept: ia un băiat de bulgar, trimite-l la Paris şi rezultatul chimic, un june român." (M. Eminescu, pag. 138, vol. I/op. politice)

Virusul fanariot

„Odată ce virusul personificat prin lepădăturile orientului, lipsite de iubire, de adevăr şi de curaj a intrat în organismul viu al unui popor, nu mai poate fi vorba de aristocrație istorică." (M. Eminescu, pag. 246, vol. II/op. politice)

Roşii

„Adevărate naturi de spioni şi de agenți provocatori precum sunt roşii de regulă a căror experiențe şi apucături polițieneşti sunt explicabile prin trecutul lor misterios." (M. Eminescu, pag. 246, vol. II/op. politice)

„Le lipseşte simțul „istoric", ei se țin de nația românească prin împrejurarea că s-au născut pe cutare bucată de pământ, nu prin limbă, obiceiuri sau manieră de a vedea." (M. Eminescu, pag. 138, vol. I/op. politice)

„După opiniunea noastră, ceea ce e ferment roşu în țară, sunt acei străini, colonizați în secolul trecut, care n-au avut timpul necesar, sau n-au fost în stare de a-şi adopta caracterul lor moştenit caracterului nostru național.Când zicem „Român" fantasma psihologică, care trece pe

dinaintea ochilor noştri în acel moment, e un om a cărui semn distinctiv e adevărul.Rău sau bun, Românul e adevărat.Inteligent fără viclenie, rău-dacă e rău-fără fățărnicie; bun fără slăbiciune; c'un cuvânt mi se pare că atât calitățile, cât şi defectele românului sunt întregi, neînchircite; el arată cum este.N'are o cocoaşe intelectuală sau fizică, ce caută a o ascunde, nu are apucăturile omului slab, îi lipseşte acel iz de slăbiciune, care precumpăneşte în fenomenele vieții noastre publice sub forma linsă a bizantinismului şi a expedientelor.Toate figurile acelea fățarnice şi rele, viclene şi fără inteligență, toate acele câte ascund o duplicitate în expresie, ceva hibrid, nu încap în cadrul rațiunii „române".

Toate capetele unor rase degenerate cari s-au grămădit în oraşele României; toate craniile cu câte cinci dramuri de creer, fără seriozitate şi adâncime, toți microcefalii şi toate stârpiturile peninsulei Balcanice apar în acest bal mascat sub formă de reputații uzurpate, de mari oameni fără ştiință de carte; toată această plebe s-a constituit în stăpâna poporului românesc.Libertate, egalitate, fraternitate! Ce e mai frumos în lume decât ca tot ce se scurge în România, ca într-o mlaştină, să fie liber ca noi, egal cu noi, frate cu noi? Şi pe când această plebe se'nmulţeşte pe zi ce merge, neamul nobil şi drept, care cutremura odinioară pământul la un semn al lui Mircea Basarab, sărăceşte, scade şi moare." (M. Eminescu, pag. 164-165, vol. II/op. politice)

Realitatea tragică

„...a vieții noastre de stat e nespusa mizerie a populațiunilor de jos, e stoarcerea lor prin nemăsuratele clase improductive, compuse mai cu seamă din străini, e uşurința şi lipsa de caracter în viața publică, e putrejunea bizantină a puilor de fanarioți, cari, sub masca interesului general, fură de sting fie pe calea diurnelor şi lefilor nemeritate, fie prin arendarea moşiilor statului, fie pe alte mii de căi." (M. Eminescu, pag. 349, vol. I)

Plebea

„....de sus slugarnică către cei mari, de neomenoasă cruzime şi trufie cu clasele de jos, exploatează poziția ei oficială în interesul ei privat.Un meschin egoism, o lăcomie de câştig cu orice mijloace, lipsa de bună credință în afacerile publice şi în cele private, fățărnicia şi amăgirea ca busolă a presei, iată cumplitele efecte ale unui guvern liberal de câțiva ani." (M. Eminescu, pag. 350, vol. I) „Partidul liberal este partidul fanarioților." (M. Eminescu, pag. 377, vol. I)

Clasa conducătoare

„O adunătură de pe posturi, oameni fără altă meserie.Scârboasă comedie ce se joacă în Dealul Mitropoliei.Tendința lor este diurna şi bugetul, iar mijlocul minciuna."

„Formația intelectuală a clasei conducătoare"-„Tocmai băeții cei mai blegi şi mai târzii la minte, cari se strecură sau nu se strecură cu chiu, cu vai prin scoalele secundare, au norocul de a pleca în străinătate de unde se întorc cu o cultură câştigată prin cafenelele Parisului." (M. Eminescu, pag. 379, vol. I)

Interesul este legea gravitațiunii politice româneşti.

Spiritul de gaşcă

„Caracterul obştesc al luptelor din viața publică a Românilor, e că în mare parte nu sunt lupte de idei, ci de persoane." (M. Eminescu, pag. 524, vol. I)

Căpitanul a introdus ca sigur remediu afirmarea credinței.

Lipsa de gândire proprie este izbitoare."În sferele noastre, aşa zise culte, s-au lățit obiceiul de a nu gândi nimic din proprie inițiativă." (M. Eminescu, pag. 516, vol. II/op. politice)

Aluatul guvernanților

„...e o populație flotantă a cărei patrie întâmplătoare e România şi care, repetând fraze cosmopolite din gazete străine, susține cu o caracteristică lipsa de respect pentru tot ce e într-adevăr românesc, că aceste clişeuri stereotipe, egalitare, liber-schimbiste, liberale şi umanitare, acest bagaj al literaților lucrativi de mâna a treia, aceste sforăitoare nimicuri, sunt cultură națională sau civilizație adevărată." (M. Eminescu, pag. 51, vol. I/op. politice)

Viața parlamentară

....este o ficțiune.

„Între coroană şi popor nu e raportul dintre voința legitimă şi aspirațiuni legitime, căci toate organele mediatoare sunt false."

Reprezentanții politicieni:"Cartofori de profesie, stâlpi de cafenele, fără rost şi meşteşug, indivizi cari au accese de delirium tremens, iată unele din elementele constitutive ale actualei adunări." (M. Eminescu, pag. 424, vol. I/op. politice), „Adunătură de geşeftari"

Camera liberală

„Familii ultra-liberale s-au desprins şi cu treaba asta.Au tras la sorți să vadă, care dintre ei să fie „conservator", şi apoi acela face treaba celorlalți când-s conservatorii la putere, iar restul roşu face trebile celui unul, când sunt liberalii la putere." (M. Eminescu, pag. 144, vol. I/op. politice)

Pehlivănia

„Numai în virtutea acestui spirit nutrit sistematiceşte a putut să se erigeze pehlivănia în teorie de stat şi să treacă viclenia şi stăruința neînduplecată, fie în bine, fie în rău, de cele mai de căpetenie virtuți ale omului de stat; numai astfel cel ce ştie mai bine să loviască pe alții, putea să treacă de cel mai capabil om politic." (M. Eminescu, pag. 565, vol. I/op. politice) "Nu contra libertății, nici contra egalității, ci contra abuzului care s-a făcut de aceste idei mari şi binefăcătoare." (M. Eminescu, pag. 566, vol. I/op. politice)

Liberalismul a adus în România distrugerea caracterelor

„....desprinde pe oameni de a spera totul de la schimbarea politică, demoralizându-i sistematic, făcându-i linguşitori şi servili către mărimele zilei, prefăcându-i adesea linguşitori şi calomniatori, încât liberalismul în România în loc de a avea rezultat oțelirea caracterelor, a avut din contră pe acela de a bizantiniza şi a veşteji oamenii ce erau încă neatinşi de acel rău." (M. Eminescu, pag. 549, vol. I/op. politice)

Concepția liberală

....este: „Puțin ne pasă nouă dacă merge şi Țara şi domnie, pe apa sâmbetei, numai nouă să ne meargă bine." (M. Eminescu, pag. 117, vol. I/op. politice)

Rolul fanarioților proaspeți

„Da! Această plebe romanizată de la Tudor încoace, joacă în Țara Românească acelaşi rol pe care Evreii îl joacă în Moldova.Deosebirea e numai că Evreii sunt de zece ori mai oneşti, mai morali, mai umani decât oamenii aceştia." (M. Eminescu, pag. 302, vol. II/op. politice)

1) Simulări de sciziune pentru derularea opiniei publice:"Lupăria din deal, codul parlamentar."

Totul va fi ca lemonera.După foc „toți își vor depune lăncile şi coifurile de carton în bufetul camerelor şi un vesel banchet va încheia duşmăniile teatrale, banchet făcut în intimitate pentru a râde de țară şi a se admira reciproc cum au fost în stare eroii să tragă atât de bine pe afară opinia publică." (M. Eminescu, pag. 490, vol. II)

519 **Politicianismul românesc**

„Acest joc de cărți măsluite, pentru a amăgi opinia publică, e de-a dreptul nedemn." (M. Eminescu, pag. 382, vol. II)

„Pentru ai rămânea la putere sunt în stare să facă orice şi să dea orice şi Dunăre, şi Basarabie, şi Moldovă, şi Oltenie cu'n cuvânt tot, numai bugetul să le rămâie la îndemână şi moşiile statului să le arendeze pe nimic şi păşunile să fie......

Interesul pungii şi stomacului câtorva sute de paraziți bugetari, de proveniență din câte-şi patru colțurile lumii, determină soarta economică şi politică a poporului românesc." (M. Eminescu, pag. 382, vol. II)

„Mişelie înlăuntru, umilire în afară-iată care va fi caracterul acestei dictaturi în România." (M. Eminescu, pag. 502, vol. II)

„Politică proprie nu numai că nu s-a făcut vr'odată,dar cei mai mulți oameni, par a avea o înnăscută incapacitate de-a înțelege importanța cuvântului.Nu este şi n-a fost nici când politică frământarea bizantină de a parveni, intrigile personale de harem şi seraim şi goana după aur a o mână de străini dighizați constituiți în societate de exploatare." (M. Eminescu, pag. 509, vol. II)...."Oare politicî să fie a se servi de oameni corupți a căror viață privată şi publică e un adevărat scandal şi a face din ei sâmburul partidului său?" (M. Eminescu, pag. 509-510, vol. II)

Observație: Politic.....va trebui puse în discuție pe plan mare!

Sofistica

„E prea adevărat că mai nu e om politic care să nu facă sofisme, căci, sofistica e logica patimei şi a interesului şi patima e oarbă, iar interesul uită tot, pentru a nu se vedea decât pe sine." (M. Eminescu, pag. 421, vol. II)

„Răul este deci înlăuntru." (M. Eminescu, pag. 61, vol. I)

În legătură cu atentatul asupra lui Brătianu:

„Din punctul de vedere cosmopolit şi roşu, Dl. Brătianu nu culege din nefericire, decât ceea ce a semănat din nou în țara noastră dreaptă şi veche.Stârpindu-i-se prin idei importante din câteşi patru unghiurile lumii, idealul ei religios şi național, nimicindu-i-se poate viitorul ei material, vechea Românie-acum o Americă dunăreană-a devenit o mlaştină de scurgere nu numai pentru prisosul moraliceşte bolnav al populațiunilor

europene, ci inteligența națională a devenit o mlaştină de scurgere pentru ideile nesănătoase din Apus." (M. Eminescu, pag. 170, vol. II)

Pliveliştea vieții publice

„Față c-o asemenea priveliște în care virtutea se consideră de unii ca o nerozie, se taxează de alții ca o crimă, în care inteligența și știința, privite ca lucruri de prisos, sunt expuse invidiei nulităților şi batjocorii caracterelor uşoare, în care cuminție se numeşte arta de-a parveni sau de a trăi fără compensație din munca altora, spiritul cel mai onest ajunge în momentul fatal de cumpănă în care înclină a crede că în asemenea vreme şi'n aşa generație, însuşirile rele ale oamenilor sunt titluri de recomandație." (M. Eminescu, pag. 178, vol. II)

620 „E o atmosferă febrilă în țară, în care până şi spiritele cele mai liniştite se simt gonite pare că din urmă de un demon nevăzut, demonul câştigului, fără muncă, demonul american al prădării neomenoase, începând cu istovirea pământului şi stârpirea secularilor noştri cari şi sfârşind cu tratamentul barbar şi fără cruțare al populațiilor.

Legăturile aproape părinteşti care existau înainte între clase, iubirea aproape filială pe care populațiunile o aveau pentru capii lor naturali, autoritatea religiei, autoritatea tronului, sfințenia şi buna credință în daraveri au încetat toate le suflarea veninoasă, venită din tavernele apusului în cari se consumă viețile înrăutățite de amărăciune ale desmoşteniților de pe acest pământ." (M. Eminescu, pag. 178, vol. II/op. politice) Corupția, ignoranța, vicleşugul sunt aproape condiții de existență.

<u>Observație</u>:<u>Această veninoasă suflare nu este decât spiritul Iudaic care a început să bântuie și să pârjolească (pustiască) odată cu răspândirea ideologiei franceze (burgheze)</u>.

Patologia societății noastre

„Moravurile publice, spiritul public la noi a luat o direcțiune foarte periculoasă şi toate condițiunile sociale s-au surpat şi s-au amestecat într-un fel de promiscuitate; tradițiunile țării s-au uitat cu totul; o clasă nouă guvernantă s-au ridicat fără tradițiuni şi fără autoritate, încât țara cea mare, temeiul şi baza naționalității noastre, nu-şi găseşte conştiința raporturilor politice cu cei ce-o guvernă; drepturile politice nu mai sunt răsplata unui şir de servicii pe datini, ci un instrument de ambițiune, de îndestulare a intereselor particulare.În locul sentimentului public dezinteresat, avem pasiuni politice, în loc de opiniuni, avem rivalități de ambiții.

Toleranța pentru toate interesele cele mai vulgare şi cele mai de jos, este morala ce distinge astăzi lumea politică la noi.Este adevărat că nu cruțăm a invoca numele patriei şi numele libertății, dar aceasta ca o

ipocrizie mai mult şi ca înlesnire pentru îndestularea intereselor private." (M. Eminescu, pag. 185, vol. II/op. politice)

„Alterarea moravurilor publice este o cauză de degradare a moravurilor private, şi consequența neapărată este că caracterul național se strică şi puterea statului slăbeşte." (M. Eminescu, pag. 185, vol. II/op. politice)

„Oameni cu sentimente nobile şi dezinteresate cari au luat parte la mişcări de la 1848 şi 1859 sunt în drept astăzi, după câte văd, să întrebe pe corifeii partidului guvernamental de astăzi: Ce ați făcut cu iluziunile şi cu speranțele țării din acei ani?" (M. Eminescu, pag. 186, vol. II)

Acesta a fost rezultatul cu care s-a soldat revoluția de la 1848.

Elementul fanariot a pus mâna din nou pe puterea de stat şi a continuat opera de disoluție sub forma politicianismului.Acest lucru se poate verifica oricând.O societate bine constituită şi sănătoasă cată să aibă forma unei piramide.

„În locul ierarhiei muncii ş'a meritului, s'a introdus ierarhia vicleniei stupide şi-a apucăturilor maloneste.

Dacă secretul pentru existența unei rase este păstrarea calităților ei musculare, seceretul vieții lungi a unui stat este păstrarea ierarhiei meritului." (M. Eminescu, pag. 487, vol. II)

620 Acest lucru se poate verifica oricând.

„Dacă scarpini suprafața Caradalelor de toată mâna, dai de un caracter pervers şi viclean, de-o minte înclinată spre sofism şi pangligărie, dai de fanariot cu etichetă română, de ceva cu totul străin intelectului nostru național şi caracterului nostru național, de-o ființă lipsită de pudoare şi de omenie." (M. Eminescu, pag. 190, vol. II/op. politice)

Susținerea Xenocrației

„Precum însă, aproape singurul producător în țara noastră e țăranul, trei din patru părți ale poporului, susținerea întregei Xenocrații se traduce în munca țărănească, în bir plătit de țărani, sub sute de forme!

Toate acestea sunt clare, sunt matematic exacte.Suma de putere de care dispune țăranul, nu poate suporta greutatea ce i se impune fără nici o compensație; el cheltuieşte din puterea lui vitală mai mult decât poate restitui; de acolo falimentul puterilor lui vitale: morbiditatea, mortalitatea." (M. Eminescu, pag. 309, vol. II)

„Şi pe lângă aceasta, pe lângă că sunt necapabili de muncă, leneşi şi tâmpiți, maloneşti şi răi, mai sunt şi streini, veniți de ieri de alaltăieri, ridicați de la covrig şi bragă la ranguri sociale înalte." (M. Eminescu, pag. 310, vol. II)

Sunteți voi români?

„Cărțile ce le scrieți; legile ce le croiți; gândirea şi inima voastră, complexiunea voastră fizică şi morală, răsărit-au din sâmburii de stejar, ce împodobesc mormântul lui Ştefan cel Sfânt?

De la Seina, din Bizanțiu, din lupanare şi din spelunci v'ați cules apucăturile politice şi morale; nu din istoria şi natura poporului nostru.De aceea ați fost ca virusul în organismul viu al nației; de aceea, voi, paraziți nu vă puteți aclimatiza, pentru că voi, etnic şi moraliceşte, sunteți străini cu totul de substanța din care e compus neamul românesc.

Ne e ruşine că ați uzurpat numele de Român, ruşine că strămoşii sunt condamnați a purta acelaşi nume, cu care vă drapați corupția şi mizeria de caracter." (M. Eminescu, pag. 271-272, vol. II)

Românismul afişat

„Se ştie că copiii rachitici cari au nevoie de var pentru formarea oaselor, mănâncă varul de pe pereți prin instinct, neştiind pentru ce.Tot astfel rasa etnicrachitică a noilor Fanarioți a'nceput să mănânce la românism.C.A. Rosetti, Carada scot o gazetă căreia îi pun numele de „Românul", oarecum exclusivul român, românul cu monopol.Acest „Român" e scris într-o limbă săracă, c'un dicționăraş de cel mult una mie vorbe cu totul cosmopolite precum „ingerintă, existință, giurisprudință, iniorintă, etc.".

Iată de ce întâmpinăm cu neîncredere orice înoitură, pornită de la aceşti oameni de ieri de alaltăieri, cari n-au simț istoric, nu cunosc trecutul țării, nu sunt capabili a înțelege spiritul şi înclinațiunile adevăratului popor românesc şi al căror patriotism se măsoară cu lefuri, cumul, diurne, pensii reversibile, sinecure, etc." (M. Eminescu, pag. 226, vol. II)

Observație: (Privită în timp această observație este justă) „Sarcinile de întreținere ale politicienilor de la noi diminiuiază pânea de toate zilele a poporului de jos, care ca rasă, ca inteligență, ca inimă este mult superior păturei de parveniți şi de scursături din câteşi patru unghiurile lumii, care s-au aşezat deasupra lui din secolul trecut începând." (M. Eminescu, pag. 247, vol. II)

Samsarii din porțiuni şi declasații cafenelelor din Bucureşti să determine şi pe viitor soarta acestei țări." (M. Eminescu, pag. 248, vol. II)

„De ce Caradalele şi Cariagdi au fost şi au trebuit să fie liberali şi egalitari în țara aceasta? Pentru că nu erau Români.

Pentru că inima lor de străini, fără tradiții hotărâte, fără patrie, fără naționalitate hotărâtă, nu putea să sufere acei stejari de seculi, pe acei boieri mari, stâlpi ai țării, cum se numeau, neîndoiți de furtună, cu toate vijeliile vremurilor, plecându-se uneori bătăilor neînduratului Dumnezeu, nefrângându-se niciodată.Aceasta este istoria fanarioților, a căror misiune

era de-a desrădăcina şi corupe pe boieri, aceasta a fost misiunea voastră şi aţi îndeplinit-o." (M. Eminescu, pag. 216, vol. II)

622 **Clasa istorică**

„Se simte adânc lipsa acelei clase istorice, care să fie păstrătoarea tradiţiilor şi a bunului simţ, pârguit prin lupte seculare." (M. Eminescu, pag. 395, vol. I)

„Electivitatea domniei a fost răul cel mai mare." (M. Eminescu, pag. 38, vol. II)

„Pentru ce boierimea românească n-a ajuns o instituţie.Din cauza vecinicele schimbări de domnie făcea să aleagă domnul care convenea vecinului cel mai puternic." (M. Eminescu, pag. 392, vol. I)

Simţul istoric

...îl au băştinaşii nu veniturile.

„Prin urmare elementul istoric din România ar fi trebuit să predomnească în aceste momente, în care istoria întreagă a României e primejduită, şi crează-se, că cel din urmă răzaş din vremea lui Ştefan Vodă sau a măriţilor Basarabi are mai mult simţul istoric şi mai multă iubire de ţară decât veniturile, care decid astăzi asupra Ţării Româneşti." (M. Eminescu, pag. 170, vol. I)

„Cea mai puternică armă a lor (veniturilor) e patriotismul partidului conservator.Ei crează situaţiuni desperate, pun existenţa statului român în joc şi apoi fac, direct şi indirect, apel la patriotismul încercat al conservatorilor." (M. Eminescu, pag. 171, vol. I)

Domnii pământeni

„....erau domnii rasei române, erau Duci ai Neamului Românesc.Ca atari ei erau solidari cu rasa română şi pururea gata a-şi pune capul la mijloc pentru drepturile acestei individualităţi etnice." (M. Eminescu, pag. 406, vol. II)

Cei cari au trimis ţăranii desculţi în Bulgaria la războiu n-au fost români.

„A înfiera uşurinţa şi nelegiuirea, cu care stârpiturile ce stăpânesc această ţară, trădează cea din urmă, unica clasă pozitivă a României, pe acel ţăran, care muncind dă o valoare pământului, plătind dări plăteşte pe aceşti mizerabili, vărsându-şi sângele onorează această ţară.Şi pe când aceşti cumulorzi netrebnici, această neagră masă de grecotei ignoranţi, această plebe franţuzită, aceste lepădături ale pământului, această lepră a lumii şi culmea întregului univers, face politică şi fanfaronadă prin gazete şi se jenează de reprezentanţii unei naţii ai cărei fii, aceste stârpituri nu sunt

şi nu pot fi, tot pe atuncea soldatul nostru umblă gol şi descult, flămând şi bolnav pe câmpiile Bulgariei, îi degeră mâini şi picioare, de cad putrede de pe trupul viu al omului şi veniţi înapoi în ţară, cad pe drumuri în ţara lor proprie, de frig şi de hrană rea.

Şi tot în această vreme vezi greci obrasnici în mijlocul Bucureştilor refuzând de a-i primi în cartier." (M. Eminescu, pag. 156, vol. I)

Se vinde o parte din pământul Patriei

„Aci capetele şi inimile cultivate la focarul cantoanetelor alcazarului Ionescu, frunţile înăsprite la cruzimile de hazard ale jocului, cu cărţile măsluite; diurnaşii şi cumularzii, oamenii ce nu ştiu nimic, nu au nimic, nu cred în nimic; naţurile catilinare scoase la maidan de comitetele de salut public, indivizi, ai căror nume dovedesc în mare parte, că nu aparţin nici unei ţări certe, nici unei naţiuni certe, se vor adună să consfiinţească pierderea unei bucăţi a patriei noastre româneşti, ei cari n'au patrie, n'au lege, n'au Dumnezeu şi cari consideră pământul nostru ca lucru străin, ce-l poţi precupeţi, numai să rămâe la putere." (M. Eminescu, pag. 351, vol. I/op. politice)

Un fanariot (C.A. Rosetti) a vândut Basarabia....."azi puii de fanarioţi şi tot ce uliţa a avut mai corupt şi mai înrăutăţit, se unesc spre a se consfinţi în mod îndoit vânzarea pământului patriei." (M. Eminescu, pag. 352, vol. I/op. politice)

„Ce-i pasă fanariotului, al cărui tată nu ştia o vorbă românească, ce-i pasă lui, că se vinde un pământ, pe care el cosmopolitul, cetăţeanul universului, antichrist, s-au născut din întâmplare numai?" (M. Eminescu, pag. 352, vol. I/op. politice)

Scăderea populaţiei

„Se observă o scădere generală a populaţiei rurale care se urcă în raport direct cu creşterea demoralizării, a ireligiozităţii şi cu întinderea viciilor.Dar această descreştere, pentru a avea loc, e natural legată cu degenerarea fizică a rasei române." (M. Eminescu, pag. 209, vol. II/op. politice)

Barometru demografic: Se repetă fenomenul din trecut.În timpul lui Matei Basarab populaţia Munteniei atingea cifra de aproape 9.000.000.În timpul fanarioţilor scade la 7.000.000.De la 1821 populaţia creşte repede.După 1866 se ivesc fenomene ce se constată pentru epoca 1700-1821 (fanariotă).

„Românii nu mai sunt o naţiune, ci o adunătură de naţionalităţi." (M. Eminescu, pag. 483, vol. II/op. politice)

„Toate foiesc denumiri străine cărora li e de România cum ni e nouă de China şi asta merge crescendo.Peste o sută de ani poporul latin, de lângă Dunăre nu va fi decât o legendă, căutată în limba fanarului." (M. Eminescu, pag. 484, vol. II/op. politice)

Vigoarea rasei a rezistat acestei intoxicări.

„Statul a devenit sub mâna liberală firma unei campanii generale de exploatație, care contractează orice principii, orice puncte noi de vedere cu prețul de a rămâne la putere." (M. Eminescu, pag. 342, vol. I/op. politice)

„Paralel cu aceste două rele generale, cari crează goluri din ce în ce mai mari, observăm că punctele de fruntarii se deschid pentru a face loc roiurilor de străini cari vin spre a suplanta un popor ce piere prin inepția fiilor lui.Dar cui îi merge bine în împrejurările acestea, sunt patrioți, Cariagdiii, Caradalele, Costineştii, oameni fără patrie hotărâtă, străini care în generația a doua primesc cu brațele deschise pe străinii ce ne vin în generația întâia." (M. Eminescu, pag. 210, vol. II/op. politice)

Primejdia descompunerii în situația geografică

„Dacă am trăi......izolați în Peninsula Iberică sau în grupul insulelor britanice, descompunerea ar fi foarte păgubitoare progresului, dar nu ar nimici statul.Dar încleştați între mari şi puternice.....mişcările nesănătoase din lăuntru s'ar preface oricând într'un pericol pentru chiar existența statului şi haosul stingerii ar amenința însăşi individualitatea etnică şi istorică a poporului românesc.

Observație:Însănătoşirea morală este deci o chestiune de viață.Cine afară de Căpitan şi-a pus-o?

Dimitrie Brătianu a declarat despre liberali că sunt „hoți ce amenință puşcăria şi gheşeftari ce merită carantina.

Instinctul

Din toate cele arătate rezultă că este o luptă de rase dată cu toată vehemența mai mult din instinct.

„Fără îndoială lupta aceasta e purtată în mod instinctiv, fără claritate de vederi, cu tendințe elementare şi de atracțiune şi repulsiune.Poporul românesc simte instinctiv că e dominat de oameni care se pretind numai români, fără a fi, şi cari n-au nici milă de el, nici pricepere pentru geniul lui.Geniul neamului românesc e o carte cu şapte peceți pentru generația dominantă." (M. Eminescu, pag. 295, vol. II/op. politice)

Observație: Căpitanul a descifrat geniul-vezi reprodus şi la pagina 811.

Lupta din instinct

„Nu omul in abstracto se mişcă în Dl. C. A. Rosetti în contra boiarilor, ci grecul; nu omul in abstracto, Fundescu, înjură în „Telegraful", ci ţiganul din el; nu talentul înăscut al Dl-ui Xenopulos îşi dă în coloanele „Pseudo-Românului" un aer de superioritate, luând cam peste picior novelele lui Slavici sau o teorie a lui Maiorescu, ci „jidanul" din el îşi dă aceste aere." (M. Eminescu, pag. 444-445, vol. II/op. politice)

Greutatea luptei împotriva fanarioţilor

„Lupta în contra rămăşiţelor fanariotice de la noi, pentru cari patriotismul şi naţionalitatea sunt nişte mărfuri ce se cumpără la mezat prin pensii reversibile, propuse de fanariotul Giani şi primite de fanariotul C. A. Rosetti, e o luptă foarte grea, şi existenţa acestor duşmani ai Românimii, predominarea lor în politica statului, include pericolul permanent de-a vedea drepturile noastre pe Dunăre trădate străinului." (M. Eminescu, pag. 435, vol. II/op. politice)

Intimidare

„Cu'n cuvânt, nu în Dl. Xenopulos in abstracto am lovit, ci în defectele înăscute ale rasei, cari nu se poate schimba.Aceste defecte trebuiesc temperate, trebuiesc intimidate prin lovituri dureroase pentru a nu deveni stricăcioase vieţii noastre publice." (M. Eminescu, pag. 442, vol. II/op. politice)

„Adevăr nestrămutat în legătură cu pătura suprapusă care-mi pare de cea mai mare importanţă pentru desvoltarea ulterioară a poporului nostru." (M. Eminescu, pag. 442, vol. II/op. politice)

„Întâmplarea m'a făcut ca, din copilărie încă, să cunosc poporul românesc din apele Nistrului începând, în cruciş, şi'n curmeziş până în Tisa şi'n Dunăre şi am observat că modul de a fi, caracterul poporului este cu totul altul decât acela al populaţiunilor din oraşe din care se recrutează guvernele, gazetarii, deputaţii, ş.a.m.d.

Din citirea isvoarelor istorice m-am convins că în decursul evului mediu, care pentru noi a încetat cu venirea fanarioţilor, n-am avut clasă de mijloc decât cu slabe începuturi şi că această clasă-excepţie făcând de olteni şi ardeleni-e cea mai mare parte de origină străină." (M. Eminescu, pag. 443, vol. II/op. politice)

625

Lupta împotriva fanarioţilor

„Aceasta nu mai e politică; e pur şi simplu lupta a o mână de oameni în contra unor bande fără trecut, şi pudoare, fără scrupul, care s'au constituit în guvern şi parlament." (M. Eminescu, pag. 522, vol. II/op. politice)

„Altora iar, le vine a ne zice să moderăm expresiunile pe cari le adresăm acestor oameni; ni s'ar cere să fim mai înmănuşaţi faţă cu cefele groase de sceleraţi, bune numai să le pipăe mâna călăului." (M. Eminescu, pag. 522, vol. II/op. politice)

„Nu e unul dintre ei oricât de mic şi de nerod, care c'un zâmbet triumfător, să nu declare că aşa este; că în adevăr moralmente imposibili sunt roşii, dar tocmai într'această consistă spiritul lor politic." (M. Eminescu, pag. 525, vol. II/op. politice)

„Hoituri cu asemănare de om! Aceasta rezultă din amoralismul lui Brătianu care spunea:Oamenii cu scrupule morale.....nu-mi trebuiesc." (M. Eminescu, pag. 526, vol. II/op. politice)

„Implerea parlamentului şi a funcţiilor cu noi fanarioţi de provenienţă proaspătă, falsificarea vieţii intelectuale şi politice a poporului prin capete de formaţiune hibridă, incapabile de o activitate intelectuală, toate acestea se impun vederii, autohtonul simte că nici limba, nici înclinările, nici manera lui de-a vedea nu pot fi reprezentate de cranii c'un dram de creer, supus la ramolisment.

Studii craniscopice comparative ar fi de folos şi tineretului facultăţii de medicină şi-ar câştiga un merit, comparând încăperea cubică a unui craniu în adevăr dacă rămânie cu strâmtoarea acelor scorburi găunoase în cari rezidă sterilitatea intelectuală şi perfidia partidului roşu.

Declamaţiile şi asigurările solemne de patriotism nu ajută nimic în cestiune, întrucât e etnologică.În privirea politică punerea tezei poate fi oportună sau inoportună, practică sau nepractică, dar numai din punctul de vedere al celui care-o judecă nu din acela al adevărului în sine." (M. Eminescu, pag. 305, vol. II/op. politice)

„Pentru noi principiile sunt un mijloc pentru păstrarea predominării rasei rămâne în ţară; pentru ei un mijloc de-a rămâne la putere şi a escamota încrederea celor lesne de amăgit.

Lupta trebuie să devie mai substanţială şi s'apropie timpul în care în genere deosebirea între idei conservatoare şi liberale, între idealuri abstracte şi organizaţie va căta să înceteze.

Lupta se va naţionaliza.De o parte vom întâlni fanarioţii şi străinii, de orice credinţe politice ar fi, de alta Românii proprii şi în realitate asimilaţi, abstracţie făcând de principii politice." (M. Eminescu, pag. 306, vol. II/op. politice)

<u>Observaţie</u>:<u>Înainte de a se realiza această profeţie a lui Eminescu ar avea loc însă faza de împreunare cu iudaismul Galiţian recent emigrant din</u>

care se va naşte Iudeo-levantismul sau politicianul de după război şi care pentru neamul românesc va ridica probleme de viaţă şi moarte atât pe plan naţional cât şi internaţional.

626,

Jidanii (Evreii)

Dacă pentru răspândirea narcoticului umanitarist al revoluţiei franceze, care, este tot de esenţă iudaică va fi răspândit la început de elementul cosmopolit fanariot de care va profita în mod excepţional în plan politic pentru procesul unei disoluţii rapide, ei vor acţiona în prima etapă pe planul economic atât pentru infiltrare cât şi acaparare cât şi pentru ruinarea claselor care reprezintă naţiunea română, ţărănimea şi elita boerească care rămăsese nealterată de atmosfera fanariotă nimicind definitiv şi clasa de mijloc înfiripată la oraşe.....în mod definitiv.

După această etapă vor tinde spre dominaţia politică acţiunea de învăluire a poporului român se desemnează clar şi se urmăreşte sistematic atât pe plan politic cât şi pe cel economic şi demografic.

Întregul lor arsenal de arme va fi pus în acţiune, mişcarea urmând pe plan politic de rămăşiţele fanariote iar pe plan economic de evrei (jidani).

„Aceste două elemente, egal de străine, intelectual şi material, egal de sterpe, ne-au adus poporul la sapă de lemn, l-au făcut vicios." (M. Eminescu, pag. 362, vol. II/op. politice)

„Acţiunea se bazează pe exploatarea instinctelor.ei trezesc şi în alţii instinctele lor proprii, exploatează slăbiciunile, nevoile momentane mâna de pământ din care omul este zidit." (M. Eminescu, pag. 359, vol. II/op. politice)

Funcţiunea lor este de esenţă negativă (distructivă).

Ei nu împlinesc necesităţi, ci dau naştere patimelor rele şi viciilor, le încurajează şi le satisfac.

Acţiunea este solidară şi atacul concentric şi după un plan bine coordonat atât în ceea ce priveşte obiectivele mari de ordin strategic cât şi cel tactic de pe orice teren fie el cât de limitat.

DESRĂDĂCINAREA-În primul rând vor tinde spre anularea proprietarului român care conservă tradiţia pământului.Ruperea lui de pământul strămoşesc, desrădăcinarea lui şi proletarizarea ţăranului.

Inevitabile fenomene ale Capitalismului în prima lui fază va zice vre-un savant îmbâcsit de teorii marxiste, dar acest fenomen este dirijat şi are raţiuni tactice grefându-se pe un sistem de acţiune care este mult mai cuprinzător şi care se extinde în mai multe ere!

Eminescu intuieşte întreaga primejdie când spune:

„Din capul locului am arătat, că nu drepturile politice de acordat Evreilor sunt periculoase, ci acel unic drept civil pe care nu-l aveau, acela de-a cumpăra proprietăţi rurale." (M. Eminescu, pag. 503, vol. I/op. politice)

Achiziţionarea proprietăţii rurale era deci primejdia cea mai mare (fiindcă cea politică prin faptul că era în mâna fanarioţilor era deja....) sub raport tactic deci Evreii puteau da două lovituri, desrădăcinarea elementului autohton pe de o parte, iar pe de altă parte se înrădăcinau ei.

Acest lucru verifică tendinţa lor cuceritoare definitivă în legătură cu planul lor de a crea un stat jidănesc (evreesc) între Marea Neagră şi Marea Baltică.

Mai târziu după exproprierea Legeii lui Mihalache în circulaţia loturilor ţărăneşti sub pretextul înlesnirii formării proprietăţii mijlocii va avea acelaşi substrat-tendinţa jidanilor (evreilor) de a coloniza Dobrogea.

Bancherii din Viena au propus să cumpere pământurile numite ale statului din Dobrogea şi să se parceleze între Evrei, adică să agricolizeze Evreii precupeţi din ţară.

„Greutăţile ce apasă pe ţăranul nostru în momentul de faţă din cauza costisitoarei organizaţiuni liberale îl fac accesibil la cea mai neumană exploatare din partea Capitalului, cum terenul e pregătit pentru exproprierea naţiei româneşti din chiar ţară, din chiar pământul ei strămoşesc." (M. Eminescu, pag. 503, vol. I/op. politice)

camăta va fi instrumentul care va roade rădăcinile care leagă poporul român de pământul său strămoşesc.

„Dacă cu efectele, produse de domnia libertăţii, se va combina apoi şi libertatea deplină de daraveri a Evreilor, rezultatul final va veni atât de curând încât chiar Brătianu ar ajunge să-şi vază faptele mâniilor sale, pieirea României." (M. Eminescu, pag. 444, vol. I/op. politice)

„Drepturile domniilor civile şi publice nu'nsemnează decât dreptul de a exploata poporul nostru în bună voe." (M. Eminescu, pag. 97, vol. I/op. politice)

ATACUL FIINŢEI BIOLOGICE-„Ei au îndrodus şi exploatat viciul beţiei în sate, au amestecat băuturile cu materii otrăvitoare, au înveninat astfel fiziceşte, cu corupt moraliceşte populaţiunile noastre." (M. Eminescu, pag. 367, vol. II/op. politice)

„Ca rasă străină ne-au declarat răsboiu pe moarte întrebuinţând în locul cuţitului şi pistolului băuturi falsificat cu otrăvuri."

Statisticile arată că populaţia românească scade unde sunt aşezaţi evrei şi creşte acolo unde nu sunt.Conjuraţia prevede nimicirea fizică a rasei.

„Unde sunt Evrei însă natalitatea e mică, şi numai mortalitatea mare." (M. Eminescu, pag. 370, vol. II/op. politice)

Sunt impresionante cifrele statistice pe care le produce Eminescu în legătura cu natalitatea şi mortalitatea românilor comparativ cu Evreii (jidanii).

În aceşti zece ani (1870-1879) oraşul Iaşi prezenta datele de mai la vale:

s'au născut Români	10.329
au murit Români	15.952
	-5.623

s'au născut Israeliţi	17.446
au murit Israeliţi	12.294
	+5.152

În Târgul Frumos:

s-au născut Români	798
au murit Români	1.219
	-421

s-au născut Israeliţi	698
au murit Israeliţi	662
	+36

În judeţ:

s-au născut Români	31.669
au murit Români	30.868
	+801

s-au născut Israeliţi	2.359
au murit Israeliţi	1.220
	+1.139

Aceste puţine date sunt strigătoare la ceruri!

Acaparări de terenuri-Jewish Colonization Association (JCA) au de scop acapararea de terenuri pe calea legală (prin puterea finanţei Iudaice internaţionale) pentru jidanii care au invadat ţările din Sud-Estul Europei.Mihalache a modificat (probabil la sugestiile acestor cercuri jidăneşti), sub diferite pretexte legea exproprierii pentru a uşura transmiterea.

Fenomen curios-„Emigrarea Evreilor în proporţii însemnate a început după anul 1880 adică după ce concurenţa străină încheiase procesul de distrugere a meseriilor române." (Zeletin, pag. 142)

Observaţie:Asta ar însemna că nu există un plan de aşezare în România deci ar desminţi presupunerea unui stat Iudaic în aceste părţi.

Dar s-ar putea să fie şi o mişcare de camuflare!

Dacă Iudaismul are un plan milenar trebuie presupus ca orice mişcare a lor este coordonată fie de necesităţi pe alte fronturi fie de directiva ei fiind o .....

Stat jidovesc în Europa Centrală

„Cei dintâiu răspuns este că jidanii să se concentreze şi să se organizeze pe baze naţionale în Europa Orientală." (Die Juden der gegen a'est avart, Ed. II, pag 268, Köln und Leipzig, Citat Cuza)

Deci, „concentrarea în Europa Orientală în regiunea noastră, în Galiţia, în Polonia rusească, în România, este cea dintâiu soluţie, o problemă de existenţă." (Cuza, pag. 192)

După Cuza problema jidovească:

1) Asimilare=exclusă
2) Cooperare=exclusă
3) Eliminare=singura soluţie (pag. 189)

628.

Vedem că în oraşul Iaşi au murit în zece ani 5.700 de români, mai mult decât s-au născut şi s-au născut 5.200 de străini şi mai mult de cum au murit.În locul oricărui român care se stinge se naşte un străin.

În judeţ, căci prin sate sunt mai puţini străini, românii au crescut la o mortalitate de 31.000 abia cu 800 inşi; străinii la o mortalitate de douăzeci şi şase de ori mai mică, la 1.200 abia, s-au sporit cu 1.139.

Ce abis de lipsă şi mizerie trebuie să fi ascunzând aceste cifre, îşi poate imagina numai acela care cunoaşte valoarea cifrilor statistice, care ştie că o asemenea descreştere a unui popor pe un teritoriu, fertil şi mare, cată a se trebui degenerării fizice a poporului cu greutăţi pe care nu e'n stare a le duce....

„Populaţia românească piere văzând cu ochii şi e suplantată prin odium generis humani, prin tot ce e mai imund din scursăturile străinătăţii la noi.

Se deşertează Rusia şi se curăţă, se deşertează Austria şi se curăţă de elementele ei bolnave, pentru a da pe viitor cetăţenii roşii ai Moldovei, pe patrioţii de meserie ai D-lui C. A. Rosetti.

Cele douăzeci de steaguri jidoveşti din cortejul istoric al încoronării, seamănă mult cu steagurile unei armate de invazie, intrate înlăuntrul unei cetăţi, ale cărei chei istorice a fost vândute de un trădător." (M. Eminescu, pag. 264, vol. II)

„Poporul românesc ar prefera moartea repede percutabil decât moartea lentă prin vitriol.

Dacă voesc să ne cucerească, n-au decât s-o facă.....făţiş, ca toate naţiile, cu arma'n mână.Dar cu tertipuri şi apucături nu merge deocamdată." (M. Eminescu, pag. 97, vol. I)

„Prin ce muncă sau sacrificii şi-a câştigat dreptul de a aspira la egalitate cu cetăţenii statului român?

Ei au luptat cu Turcii, Tătarii, Polonii şi Ungurii?

De când rachiul este un element de civilizaţie?" (M. Eminescu, pag. 102, vol. I)

Deosebire de rasă

„Orice s-ar zice, între noi şi Evrei este o deosebire de rasă, care nu ne permite nouă s'avem faţă cu dânşii în împrejurării de onoare decât dispreţ şi numai dispreţ." (M. Eminescu, pag. 505, vol. I)

Noblesse oblige

„Oricât de nenorociţi am fi prin împrejurări istorice de deosebite naturii, suntem un popor ce a ştiut şi va şti, oricând va fi nevoie, să-şi plătească cu prisos datoria de sânge, suntem un neam de oameni lipit , prin tradiţii, moravuri şi limbă, de un petec de pământ, pe care cu ţitluri netăgăduite îl putem numi ţara noastră.

Între noi prin urmare şi un soiu de oameni împrăştiaţi pe toată faţa pământului, a căror patrie sunt târgurile unde dobânda e mai mare, unde specula fără frâu găseşte mai puţine stavile, unde cuvântul omenie are mai puţin înţeles; între noi şi o rasă cosmopolită, care la Viena e vieneză, la Paris pariziană, la Veneţia veneţiană şi pretutindeni evreiască; între o naţie care câştigă pe pământul său ca să trăiască apărându-l cu sângele ei oricând, şi o corporaţie, lipsită de cel din urmă sentiment de demnitate bărbătească, care trăieşte pe tot pământul ca să câştige, a cărei membri se ţin, ca stolurile de păsări răpitoare pe urma oştirilor beligerante pentru a strânge avuţii din bălţile de sânge." (M. Eminescu, pag. 505, vol. I)

Prin internaţionala la alianţa ei Israelită, ei presează „această internaţională curat ebraică, după a noastră părere mai periculoasă, pentru că e mai mincinoasă, decât cea a lucrătorilor sau aceea a iezuiţilor?" (M. Eminescu, pag. 105, vol. I)

Încercările acestei alianţe şi sub masca aşa zisului liberalism extern sunt de a „preface România într-un fel de ţară internaţională, în faţa tuturor şi a nimănui, în mlaştina de scurgere a elementelor economiceşte şi moraliceşte nesănătoase a lumii întregi." (M. Eminescu, pag. 507, vol. I)

„Cestiunea israelită e ducerea ad absurdum a liberalismului din România, şi dacă liberalii sunt patrioţi, sunt naţionalişti, vor trebui să renunţe la principiile lor cosmopolite şi să admită principiul Românilor: Salus riepublicae summa lex." (M. Eminescu, pag. 417, vol. I)

La congresul de la Berlin s-a demascat conjuraţia iudaică internaţională."Restricţiunile îndreptate contra unei prea copioase imigrări

a unor elemente cu totul străine, congresul le interpretează ca o restricțiune a libertății conștiinței și sub condiția de a fi sau de a nu fi, ni se dictează de mai înainte hotărârile ce trebuie să le luăm." (M. Eminescu, pag. 335, vol. I)

Vaitele jidanilor pentru așa zisele persecuții formează o armă de camuflare din arsenalul său satanic.

„Ori unde e teren pentru neagra speculațiune, Evreul e-acasă, iar vaietele și plângerile contra persecuțiunii sunt mofturi, care să acopere de mai'nainte modul neomenos, în care sug țările, pe carile au căzut ca lăcusta." (M. Eminescu, pag. 98, vol. I)

Prin presa lor din toate țările cu aceste vaiete simulate asurzesc lumea."Punând odată mâna pe presa europeană, care în genere nu mai are de țintă luminarea, ci ațâțarea urilor între clase și popoare, ușor li-i să spună orice minciună patentă.Publicul cafenelelor, blazat de impercultura europeană și setos de noutăți de sensație găsește plăcere în citirea monstruozităților, ce se vor fi petrecând în România.

Evreii fac din jurnalistica europeană ceea ce au făcut din băuturile spirtoase la noi-otravă.Ei au încercat a otrăvi și literatura germană cu acele scrieri, pe care oamenii c'un simțământ mai firesc le numesc francezo-ebraice, ei au introdus ușurința parisiană în discuțiile cele mai grave, veninul în relațiile sociale; în Austro-Ungaria sumuță popor contra popor, în Germania confesie contra confesie și gintă contra gintă.

Evreul, care redigează Pesther-Lloyd și sumuță pe Maghiari contra Germanilor și a celorlalte naționalități, este același care prin Neue freie Presse sumuță pe Germani contra Maghiarilor.

În toate țările țin cu cel tare, nici odată cu cel apăsat, și se unesc cu acela întru traficarea și exploatarea puterilor pozitive ale poporului." (M. Eminescu, pag. 103, vol. I)

Art. 7 din Constituție

„Față cu această cestiune de vieață și de moarte și încă de moarte lașă, și continuă, fără meritul de a fi luptat cu bărbăție, fără conștiința de a fi fost învins, care va fi atitudinea Camerelor române?

Călări-vor deputații iarăși pe teorii umanitare și juridice?

Confirma-vor minciuna obraznică că evreii au fost la noi persecutați din cauze religioase, la noi unde se grămădesc, cum nu s'au mai grămădit nicăiri?

Când vedem rezultatele fioroase ale dominațiunii jidovești în Galiția, când gazeta oficială a regatului arată că în cinci ani numai s-a publicat vânzarea silită a 800.000 imobile țărănești, când socotim că populația întreagă a acelei țări e de vreo trei milioane cu evrei cu tot și că acea cifră înspăimântătoare reprezintă totalitatea capilor de familie creștină de prin

sate, când vedem un întreg popor desmoştenit pe cale de a-şi părăsi vetrele străbune spre a emigra în America, oare mai e îndoială că aceleaşi elemente de corupție şi aplicare țin a uza de aceleaşi mijloace, a ajunge la aceleaşi scopuri pe care le-au atins în acea parte a nefericitei Polonii?

Dacă astăzi când n-au plenitudinea drepturilor civile şi nici pe cele politice, au pus mâna pe tot negoțul şi pe toată industria mică din Moldova, dacă astăzi se lățesc înspăimântător asupra şesului Țării Româneşti, dacă azi se încuibă în vatra harnicilor olteni, ce va fi oare mâine, când vor avea drepturi egale, când vor avea putința de a-şi zice Români, când vor avea înscris în legi dreptul formal, că patria aceasta este a lor deopotrivă cu noi?" (M. Eminescu, pag. 470, vol. I)

„Astăzi a trecut timpul tăcerii şi putem expune limpede întreaga primejdie ce ne amenință." (M. Eminescu, pag. 470, vol. I)

Situația din Germania (Germania şi România în fața evreilor)

„Germania este un mare imperiu...are o cultură înaltă întemeiată de veacuri...dispune de o putere formidabilă înăuntru şi în afară...Şi totuşi Germania a devenit-zice unul dintre luptătorii naționalişti-Centrul de operație, Centrul General al Iudaismului.Prinții şi oamenii de stat germani, sunt în puterea jidanilor.Jidanii fac legi în Parlament, ei împart dreptatea în tribunale...

În Germania, presa politică, teatrul, critica literală şi artistică, toată literatura în sfârşit, e în mâna Neamului lui Israel.În scurtă vreme nu va mai fi în toată Germania un singur scriitor necircumscris....Lupta în contra iudaismului în Germania de abia începe şi în curând, judecând după întâia pornire, va ajunge să ia în proporții însemnate." (M. Eminescu, pag. 538, vol. I)

Observație:Câtarea credință a lumei politice vechi care atribuia antisimetismul ca importat din Germania.

„Noi, în starea de slăbiciune economică, de atonie socială, de disoluția națională în care ne aflăm, încercăm a introduce în cetățenia noastră un element străin, care face națiunea germană să țipe în contra acțiunii lui pernicioase." (M. Eminescu, pag. 538, vol. I)

„Dar paralel cu lupta care o dă împotriva elitei şi a țărănimei ei îşi formează bastionul în clasa de mijloc (a se citi Capt.) care separă.Această clasă este nimicită complect şi sistematic fiindcă poziție ei este opoziția cheie.Concurența neloială este arma consacrată."

„Ca din senin negustorul sau meseriaşul creştin se vedea la dreapta şi la stânga sa cu câte-o prăvălie evreiască, care lăsau obiectele similare mai ieftin până în momentul când creştinul era ruinat.Apoi urcând prețul la îndoit, îşi scoteau, nu paguba, ci fondul ce le înaintase comunitatea

religioasă pentru a putea ține concurența creştinului până îl vor ruina." (M. Eminescu, pag. 365, vol. II)

„**Solidari** între ei, înțelegându-se şi contractând într-o limbă neînțeleasă pentru poporul nostru, judecându-şi conflictele înaintea rabinilor, au format o nație în nație, un stat în stat şi un stat duşman existenței noastre, având în vedere ruina şi pierderea populațiunilor noastre." (M. Eminescu, pag. 365, vol. II)

Dar afară de această nimicire fizică şi materială ei produc şi (o stagnare) de conştiință în domeniul spiritual prin diferitele aspecte ale manifestării lor.

„E aceeaşi uşurință fivolă, e aceeaşi exuberanță aparentă, acelaşi sarcasm nimicitor de idealuri, acelaşi cinism revoltător şi aceeaşi sterilitate." (Cuza-Nat. În Artă)

„Reprezentanți tipici ai spiritului jidovesc, ei nu-şi găsesc loc în formele de cultură ale popoarelor în mijlocul cărora trăiesc şi față de care din instinctul rasei căreia aparțin, dacă nu în mod conştient şi voit a se prezenta ca străin.De aici acțiunea lor negativă tendința firească a ridicularizării, a satirei exagerate, a batjocurei impertinente şi a speculației care nu e capabilă să producă opere de valoare statornică, ci caută să distragă şi să tragă profit, speculând tendințele efemere ale momentului şi veşnicei, cele mai înjositoare patimi ale sufletului omenesc." (Cuza, pag. 32-33)

Cu drept cuvânt spune Mommsen că „şi în lumea veche jidovimea a fost un ferment activ de cosmopolitism şi de competiție națională". (trei rânduri text german)

Soluții-Ravagiile iudausmului sunt adânci şi pe toate planurile

„Noi suntem siguri, că cu o organizare mai strictă, mai protectoare pentru munca materială şi cea intelectuală, le-ar pieri evreilor pământul de sub picioare şi ar emigra de la noi cum emigrează din alte țări într'adevăr civilizate, nerămânând decât numărul strict necesar pentru mijlocirea schimbului în activitatea economică a țării.

Dar cu organizarea laxă de astăzi, cu corupțiunea erijată în principiu de administrare, cea mai bună şi mai națională soluțiune a cestiunii israelite nu va fi decât un paleativ bun contra unui simptom acut, nu însă medicamentul special contra boalei organice de care suferim." (M. Eminescu, pag. 511, vol. I)

Mai mult:"Evreii fiind clasa de mijloc şi legislațiunea liberală fiind exclusiv în favorul acestei clase, ei vor deveni aci stăpânii privilegiați şi românul slugă la jidan." (M. Eminescu, pag. 487, vol. I)

Atât elementul fanariot cât şi cel iudaic care formează pătura superpusă, fiind axată în economia bănească, vor avea aceeaşi structură

şi vor evolua spre acelaşi destin de multe ori în decursul lor, dar rămânând în acelaşi cadru care le este organic şi în care până la sfârşit se vor contopi în politicianismul de cea mai objectă speţă a iudeo-liberalismului.

(232)

VI.Axa societăţii burgheze:Banul

Rămăşiţele fanariote şi elementul iudaic care a invadat, vor imprima prin acţiunea lor politică şi ideologică şi economică trăsăturile burgheze ale societăţii noastre.Această înseamnă în realitate un proces de iudaizare.

Totul se va răsturna.Un nou stil de viaţă (şi de luptă)-diametral opus celui existent, stilul iudaic se va impune treptat în toate manifestările.

Cadrul burghez va fi terenul propice acestui stil. Acest teren va fi mai repede amenajat în principatele Dunărene decât în celelalte state din Sud-estul Europei.Fiindcă la noi, aici, existenţa rămăşiţelor fanariote de aceeaşi esenţă, semite, au înlesnit procesul de desoluţie început cu un veac şi ceva mai înainte de părinţii şi strămoşii lor.

Banul va fi axa de mişcare pe acest teren ceea ce înseamnă că întreg arsenalul de luptă iudaică, toate armele lor infernale, legată de această forţă ambulată şi dinamitardă vor fi eficace, răscolind toate patimile materiale şi întunecate din făptura omului.

Totdeauna, în decursul istoriei sale iudaismul a avut tendinţa de a crea acest mediu-teren satanic-pentru că numai pe el putea birui.

„Viţelul de aur să fie ca singur ideal social posibil în locul altarelor batjocorite, în locul păturei subminate şi al culturii compromise." (Popovici, pag. 285)

Ca un corolar patimile cele mai josnice din om se vor dezlănţui în plin mediu de ură şi invidie şi aci virtuozitatea lor speculativă va crea forţa care o va pune în slujba idealului urmărit.

Viţelul de aur sau în limbajul modern Capitalismul defrişează drumul spre stăpânirea lor, el reprezintă stilul lor de viaţă şi de luptă, adică spiritul prin excelenţă satanic.

Banul vagabond va fi în luptă cu pământul strămoşesc.

„Este îndeobşte cunoscut că societatea agrară este aceea, în care axa vieţii sociale este pământul spre deosebire de societatea capitalistă, în care axa vieţii sociale este banul. (Ştefan Zeletin, Neolib., pag. 34)

De aici rezultă că punând banul ca axa unei societăţi implicit i-ai dat traiectoria materialistă care va duce în mod logic (consecvent) spre toate formele de manifestări iudaice-satanizate-.

„Căci pe măsură ce Capitalismul înaintează el desrădăcinează deprinderile agrare ale sufletului, şi imprimă o structură modernă." (Zeletin, Neolib., pag. 29)

Observaţie:Prin modernă s-ar înţelege însă mai exact iudaică.

„De la începuturile dezvoltării societăților, axa vieții sociale se învârteşte mereu între aceste două extreme; regim agrar întemeiat pe stăpânirea pământului; regim capitalist întemeiat pe stăpânirea banului.”

Materializarea vieții

„Comerțul, spune în continuare Zeletin, contagiază pe proprietarii rurali, aprinde în ei dorul de câştig şi-i îmboldeşte să producă tot mai mult spre a face din pământ un izvor de bani.” (Zeletin, Neoliberalismul, pag. 53)

Acesta este procesul de materializare sau de iudaizare în orice caz cel care presimte prosperarea iudaică şi în aceeaşi măsură cauzează alterarea fondului arian.

1) Expresia primului: nobilul-tradiția-datine.....?

Nobilul se ştie, deci de un sânge deosebit de acel al masei muncitoare, ceia ce-i dă însuşirea sa predominantă:mândria. (Zeletin, pag. 140, vol. II, Neolib.)

Specializarea în materia armelor, vitejia, cavalerismul, mentalitate rigidă ce nu cunoaşte, cotituri şi compromisuri, ci merge de-a dreptul la țintă aşa cum o luminează ideile şi de drept de cinste, de virtute şi de îndatoririle impuse rangului din sânul nobilimii ies oameni de bază, acele temperamente neînduplecate, ce fac admirația tuturor timpurilor; din mijlocul acestor agrarieni s-a ridicat acea strălucită figură care e întruchiparea tipică a agrarianului mândru de naştere şi de virtuțile sale şi impune respectul sub numele de „Aristide cel Drept”.

2) Expresia al doilea: plutocratul: fără rang, energic, lipsă de scrupule.

„Marele averi a observat-o Wundt undeva, nu se pot dobândi pe căile bătute ale moralei.De aceea omul nou, care din nimic adună o imensă avere este totdeauna din tagma acelora care de Dumnezeu nu se tem şi de oameni nu se ruşinează.Prin originea lor, cel mai adesea străină, prin proveniența lor plebee, dar mai ales prin viața lor fără orice scrupule, oamenii noi au suferit totdeauna disprețul societății.Poeții îi batjocuresc, moraliştii îi înfierează, nobilii îi disprețuiesc, totuşi întreaga societate este silită să se plece în fața sacilor de bani, fără de care ea nu poate trăi.Şi oamenii noi se răzbună de disprețul general de care se ştiu înconjurați făcând să se simtă încă mai brutal forța covârşitoare a piedestalului puterii lor banul.Plutos e orb.” (Aristofan)

Acțiunea plutocratului este amorală

„Întemeiați pe magica putere a banului, oamenii noi încep procesul de dezorganizare şi dizolvare a vechilor societăți agrare.Ei corup pe înalții demnitari ai statului înduplecându-i să le sprijine pe alăturea de căile legii, inteprinderile lor mercantile; ei ispitesc la risipă nesăbuită pe nobilii

stăpânitori de moşii făcându-i să se încarce de datorii, şi în cele din urmă să-şi piardă pământurile.

În locul acestei ordine aristocratice, pe care oamenii noi o prăbuşesc, fiindcă în sistemul ei de privilegii nu e loc pentru dânşii.

Observaţie: Afară de nobilimea engleză şi maghiară care s-a pretat..... (este temporar tactic), ei întemeiază o nouă ordine , aşa cum cere interesul lor; o ordine, în care nimenea nu a mai judecat după naştere ci după merit, a cărui expresie-se înţelege-este averea; în care toţi sunt deopotrivă fie ei străini fie de-ai pământului, în care cel energic şi fără scrupule se ridică fără nici o piedică legală la vârful piramidei sociale, iar cel cu prejudecăţi împiedicat de sânge sau scrupule de morală este dat la o parte ca o piesă de antichitate.

„Aceasta este democraţia, numele ei, de „Putere a Poporului" are cel mult un sens ironic.

Sub paravanul domniei poporului în democarţie a domnit mereu banul, care a avut oricând mijloace să-şi atragă favoarea poporului.Democraţia este regimul oamenilor noi. (Zeletin, pag.143, Neolib.)

De altfel este fapt istoric că plutocraţia antică a pricenuit prăbuşirea lumii greco-romane, încât impresia de decadenţă, cel puţin pentru cugetătorii vechi, era pe deplin întemeiată." (Zeletin, pag. 144, Neolib.)

Rolul „meticilor în civilizaţia democratică grecească a fost precis stabilit de cercetările lui Glatz".Simetizarea Greciei a avut loc în proporţii mari prin secolul al IV-V-lea.Viciile greceşti au fost aduse de semiţi după care a urmat decadenţa.

Desagregarea lumii greco-romane este o pildă tipică a unei societăţi agrare distrusă de formele inferioare ale capitalismului.În cadrul plutocraţiei stăpâneşte deci jidanul, fiindcă se găseşte în elementul său-(mediul lui milenar) şi acţionează după stilul său, după un plan care rezultă din însăşi religia sa.

„Se înţelege că pentru tot ceea ce seamănă a virtute, oamenii noi nu pot avea decât surâsuri de superioară milă." (Zeletin, pag. 142, Neolib.)

Banul este noua bază de forţă

Oamenii de jos „care neavând moşii, nici rang de naştere se vedeau nevoiţi să-şi creeze prin toate mijloacele o nouă bază de forţă: banul.

Şi l-au creat.În cele din urmă noua forţă a distrus cu totul pe cea veche, sub puterea distrugătoare a banului, n-au rămas din vechile moşii nici urme." (Zeletin, pag. 54, Neolib.)

Observaţie:Arma iudaică impune stil iudaic.

„În veacul XV-XVI se îndeplineştea cea mai mare revoluţie în dezvoltarea burgheziei; e naşterea capitalismului...Tendinţa de Capitalizare spre infinit alcătuieşte deopotrivă gloria şi mizeria acestei

civilizații punând-o în izbitor contrast cu civilizația orientată care e altoită pe baza agrară şi de aceea are ca însuşire specifică odihnă şi contemplația." (Zeletin, pag.13, Burghezia Română)

Întemeietorii Capitalismului sunt jidanii.Ei îl răspândesc prin peregrinările lor.

„În această lumină, evreii apar ca întemeietorii erei capitaliste şi pionierii civilizațiiei moderne.Plin de admirație W. Sombart exclamă:"Ca soarele trece Israel peste Europa, unde el ajunge acolo țâşneşte viață nouă, de unde el pleacă acolo putrezeşte tot ce înflorise până atunci."

În această privință Weber pare mai aproape de adevăr când atribuie evreilor o îndemnare specială numai în mânuirea formelor inferioare şi distructive ale capitalismului.Între creatori, creatorii Capitalismului constructivi.....arată Weber nu se găseşte nici un evreu.

Aceasta lămureşte şi întâmpinarea cea mai serioasă pe care o face acestei teorii Brentano cum că Rusia şi Polonia cari au atât de bogată populație evreească n-au jucat totuşi un rol în desvoltarea Capitalismului."

„Capitalul este opera Evreească." (Sombart)

Autorii ruperii cu tradiția sunt totdeauna străinii.Mai corect spus: jidanii.Ei însă nu rup cu tradiția lor şi de aci rezultă că la mijloc este un calcul politic.

„Rolul distrugător al evreilor, la începutul Capitalismului european, este pe deplin stabilit."

Forma distinctivă a cămătăriei le stă în sânge spune Sombart.

„În orice perioadă turbure de năruire a vechilor instituții de baştină, evreii joacă un rol de prim rang.Israel este azi regele Moscovei, şi în genere ori unde se deslănțuie un atac împotriva tradițiilor, fie pe teren economic sau cultural, nu va fi niminea surprins a găsi pe Israel luptând în primele rânduri, dacă nu având singur inițiativa." (Zeletin, pag. 37, Neolib.)

„Originele burgheziei române sunt strâns legate de activitatea economică a evreilor.Cămătăria evreească este aceea care a desființat vechea noastră boierime şi odată cu ea vechea orânduire socială pregătind astfel trecerea la actuala organizare modernă." (Ştefan Zeletin, pag. 15, Burghezia română)

„Paralel cu invazia Capitalismului avem de înregistrat şi o invazie a evreilor." (Zeletin, pag. 71)

„Caracterul lor cosmopolit, întinsele lor legături internaționale de națiune veşnic nomadă, le dădea o superioritate sdrobitoare în noua fază internațională a schimbului român, şi astfel de la începuturile erei burgheze comerțul nostru căzu cu desăvârşire în mâinile lor.Şi la umbra comerțului se dezvoltă şi înflorea îndeletnicirea lor tradițională: Camăta.

La noi ca peste tot, Evreii fură stăpânii formelor primitive şi revoluţionare ale capitalului; la noi, ca şi în alte părţi, evreii sunt cioclii, ce au înmormântat vechiul nostru regim agrar şi au devenit pionierii erei burgheze." (Zeletin, pag. 71, Burghezia română)

Fermentul descompunerii este camăta-apanaj iudaic-cămătarul are un rol distinctiv.

„Camăta ruinează pe orice proprietar, pe boier sau ţăran, despărţindu-l de pământul său, şi prin aceasta ea devine factorul disolvant al societăţii agrare, în care pătrunde schimbul." (Zeletin, pag. 71, Burghezia română)

„Era firesc că boierimea română nu se putea sustrage soartei obşteşti." (n.n. De ce firesc!?) „Din momentul ce Capitalismul apusean, răvărsându-şi la noi articolele sale de lux, născu înclinarea spre lipsă în sânul boierimii române si aceaste deveni pradă legitimă." (Ob. De ce legitimă!?) a cămătarilor evrei.Şi aceştia îşi îndeplinirà funcţia lor socială (Ob. Poate este naţională şi politică iudaică!?) cu aşa rară vrednicie, că numai în câteva decenii din vechea noastră aristocraţie agrară numai rămăsese decât o jalnică ruină." (Zeletin, pag. 72, Burghezia română)

„Aceşti cămătari sunt de provenienţă poloneză, şi a îngăduit aici să exprimăm părerea, că ei nu aveau capitalul lor propriu, ci-şi procurau banii prin legăturile lor de credit internaţional." (Zeletin, pag. 73, Burghezia română)

„La început Capitalismul dă asalt sub forma cămătăriei, marei proprietăţi rurale şi clasei boiereşti, ce se sprijină pe dânsa.Acest asalt s-a încheiat la noi în mod vertiginos, cu victorie deplină:boierimea veche română a fost desfiinţată în vreo trei decenii ca clasă, iar moşiile ei s-au prefăcut în capital cu ladă de fier a bancheţilor evrei." (Zeletin, pag. 204, Burghezia română)

Setea de câştig a Capitalului este în ultimă analiză setea de putere (o formă a ei) fiindcă banul este o formă a puterii de predelecţie iudaică.Banul este puterea ambulatorie a jidanilor.

Din cauza aceasta au fost alungaţi din Spania, Portugalia, oraşele Italiene, Germania de Sud, Anglia.Evreii au fost reprimaţi în Anglia abea sub Cromwell.

Planul de luptă

În ceea ce priveşte relaţiile (cămătarilor) cu boierimea română, se pare că ei elaboraseră un adevărat plan de luptă, care i-a dus la rezultate strălucite.

Evreii pricepură să exploateze în chip minunat viciile şi slăbiciunile lor (ale boierilor).

Pe lângă fiecare boier de oarecare vază se alipi un evreu, uneori doi sau trei, cari sub cuvânt de a fi oamenii săi, gata să-i slujească la fiece

prilej cu mijloacele priceperii şi ale experienţii sale, urmăreau viciile, poftele, trebuinţele sale, pe care se pricepeau să le provoace când era nevoie.

Ei făceau cu îndemnare ca tovarăşul lor secret, cămătarul, să se arate tocmai în clipa, când treburile erau mai apăsătoare, când dorinţa era mai vie.

Boierul era pe încetul încurcat în mecanismul datoriilor, cu tot felul de măsuri prevăzătoare, pe un drum presărat cu raze: numai când el apucase de-a binelea pe acestă cale, condiţiile deveneau mai aspre, şi vorba evreilor mai puţin dulce.

Boierimea se arată aproape nedestoinică de luptă, în treizeci de ani ruina era sfârşită; nu mai rămâneau, în 1866, decât fărâme din puterea ei, care în urmă au dispărut deasemenea cu desăvârşire. (Verax, pag. 266, citat de Zeletin pag. 73-74)

După toate aceste constatări autorul poate spune:

„Evreii nu au ruinat vechiul nostru regim în calitate de evrei-aceasta nu ar avea sens.Ei l-au ruinat în calitatea lor de străini şi alături de ceilalţi străini." (Zeletin, pag. 37, Neoliberalism)

Alături de aristocraţie se distruge şi ţărănimea.

„E drept că această clasă e cea mai numeroasă.Dar cu toată forţa ei numerică, ea se disolvă sub influenţa capitalului, care din sfărâmăturile ei construieşte lumea nouă." (Zeletin, pag. 199, Burghezia română)

Până la faza industrializării economiei Capitaliste, ea are ca temelie circulaţia şi păstrează în general un caracter distructiv.

„La noi ca pretutindeni, sfărâmarea vechilor clase agrare, condiţia de naştere a burgheziei, sărăcia, mizeria, foametea, sudoarea, lacrimile şi chiar sângele păturii rurale e fermentul din care se zemisleşte regimul nou burghez.Şi mai departe.În Ţările capitaliste:

„Capitalismul animicit deosebirea între evrei şi populaţia de baştină, pe când se aflau încă în faza rurală agrară (n.n. adică cu instinctul de conservare nealtrerat) prigoneau pe evrei cu aceeaşi vrăjmăşie, ca şi în regimurile agrare de astăzi.Ex: Anglia; acolo nu lipsesc oameni care şă-şi arate pe faţă admiraţia lor faţă de naţiunea evree, să declare chiar că ei ar dori să fie evrei." (Zeletin, pag. 128, Neoliberalismul)

„Toate aceste convulsiuni ale vechei lumi agrare în amurg provoacă o ură sălbatică ca împotriva Capitalismului proaspăt, şi învăluie trecutul agrar într-o atmosferă de nespusă jale.Iar această jale după vremurile de aur ale vechiului regim culminează într-un romantism social-cultural, care acoperă într-un val sumbru de tristeţe şi amărăciune, faza de început a revoluţiei burgheze." (Zeletin, pag. 170, Burghezia română)

„N-au fost acuzaţi la noi evrei de a ne distruge ţara.

Naţionalismul a avut însă inspiraţia de a extinde această ură şi asupra noilor noştri stăpânitori, pe temeiul că şi aceştia sunt străini de neam (e

vorba de neofanarioţi), fiindcă nu-l pricep, să-i distrug vechiul mod de viaţă fiindcă nu-l pricep." (Zeletin, pag. 230, Burghezia română)

Capitalul n'are suflet

„Naţionaliştii văd actuala ordine socială prin prizma vechiului suflet rural.Se ştie că deobicei, dacă vechiul boier era un bun român, el trata mai bine pe ţăranii săi, decât un stăpânitor de obârşie străină.Tot astfel se socoate şi acum, că dacă aligarhia noastră ar fi compusă, din români neaoşi, în vinele cărora ar curge acelaş sânge, ca şi în ţăran, ea ar avea mai multă înţelegere şi îndurare faţă de nevoile poporului.

Dar alcătuindu-se din străini, fără nici o atingere sufletească cu masele, aceştia îndrumează poporul împotriva firei şi nevoilor sale.Mai e nevoie să arătăm pe ce adâncă neînţelegere se bazează această iluzie?...Noua noastră pătură conducătoare nu se mai alcătuieşte din moşieri, ci din mântuitori ai Capitalului.

Dar Capitalul nu are nici suflet, nici naţionalitate, nici simpatii speciale; el e o forţă socială obiectivă, impersonală, cu legi neînfrânte de desvoltare, care nu atârnă de naţionalitatea celui ce-l conduce." (Zeletin, pag. 231, Burghezia română)

„Legi neînfrânte sunt cele ale Marxismului cu etapele cunoscute ale evoluţiei sociale:1) Comunism agrar primitiv; 2) Capitalism comercial; 3) Capitalism industrial şi 4) Colectivism viitor." (Zeletin, pag. 251, Neolib.)

Şi aşa era capitalistă se încheie acolo de unde a pornit: la o formă de societate, desigur mult mai înaltă ca cea primitivă, totuşi cu aceeaşi bază de organizare.Capitalismul reconstruieşte la moarte ceea ce a distrus la naştere.Şi mai departe.

„Capitalismul român e o necesitate istorică, el şi-a luat fiinţă din nevoile economiei noastre boiereşti evoluând apoi într-o serie de faze succesive şi necesare.

La începutul acestei serii stă comerţul şi camăta.Evoluţia Capitalului romăm, începând de la capitalul de camătă şi cel comercial, trecând prin capitalul bancar şi încheindu-se cu capitalul industrial, alcătuieşte în fapt întreaga istorie socială a României în perioada revoluţionară a dizolvării vechiului regim şi plămădirii celui nou."

Aşa dar: „Capitalismul nostru purcede în chip necesar din economia bănească, pe care ne-a impus-o capitalismul apusean şi revoluţia social-politică, pe care el a pricinuit-o, constă în distrugerea vechii clase a nobilimii agrare şi întemeierea noii clase capitaliste.Cu prefacerea claselor stăpânitoare se prefac şi aşezămintele politice, sub care ele înţeleg să conducă ţara potrivit intereselor lor." (Zeletin, pag. 75, Burghezia Română)

Din aceste constatări.....autorul ajunge la concluzii cu totul neconcordate cu ele cu toată dialectica aparentă.

1) Combaterea. „Criticismul românesc caracteristic pentru popoarele în stare de prefacere......Spiritul român are o înclinare aproape morbidă, de a privi toate aşezămintele României moderne ca netemeinice, nesănătoase, netrainice; scurt, de a arăta că nu se împacă nici într-o privință cu felul cum este țara noastră acum.Criticism social, criticism politic, criticism cultural, atâtea forme sub care străbate în deosebitele laturi ale vieții noastre sociale această atitudine negativă şi dizolvantă, împiedicând desfăşurarea normală şi rodnică a activității creatoare." (Zeletin, pag. 5, Burghezia Română)

2) „Preconizează adaptarea apelând la stiință pentru a preîntâmpina acest spirit; Ştiință contra critică, explicarea cauzală a procesului de naştere a României Moderne.

3) Îndrumarea spiritului român în toate formele valide activate, de la vechea sa atitudine lenesă, negativă la atitudine de muncă pozitivă, de la criticism la creație." (Zeletin, pag. 6, Burghezia Română)

„N-am vrut să zic că el (Capitalismul) aduce o formă de viață superioară ci o formă de viață necesară." (Zeletin, pag. 56, Neolib.)

„Istoricul este un naturalist al societății; orice formă de viață socială are pentru el un înțeles egal....Ceea ce cere un fapt social de la istoric, nu e o declarație de iubire sau de ură, ci cu totul altceva: o explicație cauzală." (Zeletin, pag. 56, Neolib.)

4) Imputarea elementelor reacționare în frunte cu Eminescu, „cea mai măreață figură a reacțiunii române" (Zeletin, pag. 37, Neolib.), pentru lipsa de simț istoric.

„Certați cu simțul istoric, (începând de la Junimea) nedestoinici a se coborâ până la începuturile burgheziei în genere, aceşti oameni au prefăcut lipsurile neînlăturate ale începuturilor burgheziei noastre în tot atâtea păcate naționale ale poporului român, şi pretinse dovezi de inferioritate față de popoarele apusene!

Aşa a luat naştere acea mentalitate bolnavă, de a găsi bun tot ceea ce au făcut străinii, şi a desconsidera rodul muncii noastre proprii.Sfârşitul firesc al unei asemenea atitudini trebuie să fie zdruncinarea încrederii generațiilor noastre tinere în puterea de viață a poporului român." (Zeletin, pag. 25, Burghezia Română)

Oamenii politici-„Spirite lipsite de simț istoric, ei nu-şi puteau da seama, că politica economică a unei țări atârnă de starea ei socială, ei considerau principiile acestei politici ca adevăruri abstracte, universale şi absolute, bune de aplicat în orice țară." (Zeletin, pag. 123, Burghezia Română)

Tăgăduirea rolului istoric al Burgheziei române.În această privință se întâlnesc toate curentele reacționare fără deosebiri.

5) Contaminarea operei străine şi crearea Capitalului național pentru independența națională."Aceasta este originea capitalului național, acesta este sensul său istoric." (Zeletin, pag. 38, Neolib.)

„Pentru a înțelege rolul istoric al noii noastre clase stăpânitoare trebuie să se urmărească activitatea ei de dezvoltare a unui capitalism român propriu, moment ce emancipa România de sub dominația străinilor şi a-i crea un loc de cinste între statele moderne." (Zeletin, pag. 233)

Concluzia: „Fiecare poate să urască Capitalul, sau să-l iubească, aceasta e afacerea sa particulară.Un lucru trebuie să ştie orice român că pentru moment, , ca şi pentru viitor toate aspirațiile noastre:cultura națională, forța națională, şi mai ales independența națională, se rezumă în aceste două cuvinte: Capital național." (Zeletin, pag. 56, Neolib.) Ob.: deasupra lui elita națională.

Dar dacă este animat de acest spirit iudaic!

6) Dispariția antisemitismului prin cooperarea evreilor la formarea capitalului național propunând ca soluții:

a) „Evreii trebuie să activeze şi să desăvârşească procesul de naționalizare a capitalului lor." (Zeletin, pag. 136, Neolib.)

„Să se silească a lucra numai cu capital românesc." (Zeletin, pag. 137, Neolib.)

b) Cultura românească este antiliberală şi antisemită.Trebuie timp pentru schimbarea ei.

„De aceea, când se va pricepe nevoia de a deschide lupta împotriva acestei culturi nu e exclus a vedea iarăşi pe liberali (neofanarioți) umăr la umăr cu evreii aşa cum au lucrat la începutul procesului de revoluționare economică a României.Finanța liberală şi evreească au avut un duşman de învins: agrarianismul român.

Ob.: Este oribil acest naționalism prin care respiră planul iudaic.

Sunt simptomatice aceste concluzii a lui Zeletin, acest cap limpede şi lucid care este de părere că „pentru a face istorie națională nu e nevoie numai de un cap, ci şi de o inimă" şi care crede că este „cu atât mai trist când istoricul nu are nici una, nici alta".

Şi mai inexplicabil este faptul cum un om care formulează aşa de exact fenomenul distructiv şi universal al iudaismului nu poate trage concluziile elementare care se impun.

În acestă alternare de gânduri şi sentimente, fiindcă Zeletin pare un convins adept al naționalismului economic, să fie numai faptul originei sale amestecate, „adică să fie Sângele Elenic" care cu fiori îl simte pulsând în vinele sale.

Şi nici o predilecție dialectică şi sofistică determinate de premiza materialismului istoric pe care l-a luat de bază în explicarea fenomenului românesc.

Dealtfel aici ar fi fost consecvent numai dacă pleda pentru soluția comunistă pe care totuşi o lasă să se vadă că este inevitabilă.

Explicația este mai adâncă şi deci mai generală:

Se vădesc cu acest prilej două lucruri pe care le-am amintit în legătură cu problema iudaică.

1) Eficacitatea tacticii iudaice prevăzută în protocoalele Sionului de a deruta claritatea de gândire a intelectualelor sau conducătorilor goimi (nejidani) dându-le premize false cu putere axiomatică.Un cadru de gândire aranjat după calculele iudaice pe care să se construiască totul în stilul lor.

Ştiinţa este transformată în armă de atac de iudaism.

În speţă se poate aplica exact ceea ce Zeletin atribuie reacţiunii „ştiinţa nu e un mijloc de cunoaştere ci armă de atac"; deosebitele formule pe care ea le aduce din străinătate şi le prezintă publicului nostru ca ştiinţă „sunt întrebuinţate în fapt împotriva sensului real al ştiinţei". (Zeletin, pag. 24, Burghezia Română)

Exact aşa procedează autorul.Cu şabloanele marxiste care le ia de premiză fără nici un discernământ eliminând atâtea date ale problemei are impresia că face ştiinţă.

„Din simple abstracţii scoase din fapte stupid ca mijloc de a cerceta faptele şi având valabilitate numai atât cât se dovedesc conform cu faptele reacţionari (spune Zeletin, marxiste spunem noi); le prefac în realităţi absolute spre a combate apoi cu ele faptele care nu le convin."

Aşa a procedat Zeletin cu dezvoltarea statului român modern şi rolul Burgheziei.

Este mai catolic decât papa în speţă mai marxist decât marxiştii!

El îşi brodează întreaga teorie pe canaveaua „socialismului ştiinţific" care în speţă o concretizează în următoarele puncte:

1)Priveşte burghezia ca o fază necesară de evoluţie socială.
2)Atitudinea specială decurge dintr-o atitudine generală.
3)Lămurirea procesului natural ca o dezvoltare de fond spre formă.

Îi face imputări lui C. Dobrogeanu Gherea pentru că are o atitudine diametral opusă şi deci nemarxistă şi anume:

1)Societatea română modernă este o dezvoltare de la formă la fond.
2)Nu un proces natural ci artificial.
3)N-a putut înţelege necesitatea istorică (n.n mai degrabă iudaică).

Şi că:

„Mai hotărât şi mai drastic n-a vorbit nici un reacţionar în România." (Zeletin, pag. 241, Burghezia Română)

„Socialismul român, e o mască nouă, care ascunde de lumină o forţă veche şi bine cunoscută, aceea a reacţionarului român!" (Zeletin, pag. 240, Burghezia Română).Şi că „actuala mişcare socialistă, aşa cum şi-a găsit expresia teroretică în sccrierile sociologice ale lui Dobrogeanu Gherea, e tot o manifestare reacţionară ascunsă în frazeologia marxistă". (Zeletin, pag. 240, Burghezia Română)

Pentru el este o evidență, „Istoria naşterii României moderne este istoria desvoltării Capitalismului național.” (Zeletin, pag. 234, Burghezia Română) (chiar dacă acesta este iudeo-levantin)

Însăşi (întregirea Țării) idealul național nu este decât un rezultat al procesului de circulație şi producție!

„Idealul unei Românii unite neatârnate pentru care au luptat românii până în deceniul al VIII-lea era expresia nevoilor procesului de circulație la care se reducea până atunci elementele burgheze ale economiei noastre.

Tot astfel idealul unității neamului, pentru care s-au luptat de atunci încoace exprimă nevoile procesului de producție care în lărgirea sa treptată cere şi lărgirea granițelor şi impune formula trebuințelor sale ca ideal național.

La noi ca pretutindeni idealul unui stat național român, a cărei granițí să se acopere cu întinderea însăşi a națiunei noastre, e un produs al burgheziei în proces de naştere.

Deci: Atât despărțirea cât şi unirea poporului român, e aşadar un rezultat al felului, în care se îndeplineşte procesul de circulație al mărfurilor în cuprinsul țărilor române.” (Zeletin, pag. 40, Burghezia Română)

„......astfel unificarea acestui proces în era capitalistă după 1829, trebuia să năzuiască de unirea românilor într-un singur stat.” (Zeletin, pag. 40, Burghezia Română)

„Era nouă nu era rezultatul vreunei politici inteligente, ci urmarea necesară desvoltării economiei mondiale.” (Zeletin, pag. 44, Burghezia Română)

Sfera de interese a capitalului apusean (anglo-francez).

„Căci însăşi imboldul ce a dat ființă acestei ere, pleacă de la Burghezia anglo-franceză, că spre a-şi asigura interesele comerciale în țările noastre.Capitalismul apusean (n.n. iudaic) a trebuit să deploreze succesiv pe Turcia şi Rusia pe teren politic, pa Austria pe teren economic şi în timp implicit şi pe cel politic.” (Zeletin, pag. 47, Burghezia Română)

Întorcându-i imputarea făcută lui Gherea i s-ar putea spune: „Mai hotărât şi mai drastic n-a vorbit nici un marxist în România, „nici evreul Gherea, fiindcă se vede că şi pentru el o asemenea explicație materialistă-oricâtă rea credință ar avea-este prea grotească şi în afarăde realitățile însăşi se semnalează, nu se pot nesocoti de tot aceleaşi impulsuri chiar când nu le (dai) atribui valoarea cuvenită, după cum se poate înlătura de tot rolul personalităților cu atât mai mult cu cât recunoaşte diferite fenomene de xenofobie romantic rural, clasa boierească cu mentalitățile de oameni ai pământului, etc. (Poate faptul că rămăşițele fanariote au fost socotite drept români să deruteze explicația!)

Aşa dar este un caz tipic de derutare intelectuală până la totală zăpăcire prevăzută în protocoalele Sionului Şedința......

(3 rânduri text german)

În felul acesta Zeletin a căzut obosit de contradicțiile sociale în automatismul marxist sau mai bine zis în acest fatalism științific.Este știința care a dat-o fiul de rabin Karl Marx pentru masele populare."Ei (proletarii) nu au de realizat vreun ideal, ci numai de desprins elementele societății noi pe care vechia societate le poartă ea însăși." Karl Marx, La Commune de Paris, Citat de Zeletin.

2)A doua este <u>necunoaşterea</u> problemei jidoveşti.

Wickham Steed are mare dreptate când spune că nu se poate considera om politic matur (format) dacă nu cunoaşte temeinic problema jidovească. (a se cita textul)

Pentru completare ar trebui să mergem mai departe şi să spunem că numai cunoaşterea nu este suficientă.Pe larg îi mai trebuie şi un <u>instinct</u> sănătos nealterat.

Filosoful englez D. Hume pe care îl citează chiar Zeletin pg. 39-declară că viața s-ar distruge dacă s-ar călăuzi de rațiune; siguranța vieții se bazează pe ceva mai adânc şi mai temeinic: pe instinct.

Aşa se va explica de ce chiar antisemiții care au studiat temeinic pe cale rațională problema iudaică nu vor fi în stare să se mişte în afară de cadrul (pe linele) iudaismului iudeului.

Zeletin se vede că n-a avut nici pregătirea pe care o cere omul politic englez şi cu atât mai mult instinctul alterat atât prin cultură (formație intelectuală) cât şi prin „sângele elenic" care îl simte cu fiori ce-i pulsează în vinele sale care în realitate este mai mult levantin adică semitizat.

Acelaşi lucru se poate spune şi despre liberalii cărora le atribuie că au acționat din instinct.

Dacă am admite acest lucru din punct de vedere românesc ar trebui să socotim că au acționat, din instinctul iudaic pe care sângele lor corcit îl impunea.

Dar acest fenomen este general şi pentru aceasta este necesar să se stăruie asupra lui-chiar atunci când va licări conştiința sau va svâcni instinctul reacțiunii va fi fragmentară.

În general modul este cel impus de ambianță.Aici este originea răului.Societatea românească, modernă ca şi orice altă societate burgheză a început să gândească după premizele dialecticei marxiste indiferent dacă o aprobă sau o respinge şi chiar când o respinge, climatul este prin excelență iudaizat.

Acest fapt restrânge viziunea şi o împinge spre o poziție minoră prin circumscrierea unui spațiu extrem de restrâns al actualului, lipsit de perspective.

Toate speculațiile se fac de oameni care cad victime numai în acest spațiu prescris şi impus prin diferite mijloace de judaism potrivit calculelor sale.Zeletin judecă şi situația din România în cadrul economiei liberale Europene.Dar nici nu se gândeşte să pună în discuție însăşi acest

cadru.Se mişcă în el cu sfinţenie, aşa cum de altfel fac toţi acei care au fost iudaizaţi în gândire şi au instinctul alterat.

Perspectivele vor fi meschine (medicore) şi constatarea dureroasă mai ales când se va vedea un admirabil aport de gândire prizonierii unor premize false într-un cadru îngust.

Abia conceptele totalitare vor căuta să lărgească acest cadru emancipând gândirea de tirania iudaismului raţional (talmudisat şi ipocrit şi prin această acţiune politică va căpăta noi şi largi perspective.

La noi Căpitanul va deschide orizonturi largi care vor fi puse în legătură cu misiunea poporului român pe acest pământ şi cu ţelurile lui finale.Încă de acum aproape un veac contele de Gobineau a semnalat (denunţat) acest proces de materializare a concepţiei vieţii.

(10 rânduri text german)

Dialectica marxistă a lui Zeletin este şi mai curioasă că la un moment dat stopează pentru a face naţionalism.

Include .... în această iluzie pentru ca să nu vadă parcă prăpastia spre care în mod fatal îl duc premizele luate de bază.Pledează necesitatea clasei burgheze naţionale pe nişte principii care o admit ca o etapă deci trecătoare.

Dar forţa dinamică a acestor principii stă în tocmai în ceea ce urmează: muncitorimea care rezultă din acest proces de proletarizare nu se va lăsa convinsă să rămână suspendată aşa cum îşi poate permite prin acrobaţii un dialectician, ci va merge în mod consecvent mai înainte pe acest drum eronat şi fatal.Cum îl opreşti?

Iată ce problemă se va pune sub raport politic dacă realmente se crede în funcţiunea naţională a burgheziei pentru care se încearcă a se justifica atâtea şi atâtea jertfe cu o necesitate!

Acest lucru este aproape general.Economiştii şi sociologii discută şi dau soluţii în cadrul burghez care este un atribut iudaic sub forma lui de astăzi.În orice caz îmbibat de iudaism.

Este poate curios cum oameni lucizi şi cu atâta perspicacitate pot totuşi rămâne în asemenea cadru de gândire şi nu înţeleg lucruri atât de elementare sau poate nu vor să le înţeleagă şi nu pot să le mărturisească? Este îndârjirea intelectului sau tiranizarea conştiinţei de ocultă? Şi lipsa de curaj de a se opune? Poate şi una şi alta.

Semnificativ pentru a vedea prin comparaţie procesul de iudaizare sunt ideile atât de limpezi şi pătrunzătoare ale lui Eminescu în legătură cu semnificaţia politică, morală şi urmările care pot decurge prin faptul ce se dă ca axa societăţii româneşti, banul (economia bănească).Reproducem câteva spre a vedea limpezimea gândului românesc şi a ţării, a instinctului care se afirmă masiv.

„A trebuit să se dărâme toate îngrădirile, cu care se înconjurase clasele vechei Românii: fie tagme spirituale, fie blesle economice, fie în fine avere

imobiliară; a trebuit ca în locul tuturor acelor prejudicii din evul mediu, naționale, să se pue drept măsurătoare banul cosmopolit pentru a deosebi om de om; a trebuit în fine, ca ideile marii revoluții franceze să se introducă pe deplin în țara noastră şi în organizarea noastră socială, pentru ca în puterea acelor principii admise şi aplaudate de noi, de demagogia mare şi mică, să ajungem a ni se impune de dinafară, prin străini, legi organice pentru țara noastră proprie." (M. Eminescu, vol. I, pag. 409)

„Astfel teoriile liberale îşi găsesc astăzi cea mai amară ducere ad absurdum prin chiar puterea lor.

Li s-a părut prea grea demagogilor noştri dominațiunea acelor oropsiți boieri, care erau români înainte de toate?

Ei bine, vor avea de-acuma dominația banului internațional, o domnie străină, impusă de străini.

Li s-a părut grele şi jignitoare demagogilor noştri îngrădirile, cu care munca națională se înconjurase față cu concurența străină?

Vor avea acuma libertate absolută de muncă şi transacțiuni, teoria de om şi om, de luptă pe picior în aparență egal, în realitate inegal.

Şi în această luptă nu învinge cine-i tare, nobil sau eroic; învinge cel pentru care orice mijloc de câştig e bun, cel pentru orice apărare a muncii e o piedică, pe care va tinde a o răsturna pe cale legiuită sau pe cale piezişă.

Iată rezultatul strălucit, falimentul cu care se încheie socotelile liberalismului american din România.

Nu facem nici o iluzie nici în privirea rezultatului revizuirii (n.n. revizuirea Constituției), nici în privirea viitorului în genere.

Se constată numai pentru a suta oară, că nici un popor nu erige nepedepsit neadevărul şi pospăiala în principii conducătoare ale vieții sale publice." (M. Eminescu, vol. I, pag. 410)

Era într-adevăr ciudat de-a vedea un popor eminamente plugar ca al nostru şi a cărui rațiune de a fi oaste tocmai origina Traco-romană, cum, din amar senin, dintr-o singură noapte „erige teoria de om şi om şi face din banul internațional şi din posesiunea întâmplătoare a acestuia singura măsurătoare pentru a deosebi înrăurirea unui om de a celuilalt în viața statului.

„Am creat o atmosferă publică pentru plante exotice, de care planta autohtonă moare." (M. Eminescu, vol. I, pag. 131)

„În acest soi de societăți, unde nimic nu e fix, fie-cine se simte impus fără curmare de teama de a se coborâ dau de ardoarea de a se sui, şi fiindcă banul, în timpul în care a devenit principalul semn care clasează şi distinge pe oameni între ei, a câştigat o mobilitate singulară, trecând fără curmare din mână în mână, transformând condiția indivizilor, ridicând sau înjosind familiile, nu există mai nimenea care să nu fie obligat de a-şi da o silință desperată şi continuă pentru a-l păstra sau a-l câştiga.

Dorința de a se îmbogați cu orice preț, gustul afacerilor, iubirea câştigului, căutarea bunului trai şi a plăcerilor materiale sunt acolo pasiunile cele comune.Aceste pasiuni se răspândesc în toate clasele, pătrund şi până într'acele cărora le-a fost şi pân'acum cele mai străine şi vor ajunge a enerva şi a degrada nația întreagă, dacă nimic nu le va împiedica.

Deci e esența despotismului de a le favoriza şi de a le întinde.

Aceste pasiuni slăbitoare îi vin în ajutor; ele abat şi ocupă imaginația oamenilor departe de afacerile publice şi-i fac să tremure la ideea numai a unei revoluții.

Numai despotismul le poate da secretul şi umbra care pun cupiditatea la adăpost şi permit câştiguri neoneste, înfruntând dezonoarea.

Fără despotism, ele ar fi fost puternice; cu el, ele domnesc."(Alexis Tocqueville.L'ancien regime et la revolution, citat M. Eminescu, vol. II, pag. 138)

Acest diagnostic îl punea Tocqueville înainte ca adevăratul (tiran) despot jidanul să se fi demascat prin Roth, Morgheau, etc., despoți în umanitarism şi liberalism.

Centrul de greutate al vieții de stat şi al societății româneşti.

„Constituția noastră, punând greutatea ei, pe o clasă de mijloc parte străină, parte neexistentă au dat loc la o declasare generală din cele mai dezastroase.Nu mai există o altă deosebire între oameni, decât cea pe care o stabileşte banul oricum ar fi câştigat." (M. Eminescu, vol. II, pag. 273)

„Azi capitalul este impersonal." (M. Eminescu, vol. II, pag. 274)

Deci este clar că prin sistemul burghez tactica iudaică îşi crează terenul propice unde arma lor principală, care este banul, are efecte nimicitoare pe toate planurile astfel, că a te bate pe acest teren înseamnă a te pune dintr-un început într-o sdrobitoare inferioritate.

Acest lucru începe să se lămurească din ce în ce mai mult la economiştii noştri care au putut să evadeze, deşi purtând încă mult balast, din cercul strâmt al concepției burgheze iudaizate.

Manoilescu spune în stufoasa sa lucrare aparută recent (Destinul Burgheziei Românesti), asupra căreia vom reveni cu alt prilej, că Burghezia nu a apropiat –ca o clasă de mijloc- pe țărani de boieri, ci mai mult, desparte.

„De-alungul veacului al XIX-lea burghezia şi-a înfipt din ce în ce mai puternic, ca o pană între țărani şi boieri, afirmându-şi concepția ei de viață, cu totul diferită de stilul sufletesc –atât de asemănător- al boierilor şi țăranilor." (Manoilescu, Destinul burgheziei româneşti, pag. 173)

Observație:Aceasta pană reprezintă insinuarea spiritului iudaic şi denaturările produse de el.De asemenea virulența spiritului burghez (de fapt iudaic) este recunoscută.

„De câte ori în trecutul nostru spiritul burghez a intrat în contact cu spiritul patriarhal a facut ravagii şi a distrus toate cadrele de viaţă ale strămoşilor." (Manoilescu, , Destinul burgheziei româneşti, pag. 174)

Observaţie:În esenţă este tot otrava spiritului iudaic care face aceste ravagii.

Simptomatic este însă la Zeletin faptul ca deşi pune acelaşi diagnostic, totuşi trage concluzii nefireşti care sunt în contradicţie cu bunul simţ şi sub masca aşa zisei obiectivităţi ştiinţificece se mişcă intr-un mod cu totul arbitrar pe linia iudaică.Să luăm câteva exemple din cele reproduse.

Între cele două axe sociale pământul care are ca expresie mobilul de conducere (elita conducătoare) nobilul cu predispoziţie de caracter: mândrie, vitejie, cinste, dreptate, cu un cuvânt omul de bronz care îl nazuieşte societetea şi banul, care are ca expresie plutocratul, fără Dumnezeu şi fără ruşine,civic şi lipsit de scrupule morale, Zeletin preconizează adaptarea într-o societate care se mişcă pe aceasta din urmă axă, nu admite nici măcar păerea de rău şi cu atât mai puţin împotrivirea! Pentru ce? Fiindcă porneşte de la convingerea că „bietul om este sub capitalism şi capitalismul sub bietul om..." De unde această convingere că trebuie să fi e aşa? Nu discută acest lucru fiindcă principiul este sfânt! Aşa a spus înţeleptul Sionului, fiul rabinului Karl Marx.

Principal, deci, între pământul de care sunt legate atâtea virtuţi şi banul pe care poporul cu instinct sănătos îl numeşte „ochiul dracului, de care se leagă cortegii de patimi şi vicii", el înclină spre acest al doilea element şi aceasta fără nicio justificare chiar ştiinţifică.

Mai mult, se constată istoric că în decursul isoriei întotdeauna această forţă a dizolvat societaea şi a aruncat societăţile în descompunere, aducând haos prin forma lor distructivă şi totuşi trbuie să admitem această calamitate.

Ceea ce este mai curios este faptul riguros stabilit că pretutindeni, în toate ţările şi în toate epocile, evreii sunt mântuitori.Aceste forţe distructive (capitalul) în aceeaşi formă a cametei, aminteşte de adevărate planuri de luptă făcute de cămătarii evrei cu legături internaţionale şi nu se îndrepta cum ar fi ştiinţific după atâtea fapte şi constatări.

De ce fac jidanii acest lucru? Ce urmăresc?.......

Dimpotrivă recurge la explicaţia uşoară de expediat, căci nu are nicio justificare din moment ce acest factor (evreii) se gaseşte în toate ţările şi timpurile epocii.

„Evreii n-au ruinat vechiul nostru regim în calitatea de evrei –aceasta n-ar avea niciun sens- ei l-au ruinat în calitatea de străini!Mă rog?De ce n-ar avea niciun sens? Când faptul este precis verificat că ei sunt promotorii acestui stil de viaţă, ceilalţi străini acţionând numai în calitatea de „iudaizaţi"? De ce nu se trage concluzia firească că ei au un plan al lor ca

să-şi creeze acest mediu care corespunde cu firea lor şi în care ei sunt tari? Ba dimpotrivă tocmai aceasta are sens.Şi încă un sens foarte adânc.

Desrădăcinarea atât a țărănimii cât şi a nobilimii, care în mod inevitabil, duce la anihilarea elitei conducătoare, creease golul pe care trebuie să-l ocupe plutocrația iudaică şi proletarizarea țărănimii, care va forma în prima fază capitalistă elementul de exploatare care prin asmuțire şi mizerie duce la abrutizare pentru a fi folosiți ca forță de distrugere în fază definiții a dictaturii iudaice sau aşa zisei dictaturi a proletarului.Aceasta nu este o funcțiune economică ci un plan politic bine calculat, sau în orice caz un proces economic social care concordă foarte bine cu liniile unui plan politic iudaic.El dă rezultate atât în faza capitalistă când nimiceşte „deosebirea între evrei si bâştinaşi" determinând chiar cum este cazul cu Anglia „admirație fată de națiunea evreească unde nu lipsesc oameni să declare chiar că ar dori să fie evrei! Asta înseamnă cât de adânc este procesul de iudaizare.Cât şi în faza comunistă, cum dovedeşte experiența din Rusia Sovietică „unde Israel este azi Regele Moscovei" căci oriunde se dezlănțuie un atac împotriva tradițiilor, fie pe un teren economic sau cultural nu va fi nimeni surprins de a găsi pe Israel luptând în primele rânduri dacă nu având singur inițiativa!

Şi nici după aceste constatări nu se conturbă Zeletin.De ce este aşa? Ce calcul sau dacă nu ce demon îi mână cu atâta tenacitate pe jidani pe acest drum al distrugerii.

Deci este clar că scopuri mult mai îndepărtate trebuie sa urmărească – chiar instinctiv- decât o simplă funcțiune sociala automată.

Există un plan al distrugerii.Fără recunoaşterea acestui fapt nu poate exista concluzie logică din aceste constatări.

Capitalul de camătă este dinamita; dar la baza acestui capital de camătă stă iudaismul şi deci toată evoluția se dezvoltă în sensul lui.

„Ca un posedat perseverează şi cere să ne adaptmăm, adică să se nască burghezia prin sfărâmarea vechilor clase agrare condiția de naştere a burgheziei.Cere să se inducă sărăcia, mizeria, foametea, sudoarea, lacrimile şi chiar sângele păturii rurale, fiindcă acestea sunt fermentul din care se zămisleşte regimul nou burghez."(Zeletin, Pag 117, Burghezia Română)

Dar nu se întreabă pentru că toate aceste sacrificii ce aduce in definitiv regimul burghez dacă aruncă în mizerie întreaga țărănime română baza şi păstrarea neamului.De ce trebuie neapărat jertfită ea pentru ca să se creeze lumea de corcituri a oraşelor, de proletari ofiliți de mizerie şi ideo-levantinii „cucate si demențiali" cum spune Eminescu.Nu se gândeşte autorul la o alta soluție?

Sub raport național nu pare o calamitate chiar creearea acestei burghezii cu atât mai mult cu cât se constată statistic că oraşele aglomerate aduc degenerescență rasei, iar oraşele sunt adevărate cimitire

de popoare;acest lucru pare si de nemaiînțeles când autorul nu-şi face nici măcar iluzia că după naşterea, în sfârşit, a burgheziei naționale totul se va schimba."NU! Avertizează chiar să nu se facă niciun fel de iluzie deoarece capitalul n-are suflet, nici naționalitate, nici simpatii speciale;el e o forță socială obiectivă, impersonală, cu legi neînfrânte de dezvoltare, care nu atârnă de naționalitatea celui ce-l conduce."(pag 231, Burghezia Română, Zeletin)

Atunci încă odată ce rost mai are necesitatea suferințelor şi sacrificiilor pentru a creşte asemenea monştrii chiar din sângele nostru adică se ne facem jidanii noştrii!Şi peste acest lucru va trece Zeletin.

Admițând că se va naşte capitalul român național, deşi după cum vom vedea pe acest teren stăpânirea iudaică este solid ancorată, totuşi ce câştigă poporul român dacă oligarhia şi capitalismul indigen n-are nici suflet, nici naționalitate, nici simpatii personale? cum afirmă Zeletin.

Funcțiunea strict economică ar îndeplini-o şi o burghezie străină care este rostul atâtor sacrificii stoarse pe considerente naționale?Dacă este aşa atunci de ce atâta teorie de a justifica națterea lui, preconizând înțelegere pentru a-i înlesni calea.Şi ciuma nu cunoaşte naționalitate!Asta înseamnă să nu o combat dacă este din marcotare!Cum se va justifica formarea capitalului național?S-a constatat ca partea creatoare a Capitalului-aşa cum de altfel recunoaşte Zeletin între cămătarul de camătă jidovesc şi cel industrial, cămătarul industrial este opera sufletului arian, pe când partea parazitară speculativă şi distinctivă este specific iudaică.

În general însă Capitalul creează mediul iudaic, fiindcă are ca mobil setea şi goana satanică după câştig, adică, chiar elanurile creatoare prin excelență dezinteresate si altruiste sunt pervertite în această mentalitate rapace.

Numai schimbarea acestui mediu poate asigura condiții propice de creație şi normal ar fi ca în această direcție să se dea lupta.În asemenea caz, operele de creație pot fi duse cu mai mare eficacitate de o elită selecționată pe bază de instincte şi nu una selecționată prin rapacitatea de junglă cum este plutocratul.

După aceste constatări este firesc deci să ajungi la o singură concluzie:schimbarea terenului, adică a terenului iudaic şi revenirea la omenie şi virtuțile creatoare şi dinamice care din războinici pot fi indrumate în lupta pentru captarea forțelor naturii şi domesticirea lor prin tehnică.Dar în loc de asemenea concluzii care rezultă din însăşi constatările făcute de el însuşi, Zeletin preconizează ca o necesitate (deci nu face ştiință!) adaptarea în capitalism adică adaptarea stilului de viață iudaic.

Dar nu numai că nu ajunge la o asemenea concluzie firească dar, minimalizează şi nu admite nici reacțiunile pe care o nație atacată de virusul iudaic le manifestă.Dacă siguranța vieții se bazează pe ceva mai adânc şi mai temeinic decât rațiunea cum spune filozoful englez Hume,

adică instinctul.Ori toată reacțiunea care se găseşte în gândirea şi cultura românească întrupată în special de Eminescu, porneşte tocmai din instinctul de conservare care concordă bunul simț şi elementara rațiune.Acesta e chiar indiciul de sănătate.Instinctul de conservare țipă (reacționează) fiindcă intuieşte primejdia de moarte în care este împins.Terenul este sufocant cu toate strălucirile lui aparente.Simte că trebuie să-şi schimbe esențial stilul său de viață.Asta înseamnă năruirea specificului său.Manoilescu spune că niciodată sufletul românesc n-a avut înclinare pentru viața burgheză.

Acest criticism-reacțiune- este deci cum am spus un indiciu de sănătate sufletească chiar daca păstrează încă forma negativă (adică stă în fază negativă)

El va erupe într-o zi căpătând şi forme pozitive (Mişcarea Legionară)

Îngrijorător este atunci în cazul în care nu funcționează cum este cazul intelect pe care prizmă unilaterală şi defromată face ca să vază în acest fapt numai un proces economic, inevitabil, fară însă să se întrebe dacă acest fenomen adică, distrugerea claselor agrare-desrădăcinarea-nu este o țintă politică.

Dar chiar dacă n-ar exista o asemenea intenție de natură politică ca să se folosească această armă este firesc totuşi ca sufletul românesc să nu adere la acest proces care îi rupe unitatea organică de conducere națională şi îl aruncă pe un teren necunoscut şi potrivit cu firea altora.Un popor nu se alarmează de schimbarea tradiției sale dacă această schimbare se face pe axa lui inițială adica pe esența lui.

Primenirea este respirația naturală a vieții ca şi creşterea.Se alarmează însă când i se rupe axa (se face revoluție) când i se schimbă stilul propriu, direcția.

Chiar dacaă această schimbare care este în realitate un început de desrădăcinare, ar îmbrăca masca progresului şi ar oferi avantaje materiale, totuşi el simte instinctiv primejdia şi o țipă fie prin tumult popular, fie prin cei care îi reprezintă mai autentic sufletul şi esența lui.NU țipă cosmopoliții care au diferiți fiori, contradictorii şi autoanihilați, dat de sângele amestecat care curge în sângele lor.

Se miră Zeletin de ce turcul vede în schimbarea fesului o catastrofă.Formația lui intelectuală materialistă îi limitează vederile numai la cadrul strâns în care îl vroia.

Instinctul poporului este însă mai adânc şi pretinsa ştiință nu-l poate minimaliza.El simte că prin schimbarea acestui simbol care este fesul, se schimbă însăşi direcția şi însăşi steagul tradițiilor sale.

Deci nu fesul în sine ci simbolul lui interesează după cum nu pălăria care o înlocuieşte, ci stilul de viață occidental dar mai ales cosmopolit care îl aduce această pălărie intuieşte poporul şi rezistă.Şi într-adevăr reformele în spirit masonic făcute de regimul kemalist (pornit din legea masonică),

această profundă schimbare de direcție nu este de esență turcească (islamică).

Dar desrădăcinarea înseamnă pieire si acest lucru nu-l pot simți cei care sunt deja pierduți şi ancorați în cosmopolitism.

Cu atât mai mult când acestea şi rațional se orientează după anumite faze izolate şi nu pot vedea din cauza aceasta problema în mare şi sub raportul luptei.Asta constituie o greşeală pentru că urmările au un caracter politic.

Dar toate aceste reacțiuni ale sufletului diferitelor popoare nu reprezintă nimic altceva decât o lipsă de simț istoric!? Vălul sombru de tristețe şi amărăciune față de......... Nu este instinctul care grăieşte din adâncime? (sau autorul care simte cu fiori „sângele elenic" nu-l simte!)

„Nicăieri instituțiile burgheze nu au izvorât din nevoile sufleteşti ale popoarelor, ci din nevoile Capitalismului; armonizarea deplină a acestor instituții cu psihea populară a fost opera treptată, anevoioasă, cu mai mult anevoioasă la noi, unde evoluția vertiginoasă a capitalului a lăsat evoluția sufletească totdeauna mai greoaie, cu mult în urmă." (Zeletin, pag. 230, Burghezia)

Şi daca pretutindeni există reacțiunea față de instituțiile aduse de capitalism se naşte în mod firesc întrebarea:În definitiv ce este Capitalul care a contrazis şi contrazice spiritualitatea popoarelor unde s-a aciuit (este vorba de popoarele ariene)? Nimic altceva în esența lui decât imanența spiritului iudaic.Este iudaizarea sau satanizarea prin concepțiile prin materialiste ale vieții care le aduce cu sine.

Împotriva acestui stil iudaic reacționează fondul arian al popoarelor.De ce trebuie acceptată această concepție dacă după însuşi mărturisirea lui Zeletin contrazice „pretutindeni sufletul popular".

Dar cum am arătat pe schema evoluției marxiste care serveşte (mercantilism, liberalism, imperialismul industrial şi bancar după care urmează proletarizarea şi negativa dictatură proletariatului) după burghezie urmează comunismul.

Dacă aceasta este traiectoria evoluției inexorabile de ce se mai pledează pentru adaptarea la procesul Capitalismului?

Ce rost are să făurim noi înşine veriga care să ne dezonorească lanțul sclaviei prin stăpânire iudaică.Nu este nimic mai elementar că dacă nu găsesc o soluție ca să ies din acest ciclu fatal (desigur că există) cel puțin să nu ader ca să-i înlesnesc opera.

Aşa dictează instinctul şi concluzia logică care rezultă din însăşi premizele acceptate de Zeletin.

Fiindcă pe schema aşa zisă ştiințifică pe care se mişcă Zeletin se ajunge în mod ştiințific.(În lucrarea sa Zeletin citează mereu pe Marx pe care îl ia drept călăuză şi pe alți acătării cu afinități marxiste) la

proletarizarea maselor după care urmează dictatura proletariatului în fapt stăpânirea tiraniei iudaice cum a domolit Rusia.

Este evident deci ca numai după ce te-ai mişcat pe traiectoria (axa iudaică), urmează şi stăpânirea iudaică.

Deci procesul întreg, cu toate etapele sale tinde în ultima analiză spre această finalitate care, este de natură să dezvăluie să învedereze până la evidenţa existentă unui plan şi că tot ce se făcea în climatul capitalist (pe acest plan de acela iudaic) nu sunt funcţiuni sociale sau economice ci acţiuni prin excelenţă politice.

1 - 116 = (Cuprinde pag. 551 - până 650 - este computerizat
Se va face un control asupra modului cum s-a efectuat descifrarea

Urmează ca de la pag. 650 - până la ultima pag a lucrării
Să se computerizeze (deci până la pag - 759

- Pag. 652 -

Aşadar, toate prefacerile care le produce Capitalismul în cadrul burghez, înseamnă mereu o dezrădăcinare şi depozitare a elementului românesc, din ce în ce mai accentuată, cu cât este mai accentuată evoluţia până când în faza dictaturii proletariatului stăpânirea judaică este deplină şi ţelul lor politic este atins.
În faza incipientă a cametei este lupta de dinamitare a elitei şi a ţărănimii (năruirea ei), în faza de tranziţie se dă alarma primejdiei!? Şi faza, aşa zisă constructivă – care este numai în favoarea forţei judaice, fiindcă elementul atacat începe să sucombe fie abrutizându-se sau judaizându-se.
Deci, toate explicaţiile date cu atâta seninătate ştiinţifică (candoare dacă este sincer, cinism dacă este rea credinţă), le fundează pe schema marxistă în evoluţia Capitalului nu arată însă, înseşi planul de luptă judaic pe terenul lor care este Capitalismul adică, creaţia lor.
De unde fatalismul acesta zis ştiinţific, pentru o acţiune care are un atât de pronunţat caracter politic după urma căruia rămân jalnice ruine, fiindcă şi celelalte forme capitaliste mai evoluate, industrială sau bancară (imperialiste) converg tot spre acelaşi ţel politic judaic, fiindcă creează proletariatul, adică armata abrutizată pentru stăpânirea ei şi asmuţită asupra tot ce este arian pentru aducerea lor în sclavie.
Acest lucru rămâne cu atât mai puţin de înţeles la Zeletin care este conştient de primejdia dogmatismului ştiinţific. „Omul de ştiinţă se închină – spune el – înaintea faptelor şi extrage din acestea teoriile sale abstracte. Temperamentele sentimentale însă, cărora frumuseţea teoriei le stă mai mult la inimă decât urâţenia faptelor reale, se fixează în doctrină şi de aici se năpustesc împotriva realităţii pe care o învinovăţesc că este „falsificată", şi de aceea se silesc să o modeleze în conformitate cu doctrina." (Zeletin Neoliberal pg. 243)
- Pag. 652 -
Este fenomenal gradul de narcotizare sub pretextul ştiinţei, pentru a putea trage din premizele puse concluzii contrarii. Se constată că jidanii elaboraseră un adevărat plan de luptă cu atacuri sistematice şi concentrice, deci şi cu ţeluri politice care trec dincolo de capacitatea lor şi drept urmare, se preconizează pentru binele naţiei, adoptă la această situaţie în loc de ------ reacţii.
Motivul este tocmai siluirea acestor realităţi pentru a nu tulbura dialectica marxistă care sub aşa zisa ei obiectivitate ştiinţifică (ascunde) camuflează planul judaic. Dar asemenea atitudine zisă ştiinţifică nu este permisă pentru a constata şi explica cum se produce ruina unui neam precum şi viitorul lui întunecat inexorabil cu atât mai mult cu cât cere cap şi inimă atunci când se scrie istoria unui neam. Asta ar fi ca şi cum un om care ar fi pe mal ar vedea un om care se îneacă şi în loc să ia măsuri să îl salveze, scoţându-l din apă, ar începe să explice pe baza legilor lui Arhimede asupra dislocării apei şi pierderii greutăţii corpurilor, arătând motivele pentru care se scufundă şi anume că corpul nu stă la suprafaţă pentru că greutatea lui este mai mare decât greutatea volumului de apă dislocat. În aceste situaţii se face şi prevederea că oricât se va zbate tot va obosi şi se va scufunda.
Aşadar toate tendinţele de a forţa cu orice preţ realitatea în calapodul marxist face să ne gândim şi la vocea sângelui elenic pe care autorul îl simte cu fiori.
Eşafodajul lui ştiinţific este materialul istoric (marxist) cu care încearcă să explice evoluţia politică a statului român modern. Dar toată argumentaţia lui, dealtfel destul de ştearsă *technică* şi cu aparenţă ştiinţifică, cade dacă se arată cât de unilaterală este această teorie care desconsideră atâtea realităţi evidente. În fond ea nu este obiectivă şi această atitudine zisă ştiinţifică n-are nici un rost. Ea este fatală pentru neam.
Pretinsa obiectivitate foloseşte mai mult ca mască pentru camuflarea tendinţelor judaice de stăpânire conform planului -------- *milenii.*

Sufletul unui popor, stadiul de cultură, moravurile sau temperamentul lui, cadrul geografic, predispozițiile rasiale, etc. sunt realități care din punct de vedere științific sunt absolut necesare pentru a explica fenomenele sociale atât de complicate. Toate aceste elemente au fost eliminate de dragul unei teorii zise științifice. Cât de vaste și multilaterale sunt privirile lui Eminescu cărui ca o ironie a soartei, Zeletin i-a imputat, tocmai lui, lipsa de simț istoric, el care l-a avut în gradul cel mai înalt și care cu drept cuvânt l-a imputat altora, elementelor cosmopolite conducătoare.
Tocmai viziunea lui istorică și instinctul sănătos i-a dat posibilitatea ca într-o epocă când liberalismul era la modă și *denunțau toate* -------- *îndrăzni* să formuleze și să afirme și să susțină teze care astăzi capătă confirmarea științei pe un plan european.
Instinctul lui avea adâncimi atât de mari, încât mergeau la însăși rădăcinile arianului.
El, deci n-a fost prizonier cadrului strâmt judaic pe care l-a demascat și combătut și din cauza aceasta n-a construit pe ------- ci pe realități.
Dacă la urma urmei asemenea concluzii eronate rezultate dintr-o știință, cea mai tendențioasă, înghițită în hapurile talmudismului judaic, poleite cu „obiectivitate", pot fi inofensive, concluzia cu legătura cu necesitatea formării capitalului național, nu poate fi trecută cu vederea.
Ea iese din preocupări zise științifice și ia o poziție hotărât politică și aceasta interesează în cadrul acestei lucrări fiindcă dă o realitate.
Ea se rezumă:
„Fiecare poate să urască Capitalul sau să-l iubească: aceasta este afacerea sa particulară. Un lucru trebuie să știe orice român, că pentru moment ca și pentru viitor toate aspirațiile noastre: cultura națională, forța națională și mai ales independența națională se rezumă în aceste două cuvinte: Capital național." (Zeletin Neolib. pag. 56)
Este așadar o lozincă politică. Pentru această formulare care încearcă să justifice trecutul și să dea justificări științifice și doctrinare pentru viitor liberalismului. Pentru aceasta „Studiul lui Ștefan Zeletin a dobândit sufragiul democrațiilor liberali." (Roșu Nicolae pg 341)
În această privință „este un elev autentic al lui Ion Brătianu pentru că aplică conștiincios dialectica marxistă sprijinind democrația liberală și pleacă de la imperioasa și fatala necesitate istorică a unei clase burgheze (inventată (?) de momentul economic (după alții și politic) așa după cum preconiza în articolele și discursurile sale Ion Brătianu." (N. Roșu pag 343)
- pag. 653 -
Această iluzie (fiindcă chiar din premizele puse de Zeletin va rezulta că este o iluzie) va oferi bază teoretică pentru continuarea unei politici a partidului „acefal" liberal care vor primejdui prin inevitabila judaizare (-----) însăși esența românească pentru reformele care se vor concepe și se vor aplica.
Cu toate că ea este smucită în mod cu totul arbitrar din sistemul marxist totuși a găsit adeziuni ca fiind cel mai rectiliniar sprint al culturii românești. Ceea ce denotă gradul de judaizare a intelectualului nostru.
Datorită dar unor asemenea concepții viața noastră politică își va centra (va pune centru de greutate) pe clasa de mijloc în excelență sau șubredă care la rândul său se va baza pe iluzia unui capital național. Așadar alături de elementele străine – **levantine** – neofanarioții și jidanii care când instinctiv, când cu plan au mers în această direcție a penetrației capitalului se va înhăma și lumea noastră românească în special de -------- etc. care va intra în viața burgheză crezând sincer că salvarea națională va rezulta din crearea capitalului național cu adevărat într-un cadru intern și extern judeo-mason. De aceea cum am spus am ținut să reproducem mai mult din planurile teoriei lui Zeletin și să vedem dacă există în cadrul judeu posibilități reale de a se crea un capital independent și cu adevărat național.

CAPITALUL NAȚIONAL

ÎN procesul de naştere a României moderne scrie Zeletin trebuie să se deosebească două mari curente:
a) Unul zgomotos dar superficial, anume al ideilor liberale care pleacă de la Paris, Bucureşti şi Iaşi
b)altul tăcut dar adânc care pleacă de la Londra spre Constanța, Galați, Brăila: e curentul economiei capitaliste engleze" pg 83 Bug. Zeletin
În realitate după cum am spus dacă spargem această pojghiță a științismului materialist (marxist) şi adâncim chestiunea dăm de unul şi acelaşi mobil judaismul (forța judaică) care însă acționează pe două aripi şi anume:
1) Primul pe plan ideologic – politic de natură plebeian a revoluției franceze, folosind în mod tranzitoriu la noi rămăşițele fanariote aflate în mod excepțional la îndemână.
2) Secundul. Elementul judaic care profită (foloseşte) această ambianță politică, se infiltrează şi începând cu pustiirile cametei purcede temeinic şi adânc opera de dominare şi stăpânirea pe baza forței banului care radiază din centrala lor judaică care este Londra.

La început între aceste două elemente eterogene (foarte străine) va exista o înțelegere cum de altfel recunoaşte şi Zeletin.
- pag. 654 -
„pentru distrugerea duşmanului comun care este „agrarianismul" în fapt poporul român adică țăranul şi elita lui boierească cât a mai rămas.

Când însă forța judaică se va afirma mai mult, crescând în domeniul economic unde elementul neofanariot este stăpân şi chiar şi cel politic se va naşte o ficțiune de interese între aceste elemente în fond de aceeaşi esență şi deopotrivă de străini şi de primejdioşi pentru neamul românesc.

Elementul fanariot dislocat şi mai slab față de coaliția judaică internațională se va înfăşura în tricolor şi va căuta un aliat în resentimentele legitime ale poporului autohton față de jidani. Asta însă nu va însemna că se va fixa pe o poziție definitivă de ostilitate față de jidani, ci va folosi starea de spirit pentru ca să constrângă pe tovarăşii lui jidani să nu denunțe contractul de exploatare.

Deci naționalismul acesta economic de la început va avea un caracter lucrativ şi practic şi interesat dus cu instinctul afaceristului fiind esențial deosebit de naționalismul adevărat şi organic al lui Eminescu.

El va porni deci dintr-o afacere internă a asociațiilor străine exploatatoare. De altfel acest lucru (proces) este vizibil în golăciunea lui şi în zilele noastre.
Când concurența judaică a început să penetreze adânc în porturile dunărene unde elementul greco-bizantin este stăpân, aceştia care niciodată nu au avut sentimente de recunoştință pentru nația care le-a tolerat atâtea care strângeau fonduri să înarmeze bandele greceşti pentru exterminarea elementului român din Grecia, s-au făcut subit naționalişti şi s-au împodobit în svastici. Asta însă nu i-a împiedicat şi nici nu-i va împiedica ca mâine să facă combinații între ei şi să continue exploatarea. Atunci când interesul va dicta altfel ei nu vor mai fi antisemiți. Mai mult dacă adevăratul naționalism va căuta să se afirme, atunci această ficțiune va înceta definitiv şi *solidaritatea* cea mai deplină se va reface pentru a distruge inamicul comun. Acelaşi lucru se poate spune şi de elementul autohton deformat însă sufleteşte de mentalitatea judaică adică jidovită. El va afişa naționalul pentru intern şi se va lepăda de el oricând interesul lui îi va dicta altfel. În esență el este la fel ca şi ceilalți adică şi mai detestabil pentru că ceilalți paraziți mai ar avea pentru ei justificarea că îşi apără interesele specifice ale rasei lor pe când aceşti exploatatori --------- n-ar avea.
Are dreptate deci Zeletin când avertizează că „capitalul (n.n în accepție judaică) n-are suflet, nici naționalitate, nici simpatii sociale, el e o forță socială obiectivă impersonală, cu legi

neînfrânate de dezvoltare care nu atârnă de naţionalitatea celui ce-l conduc. (pg 231, Zeletin Bug.)
Dar este uluitor de nelogic când îl recomandă ca singura soluţie: care rezumă toate aspiraţiile noastre: cultura naţională, forţa naţională şi mai ales independenţa naţională.
- pag. 655 -
Această speţă de naţionalist exploatator a înfierat Căpitanul când a spus în legătură cu exploatarea neamului românesc şi a muncitorimii sale: „Nu va admite nimeni că pentru pâinea ta să pustieşti şi să dai pe mâna unei naţii străine de bancheri şi cămătari tot ce a agonisit truda de două ori milenară a unui neam de muncitori şi de viteji. Dreptatea ta în cadrul dreptăţii neamului.
Nu se admite ca pentru dreptatea ta să sfarmi în bucăţi dreptatea istorică a naţiei căreia aparţii." (Pg.25 Pentru Legionari vezi C.Z. Codreanu)
Dar făcând abstracţie de această contrazicere de a preconiza pentru binele unei ţări, adoptarea unui lucru care nu se deosebeşte cu nimic ca esenţă, doar atât prin faptul că este în posesiunea *elementelor* autohtone, însă fără suflet şi judaizate, precum şi de lipsa totală de sens de a grăbi procesul unei faze care prezintă care în mod fatal duce la faza totală a comunizării, şi ad------ aşa arbritrar toate virtuţiile pe care îi le atribuie Zeletin, totuşi nu se poate ieşi din mărăcinişul contradicţiilor. Toate acestea reieşite chiar din constatările ştiinţifice făcute de Zeletin, arată cât de iluzoriu este capitalul aşa zis naţional în sistemul liberal democratic.
„În dezvoltarea burgheziei române vom descoperi că la oarecare altă burghezie, un prim proces de invadare a ţării noastre de către burghezia străină (în realitate jidani) sub a cărei influenţă se revoluţionează viaţa noastră economică şi se modernizează organizarea socială. Aceasta este era de educaţie economică a neamului nostru de către solii capitalismului străin. Apoi urmează un al doilea proces în care neamul nostru ca anii de educaţie merg spre sfârşit *ceea ce* să se emancipeze de sub tutela străină spre a trăi prin propriile sale puteri." Zeletin Bug pg 25
Aceasta ar fi fost simplă dacă capitalismul străin (şi jidănesc) şi-ar fi pus în gând să facă operă de guvernală. Dar ţelurile lui sunt adânci, acaparare, cât mai multă acaparare. Patima posesiunii atinge paroxismul. Este specific judaică.
Dar de unde au plecat de bună voie jidanii după ce s-au înfipt în economia unei ţări? Este un lucru evident că în toate ţările unde capitalismul s-a instalat, jidanii sunt stăpâni: Anglia, America, Germania, Italia, Olanda, Belgia, etc. ei au mai toată influenţa politică tocmai prin forţa care le-o dă capitalul şi sub această impulsiune se naşte imperialismul care face războaie pentru pieţe, tratate sau revoluţii.
Chiar Zeletin spune „că în urma războiului din Crimeea intrasem de-abinelea" în sfera de interese a capitalismului apusean care se îngrijise să înlăture pe vechii noştri protectori „spre a-şi asigura intrarea (!) nestăpânită pe pieţele noastre." Pg 42 Zeletin
Toată această formidabilă forţă internaţională stă la spate şi capitalismului străin din România. Căci cum foarte just spune Zeletin „Capitalism fără politică! Iată o stranie iluzie" „străinii au avut la spate politica de stat a ţării lor". Ce i-ar face să nu o aibă şi în viitor şi în România, ţară mică şi cu echilibru precar cu poziţia pe care o ocupă? De ce dar această iluzie a celor două faze prezentate cu atâta optimism!
- pag. 656 -
Este naivitate sau o inconştientă minimalizare pentru a deforma orice rezistenţă prin această iluzie? Zeletin este plin de optimism în formarea capitalului naţional. „Procesul istoric – zice el – a început, e deşteptarea instinctului lui de conservare naţională.
Că acest instinct nu a mers până acum prea departe, se poate dar nu aici stă miezul chestiunii ci în faptul că acum în sensul său e orientată dezvoltarea noastră istorică (n.n suspect). Pe zi ce trece el va merge mai departe până la izbânda finală, care este a lui." (pg. 49 Zeletin Neol.)

Cum va înfrunta practic şi efectiv capitalismul naţional pe cel străin? Şi acest lucru se pune mai vârtos cu cât un stat este mai mic şi are o poziţie geo-politică care îi dă o existenţă de echilibru precar. De multe ori pentru asigurarea acestui echilibru este nevoit să cointereseze puteri mai îndepărtate pentru a scăpa de ameninţarea celor apropiaţi. Aceasta poate fi o raţiune politică serioasă. Ne aducem aminte de apelurile pe care le făcea Ion Brătianu francezilor, ispitindu-i că România le va fi o colonie: Perspective de avantagii „Franţa va avea toate avantajele unei colonii fără a avea cheltuielile ce aceasta le ocazionează. (din scrisorile lui I.C. Brătianu, cit. Zeletin)

România înainte de război părea sortită de a deveni o provincie agricolă a Germaniei. „Pentru o ţară mică e mult mai uşor a cuceri o independenţă politică decât cea economică". Pg. 135 Zeletin

Dar în acest caz cum rămâne cu capitalul străin căruia îi deschizi larg porţile să-ţi acapareze producţia? Cum îl vei înlocui (deposeda) după ce a construit? Sau crede autorul că se va retrage de bună voie din filantropie sau naivitate? (inconsecvenţa cu cele spuse mai sus)

Însuşi Zeletin spune că victoria capitalismului apusean (în fond judaică), alcătuieşte temelia pe care s-a consolidat atât clasa revoluţionară română cât şi existenţa noastră naţională. „Cu un uimitor simţ al realităţii I.C. Brătianu stăruind asupra nevoii de a intensifica legăturile noastre comerciale cu străinătatea arată că aceste legături ar „crea" drepturile noastre la viaţa naţională „chiar dacă nu le-am avea." (pg 68 Zeletin Burg.)

Cointeresarea capitalului străin (apusean) este deci chiar o necesitate naţională dat fiind situaţia geografică. Atunci cum se va scăpa burghezia română – numai în lupta economică – de capitalul străin adică (apusean) judaic care domneşte în ţările occidentale.

Deci întrebarea elementară este dacă pe axa economiei băneşti de structură judaică poate să existe în conjunctura actuală internaţională unde plasa judaică se întinde pretutindeni, capitalul naţional dacă se păstrează actualul sistem politic.

Aşadar capitalul străin are forţa la spate spune lapidar Zeletin „Este esenţial amănuntul că toţi aceşti agenţi străini ai expansiunii capitalului european în ţările române au la spate sprijinul oficial al politicii de stat şi a ţărilor de origine. Cel ce scapă acest fapt din vedere se osândeşte a înţelege foarte puţin din dezvoltarea României Moderne. Capitalul străin la noi înseamnă şi ordinele politice străine ce-i stă la spate. (pag. 236 Neolib. Zeletin)

- pag 657-

Dar dacă capitalismul străin la noi înseamnă şi ordine străină atunci cum poate crede cineva că forţa capitalistă internaţională va ceda terenul, mai ales – cum am spus – într-o ţară mică şi cu poziţia pe care o ocupă ţara românească?

Nu vor fi în permanenţă motive (raţiuni de stat) care vor determina să ţinem capul sub jug. (Iată de ce soluţia va trebui căutată pe alt plan.)

Legăturile economice determină în mare politica externă? Mai mult. Zeletin spune că naţionalizarea nu se poate face în acelaşi timp cu industrializarea. Întâi trebuie industrializarea „şi aceasta întotdeauna cu capital străin şi capacitate străină.

Lozinca: porţi închise pentru fabricate străine dar deschise pentru capital străin şi capacităţi străine." (Pag 134 Z.Burg.)

În acest caz se mai poate vorbi de independenţa statului? Şi iar se pune întrebarea cum se va putea elimina acest capital care are la spate forţa politică a statelor imperialiste (a marilor puteri). Capitalismul judaic din interior şi exterior cu puterile lui de constrângere prin atâtea mijloace concurenţa, sabotaj, presa presiuni diplomatice, etc. poate înăbuşi orice încercare de rezistenţă dacă va avea interesul şi nu va fi oprit din considerente tactice mai înalte, din care rezultă întreg artificiul argumentat pentru formarea capitalului naţional.

Din această situaţie însă destul de gingaşă şi prin contradicţiile care se ridică Zeletin iese prin lărgirea sferei care dă noţiuni de capital naţional. Ea se suprapune cu aceea de cetăţean român; adică orice capital care aparţine cetăţenilor români indiferent de rasă, naţionalitate sau

credinţă!.. Astfel că întreaga *chestiune* se desumflă şi toată discuţia pe această temă, tot tămbălăul (*ceartă, dispută)* care se face şi indiferent dacă autorul participă conştient sau inconştient nu este decât o clasică diversiune judaică. Nimic nu este mai caracteristic şi în acelaşi timp mai ispititor pentru tactica judaică decât de a canaliza reacţiunile şi a le amortiza după interes în *lozincile ?* şi formaţiile date de el. aşa se explică poate, de ce studiile lui Zeletin s-au bucurat de o atenţie deosebită în presa judaică cu toate combaterile aparente pentru xenofobia lui aparentă.
În legătură cu jidanii Zeletin scrie: „o situaţie deosebită are burghezia noastră evreiască. În timpul de faţă ei trebuia să renunţe la legăturile lor internaţionale (naivitate sau simulare!); să naţionalizeze capitalul pe care îl mânuiesc. Astfel ei nu vor putea fi primiţi ca parte alcătuitoare a burgheziei noastre naţionale, ci vor rămâne plantă exotică". (Pag. 120 Zeletin Neolib.)
Grozav avertisment! Dar în definitiv această invitaţie aşteaptă jidanii – căci după cum s-au „naţionalizat" în atâtea
- pag 658 -
ţări unde şi-au întins stăpânirea aşa se vor naţionaliza şi în România. Pentru această naţionalizare ei luptă mereu cu toate *presiunile* de mai bine de jumătate de veac! Dacă o obţin restul nu este decât o simplă operaţie de transfer.
Ce ar fi de exemplu dacă jidanii din Budapesta care deţin majoritatea acţiunilor, Băncii Marmorosch Blank ar dobândi cetăţenia română sau la nevoie ar ceda aceste acţiuni jidanilor români din Bucureşti! Este o chestiune intimă de familie.
Prin aceasta însă nu se schimbă nimic din datele problemei. Şi apoi unde s-au lăsat deposedaţi jidanii pentru ca să se lase şi în România? În Anglia ei sunt stăpânii Cityului, în America New. City, în Franţa etc.
Dealtfel faptul că aceasta este o iluzie rezultă şi din altă parte. În sistemul financiar liberal însăşi acţiunile instituite de Emisiuni (Banca Naţională) erau private. Acest lucru oferea posibilitatea jidanilor, chiar când erau să devină stăpânii (să achiziţioneze) aşa cum erau şi la alte instituţii sau să le facă dependente de bursa lor.
La aceasta s-ar reduce deci întreg Bluful naţionalizării care în fapt nu este decât judaizarea şi oricâtă bună credinţă s-ar atribui acestui cărturar care nu este poet aşa cum era Eminescu; totuşi această candoare trebuie privită cu rezervă şi chiar suspectată fiindcă nu se cunosc resorturile care pun în mişcare „trebuie să relevăm faptul – că în cursul evoluţiei istorice oamenii nu pot avea conştiinţa limpede a resorturilor adânci, care îi pun în mişcare!" pg. 63 Zeletin
De asemenea spune şi Xenopol (neconştientul în istorie). Lucrează din instinct- care porneşte din fondul rasial, sau interese ascunse şi nemărturisite refulate! Acest instinct îl determină şi pe Zeletin. Lucrarea lui este tipărită la cultura naţională. Desigur că a fost cenzurată de sinedriu care se orientează în aprecieri după planul lor şi apreciază dacă este păstrată direcţia judecând asupra momentului tactic.
Evident cu corectivul larg al noţiunii de capital naţional în sensul de cetăţean român, lupta nu ia proporţiile adevărate fiindcă la mijloc există compromisul care în fapt, în ultima analiză se va solda în avantajul elementului străin cu toată intervenţia statului.
Faţă de virulenţa distructivă reacţiunile vor fi: 1) Bănci întemeiate cu capital indigen şi conduse de indigeni. 2) Oprirea ruinei cu sprijinul politicii de stat (Creditul funciar rural 1873, SNR 1881)
Aşadar va exista totuşi o luptă care va fi mai mult de atenuarea virulenţei bolii decât de însăşi vindecarea acestei boli. „Vorbim de lupta între capitalismul modern constructiv şi capitalismul inferior distructiv; între creditul particular străin şi creditul român organizat pe baze de stat, între capitalul dizolvant sprijinit de politica statelor capitaliste străine şi capitalul organizator sprijinit de politica statului român. Istoriceşte se ştie că în această luptă învinge în

cele din urmă capitalul național care înlătură sau absoarbe pe cel străin" (Zeletin Neoliberalismul pg 239)
Această învingere (pe care Istoria nu o confirmă dimpotrivă o dezminte) este apreciată fiindcă în realitate acelaşi capital judaic se <u>adaptează</u> formal prin dobândirea cetățeniei. Această iluzie rezultă din premiza fundamental greşită şi anume aceea că prin capital național autorul înțelege capitalul deținut de cetățeni români indiferent de religie sau originea etnică.

Deşi capitalul este structural de aceiaşi esență judaică, adică **disolul** fără suflet totuşi virulența capitalului străin este mai pronunțată, fiindcă este un instrument activ judaic pe când celălalt lucrează numai în virtutea forțelor intrinseci de disoluție în cadrul judaic. De aici această luptă
- pag. 659 -
Aşadar peste compromisul capitalului național cu sensul de cetățean, va exista un conflict pe tărâm economic între capitalul posedat de autohton în fruntea căruia se va găsi neo-fanarioți nesinceri şi cel posedat de elementul judaic. **Democrația** se va face cum am spus în ceea ce priveşte <u>intensitatea virulenței</u> iar alimentarea forței combative se va face pe de o parte sub impulsul <u>antisemit</u> al reacțiunii sufletului românesc, iar pe de altă parte sub calculele acaparatoare cu țeluri politice ale finanței judaice. „Evreii reprezintă în economia noastră tendințe de expansiune şi cotropire a capitalului străin la noi." (pg 134 Zeletin Neolib.)
Aceste două tendințe îşi vor găsi expresia în care mod firesc duce economia bănească adică în Marea finanță una şi aceeaşi ca spirit şi esență dar variată în două nuanțe de natură trecătoare.
„Nu mai este nimeni, care sa nu-şi dea limpede seama că stăpânitorii de fapt ai țării noastre sunt deținătorii <u>Marii Finanțe.</u> ….. Toți urăsc azi noua noastră stăpânire şi-i pun în seamă numeroase păcate între care cele mai vinovate par a fi <u>cinismul şi lipsa de scrupule</u>" (pag. 153 Zeletin Burg.)
În evoluția statului modern român aceste finanțe au avut perioade deosebite de influență. După Zeletin, finanța judaică a stăpânit singură între 1830-1880 când a fost înființată Banca Națională. De atunci s-au pus bazele finanței româneşti sau mai bine zis liberale, neofanariotă, iar în perioada de veac care urmează se formează două constelații bancare care merg paralel într-o rivalitate de interese, afaceri şi anume Banca Marmorosch Blank expresia finanței judaice şi Banca Românească celei zise româneşti.
„Ultima constelație crede Zeletin este menită a fi predominată sau absorbită treptat de cea dintâi aşa că în cele din urmă va rămâne o singură finanță națională" (pg. 153 Zeletin Burg.)
„În dezvoltarea Capitalului „străinii" au de partea lor <u>trecutul</u> iar românii au de partea lor <u>viitorul</u>." (Zeletin pg.44 Neolib)
Această concluzie optimistă n-are însă nici un fundament real. Traiectoria planului judaic este mai lungă decât poate prevedea Zeletin din cadrul strâmt în care este situat. Şi de aici vin toate aceste contradicții atât în teorie cât şi în fapte. „E drept, străinii sunt încă în Capitalismul român o forță care e departe de a putea fi privită de sus. Ei au la noi pozițiuni cucerite, au legături internaționale, dar mascate de toate au <u>spiritul capitalist</u>. Căci ei sunt depozitarii unei tradiții seculare dacă nu chiar milenare cu mânuirea afacerilor băneşti". (Pag. 43 Zeletin Neolib)
Dar tocmai aici este inconsecvența lui Zeletin. Cu această tradiție milenară cu tendințele de expansiune şi cotropire care
- pag. 660 -
o animă cu (*ci)* se va putea lupta pe terenul lor spre a fi deposedați mai ales că ei (jidanii) au reuşit să te rupă de tradițiile proprii prin descompunerea elitei conducătoare şi răvăşirea țărănimii? Numai dacă finanța judaică din motive tactice sau din interes de afaceri s-ar putea lăsa în aparență depozitați spre a se naționaliza – „cum îi invita Zeletin" acum când se poate face <u>încetățenirea</u> spre a se înlătura agitația antisemită care are la bază aceste două motive mai principale.

a) „caracterul încă exotic al finanţei evreieşti, care va expune pe evrei la atacuri necontenite şi îndreptate din partea burgheziei naţionale şi
b) caracterul antisemit al culturii române care înstrăinează intelectualitatea noastră faţă de evrei.
Atât cât aceşti doi factori vor rămâne în funcţie cel din urmă va provoca mereu frământări antisemite în sânul tinerimii culte române iar cel dintâi va face ca pătura conducătoare să poată fi mereu învinovăţită de complicitate pasivă." (Pag. 136 Zeletin, Neoliberalismul)
Fiindcă Mişcarea antisemită „o manifestare atât de largă nu poate fi opera unuia sau unor indivizi. Instigăturile unui mănunchi de oameni pot găsi numai atunci un larg răsunet când uneltirile lor au un substrat social adânc şi prielnic." (pg 127 Zeletin Neolib.)
Unele renunţări de aparenţă determinate de interesul afacerilor făcute de finanţa judaică i-a dat iluzia lui Zeletin că finanţa străină tinde spre capitulare.
Astfel victima confuziei între noţiunea de <u>român etnic</u> şi <u>cetăţean român</u>, el a crezut că Banca Mormorosch Blank şi-a naţionalizat capitalul din momentul ce jidanii care deţin acţiunile acelei bănci au dobândit cetăţenie Română.
Aceasta îl face să exclame „La noi acest sfârşit este mult mai aproape decât pare a-şi închipui <u>unii naţionalişti</u>, cu mai multa îngrijorare decât pricepere pentru cauza naţională." (pg. 155 Zeletin)
În realitate însă, conflictul va persista fiindcă sub acest aspect economic meschin şi *comun* ca esenţă, vor fi impulsurile instinctelor fundamentale care au rădăcini în etnie sau în rasă.
De aceea atunci când instinctul românesc va refula mai accentuat în economie, făcând ……… nu ca Zeletin pe plan juridic, ci pe plan <u>etnic</u>, atunci reactiunea judaică coordonată în planul general se va manifesta tenace prin toate căile directe şi indirecte. Este cunoscuta tipică reacţiunea împotriva naţionalului economic ……….. *care la miopia şi sectarismul de partid, tradiţională la liberali a adus şi un naţionalist fanatic antisemit şi nu cel obişnuit nouă ……. circumstate interesului.*
Atacul a fost concertic. Din exterior (……) cu presa internaţională judaică şi ameninţările cercurilor plutocratice judaice, atât pe plan economic şi financiar, cât şi prin presiuni diplomatice.
- pag 661 -
În interiorul ţării prin presa jidovească, prin lojile masonice şi prin partidele politice care se aservesc finanţei judaice. Aceasta o constată însuşi Zeletin. „În această ciocnire între cele două trusturi capitaliste, în acest haos de învinuiri reciproce, burghezia străină învinuind pe cea băştinaşă de tiranie şi despotism, iar cea băştinaşă învinuind pe cea străină de trădare a intereselor naţionale – ea face reacţiunea agrară? (e vorba de ţărănişti) Ea îşi îndreaptă privirile într-acolo, unde ura ei este mai mică; spre burghezia exotică. Languroasele declaraţii de dragoste pe care *presa* acestei burghezii le adresează zilnic reacţiunii agrare române (ţărăniştilor) pe care o proclamă salvatoarea democraţiei sunt pe cât de semnificative, pe atât de triste." (Zeletin)
Forţa ţărănească a fost derutată la un moment şi captată prin cunoscutele manopere judaice, ca instrument de mare presiune prin judaizarea conducerii ţărăneşti.
„Despre vechea reacţiune agrară; alcătuită de boierimea conservatoare, a zis Xenopol, că ea era gata să se plece în faţa străinilor de câte ori îşi vedea interesele ameninţate înăuntru. Iar noua reacţiune agrară, în forma ţărănească, pare a-şi căuta izvorul forţei oriunde: în în burghezia română exotică, în organizaţii ţărăneşti străine, numai acolo unde trebuie, nu: în vigoarea seculară a <u>ţăranului</u> român.
Această vigoare a <u>ţăranului</u> român se dizolvă în cadrul regimului democratic unde banul <u>dezrădăcinează</u> pe ţăran de pământul său şi îi seacă seva.

Țărănismul este un fenomen ce caracterizează pretutindeni faza primitivă a capitalismului. Fiziocrații sun țărăniștii veacului al XVII- lea. Noi românii suntem un popor cu un trecut milenar de păstori și munteni de câmp. (vezi pt. doctrina țărănistă. Manoilescu pg. 223-228) „Mișcarea țărănistă a avut un caracter internațional și ostil curentelor naționaliste țărănești. (pag. 227 Manoil.) Țărăniștii au opus naționalismului burgheziei românești pe care încercau liberalii să o înfiripeze – finanța internațională evreiască. Scrie Virgil Magearu (Agrarianism pg. 19).

„Iluzia că se poate lupta împotriva trusturilor internaționale prin întemeierea unor trusturi naționale, poate să ducă la o turburare a situației de drept a statului român. Această iluzie nu ține seama de un fapt elementar că îndărătul trusturilor internaționale stau statele capitaliste puternice.

În sistemul capitalismului monopolist statul este aservit acestor trusturi și nu se dau luptele între trusturile internaționale puternice, prin capitalul lor și forțele lor de expansiune, ci luptele se dau între statele care stau îndărătul trusturilor internaționale și între statul care se luptă să întemeieze trustul internațional, ca să-și apere avuția sa națională?? Ceea ce înseamnă – încheie Manoilescu- ………. cu puterea finanței evreiești din Paris și Londra.

Obiecțiunea lui Magearu este realistă dar soluția pe care o adoptă este internaționalistă.

Adevărata soluție este lupta împotriva trustului pe un plan politic mai mare și pe alt teren.

Naționalismul burghez (Zeletin, Manoilescu) se pune adoptând soluția luptei dar terenul ……. Face ca să nu se intervadă victoria, în special pentru un stat mic și cu poziția geografică precară.

Țărănimea, dacă se va lăsa târâtă de vorbele politicienilor necinstiți, schimbarea adusă de noua constituție va fi mai curând o scădere. Istoria națională va așeza atunci Țăranul zilelor noastre pe aceeași treaptă de imoralitate cu fanariotismul, ciocoismul și politicianismul” (citat Manoilescu pg. 229)

Țărănismul a eșuat demult și n-a reprezentat niciodată o mișcare sincer revoluționară șefii săi burghezi și străini …… în loc să se identifice cu interesele țărănimii, au făcut mai mult jocul capitalismului internațional. Ba chiar dimpotrivă, ei au reușit să dezarmeze tot ce era incipient revoluționar în această mișcare și să ducă ……. Satelor noastre în ante-camerele *cancelaria presei. Pg. 371 Manoilescu.*

Țărăniștii au fost denaturați de spiritul judaic burghez (*în .....liberale)* Legionarii (?) au evitat acest lucru dar au căzut în luptă. A fost mai bine așa!

După planul judaic stabilit în ședința XX din Protocoalele Sionului (ap. Karb. Pg. 117) politica imperialismului pentru acaparare. Această politică de a acapara o țară s-a aplicat la noi după război prin campania care s-a dus împotriva lui ………… Brătianu care nu vroia să apeleze la capitalul străin. Național Țărăniștii au fost susținuți de finanța judaică fiindcă ei preconizau o politică a împrumuturilor de refacere.

Ei întrebuințau această presiune indicată prin presă tot pentru motivul că nu vroiau să se demaște de timpuriu în legătură cu planul lor general de acaparare și stăpânire.

Captarea țărănimii, deci, a dat o presiune politică care a ținut în șah pe liberali, amenințându-i chiar cu năruirea întregii lor opere. Din acest fapt se poate vedea ce posibilități de ……. posedă Capitalul Judaic care acționează pe un plan politic mult mai vast pentru a se lăsa deposedați.

De altfel în cadrul judaic Capitalist posibilitățile de constrângere pe plan economic sunt cu mult mai mari dacă răzbesc pe acest teren care este propriu lor. Un exemplu elocvent l-a oferit Ford care cu toată organizația lui formidabilă a fost constrâns să abjure (?) principiile antisemite sub amenințarea distrugerii lui economice. Ori un capital românesc nu va putea atinge soliditatea pe care a avut-o organizația lui Ford.

Aşadar prin cultivarea Partidului Ţărănesc finanţa străină (jidovească) îşi crease o bază politică populară în ţară care atât în opoziţie cât şi la guvern se orienta după interesele acestui capitol străin şi fiind inspirat, secundat şi ajutat de întreaga lor presă din ţară şi străinătate.
- pag. 662 -
dar atacul merge mai adânc. Prin sistemul masoneriei va stăpâni elementele oligarhice precum şi din aparatul superior al statului (funcţionari superiori, magistraţi şi chiar cadre superioare ale armatei). Aşa s-a putut vedea că într-un moment greu când finanţa judaică în frunte cu Banca Mormorosch Blank era să se prăbuşească iremediabil din cauza politicii aventuroase, însăşi statul romîn a sărit cu milioanele în ajutorul său prin Banca Naţională.
Cu drept cuvânt constată Mihael Manoilescu care a fost sacrificat din postul de guvernator de Francmasonul Argetoianu, că bancherii jidani „au exploatat statul şi Banca Naţională tot aşa de bine ca şi cei români. Ei şi-au asigurat avantagii permise şi nepermise ca şi românii. Dar evreii au adus în plus două elemente caracteristice rasei lor: corupţia şi neseriozitatea.
„Ei au utilizat ca metodă de lucru ademenirea sistematică a tuturor forţelor mari sau mici ale statului, iar gestiunea lor – departe de a fi pricepută şi ingenioasă aşa cum cred mulţi – au fost total fanteziste şi neoneste." Pg. 412 Manoilescu.
Pentru cine ar cerceta de aproape dosarele celor două bănci evreieşti căzute în vara anului 1931 – pe când autorul acestei lucrări era guvernatorul Băncii Naţionale a României – revelaţiile care se ridică de acolo sunt uluitoare. Este de neconceput la ce grad de nebunie se ridică diletantismul evreiesc şi lipsa de respect pentru cele mai elementare reguli ale meseriei de bancher. Şi este de neînchipuit cât de întinsă era complicitatea acestor bancheri cu oamenii cei mai puternici de la conducerea statului şi cu ce putere năvăleau valurile noroioase ale corupţiei până peste pragul instituţiilor supreme ale Regatului." (Pg. 412 Manoilescu)
De altfel forţa aşa zisului capital românesc nu era atât în posibilităţile lui intrinseci cât mai ales cu forţa politică a partidului liberal care fiind la putere punea toate instituţiile şi mai ales Banca Naţională la spatele acestei finanţe.
În ultima analiză ea era deci de esenţă politică.
De aceea şi finanţa jidovească deplin de stăpână pe terenul său financiar va utiliza şi elementul politic care şi-l creează şi-l face dependent de sistemul creat de aceste finanţe. Forţa economică este o forţă politică mai ales în sistemul liberalist. Este foarte natural, deci, ca în asemenea regim, unde jidanul este stăpân, să se caute şi de alţii ocuparea *poziţii.*
- pag. 663 -
Acest lucru l-a făcut în România Partidul Liberal. Forţa lui însă, cum am spus chiar cea economică derivă din forţa politică şi partidul liberal le-a folosit pe amândouă. În regimul totalitar însă, forţa economică rămâne pentru faza de la început un element cu posibilităţi de sabotare. Dar dacă regimul totalitar străbate prima perioadă şi se consolidează, atunci armătura economică (instituţia financiară, întreprindere care se aprovizionează de la stat care sunt furnizoare statului) nu numai că nu măresc forţa politică a partidului respectiv, ci dimpotrivă devin un element de slăbiciune. Pentru motive strict economice necesare existenţei acestor instituţii partidul respectiv este forţat să recurgă la compromisuri care altfel nu le-ar fi făcut.
În acest sens presează în interesul său oameni care reprezintă aceste instituţii. Deci forţa acestei finanţe se deturnează presând în mod negativ ca un balast spre interior. Cazul l-a demonstrat practic Partidul Liberal cu Banca Românească şi întreaga constelaţie de întreprinderi bancare şi industriale.
După ………… aceştia au fost care au determinat în principal la schimbarea atitudinii faţă de rege şi pentru adaptare. Sub regimul dictatorial al lui Carol al II-lea această tendinţă de acomodare (adaptare) a mers până la totală abdicare. Pentru a-şi salva armătura economică partidul liberal a trebuit să capituleze necondiţionat. S-a verificat şi cu acest prilej că, capitalul

n-are suflet şi se mişcă numai după interesul său propriu. Chiar Vintilă Brătianu *căruia capitalul liberal s-a datorat atât de mult în ultimele – decenii era să fie părăsit de el.*
De altfel şi înainte de dictaturi – monarhul avea un rol covârşitor, importanţa Monarhului era decisivă.
„La noi partidele se altoiesc pe clase sociale în ruină sau în formaţie deci în ambele cazuri fără putere... În acest timp monarhul a căpătat în viaţa noastră politică un rol covârşitor: în lipsa claselor sociale adică a forţelor reale care sunt chemate a hotărî de viaţa şi de moartea regimurilor politice acest rol a trebuit să-l ia la noi Statului." (pg. 163 Zeletin Burg.)
Acest lucru l-a ştiut forţa judaică şi a vizat câştigarea de influenţă politică. Astfel că dacă regele Carol al II-lea indiferent prin ce mijloace întrebuinţate de jidani – în speţă cu Lupeasca aşa de altfel cum este în tradiţia jidanilor – a reuşit ..... *să* capete influenţă. Tot eşafodajul aşa zisului capital naţional se năruieşte ca un castel de carton. Asta este încă o dovadă putrezeniei (......*Sale)* fapt care nu s-ar întâmpla cu capitalul evreiesc (jidovesc) fiindcă acesta având caracter internaţional cu tentaculele întinse în toate părţile este ca o hidră cu mai multe capete.
Dar ceea ce este mai caracteristic rezultă din faptul că capitalul judaic prin mijloacele sale a lovit chiar în interiorul partidului liberal care reprezenta această tendinţă xenofobă referitor la capitalul străin.
După cunoscuta tactică judaică atacul a fost dat din .....
În vreme ce Vintilă Brătianu avea piesa cea mai formată din ţară şi străinătate I.G. Duca precum şi alte elemente
- pag 664 -
masonice cu deosebire din tineret era cultivat de aceeaşi presă. Astfel chiar în miezul partidului au pornit elemente care erau la discreţia forţei judaice tot atât de necondiţionat şi mai mult ca cele din celelalte partide lepădându-se de aşa zisa xenofobie şi făcând acte de servilism respingător fată de forţa judaică.
Şi desigur nu este fără semnificaţie faptul că experienţa acestui nou curent (*faţă de ....)* în sânul partidului liberal erau Ducas Iamandis – Mavrodis. (împreună cu Iancu Caranica am relevat acest lucru în campania dusă în ziarul „Armatolii" *în (toamna) cursul anului 1933.*
Şi iată că vedem „iarăşi pe liberali (n.n. pe adevăraţii liberali: neofanarioţii) umăr la umăr cu evreii aşa cum au lucrat la începutul procesului de revoluţionare economică a româniei (Zeletin pg 137). Se mai miră Zeletin de ce sufletul poporului n-a avut încredere în liberali (e vorba de neofanarioţi). „Că odinioară evrei, liberali români sunt priviţi drept venetici, fanarioţi, străini sau înstrăinaţi de neam şi incapabili de a-i pricepe geniul şi de aceea pângăritori ai trecutului şi destinelor strămoşeşti". (pg 96 Zeletin)
Acum însă vor lupta pentru ...... nimicirea întregului nostru neam.
În faţa renaşterii româneşti elementul judaic şi cu cel fanariot precum şi cu elementele româneşti desfigurate sufleteşte şi înstrăinate, contopite în forţa politicianismului judeo-masonic, vor face front comun pentru înăbuşirea ei.
În această împreunare spurcată se vor cultiva toate viciile decadente ei.
În sfârşit după accidentele fricţiunii din care a ieşit patriotul declamator şi fanfaron cele două elemente străine jidanii şi fanarioţii şi ceilalţi venetici vor colabora strâns .... Însă sub comanda judaică aşa cum de altfel *indică* însăşi *fantena* iniţială a statului modern românesc.
Ideea creării unei burghezii româneşti cu orice preţ adică prin nimicirea elitei conducătoare şi răvăşirea clasei ţărăneşti proletarizată din cauza dezrădăcinării va fi eroarea fundamentală în politica de stat a României Moderne. Din această eroare vor ieşi cele două mari reforme reforma exproprierii şi votul universal care în planurile judaice au fost intenţia de a le folosi în mod total pentru scopurile lo de stăpânire în românia şi în conformitate cu strategia luptei lor în Europa. Eroarea lui Zeletin este imensă când vede în această direcţie o mare putere de adaptare românească.

„În adevăr – spune el – puterea noastră de adaptare la nevoile regimului capitalist este unică în dezvoltarea statelor moderne; ea are toate proprietățile unui miracol psihologic." (Zeletin pg 46 Neolib)
Desigur acest extaz mai ales față de un fenomen care este unic şi pare un miracol si deci prin aceasta merită o cercetare mai atentă – este surprinzător la un om care mereu face caz că priveşte lucrurile ştiinţific." Lipsa noastră de predispoziţie pentru capitalism – spune Manoilescu pe drept cuvânt nu trebuie să o socotim ca o dată trecătoare a sufletului românesc." (pg 299) Manoilescu)
Acest lucru rezultă de altfel şi din ---------- lui Zeletin când se plânge de puternica şi totala reacțiune în cultură,
- pag 665 -
formidabila ură rurală precum şi fenomenul general al antisemitismului.
În realitate această miraculoasă adaptare se referă la veneticii care populează urbele româneşti şi în special neofanarioţii (levantinii) a căror predispoziţii sufleteşti nu aveau nevoie de nici un fel de adaptare fiind semitizaţi şi deci cu aderenţe organice cu regimul modern. Dacă s-ar lua elementele care conduc, afară de jidani sub masca românească, diferite întreprinderi se va constata că sunt străini foarte recent asimilaţi (armeni, greci, bulgari, etc) români de baştină având roluri cu totul secundare. Dar în cazul că ar fi fost români urmările ar fi fost nefavorabile sub raport .... Această adaptare miraculoasă ar fi indicat pe de o parte cât de virulent a fost microbul descompunerii judaice, cât de favorabil i-a fost mediul şi cât de lipsit de rezistenţă şi deci de personalitate ar fi fost poporul român. Astfel că acest miracol ar fi părut mai degrabă o mare deficienţă din moment ce judaizarea spiritului putea să se facă atât de repede şi fără rezistenţă.
În acest caz adoptarea înseamnă judaizare şi deci, anihilarea tuturor virtuţilor sale milenare (decadenţă). În asemenea cazuri nu este o inferioritate dacă adaptarea întâmpină rezistenţă.
Aşadar, a fost o mare greşeală politică a oamenilor noştri de stat când au lăsat ca centru de greutate al statului şi al naţiei să cadă pe o *pastă* atât *de pestriţă* şi gelatinoasă ca aceea care o oferă burghezia în mase poate compensa de venetici din urbele noastre cosmopolite, făcând atâtea sacrificii. Problema rămâne aceeaşi chiar dacă în viitor elementul de baştină este împins de lumea satelor, fiindcă axa (bonul) în jurul căreia se cristalizează această burghezie este străină şi deci aspectul ei naţional este mai mult o formă exterioară tricoloră poaste tolerată de judaism din necesităţi tactice el fiind deocamdată mulţumit că i se păstrează esenţa pe care stă la baza burgheziei.
Aşadar naţionalismul burgheziei române chiar când este mai sincer(este vorba acum nu de venetici ci de români de baştină angrenat în acest proces cât timp nu sunt deformaţi) şi mai bine intenţionat nu poate da rezultat fiindcă este axat pe linia (concepţia) spiritului judaic.
Nu numai că nu aduce nici un rezultat pozitiv dar din potrivă, serveşte de diversiune pregătind terenul pentru planurile judaice din momentul ce întregul cadru bănesc prin excelenţă judaic se păstrează. Dealtfel tolerarea lor mai ales în ceea ce priveşte aşa zisa înfiripare a capitalului naţional este un indiciu în plus ce nu s-au alarmat şi n-au reacţionat aşa cum ar fi putut
- pag. 666 -
reacţiona dat fiind situaţia geografică a României cât şi puterea lor excepţională pe care o avea mai ales după războiul mondial.
Încă o dată se poate verifica adevărul spus de Weckeam Steed că un om politic nu se poate considera om matur dacă nu a studiat problema judaică. Poate considerente de ordin tactic pe plan European, dacă nu chiar mondial, făcea ca forţa financiară judaică să nu se angajeze în acest sector limitat care era România pentru înăbuşirea totală a aşa zisei xenofobie cu capitalul naţional. Pregătirile care le făceau în Rusia Sovietică .... total în ura lor şi vecină cu statul nostru precum şi alte planuri făcea să nu considere esenţial acest sector care poate ar fi trădat încă o dată forţa lor. Dacă îşi închipuie cineva că pe acest teren judaic este posibilă

rezistența în cadrul democratic de atunci dă dovadă de mare naivitate. Această finanță liberală însă a folosit spiritul de reacțiune românesc precum și toate măsurile antisemite. Ea însă nu putea aduce adevărata soluție pe care o reclama interesele românești și care se mișcă pe un plan minor.
Finanța *țări* națională care își are și ea o anumită importanță vehiculează același spirit judaic de spoliațiune *și nimicește același sâmbure sănătos(?) prin materializare* încât se poate pune în mod firesc întrebarea dacă duhul satanic (judaic) nu domină prin ei împotriva (adevăratelor) adâncilor năzuințe românești. O asemenea soluție deci nu poate definitiva ci cel mult până când năzuințele românești își găsesc expresia în adevăratul tip de stat român potrivit geniului românesc ea să constituie o soluție slabă și provizorie de rezistență așa după cum în presă îndeplinește funcția Ziarul Universul susținut de aceeași mentalitate. În nici un caz nu poate constitui un ideal și asta de-a dreptul primejdioasă când tinde în acest sens care constituie o diversiune judaică atât prin *derularea* eforturilor cât și prin pregătirea terenului judaic care o înfăptuiește. Trista mângâiere i se dă naționalismului român când i se spune că nu va fi smuls de Goldenberg ci de vreun Chiritopol camuflat chiar de nume cu rezonanță românească. Mângâiere n-ar fi chiar dacă această funcțiune de capitalist spoliator ar fi îndeplinită de un român cu adevărat băștinaș fiindcă un asemenea român care poate fi exploatator fără suflet adică care și-a pierdut caracteristica rasei sale care este omenia este pierdut fiind denaturat de spiritul judaic. S-a spus:
- pag. 667 -
capitalul este fără suflet și fără naționalitate. Acest lucru este adevărat pentru toate popoarele. Pentru un singur popor capitalul este și cu suflet și cu naționalitate, fiindcă este chintesența stilului său de viață și de luptă. Acest popor sunt jidanii. La ei capitalul este deopotrivă sufletul și naționalitatea precum și arma cea mai teribilă și fiindcă acest lucru elementar nu este încă de mulți înțeles din cauza aceasta ei au biruințe și ceilalți înfrângeri. Dacă nu ar fi fost după cum am spus reticențe determinate de calcule tactice pentru camuflare care făcea ca atotputernicia judaică în special pe planul financiar să nu-l manifeste cu toate brutalitate, desigur nu ar fi putut fi cultivată această iluzie. Rămâi totuși surprins cum oamenii cu o serioasă pregătire economică și cu ascuțită pătrundere a realităților au putut să creadă că se va putea (*crea)* supraviețui în cadru capitalist general judaic, un capitalism autoritar și xenofob (antijudaic). Și asta cu atât mai mult cu cât situația României în cadrul ei geo-politic este precară. Este necesară o mare doză de naivitate deci pentru a putea crede că în cadrul judeo-democratic internațional (plutocratic) *poți obține* independența economică.
Citând pe Zeletin – dacă este de bună credință în cele susținute trebuie să-și fi râs în barbă rabinii (înțelepții Sionului) văzând cum și „goimii” inteligenți pot fi derutați spre a susține naivități și iluzii în numele realităților! dacă se ia pe bază de principiu zise științifice (*mitul științei ca armă)* adică dacă li se dă premize false scoase din labirintul unor discuții talmudice (după tehnica talmudică) dacă li se pun ochelari de cai. Din aceste premize talmudice a rezultat și fatalismul științific. În faza capitalistă (plutocrație) jidanii își asigură stăpânire pentru că acest cadru (teren) este propriu esenței lor. În cealaltă fază care urmează – *fatal după știința acreditată* de ei, urmează stăpânirea definitivă, judaică sub masca proletaristului. S-ar putea ca în anumite împrejurări date să nu poți răsturna această dilemă țesută mai mult dintr-o concepție materialistă care a pus stăpânire pe sufletele și gândurile multor victime. Opera de dezintoxicare este grea dar până când a se lua cunoștință de această primejdie și a se *întreprinde* opera de eliberare materială și sufletească este necesar a nu se invoca iluzia și nici tricolorul pentru acoperirea unei realități *date.*
- pag. 668 -
Din fatalismul științific judaic trebuie ieșit. Mentalitatea trebuie schimbată ca și terenul. Astfel se *rămâne prizonier* formulei de gândire talmudică. Așa cum fac *mulți oameni*. Pe șinele burgheziei capitaliste evoluția se va face în mod fatal parcurgând (stațiile) etapele care

se cheamă mercantilism, liberalism, imperialism şi cu termenul final comunism sau dictatură proletariatului muncitoresc. Şi în numele ştiinţei se care ca pe acest drum fatal şi fără întoarcere să nu aibă măcar dreptul de a protesta. Ceea ce se poate face cel mult în acest tren capitalist care se mişcă pe linia destinului judaic este să se amenajeze un modest .... cu *stiindar* care să acopere aceeaşi murdărie şi duhoare judaică, bineînţeles dacă aceasta o va îngădui atotputernicul stăpân al trenului. Acesta este ce se poate face în cadrul lui. O soluţie ca să ducă spre altă direcţie nu există decât prin părăsirea acestui cadru.
Într-un tren al cărui drum fatal curge spre prăpastie nu te resemnezi să parcurgi toate etapele lui filozofând chiar realistic că vei cădea cu siguranţă în prăpastie, ci faci ceea ce este elementar, pur şi simplu schimbi trenul. Dacă nu poţi în plin mers aştepţi la prima staţie sau dacă nu la prima cotitură când mersul lui este mai încetinit. În loc însă de a filozofa asupra inevitabilului prăbuşirii, creând şi o iluzie comodă până la această întâmplare, nutreşte activ gândul sub toate formele pentru ca efectiv să ieşi din acest cadru care ţi se pare fatal. Deci revenind la concret schimbarea trenului este absolut necesară, fiindcă dacă numai banul rămâne axa vieţii sociale (sau are preponderenţă) şi stăpâneşte Finanţa asta înseamnă în ultima analiză stăpânirea judaică mai mult sau mai puţin deghizată.

Acest lucru simplu şi elementar nu se poate totuşi înţelege dacă nu există un instinct nealterat, fiindcă numai instinctul dă suportul real al simţului istoric. Zeletin s-a plâns mereu de „ignoranţă şi lipsa de simţ istoric cu care românii” (nu se referă la cei care au reacţionat) s-au judecat pe ei înşişi. De această lipsă de simţ istoric pe care o impută altora dovedeşte , tocmai prin aceasta că suferă dânsul , căci nu priveşte lucrurile îngust şi pe traiectorii minore poate fi judecat drumul parcurs de un neam. Finalitatea unui neam se arcuieşte pe veacuri şi milenii şi se pun în funcţiune de permanenţele lui şi nu se recurge la explicaţii unilaterale circumscrise şi ele în cadrul strâmt şi străin al unui singur veac.
- pag. 669 -
Fără acest instinct, nici cei care sunt foarte bine iniţiaţi în labirinturile problemei judaice, nu pot sesiza – simţi – adevărat direcţia istorică (cu barometrul cel mai sensibil al instinctului) chiar dacă teoretic formulează multe adevăruri ştiinţifice. Dovadă elocventă a dat-o însuşi teoreticianul antisemitismului român Prof. A.C. Cuza.
Relevă Căpitanul în Pentru Legionari (vezi pag.) că într-un moment când instinctul naţiei intuia primejdia drumului greşit apucat de politica românească chiar când se afirmau principii patriotice (de naţionalism tricolor) Dl. A.C. Cuza, furat şi el tocmai de iluzia naţionalului economic (a capitalului naţional) preconiza relativa între Partidul Liberal şi cel al poporului crezând sincer că se va putea crea un capital naţional care să lupte cu cel judaic. De aici rezulta clar că nici el n-a înţeles – mai ales că studiase amănunţit toate posibilităţile lor de influenţă politică, economie, etc, măcar sub raport tactic că nu pot fi învinşi jidanii atât timp cât bătălia se va da pe terenul lor unde sunt tari adică în cadrul democratic (burghez) care are drept axă banul (economia bănească).
De aici rezultă încă o dată cât de mult a influenţat gândirea materialismului judaic cugetele contemporanilor.
Răul va fi deci, *când (?)* va constata Căpitanul mult mai adânc şi ieşirea din el va necesita eforturi eroice şi metode noi. Rezumând cauzele care au dat naştere la iluzia „naţionalismului economic” ca ideal al *speranţiei* şi statului nostru modern s-ar putea face următoarele aprecieri:
1) Această iluzie *a scânteiat* mai întâi din ciocnirea prin concurenţă a intereselor economice între neofanarioţi şi jidani (evrei) după faza lor de infiltraţie şi în perioada de acaparare.
2) reacţiunea elementului băştinaş *pricinui procesul* al burgheziei dar încă cu instinctul nealterat şi cu sufletul ....
3) Rapacitatea congenitală a Capitalului (lipsit de suflet, sentiment sau naţionalitate şi care nu cunoaşte decât interesul) nu cadrează pentru a deveni un ideal naţional.

4) Iluzia ce se poate da influenței (?) Capitalului judaic tocmai pe teritoriul său.
5) Din toate aceste contradicții (condiții) vor profita în realitate veneticii (judeo-levantinii) în general lumea împestrițată a orașelor prin avantajele care le vor stoarce pentru întreținerea iluziei creării capitalului național. Prin urmare toate măsurile luate de stat pentru încurajarea așa zisei burghezii
- pag. 670 -
indiferent de originea etnică a cetățenilor – dar numai în raport cu alte state, au folosit în primul rând jidanilor din interior împotriva cărora se pretindea că se duce lupta! Cei din exterior prin forța politică a statelor respective și camuflate sub pavilioane străine, și-au asigurat avantajele în stil mare (prin împrumuturi oneroase), concesiuni petroliere, etc.). Judaismul a tras foloase atât de conjunctură cât și ca direcție de luptă.
6) <u>Simptomul</u> judaizării a fost general pe acest motiv. Acest lucru rezultă că „studiul lui Ștefan Zeletin a dobândit sufragiile democraților liberali, iar revista „Ideea Europeană" îl proclama pentru dialectica marxistă „Spiritul rectiliniu al culturii noastre".
7) Capitalismul național drapat în tricolor va fi primul care va izbi în interesele cu adevărat naționale dovedindu-se total fără suflet și fără naționalitate adică judaizat. Pe această concepție greșită de a crea burghezia se va duce acțiunea politică a statului în diferite direcții greșite – dintre care semnalăm următoarele care vor forma evenimentele care vor da noua structură a statului român după întregire.
Cu această structură politicianismul va căpăta *toată* dezvoltare, colectând toate rezidurile trecutului iar judaismul va pregăti prin complicitatea elementelor fanariote de a trece la lovituri mai importante. Ele vor desăvârși climatul politicianist după război în proporție de disoluție ne-mai …. Iar intențiile atacului judaic se vor desemna mai precis și mai agresiv.
Coroborată acțiunea și cu disperările lor internaționale va considera poate și România că …… pentru a cădea în descompunere generală în care a căzut Rusia. Urmărirea chiar sumară a acestor linii ne-ar da cadrul în care s-a clocit atmosfera politicianistă de după războiul de întregire precum și felul cum se oglindeau realitățile românești cu problemele care le ridicau în momentul apariției Căpitanului.
- pag. 671 -
I) <u>Sufragiul Universal</u>
Cele două reforme zise democratice, <u>votul universal</u> și <u>împroprietărirea</u>, în momentul și în stilul în care au fost concepute conveneau pe linii mari planului judaic.
Instinctiv cei doi gânditori naționaliști ai neamului nostru au repudiat sufragiul universal. Eminescu spune că sufragiul universal este aducător de haos.
„Demosul este însă adeseori un suveran nestatornic, inexperient, lesne crezător; preocupațiuni zilnice și absorbirea vieții lui într-un vecinic prezent, negândirea lui nici la trecut, nici la viitor, lesniciunea de a-i distrage atenția prin serbări publice, prin întreprinderi hazardate, prin experiențe factice, îl fac adesea impropriu de a gândi mai adânc asupra unei chestiuni de interes public, îl fac accesibil pentru fraza mare și surd pentru adevăr. De aceea este bine dacă ochii sobri, care disting măreția înscenării de însuși fondul piesei ce se joacă îi atrag atenția asupra acestuia din urmă, pe când simțurile lui sunt uimite de partea decorativă a vieții publice." (Eminescu. Op. Polit. Vol. II pag. 253-254.)
Sufragiul <u>universal</u> cultivă cabotinismul politic.
„Ei bine, pe nevoile – din nenorocire vecinice – și pe lesnea crezare a mulțimii se-temeiază demagogii care neștiind nimic, neavând nimic, vor să se ridice deasupra tuturora și să trăiască din obolul nemeritat al săracului. Și fiindcă demagogii, fiind în genere oameni de rând, înzestrați în loc de minte, cu vicleșug numai stăpânirea lor însemnează domnia brutalității, a viciilor și a ușurinței." (Eminescu Op. Pol. vol. I pag 398)
Sufragiul universal este apanajul plebei declasate și corcite (cosmopolite) nu a popoarelor tinere.

„Demagogia şi republica universală nu sunt decât semne de marasm senil la o rasă învechită în zile rele ale cărei puteri morale s-au sleit." (Eminescu Op. Politice vol.II pg.424)
„Suntem de exemplu, convinşi, că demagogia la noi e de origine fanariotică; că ea însemnează una înrădăcinată a veneticului fără tradiţii, fără patrie, fără trecut, în contra celor ce au o tradiţie hotărâtă, trecut hotărât. De aceea roşii se şi recrutează mai mult dintre grecii şi bulgarii romanizaţi…
Aceste elemente hibride se vor distruge aşadar prin ura trecutului şi a tot ce se poate numi istoric într-o ţară, fie instituţie, fie rasă, fie religie, fie datină." (Eminescu Op. Pol. vol.II pag.297)
- pag. 672 -
„Noi nu suntem, bineînţeles, contra sufrajului universal, dar numai acolo unde se potriveşte, adică unde alegătorul are deplină şi exactă cunoştinţă despre interesul public în chestiune. Înţelegem ca o comună rurală să-şi voteze cu sufrajul universal un drum ce-i trebuie sau să-şi aşeze o dare comunală – lucru pe care-l pricepe oricine dintre oameni, şi care se făceau la noi chiar acum 25 de ani.
Dar interese mari, pe care abia cea mai ageră minte le poate cântări, să se decidă prin mulţimea voturilor lui Stan şi Bran? Nici când. Cred într-adevăr confraţii că Ştefan-Vodă chema pe ţăranii republicii din Vrancea ca să se consulte cu ei despre război sau pace, despre tratate de comerţ sau altele_ noi înţelegem ca în cizmărie să fie consultaţi cizmarii, în interese comunale, membrii comunei. Dar este şi politica generală a unei ţări un lucru atât de uşor încât s-o poată judeca ori şi cine după cum îl taie capul? Destul de rău am ajuns dacă banul clasează pe oameni în ţara noastră, în loc de-a fi clasaţi prin moştenire de bunuri imoboliare; vor confraţii să ajungă şi mai jos? (M. Eminescu Op. Pol. vol.II, pg 144)
Aurel Popovici este tot atât de categoric: „democraţia înghite naţionalitatea." (pg. 44). Acesta este de altfel şi scopul ei. Vorba lui Schiller: „ce e majoritatea? Majoritatea e prostie." (Die Mehrheit? Was ist die Mehrheit? Mehrheit ist Unsim.)
Voturile trebuiesc cântărite nu numărate, statul acela trebuie să se prăbuşească mai curând sau mai târziu, în care majoritatea triumfă şi prostia hotărăşte. (A.Popovici Naţionalism sau democraţie, pag. 168)
Masele nu ştiu preţui libertatea ca factor de cultură. Pentru ele egalitatea este idealul.
Votul universal aduce în popor evanghelia materialismului. Votul universal dărâmă partidele cu adevărat naţionaliste şi constituie partidele democratice, materialiste, al căror naţionalism este un simplu oportunism de azi pe mâine.
Sufragiul universal este criminal! Cine are să fie răspunzător de catastrofa ce inevitabil va urma, fie cu zece, fie cu o sută de ani? (A. Popovici Naţionalism sau democraţie pag. 123)
Bismarck îşi frângea mâinile mai târziu că făcuse enorma greşală de a introduce votul universal. (A. Popovici. Pag. 123)
Aceşti doi precursori ai naţionalismului integral intuiau adânc primejdia ce se ascunde, o răvăşire a maselor într-un moment când elita lui conducătoare este deja roasă de vicii şi în mare parte *îndrăzneaţă* , iar banul formează însăşi axa vieţii sociale şi politice. Această situaţie, judaismul va căuta să o folosească la maximum, fiindcă după tactica lui bine experimentată el va avea poate posibilitatea de manevră cu răscoliri de pasiuni şi uneltiri de intrigi.
- pag. 673 -
II) Împroprietărirea ţărănimii. Este o a doua mare lovitură dată, fiindcă mai mult decât votul universal care răvăşeşte sub raport politic, acesta dezrădăcinează prin efectul pulverizării care îl va produce în cadrul sistemului în care a fost concepută. Şi cele ce au urmat arată că scopul urmărit n-a fost propriu zis îmbunătăţirea soartei ţărănimii ci proletarizarea ei, adică ruperea din rădăcini a poporului românesc de pe planul său milenar.
Anul 1918 este deci aducător de haos prin consecinţele reformelor.

1) desfiinţarea marii proprietăţi rurale prin actul împroprietăririi
2)votul obştesc
„Cea dintâi şterge din cartea vieţii vechiul partid conservator, organizaţia politică a marii proprietăţi de pământ; cea din urmă dă drumul maselor ţărăneşti la viaţă politică, distrugând astfel rolul politic al birocraţiei; aceasta de altfel este minată şi pe cale economică." (Şt. Zeletin pag. 165, Burghezia română)
Parcă România în tactica judaică a fost o *unică* temă de luptă pentru experienţă. (*moşieri)*
Politica tradiţională a burgheziei – în realitate a veneticilor – a fost de a lovi în boierime, făcând concesii ţărănimii în dauna marii proprietăţi, de a aţâţa masele săteşti împotriva marilor proprietari, spre a culege la urmă roadele acestui conflict. Pentru burghezie ţărănimea este un fel de ciocan cu care se loveşte în boierime. Această politică a adus la sfărâmarea desăvârşită a marii proprietăţi a clasei boiereşti reacţionare, altoită pe dânsa. (Şt. Zeletin, pag. 77 Burg. română)
I s-a aplicat de către burghezie adică de elemente străine, neofanarioţi şi jidani agrarianismului (duşman comun) cunoscuta tactică a divizării când doi se ceartă al treilea câştigă. Peste aparenţe, deci şi privind chestiunea în timp aşa cum s-a făcut împroprietărirea ţăranilor, precum şi cadrul stabilit va profita elementul străin. Se desăvârşea deci un proces de dezrădăcinare început de aproape un veac cu planul sistematic de luptă al cămătarilor evrei, fără a socoti partea premergătoare a fanarioţilor.
Pe lângă loviturile de graţie care se dădeau boierilor, adică singura elită cu o independenţă asigurată, începea partea cea mai gravă a proletarizării ţăranilor. Această primejdie a fost denunţată în repetate rânduri cu patru decenii în urmă de Mihail Eminescu, într-un mod clar şi pătrunzător.
- pag. 674 -
„E evident însă, că micile părţi de pământ, dacă vor fi din nou împărţite între descendenţii familiilor foştilor clăcaşi, aceştia vor fi reduşi cu vremea la starea de proletari, având fiecare câte câţiva stânjeni de pământ, prea puţin pentru a trăi şi prea mult pentru a muri; se va naşte un fel de clasă hibridă, fără putere şi fără producţiune, incapabilă de a se înmulţi din cauza sărăciei, sclavă absolut capitalului.
Puţini oameni cu mai multă energie economică îşi vor acapara părticelele foştilor clăcaşi şi deodată cu creşterea sau crearea din nou a altor latifundii, populaţia agricolă va da iar înapoi prin stingere, încât epoca n-ar fi departe în care n-am avea decât oraşe străine, „într-un deşert românesc". Nouă ni se pare aşa dar, că un principiu care ar trebui admis în legislaţiunea noastră, cel puţin pentru un număr anumit de ani, este indivizibilitatea pământurilor ţărăneşti, pe lângă neînstrăinarea lor către nesăteni, va să zică maioratul." (M.Eminescu vol.I pag. 510)
„Pe lângă acestea toate se mai adaugă apoi pericolul pentru ţărani ca clasă, de a-i vedea devenind proletari prin împărţirea micului lor număr de pogoane între copii, adesea foarte numeroşi. Cum că aceşti copii ar fi economiceşte şi mai slabi, şi mai expuşi de a fi exploataţi, apoi în neputinţă de a-şi întemeia căminul lor propriu, e evident pentru oricine". (M. Eminescu Op. pol. Vol.I, pag. 517)
Soluţie: „maioratul şi parcelarea sistematică a moşiilor statului la maiorate."
La români există nu maioratul ci minoratul. Fărâmiţarea proprietăţii aduce sărăcia care este „sursa tuturor relelor". Punctul de greutate la noi nu este oraşul ci satul. Poporul român a rămas la sate.
Cine vede cum în Ardeal, în urma divizibilităţii, au ajuns pe alocuri moşiile ţărăneşti de câte doi, trei stânjeni, cine vede apoi că urmarea divizibilităţii e curat proletarizarea populaţiei, acela va înţelege de ce un popor cu oarecare tendinţă de a se-nmulţi, ca cel românesc, trebuie să cadă la cumplita sărăcie, cum alte popoare mai temătoare de mizerie – franceză de ex. şi saşii din Ardeal – ajung de spaima divizibilităţii la sistemul periculos al avortării artificiale, la sistemul numit al celor doi copii. Şi acest sistem este deja întrebuinţat şi la noi, nu la ţărani,

dar în clasele mai culte, a căror trebuințe întrec puterea lor de producțiune și pentru care copiii mulți ar fi o sarcină cu neputință de purtat. Vorbim aici de un secret public pe care nimeni nu l-a atins și pe care îl pomenim numai, pentru a arăta la ce căi periculoase de mântuire duce în genere divizibilitatea averii – dar încă divizibilitatea micilor bunuri imobiliare?" (M. Eminescu vol. II, Op. Pol., pag. 579)
- pag. 675 -
Așadar, soluții propuse în legătură cu această problemă ar fi:
1) Întărirea unei clase țărănești avute și neatârnate.
2) Desfacerea cea mai folositoare a bunurilor statului.
3) Înmulțirea populației rurale, și ca urmare
4) Cultivarea intensivă a moșiilor mari particulare.
Campania împotriva divizibilității nu este determinată oare și de teama conservatorilor de a se pune problema unei exproprieri generale.
Nu este cu totul indiferent care partid va vota o lege care este în interesul general al țării (M. Eminescu vol.I, pag. 581)
Același lucru și în termeni aproape identici constată și Zeletin. Încurajarea micului proprietar: ține legat de pământ „tipul economic hibrid de plugar și salariat etc; forțat să fie plugar, căci era proprietar și nevoit să fie salariat, căci gospodăria proprie era prea mică. (Zeletin, Burg. pag.209)
Soluția împroprietăririi nu este definitivă „căci putința de împroprietărire are o margine hotărâtă dar înmulțirea populației rurale nu are o limită fixă." (Zeletin Burg. pag. 188)
După împroprietărire urmează zilele sumbre, surplusul de populații țărănești vor trebui să emigreze spre oraș, să se dezrădăcineze!
„pentru ca satele noastre să iasă din perioada de zbucium și frământare, trebuie ca populația rurală să rămână de acum staționară" (Zeletin pag. 213 Burg)
Iată de ce soluție este capabil regimul capitalist!
Din punct de <u>vedre social</u> „în asemenea împrejurări singura temelie economică socială, pe care se reazimă întreaga societate, e alcătuită din pătura restrânsă a țărănimii independente."(Zeletin pag. 205 Burg)
<u>Anomalia</u> constă din faptul că pe când capitalul se găsește la <u>orașe</u>, brațele de muncă sunt la sate. „Care este soarta acelei societăți ce rămâne pentru totdeauna sub stăpânirea formelor inferioare și dizolvante ale capitalului?...
Clasele orășenești cad în corupție și desfrâu, păcatul tuturor claselor care câștigă fără muncă; clasele de la sate devin un focar de dezordine și anarhie, societatea întreagă intră într-un proces de decadență. Pe la 1907, societatea română înfățișa o îngrijitoare analogie cu aceste forme de decadență socială!" (pag.206 Zeletin Burg)
<u>Industrializarea</u> oferă singura soluție pentru absorbirea proletariatului agricol și limpezirea situației! Dar cine o face și cu ce scop. În mâna căror capitulişti vor cădea masele de țărani proletarizate și ce se va face cu această forță naturală ruptă de glie. Ce condiții de igienă vor exista pentru *substanța ei!*
- pag. 676 -
Reforma agrară, spune <u>Manoilescu,</u> a fost un gest boieresc. (n.n. suportat de boieri)
„Burghezii și pseudo-burghezii, care nu erau mari proprietari, au fost bucuroși să arunce asupra acestora din urmă (boierimii) toată răspunderea. Numeric nu au fost decât 16.462 da proprietari expropriați în toată România din care abia 4467 în vechiul regat, așa încât le era ușor celor 125000 de burghezi să arunce peste bord pe acești proprietari ca un simplu test(?) atunci când au simțit că barca începe să se scufunde. Pentru burghezie în ansamblul ei, reforma agrară n-a însemnat nici o mare vitejie și nici vre-un <u>sacrificiu</u>. Sacrificiul și osteneala burgheziei trebuie să înceapă a doua zi după împroprietărirea țăranilor!"

Exproprierea desigur a avut şi scopul politic social în acordul, în legătură cu progresiştii unguri. Proprietarii români mari, dacă în rentă au luat puţin din valoare, în schimb au fost absorbiţi în posturile superioare din stat şi în special în diplomaţie! Deci, compensaţii indirecte. Rezulatatele au fost foarte proaste.
„Productivitatea noastră agricolă „se aşază în urma tuturor popoarelor Europei… nivelul de viaţă al ţărănimii caracterizat azi prin înspăimântătoarea cifră de 3000 lei pe an drept salariu mediu anual al unui bărbat în agricultură (salariu la care se adaugă dacă ţăranul este proprietar şi o plus valoare de 6000 lei pe an." (pag.179 Manoilescu Burg)
Despre marile bucurii ale vieţii de la ţară ne vorbesc câteodată şi statisticile care artă de pildă că din 3.078.000 locuinţe rurale, 663.000 nu au decât o singură cameră (!), iar 2.188.000 nu au nici un fel de pardoseală.
Aceleaşi statistici ne spun că la populaţia rurală de c.ca 16.000.000 oameni există 1.179.000 deficienţi, atinşi de boli incurabile, debili mintali, etc. (citat Dr. George Banu: La politique medico sociale dan la Roumanie rurale) citat Manoilescu pag 175)
Ca acţiuni de ridicare Manoilescu preconizează:
1) Indirect: industrializarea (absorbirea surplusului)
2) Cooperaţia şi
3) Angrenarea elitei noastre în masele populare.
Adevărata mişcare de apropriere sufletească faţă cu populaţia s-a produs abia după războiul cel mare prin taberele de muncă inaugurate la Unghieni în 1922. în aceste tabere, astăzi o instituţie socială europeană – mişcarea românească şi-a fixat indubitabil prioritatea.
Tinerii idealişti cu diurne nu porneau la sate cu gândul de a ajuta ţărănimea, ci cu acela de a combate pe cei care voiau să o ajute. Concluzia noastră – încheie Manoilescu – la acest capitol a celei mai mari datorii a burgheziei este tristă.
Burghezia noastră nu şi-a făcut datoria faţă de ţărănime nici în vechea Românie, mai înainte de împroprietărire, nici în România întregită după aceea.. Despăgubirea proprietarilor expropriaţi „la noi ceea ce s-a plătit proprietarilor expropriaţi nu însemna nici 300 milioane aur şi reprezenta abia 4% din valoarea pământului expropriat. (pag. 187 Manoilescu)
Aceasta înseamnă că clasa boierească nu evea nici o putere, iar burghezia o avea *toată sub …intern.* Pe de altă parte faptul că războiul a fost câştigat de aliaţi *a urcat forţa liberalilor* în vreme ce partidul conservator care pe care contra puterilor centrale era descoperit la spate.
- pag. 677 -
Exproprierea a fost o mare scuză pentru tot ceea ce nu s-a făcut de atunci înainte, o dispensă generală pentru împlinirea unor datorii sociale care nu încetaseră să existe după săvârşirea ei. (pag. 183 Manoilescu, Burg)
Intelectuali, fii de ţărani au obligaţia de a rezolva ei problema ţărănească. La aceleaşi concluzii ajunge şi N. Roşu. Populaţia rurală după statisticele 1931-1934 prezintă multă dificultate.
1) Mentalitatea populaţiei rurale este mai mare decât cea a populaţiei urbane
2) Natalitatea exagerată a populaţiei rurale nu este o dovadă de vitalitate, dacă ne gândim la predispoziţiunile ereditare pentru anumite boli şi la mortalitatea nou născuţilor până la vârsta de un an.
3) Mizeria şi ignoranţa fără … şi întreţinută cu deosebire de regimul democratic al votului universal o face refractar în oricare formă de cultură, reducând-o la o barbarie primitivă. (N. Roşu – 55-56)
Importanţa politică a celor două (acte) reforme, care în primul rând ne interesează, înseamnă că marea ofensivă pornită de purtarea judaică care privea atât soarta ţării noastre, cât şi a sud-estului european.
Deşi la prima vedere aceste reforme şi deosebire împroprietărirea ar părea o măsură preventivă pentru a face inofensivă (contaminarea de cuvântul bolşevic cu care luaseră

contact soldații pe front) totuşi în realitate ea sapă mai adânc rădăcinile neamului nostru după tactica judaică.
Acest lucru se poate vedea şi din faptul că în Ungaria s-a putut reveni la situația latifundiară magnaților fără nici un fel de expropriere (la fel şi în Polonia) cu toate că aceste țări au fost ocupate de stăpâniri comuniste şi deci, contaminate. Distrugerea clasei boiereşti şi dezrădăcinarea țăranului va oferi în cadrul democratic mari posibilități de manevră.
În cadrul României întregite care îngloba mase mari de minoritari şi în special de jidani Galițieni şi Ucrainieni, pepinieri de comunişti, posibilitatea de manevră devenea foarte mare pentru un stat recent închegat şi cu o clasă conducătoare deja intrată într-un proces de descompunere. (putrefactic).
Prin reforma agrară românească puterea a trecut din mâinile boierilor în cele ale bancherilor şi industriaşilor centrul de greutate al forțelor politice se mută dintr-un cartier într-altul al oraşului dar nu trece într-o dată la de barierele lui." (pag. 371 Manoilescu)
- pag. 678 -
III) Regim democratic – prin împroprietărire şi votul obştesc s-a definitivat cadrul democratic al Statului Român. Epoca minoră a burgheziei care începe la 1866 ține până la 29 iunie 1918 când se iveşte (constituie) primul guvern averescan. Până atunci deşi se făcea caz de ideile liberale, totuşi au dominat moravurile orientale. „Un regim de teroare politică, cenzură arbitrariu guvernamental, conspirații, comploturi republicane, surparea dinastiei („absolutism politic şi militarism") un regim de abuzuri şi jaf „centralizarea administrativă şi birocratizare forțată a învățământului public de funcționari parazitari („birocratic"). Un regim monstruos şi paradoxal, bizuit pe o constituție eminamente democratică dar vândut de silnicia absolutismului politic. Un regim nenatural care a împiedicat dezvoltarea burgheziei româneşti" (pag.353 Roşu)
Acum acest tablou haotic se va complecta pentru răvăşeală, în lumea satelor va lua proporții necunoscute. O mulțime de partide sau grupări politice vor răsări ca ciupercile. Şi toate vor deveni piese de şah (pioni) ale puterii judaice singura care va putea manevra atât prin experiență cât şi prin forță bănească de care dispun în această pepinieră a corupției. În regimul democratic jidanii (evreii) se găsesc în elementul lor, fiindcă aici au libertatea garantată şi cadru asigurat în care să-şi dezvolte toată tactica lor infernală bazată pe minciună, ură şi intrigă. Stăpânitori ai banului, această forță specifică în stilul lor, ei pot aservi direct sau indirect toată forța politică.
În realitate, plutocratul formează osatura sistemului democratic oricât s-ar farda acest regim cu principii mari. „Acela, spune V. Pareto, care a moştenit un mare patrimoniu, va fi cu uşurință numit secretar în unele țări sau se va alege deputat plătind pe alegători, adulându-i şi dacă şi dacă este nevoie prin mărturisiri de credință antidemocratică. (citat Roşu pag. 360)
Eminescu spunea că în toate țările jidanii sunt liberali. „De ce sunt toți evreii din Europa democrați se întreabă Aurel Popovici? Şi continuă: Langbehn explică faptul crezând că ei „au principii democratice deoarece instinctul lor mereu îi trage spre plebe." Când evreii au părăsit robia Egiptului, plecat-au cu ei multă lume fără căpătâiu", deci multă pleavă socială. Ei sunt toți contra oricărei nobilimi. De aceea toți sunt contra naționalității lor. Democrația tinde la nivelare, la coborâre, la ştergerea naționalității din rândul națiunilor, la transformarea ei într-o colbărărie de oameni vicinic profitori de cele trupeşti, incapabili de cele sufleteşti, de orice simțire nobilă." (pag. 314 Popovici, Naționalism sau Democrație)
- pag. 679 -
democrația se bazează pe suveranitatea poporului dar „poporul cum spune Schopenhauer" – e un suveran veşnic minor" –
Toate mințile mari ale lumii cu intuiții suficiente în natură, au constata acest adevăr „de la Mencius, Platon şi Aristotel, de la Cicerone şi până la Mentesquieu, Burke, Taine, Langbehn, Reibmayer şi oameni de stat ca Cromwell şi Bismarck şi Cavour(?9 ei toți resping

democrația". (pag. 325 A. Popovici N. D.) ("La democrație est la negation de la discipline." citat Popovici din Renan, pag. 296)
Democrația nu-i o formă de guvernământ posibilă între națiuni ce vor să trăiască.
E totdeauna o nesfârşită logomahie, cu o imaginară logocrație de azi pe mâine, şi cu o lungă şi crudă decepție în sânge: în autocrație." (pag. 301, Naționalism sau Democrație, A. Popovici)
Peste forme stăpâneşte autocratul jidan.
„Democrația preferă să ajungă din ce în ce mai mult în situația de a fi condusă când de plutocrație, când de o plebeucrație şi una şi alta internaționale din fire." (pag. 176 A. Popovici Naționalism sau Democrație)
Acestea sunt cele două poziții ale judaismului din cauza aceasta tinde şi democrația în această direcție, încă o dovadă de cine manevrează cu ea.
Democrația nu-i credință ci numai intelect. Este lipsită de orice conținut, de orice vlagă, adevărată „folie raisonnante", ea mereu se laudă că ține la „ştiință" deşi ştiința nu ține nimic la ea.
Democrația dizolvă naționalitatea. O dizolvă pe măsură ce se introduce, mai încet sau mai repede după gradul de cultură al poporului dar cu siguranță siderală" (pag. 156, A. Popovici, Naționalism sau Democrație)
„Concepția ideologică şi imposibilă a unei egalități şi fraternități „du genre humain" şi ovreiască „Interessen – Politik" (pentru indivizi) şi ovreiască „Klassen – Kampf" (războiul de clase) merg mână în mână, în admirație pentru „"concepția materialistă a istoriei şi a vieții". Spre idealul unei „organizațiuni democratice-sociale" şi cosmopolite". (pag. 156, A. Popovici, Naționalism sau Democrație)
„Între naționalism sau democratism adevărat e o antiteză organică, dezastroasă pentru cel dintâi. Dezastroasă dacă nu azi, atunci mâine sau poimâine dar în orice caz. Pentru că naționalism înseamnă îngrijirea în prezent ca viitorul naționalității să nu fie primejduit.
Al naționalității nu al poporului ceea ce constituie o enormă, o esențială deosebire politică". (pag. 16 Popovici, Naționalism sau Democreție)
„Toți oamenii de adevărată valoare sunt sistematic, fatalmente dați la o parte şi înlocuiți treptat, treptat, cu cei fără vrednicie dar cu fler cu epocile democratice". (pag.143, Popovici)
- pag. 680 -
Libertățile publice sunt folosite în sens abuziv şi negativ. „Numai demagogia abuzează de libertățile publice. Ea deşteaptă şi aprinde instinctele animale: Ea exagerează nemulțumire din stat. Căci lipsa de cumpăt şi măsură, obrăznicia şi şarlatania sunt organice". (pag. 144, A. Popovici, Naționalism sau Democrație)
Democrația se adresează părții inferioare din om: lăcomiei, invidiei, bănuielii, răutății lor. Ea trebuie să se adreseze animalului din om. Tendința: distrugerea statului" idem. Aceasta este chiar ținta spre care tinde judaismul, fiidcă în fond democrația este terenul tacticei satanice.
„Democrația nu are credință nici măcar în existența ei proprie. De aceea, toate democrațiile mereu se plâng, mereu se tânguiesc că nu sunt „reale", că nu sunt „adevărate", etc. (idem)
„Orice inovații pripite, fără raport la mentalitatea specifică a unui popor, fără raport la trebuințele lui reale, constituie o politică cosmopolită." (pag. 118, idem)
Politicianul descinde de-a dreptul din politica modernă, iar politica aceasta din ideologia democratică. La Paris, la Roma, la Atena, la Belgrad – aceleaşi stereotipe acuzații la adresa politicii, ca la Bucureşti." (pag. 114, idem)
(Obs. (Aceeaşi reacatiirioism (?) față de virusul judaic.
În democrație, aristocrația de nevoie a fost înlocuită prin plutocrația cosmopolită. Banul, putere (?) redutabilă, şi-a amplificat influența cu luptele electorale, capitalul industrial şi financiar „procură parlamentarilor posturi de directori şi administratori şi numeroşilor din parlament posturi de advocați – consilieri." (Roşu N.)

Prin corupția banului se obține nu numai posibilitatea puterii politice dar se alterează (însăşi) (iarăşi) structura morală a statului. „Banul – spune acelaşi autor – nu este numai combustibilul care alimentează maşina statului, dar statul şi politica simt la rândul lor mijloacele de a ajunge la bani şi de a-şi asigura mai mare parte de venituri din averea publică". Ne aflăm aşadar într-un cerc vicios al banului întreținut de corupția plutocrației. Vechea aristocrație nu avea nevoie de puterea banului pentru a se menține." (N. Roşu pag. 362)
Prin triumful democrației revoluționare şi prin sfărâmarea aristocrației, naşterea plutocrației a devenit o necesitate socială. Esențial şi embrionar, regimul democratic conține germenii corupției banului." (pag. 362, idem)
Suntem deci prin aceasta în plin teren judaic, *propuşi tacticii satanice.*
- pag. 681 -
IV) Idealul României întregite va fi în special după cele două mari reforme, materialist şi democratic. Acest naționalism prin excelență burghez va fi fecundat de concepția judaică şi se va baza pe iluzia creării capitalului național. Cum este şi firesc în ultima analiză va fi un ideal plutocratic. Care însă îşi va camufla interesele meschine în formule tricolore. De altfel cum am mai arătat pe această bază de pornire încă de la începutul statului modern român „Vechea noastră boierime mare încetase demult de a mai fi românească. De aceea ea nu avea mândria şi patriotismul fanatic al pământului care se simte legat de moşia sa printr-un sentiment ereditar, aproape mistic. Nici despre vitejia şi cavalerismul acestei boierimi nu se poate spune mare lucru. Ea era o clasă intrigantă – cea mai intrigantă de sub bolta cerului, zice Kisseleff, şi gata să îngenunche înaintea oricărui străin care ar fi fost în măsură să-i apere privilegiile.
La aceasta desigur, n-a contribuit puterea şi faptul că în vine le curgea sânge greco-bizantin şi că sufletul ei întrunea deseori trăsăturile inconştiente ale parvenitului de dată nu prea veche." (pag. 146, Zeletin, Neolib)
Epoca fanariotă deci prin amestecul cu veneticii, a produs prima alterare şi decadență care pe urmă a fost accentuată prin cadrul geografic.
Oamenii noui (?) neofanarioții … …. Cu familii boiereşti erau elemente cu însuşiri şi mai dubioase:" (pag. 147, idem)
Mentalitatea lor atât ideologic cât şi structural era cosmopolită.
„În tendința lor de a pune mâna pe putere şi a înlocui pe vechii boieri. Ei chemaseră atunci în ajutor într-un spirit de larg umanitarism şi cosmopolitism pe toți oamenii noui (?) de obârşie străină, greci, sârbi, bulgari, germani, armeni. În schimbul sprijinului pentru dărâmarea regimului boieresc ei ofereau acestor exotici tovarăşi de interese un colț la ospățul de frăție la „masa cea de obşte"; un loc comod în noul stat egalitar, ce erau pe cale să întemeieze." (pag. 148, idem)
Această mixtură în plină frământare şi încă nesedimentată era scoasă acum la suprafață de cei ce încă ……… de războiul încheiat cu două reforme atât de radicale.
Războaiele îndelungate prăbuşesc la fundul societății, familiile înstărite şi ridică deasupra oameni noui (?), îndemânatici şi fără scrupule morale." (pag. 149, idem) Total dispreț pentru virtute.
„Loviturile repezi, îndrăznețe şi dibace, răsărea cu o putere de miraculoasă ….
Parcă spiritul noului promotor al plutocrației române se arătase undeva, în inălțimile văzduhului strigând încă o dată spre cele patru colțuri ale României Mari: Îmbogățiți-vă băieți!" (pag. 144 Zeletin, Neolib)
Să fi fost un fenomen similar cu timpul guvernării legionare?!
- pag. 682 -
Criza de după război – pretinde Zeletin – că a întărit plutocrația română, (n.n. e vorba de mixtura levantină) pentru că a fost ajutată de stat pe când cea străină nu a fost. Adevărul stă altfel! (Invers). Precis este însă că dispariția marii proprietăți a adus atotputernicia plutocrației care a rămas singură în viața publică.

„Unirea a deschis ardelenilor perspective imense şi totodată apetituri imense.” (pag. 152 Zeletin)
De altfel a fost unul de ai lor care a zugrăvit în mod magistral pe românii ardeleni de astăzi, când au zis că ei nu au numai suferinţe milenare ci şi pofte milenare.” (pag. 152 idem)
Trebuie îmboldiţi „spre a fi cu adevărat stăpâni acasă la ei, trebuie să smulgă cu orice preţ din mâinile străinilor acest nerv al vieţii sociale actuale: Capitalul prin orice mijloace.” (pag. 153 idem)
Spiritul plutocratic ardelean urăşte concurentul său regăţean.” (pag. 153 idem)
Ce grotească era iluzia generală în momentul unirii cum că ardelenii vor aduce o însănătoşire morală în viaţa publică a României.” (pag. 153 Zeletin)
„Cariera omului nou nu duce pe calea moralei, cel puţin atâta lucru ar trebui să ştie cel ce nu e pe de-antregul certat cu sinţul realităţii.” (pag. 154 idem)
Poziţia legionară este diametral opusă! Deci revoluţionară! Zeletin recunoaşte că este justificată „expresia celei mai adânci revolte morale” (pag. 155 idem) – Dar această revoltă care mocneşte nu este prin aceasta o forţă care poate acţiona. Totuşi preconizează înţelegere din „ suprem înţeles ştiinţific şi naţional pentru a dovedi : a) Plutocraţia este un fapt istoric necesar, b) este eroare obştească când se crede că plutocraţia are numai un rol social dizolvant şi distructiv. În prezent plutocraţia noastră lucrează la opera pozitivă şi constructivă a industrializării de care atârnă rolul nostru în ţările civilizate şi perspectivele noastre de viitor.” (pag. 155 idem)
Deci perspectivă de completă judaizare şi aservire capitalului de aceeaşi esenţă, fără suflet şi fără naţionalitate. Pentru crearea capitalului admite şi justifică şi jaful. Jaful românesc din avutul public este ridicat la rang de doctrină şi ideal! Jaful este piedestalul civilizaţiei.
„Capitalismul care alcătuieşte piedestalul civilizaţiei europene are ca origine jaful celorlalte continente.” (pag. 158, Zeletin)
Se spune că „Liverpolul este pavat cu cranii de negri.” (citat Zeletin 160)

- pag. 683 -

În acelaşi sens preconizează şi pentru România!? pentru capitalul naţional, luându-i putinţa de a jefui averea altora, i-a deschis pe aceea de a jefui propria avere naţională.” (pag. 161 Zeletin) adică arta ar veni în termeni figuraţi ca……
Să fie pavate cu ciolanele ţăranilor şi muncitorilor români, spoliate cu cruzime şi dobândite cu mizerie.
Capitalul naţional trebuie să se nască deci din fraude, aşa justifică şi explică chiar naşterea lui. Cele 7 (şapte) miliarde de lei capital apărute la …. După război, reprezintă sumele fraudate în timpul războiului. Arătând chiar identificarea sursei:
a) serviciul aprovizionării (circa 3 miliarde) pagube pentru stat.
b) schimbarea rufelor şi a covoarelor circa 3 miliarde pentru stat.
c) fraude de la diverse depozite civile şi militare. Depozitul de la Constanţa (arse) circa 150 miliarde. Arderea atelierului C.F.R 150 miliarde.
În general fraude de cel puţin 10 miliarde. Aşa se lămureşte acest paradox economic; o capitalizare fără producţie. Cele 7 miliarde capital proaspăt al societăţilor noastre e vărsat de-a dreptul din veniturile statului.” (pag. 163 Zeletin II)
Imigraţia austriecilor în România 10000 (în realitate cred că erau jidani), pe care guvernul nu ştia să o folosească (face greutăţi).” (pag. 165 Zeletin II)
Şi ca să fie consecvent doctrinarul liberalismului (burgheziei) şi neoliberalismului, susţine că averile jefuitorilor trebuie cruţate.
„Ele (averile) au intrat în patrimonial naţional; adică în mâinile jefuitorilor, mulgerea lor de aici nu ar fi fost un câştig ci o pierdere pentru naţiune (n.n. naţiunea identificată cu jefuitori!).

Lăsăm la o parte chestiunea "că cei care au strâns aceste averi nu sunt muncitori de rând, ce stau sub legi, ci fericiți ai soartei, ce stau deasupra legilor; ei fac politică, creează legile, impart dreptatea. Pedepsirea unor asemenea oameni nu poate fi decât rezultatul unei revoluții social-politice: pe cale obişnuită ea este exclusă" (Zeletin, Neoliberalismul, pg. 169). Capitalul național se va transforma prin fraude. "Dacă aceste capitaluri se strâng în dauna țării şi pe căi piezişe, aceasta nu prejudecă întru nimic viitoarea lor funcție socială. Capitalul apare peste tot, cum zice Marx, picurând de murdărie şi sânge" (Zeletin, pg. 147). Concepția amorală în judecarea fenomenului. Şi încheie cu acelaşi cinism (amoral): "ca cercetători obiectivi, trebuie să ne dăm silința a înțelege lumea aşa cum este, lăsând sarcina de a face planuri altora care n-au altceva mai bun de făcut" (Zeletin, pg. 177).
Dar autorul nu se opreşte la constatări ştiințifice ci preconizează acest ideal şi în acest sens cere şi naționalizarea şcolii, care continua să fie reacționară față de această atmosferă de descompunere care altera tot ce era românesc". Prăpastia între structura noastră socială , - spune Zeletin – şi structura noastră sufletească: societatea
Pg 684
a luat o formă modern, liberal, democratică, sufletul a rămas însă într-o constituție arhaică.
De aici critica instituțiilor "ele sunt putrede, stafii fără trup, lustru fără bază, forme fără fond" (Zeletin, Neoliberalismul, pg. 216).
Problema istorică a momentului de față este: adaptarea socială a românilor la instituțiile sociale moderne; prefacerea sufletului nostrum astfel ca să stea în armonie cu mediul său social" (Zeletin, Neoliberalismul, pg.219).
Şcoala de azi face critică socială "că făuritorii societății române de azi au fost străini de firea neamului nostrum, că din această pricină ei n-au înțeles sufletul român, ci ne-au dominat nişte instituții care nu se potrivesc cu nevoile noastre , sufleteşti" (Zeletin,pg.220, II Neoliberalismul).
Realism. Trebuie să-I deprindem pe copiii noştri să meargă de-a dreptul la realitatea lor social proprie, să o cerceteze de aproape şi să o înțeleagă prin formule create din chiar acest studiu al condițiilor noastre sociale concrete" /Zeletin, pg.221, II Neoliberalismul).
"Să admire instituțiile sociale să le cunoaştem în mod ştiințific!" (Zeletin, pg.222, II Neoliberalismul).
"Din două una: ori izbutim să realizăm această mare operă de prefacere sufletească şi atunci mergem înainte cu paşi siguri; ori rămânem în mentalitatea arhaică, ostilă instituțiilor noastre modern şi atunci ne zbuciumăm mereu în haos, aproape de primejdia dezagregării" (Zeletin, pg.223, II Neoliberalismul).
Aşa înțelege Zeletin, doctrinarul liberalismului şi al burgheziei române "naționalizarea şcolii". Aceasta este formula care trebuie să facă unirea sufletească a României mari!
Ca generațiile tinere să cunoască în "mod ştiințific instituțiile sociale este absolute necesar, dar ca ele să le admire este uluitor de cinic. Dacă s-ar pune să admire tot ce cere Zeletin atunci ar trebui să iasă toți nişte gangster din moment ce în această nouă şcoală se justifică până şi fraudele din avutul public. Disonanță este şi între morala din şcoală şi practica din afară. Numai dacă se introduce un învățământ amoral, atunci se poate armoniza cu societatea.
De altfel, direcția pe care o cere Zeletin nu este pe traiectoria sufletului românesc. Spiritul românesc este departe de a prezenta vreo predispoziție pentru capitalism. Firea noastră ne face mai curând anticapitalişti. Românul n-are prin predispoziție virtuți burgheze. "În psihologia românească există un antiburghezism pasiv, care deşi nu e conştient de sine, dar e puternic". Citat Manoilescu pg.295 (V. Băncilă, Etnicul…).
Pg 685
Rezultatele economiei

Această concepție amorală va (răscoli) fecunda toată imoralitatea în haosul vieții publice de după război, scoțând la suprafață toate tarele semănate de deimpilări mai vechi sau aduse de venetici.
Dar în stilul în care a fost conceput nici în domeniul material nu va da rezultate fiindcă se va mişca pe un teren impropriu (necorespunzător) (străin) sufletului românesc, în condițiuni neprielnice în care străinii (veneticii) vor fi mai tari. Procesul de industrializare - singurul care ar da o justificare şi sistemului burghez – nu a putut fi îndeplinit în condiții optime în acest sistem corupt. Nu spiritul creator va sta la baza lui, ci cel speculativ (iudaic).
Se ştia după cum s-a spus că soluția problemei ţărăneşti este industrializarea țării. Împroprietărirea este un expedient dată fiind creşterea continuă a populației" (Zeletin, Burghezia, pg.194).
Industria națională nu mai poate absorbi proletariatul agricol „de unde se vede limpede că criza noastră rurală nu poate fi curmată prin împământenire sau prin felul de împământenire; ea va dispărea de la sine cândburghezia noastră va izbuti a întemeia o largă industrie națională" (Zeletin, Burghezia Română, p.211).
Va urma o bună stare prin:
1) Prelucrare de impozite (sarcinile fiscale)
2) Degajarea de proletariatul agricol
„Misiunea esențială a burgheziei – spune Mihail Manoilescu – este „industrializarea maselor rurale" care este problema internă cea mai importantă a României. „Cel puțin un sfert de țărani spre industrie şi meserie, iată lozinca deceniilor ce vor veni.
Urbanizarea şi descentralizarea industriei.
„Industria este deci funcțiunea axială a burgheziei. De aici necesitatea intervenției de stat.
„Vechiul liberalism era pasiv; noul liberalism intervine energic spre a împăca conflicte, a armoniza interese, a înlătura risipe, a alina suferințe, spre a organiza. Organizarea este flamura spre care militează liberalismul nou din zilele noastre (VIII/ prefața Neoliberalismul).
Pentru încurajarea Capitalului național şi crearea industriei este nevoie de protecție. „Este adevărat că o industrie în proces de naştere impune mari sacrificii, în deosebi ţărănimii care este silită să cumpere fabricate naționale mai proaste şi mai scumpe decât cele similare străine. Dar istoria burghezimii arată că asemenea sacrificii trecătoare îşi asigură bunăstarea ei viitoare de clasă, care numai dezvoltarea industriei e în măsură a înlătura mizeria de la sate care caracterizează peste tot faza mercantilistă" (Zeletin).
Dar ce fel de industrie? De seră? Abuzul care s-a făcut prin industria...care necesită o ... din partea statului. Un fel de birocratizare în prevederi în bugetul statului.
Pg 686
Caracterul general al poporului aici se vede „cu cât va fi întărit cu atât aceta se va afirma mai independent şi mai puternic pe tărâmul economic aşteptând îndreptări de la inițiativa particulară nu de la continua intervenție a statului care totdeauna a contribuit şi contribuie la moleşirea calităților morale ale unui popor" (Popovici).
„Spiritele energice de inițiativă, trec în întreprinderile particulare, unde li se deschid perspective strălucite" (Zeletin, 151, Burghezia).
În ce proporții? În ce situație? Dar străinii!?
Industria face educație. Ea dezvoltă calități de imaginație, de ingeniozitate şi de finețe, şi care îngăduie oamenilor prin organizare să-şi valorifice în comun tot ce au mai prețios în ascunzişul spiritului lor... Numai industria face într-adevăr educația omului pentru viața modernă.... Cel dintâi defect care se cere corectat la un popor agricol ca cel românesc este desigur individualismul negativ şi nesănătos. Maşina învață pe om să lucreze în chip ordonat şi coordonat în cadrul colectiv care se cheamă atelier; ea trezeşte pretutindeni spiritul de echipă care constituie marea virtute a popoarelor industriale" (pg. 138, Manoilescu).

Substratul disciplinei poate fi altul. Disciplina de fier romană era de pildă expresia unui popor agricol! Sunt deci alte valențe sufletești. Explicația simplistă spiritul de echipă da! Dar automatismul uscat, sleit de suflet, abrutizat, vezi expunerea de H. Chemberlain.
Aceasta este în raport cu concepția de viață. Parfumul nației dispare în atelierul mecanizat. Cu timpul se creează şi omul standardizat. Îşi rupe seva cu pământul şi este amenințat cu degenerarea, astfel că problema prezintă şi multe specte demografice.
Declinul capitalist se poate recunoaşte la un popor prin lipsa de inițiativă, spirit static de rentier, mare lux şi birocratizere generală a profesiunilor altădată libere, exista o fericită potrivire între aceste înclinări „din faza decadentă şi calitățile noastre naționale" (pg. 377, Manoilescu).
...Capitalismul înaintat nu mai poate desfăşura eforturi, capitalismul incipient le ocoleşte" (Idem).
Etatizarea întreprinderilor „Un pericol mortal pentru burghezia din alte țări a fost totdeauna etatizarea inițiativelor private şi trecerea în patrimoniul public a marilor întreprinderi create din inițiativa personalităților dinamice (Idem, pg. 376).
Industrializarea excesivă aduce dependență. Statul industrial este mai dependent de situația externă şi deci de forța iudaică mondială cât şi a statelor adverse decât cele agricole.
Pg. 687
În politica internă era stabilit – spune Zeletin – o adevărată „dictatură economică şi politică a marilor financiari.
De fapt evoluția istorică a ființei noastre - în două serii distincte – a avut de urmare că dominația politică a fost însuşită de o singură fracțiune a marii finanțe, anume cea național liberală. Aceasta produce în sânul celorlalte fracțiuni financiare o vie îndârjire. Frământările vieții noastre sociale şi politice de azi nu provin din lupta dusă împotriva oligarhiei financiare de vreo altă clasă socială, nici de mari proprietari ca nu mai sunt, nici de mari industriaşi care sunt pe cale să nu mai fie, nici de proletariat care nu este încă o clasă, nici de țărănime care n-a fost niciodată o clasă. Aceste frământări sunt urmarea rivalităților din sânul oligarhiei financiare însăşi (pg. 159, Zeletin, Burghezia).
„Toate măsurile de stat ca şi inițiativele luate de băncile mari aflate în mâna partidului liberal au tins la rezolvarea unui monopol absolut în favoarea acestei părți privilegiate din burghezia noastră" (Zeletin, pg. 125, Burghezia română).
Şi cu toate acestea, rezultatul n-a fost cel aşteptat. Spiritul speculativ s-a dezvoltat la maximum în detrimentul celui creator. Şi fără îndoială, cu toate piedicile aparente, jidanii (evreii) care erau în elementul lor au profitat mai mult de orice legiuire făcută cu scopul de a favoriza burghezia ceea ce se producea în detrimentul maselor țărăneşti beneficiau ei mai mult dat fiind şi dexteritatea cu care puteau opera într-un mediu corupt.
Cu drept cuvânt spune Manoilescu:
„Situația paradoxală şi absurdă în care se găseşte industria românească care consideră ca un drept natural al său acela de a produce mai scump de cât străinătatea chiar şi atunci când condițiile de producție sunt mult mai favorabile decât cele ale străinătății. Are la dispoziție: 1) Muncă ieftină = pâine ieftină. 2) Materii prime ieftine. 3) Combustibil ieftin (gaz metan, cărbune prelucrat azenarea). 4) Transport ieftin.
În sinteză „produsele industriale româneşti ar trebui să fie în genere mai ieftine decât ale străinătății, iar nu mai scumpe aşa cum sunt astăzi. Inferioritatea industrială evidentă precum şi scumpetea acestor produse este un semn rău pentru burghezia noastră, fie că este datorită fabricanților, fie muncitorului, fie statului care printr-o politică absurdă le scumpeşte artificial" (Manoilescu, pg. 382).
Pg. 688

„Iată de ce burghezia trebuie să-şi schimbe complet direcţia în ce priveşte politica industrială şi să caute să facă din industrie – care constituie puterea şi gloria ei - un mare instrument de prosperitate a maselor.
„Regimul preţurilor artificiale este întreţinut şi de tariful vamal care – mai ales de când la taxele vamelor s-au adăugat şi numeroase taxe speciale – atinge un record al politicianismului. Un tablou oficial arată că protecţia ei astăzi reprezintă adesea 100% sau o asemenea protecţie întrece cu mult ceea ce este necesar pentru existenţa industriei.
Schimbarea direcţiei este iluzorie dacă nu se atinge (rezolvă) problema de fond a societăţii noastre care să permită afirmarea spiritului creator nu cel speculativ care îl reprezintă economia bănească de esenţă iudaică.
Cu atât mai mult într-o societate cu o pătură conducătoare unde se fac teorii pentru justificarea jafului şi a fraudelor din avutul public, cum am văzut la Zeletin.
Era natural aşadar ca toată inteligenţa şi inventivitatea românească să se îndrepte nu spre a găsi forme noi de producţie şi organizare mai raţională, ci posibilităţi mai mari de jaf şi de ... (caracter parazitar prin excelenţă).
Dar peste acestea nu există nici posibilităţile de concepţie de ansamblu, mai ales că această funcţiune trebuie să o împlinească bănci private în fruntea cărora era Banca Românească.
„În toate aceste bănci nu a existat un singur bancher de concepţie, care să vadă o problemă în liniile ei de ansamblu (pg. 410, Manoilescu).
„Nepriceperea bancherilor noştri era atât de mare încât cu toată dorinţa de naţionalizare, cele mai mari societăţi petrolifere şi carbonifere nu au ajuns în mâinile româneşti nici după 20 de ani de la Unire, cu toate sacrificiile de miliarde consimţite de stat în favoarea lor".
Explicaţia apare dacă ne gândim că deasupra tuturor erorilor datorită inexperienţei şi ignoranţei stăteau veşnic – ocrotind şi plătind pagubele - Statul şi Banca Naţională (pg. 411, Manoilescu).
Dezavantajele protecţiei. „Protecţia acordată de stat şi de Banca Naţională a favorizat pe de o parte, dar a întârziat pe de altă parte dezvoltarea burgheziei româneşti, încât a lipsit această clasă socială de lecţiile severe pe care ar fi meritat să le primească pentru toate imprudenţele şi uşurinţele ei (pg.411, Idem).
Dar după cum am citat şi la pg. 662 „Bancherii jidani au exploatat Statul şi Banca Naţională tot aşa de bine ca şi cei români; ei şi-au asigurat avantaje permise şi nepermise ca şi românii. Dar evreii au adus în plus două elemente caracteristice rasei lor: corupţia şi ... Ei au utilizat ca metodă de lucru ademenirea şi ... a tuturor factorilor mari şi mici ai Statului prin corupţie (pg. 411, Idem).
Pg. 689
Dar pe lângă incapacitatea, lipsa de concepţie sau corupţia factorilor politici interni, desigur piedici serioase operei de romanizare a adus – cum este de aşteptat – capitalismul evreesc extern. Astfel jidanii s-au folosit de aceste două tablouri.
Eşecul romanizării burgheziei
„În cei 20 de ani de la Unire încoace, burghezia românească – şi mai ales cea liberală – a creat în ţară o atmosferă de xenofobie, agitând zgomotos naţionalismul economic, dar realizând în fapt foarte puţin, ba chiar tolerând mai departe înstrăinarea vieţii economice în mâinile iudeilor (pg. 262).
Există o mare diproporţie între mijloacele de acţiune şi realizări. Burghezia avea la dispoziţie: 1) Statul 2) Concesiuni furnituri 3) Discriminări fiscale sau tarifare în favoarea întreprinderilor româneşti 4) Legi de încurajare 5) Banca Naţională (scont-devize, etc) 6) Inflaţie (imediat după Unire)
S-a făcut mult zgomot pentru nimic. Mai degrabă s-a făcut mult zgomot pentru diversiune.

„Bilanțul concret al acestei epoci este mai mult decât mediocru. El s-a datorat exclusiv ireabilității (incapacității ?) și mediocrității conducătorilor noștri economici; greșelile au fost multe:
Spiritul sectar liberal a) n-au încercat să ridice întreaga burghezie. b) n-au interesat întreaga intelectualitate. c) În al doilea rând nici Banca Națională nici instituțiile bancare pretinse românești, nu s-au sfiit să ajute pe străinii din țară, finanțând în cea mai mare măsură industria și comerțul evreiesc și preocupându-se mai mult de beneficiile materiale decât de îndeplinirea unui program național". Din moment ce capitalul nu are nici suflet, nici naționalitate! d) n-a interesat pe aspiranții burghezi e) n-au avut o doctrină „Axa ideologiei" f) originea străină a conducătorilor.
„Un alt punct asupra căruia nu s-ar putea îndeajuns insista este și faptul că acești conducători erau în parte de origine străină și că unii din miniștri noștri economici – în special în afara partidului liberal – erau levantini notorii. Avea dreptate Eminescu când cerea ca asemenea elemente să fie cel mult determinate. De altfel, Eminescu merge cu exigențele până la aceea că cei care guvernează să descindă din familie care ar dovedi o vechime și o continuitate de influență politică de cel puțin 250 de ani (pg. 263, Manoilescu).
Pg. 690
Cauzele care au dus însă la acest eșec sunt însă și mai profunde.
1) Spiritul burghez este un stil iudaic (cosmopolit) mișcându-se pe materialism. Interesul întunecă orice preocupări idealiste, fiindcă după cum s-a spus, capitalul nu are suflet și nici naționalitate, singurul lui mobil fiind goana (lăcomia) după câștig (profit) cât mai mult. Pe acest teren însă jidanii sunt imbatabili fiindcă este terenul lor specific.
2) Partidul liberal a avut axa fanatic naționalistă burgheză prin Vintilă Brătianu, care fecunda și agitația xenofonă. În fapt el era cariat atât prin ideologia democratică cât și mai ales prin elementele masonice ca Dr. Angelescu (mason iud. 33), etc sau elemente străine ca I. G. Duca, IamandiVictor, Mavrodis, etc. Care menținuți de jidani formau calul troian care oricând putea schimba această direcție așa cum de altfel s–a și întâmplat după moartea lui Vintilă Brătianu.
3) Presiunea internațională dat fiind că întreg cadrul european se mișcă pe axa iudaismului, problema având deci în ultimă analiză aspectul unei adânci probleme de Stat care se întindea în toate domeniile vieții noastre materiale sau spirituale.
Naționalismul românesc - cum spune Manoilescu – a avut de luptat pe două fronturi și anume: 1) unul extern cu interesele economice ale străinătății. 2) unul intern cu elementele alogene. De fapt aceste două frânturi au fost întotdeauna legate între ele; de câte ori străinătatea a covârșit prin puterea ei economică (economia ?) națională, de atâtea ori s-a simțit apăsătoare și în interior puterea evreimii.
Ex. 1876 convenția cu Austria, cea mai mare înfrângere pe care a suferit-o vreodată naționalismul economic românesc pe frontul extern.
- 1878 Congresul de la Berlin impunea drepturile jidanilor.
A fost o epocă tristă pentru naționalismul românesc pe amândouă fronturile.
1888-1914 alianța cu Germania – independență economică, protejarea industriei – victorie pe frontul extern. Înființarea Băncii Naționale – succes pe frontul intern.
1919-1930 Alianța Anglo-Franceză: formal drepturi prin întregire. „În realitate odată cu dominația anglo-franceză a sporit puterea plutocraților evrei din toată lumea. În special prin Liga Națiunilor s-a combătut în mod permanent naționalismul economic extern preconizându-se desființarea barierelor vamale și renunțarea la industrializarea noastră (pg. 259, Manoilescu).
Pg. 691

„La aceeaşi epocă, tratatul minorităţilor ne impunea concesiuni umilitoare ca aceea care interzicea în România orice fel de alegeri legislative în zilele de sâmbătă pentru a nu tulbura exerciţiul cultului mult protejatei evreimi" (pg. 259).

Capitalul străin în Soc. La Soc. Anonime între anii 1866-1921 era 85% internaţional, 15% românesc, 92% în industrie cel străin. La 1914, 80% reprezenta capital străin în industrie.

După aceste (asemenea) rezultate se pune problema unei revizuiri a acestei păreri. Simţul istoric trebuie verificat în timp mai lung şi în afară de contingenţele imediate. Reprezentanţii naţionalismului burghez românesc, privind problemele politice simplist prin prisma naţionalismului, nu numai că nu trag consecinţe din acest eşec economic spre a cerceta problema mai adânc, dar laudă în excesivă admiraţie şi denigrează (discreditează) naţionalismul organic.

Prototipul naţionalismului burghez – spune Zeletin – este Ion Brătianu. El a realizat: unitatea naţională, organizarea omogenă şi neatârnarea naţională.

Prototipul naţionalismului „reacţionar"... organic este Eminescu. „El a desăvârşit la noi ideologia naţionalistă reacţionară în toate laturile ei" (pg. 207, Zeletin).

„Ideologia naţionalistă burgheză este tot ce poate fi negarea abstracţiunii. Toate credinţele realizate. Ideologia naţionalistă n-a realizat nimic".

„Şi unii şi alţii au venit cu formele abstracte din străinătate. Reacţionarii nu cunoşteau trecutul!". Nici Eminescu?!. „Burghezia însă a avut intuiţie". Care? Iudaizarea? „Naţionalismul reacţionar a rămas mereu o formulă abstractă care cel puţin nu se poate mândri de a fi naţională, întrucât ea a fost învăţată pe de rost în Germania; ideea de organism şi de evoluţie organică a fost emisă întâi de Herder şi Goethe şi adâncită apoi de romanticii germani. Astfel învinovăţirea de abstracţie şi înstrăinare de realitatea noastră socială, pe care naţionalismul reacţiunii o aduce împotriva naţionalismului burgheziei, cade cu toată strivitoarea greutate asupra sa însăşi" (pg. 210, Zeletin, Neoliberalismul).

Naţionalismul burgheziei (modern) este colbertism (?). Înseamnă:

a) Emancipare de sub aservirea străină

b) Neatârnare

c) Unitate şi omogenitate naţională

Spre deosebire de naţionalismul reacţionar care este:

a) Caracter coleric: afirmarea că instituţiile prezentului (istorice) se nasc din acelea ale trecutului printr-un proces de modificare treptată

b) Idealism romantic: idealizează trecutul pe care ideologia burgheză îl dispreţuieşte; rătăcit, nenatural.

c) Este religioasă fiindcă ideologia burgheză dărâmă religia veche, vechile credinţe, tradiţiile. Se naşte spiritul istoric" (pg. 204, Zeletin, Neoliberalismul).

Există deci două concepţii naţionaliste. Doi reprezentanţi tipici „ai naţionalismului român C.A.Rosetti şi M.Eminescu; ambii naţionalişti convinşi şi totuşi ce prăpastie între dânşii! Se vede bine că nu există o singură concepţie naţionalistă, ci două concepţii opuse: ambele au rădăcinile lor sociale" (pg.199, Zeletin).

Bietul Eminescu comparat în materie de naţionalism tocmai cu grecoteiul de C.A. Rosetti, cu „hidoasa pocitură" cum îi zice el. Nu se răsuceşte oare în mormânt?!

În fapt însă aceste naţionalisme poartă nume comune dar sunt esenţial deosebite. Naţionalismul lui Rosetti este naţionalismul tricolor adaptat de rămăşiţele fanariote pentru a obţine (a specula) avantaje pe această temă în perioada de concurenţă cu elementul iudaic, pe când naţionalismul lui Eminescu este naţionalismul sângelui românesc.

Dacă pentru moment pare că naţionalismul cu toate ... lui ar fi ... acesta este că el este axat pe traiectoria iudaică care stăpâneşte încă veacul nostru care dă primatul capitalului.

„Azi roata vieții sociale s-a schimbat; axa în jurul căreia se învârteşte ea nu mai e stăpânirea de pământ, ci stăpânirea de capital. Cel ce stăpâneşte astăzi CAPITALUL dă ordin, cel ce nu are capital, acela trebuie să se supună" (pg. 210, Zeletin).
Dar tocmai aici jidanii sunt pe deplin stăpâni. Acest lucru îl recunoaşte şi Zeletin fără însă a trage concluzii, ci persistă în eroare!
„La noi însă marea majoritate a capitalului este încă în mâna străinilor care au putința să ne impună măsurile care le convin. Este o iobăgie ascunsă pe care nu o cunoaşte cu suspine decât omul de Stat şi omul de ştiință care şi el poate să suspine la aceste triste realități dacă pe lângă ştiință mai are şi o inimă" (pg. 211, Zeletin).
Realitatea esențială este aşadar că această axă a naționalismului burghez nu este decât însăşi axa iudaismului. Ea nu poate fi deci cucerită şi înfrântă şi schimbată (înlocuită) cu aceea a geniului național. În jurul acestei axe iudaice se vor învăța şi sedimenta toate păcatele societății noastre.
Pg. 692
V Elementele de manevră
Pe axa centrală a Capitalismului se vor dezvolta paralel forțe de manevră pe care puterea iudaică le va folosi în vederea scopurilor sale de stăpânire.
Socialismul în România va avea mai mult această misiune de anomiere şi tulburare. Tendința de captare se va îndrepta spre cele două categorii de proletari şi anume: proletari muncitori (țăranii proletarizați) şi proletari ai condeiului.
Ideile de stânga numai vor putea perverti sentimentul național substituindu-i unul internațional (adică cosmopolit-iudaic).
O greşeală fundamentală mi s-a părut că subzistă în faptul că s-a cercetat socialismul ca fenomen social (adică ca obiect) în loc ca să se vadă elementul politic (tendințe) care îl animă şi legăturile lui cu scopurile (forța) iudaice.
Se crede că „Marxismul s-a născut din durerile liberalismului englez de pe la mijlocul veacului al XIX-lea. Ce este socialismul marxist. „L-am putea numi scurt antimarxism" (Zeletin II, pg.86, Neoliberalismul).
În realitate este o armă iudaică mascată în prestigiul ştiinței. „Ea răsădeşte cu mincinoasa, cu uzurpata ei autoritate o nouă lume de păgâni care poate deveni dintr-o zi într-alta mai brutală decât hunii şi tătarii şi smintită" (Popovici, pg.96).
La fel şi cu umanitarismul pe care îl afăşează.
„Umanitarismul – spune Prof. Cuza – e o prostie aceasta, dar o inteligentă perfidie din partea jidanilor. Inteligentă? Să-i zicem mai bine: un pisicherlâc jidovesc" (pg. 61).
Naționalitatea şi Arta
La fel şi cu poporanismul care este de origine rusă.
„Versiunea română a poporanismului – scrie Zeletin – este foarte obscură. În poporanismul rus „mirul e privit ca germenele, din care se va naşte o dezvoltare socialistă specific rusă, pe din afară de cadrul capitalismului. Dar în România nu există nici o urmă de comunism agrar, care ar putea să fie punctul de plecare al unei dezvoltări socialiste superioare (pg. 237).
În asemenea împrejurări, partea de seamă a poporanismului român rămâne latura negativă: duşmănia față de capitalismul nostru național" (pg. 238, Zeletin, Burghezia Română).
Dar „atât marxismul cât şi poporanismul sunt creații a doi evrei inteligenți căci şi Nicolas On rechte Danislson ???, era ca şi Marx tot evreu" (pg. 75, Manoilescu).
Aşadar, tendința spre socialism este mai mult o speculare iudaică conform planului lor pentru pregătirea stăpânirii lor, constituind o fază imediat premergătoare, constituind principalul element de manevră în acest sens.
Pg. 693
Pentru acest motiv, atât socialismul cât şi poporanismul îmbracă formele adecvate dintr-o țară numai ca să aibă priză în masă şi să poată face agitație. Acesta este țelul principal, şi nu

rezolvarea problemelor muncitoreşti. De aceea, el ia când formă revoluţionară, când formă reacţionară, după cum societatea este de structură capitalistă sau agrară. În fond însă, în toate ipotezele el rămâne iudaic şi urmăreşte numai aceste scopuri.
„Socialismul reacţionar are o atitudine negativă, cel din urmă o atitudine pozitivă faţă de capitalism" (pg. 262, Zeletin, Neoliberalismul).
Primul are ca bază democraţia rurală, al doilea democraţia industrială. Pentru cel dintâi dezvoltarea capitalismului e o primejdie de moarte, pentru cel din urmă e o condiţie de viaţă; scurt, cele două forme ale socialismului sunt produsul a două perioade istorice deosebite, şi poartă în ele pecetea specifică a timpului lor" (pg. 263, Zeletin, Neoliberalismul).
Pe când pentru socialismul revoluţionar burghezia e o necesitate istorică, menită a plămădi în sânul ei societatea viitoare, pentru socialismul român societatea noastră burgheză e un complex de forme goale. Se înţelege că asemenea societate nu poate plămădi nimic, deci nu are o funcţie istorică, nu mai rămâne deât ca ea să fie ştearsă din cartea vieţii. Iată reacţionarul rural în carne şi oase: aici frazeologia marxistă serveşte numai ca o mască ce acoperă ura împotriva invaziei burgheziei" (pg. 265, Zeletin, Neoliberalismul).
Deci socialiştii revoluţionari vor trebui să susţină burghezia. Câtă naivitate! Fiindcă jidanii au tema ca armă dar nu cred în ea. Disoluţia pe orice cale este ţelul lor, de aceea folosesc toate măştile. Jidanul Gherea ştia ce face, dacă nu el, rabinul care stă la spatele lui n-are nevoie de lecţiile lui Zeletin.
„Socialismul român este expresia unei mentalităţi rurale reacţionare, care nu are din socialism revoluţionar decât frazeologie" (pg. 249, Zeletin, Neoliberalismul).
Desigur, Zeletin este derutat de specularea propagandistă, de către iudaism a mentalităţii curente, a reacţiunii sufletului român la care se pretează tehnica revoluţionară socialistă din motive de propagandă.
„Meritul lui Max (Marx ?), a spus Sombart (Zombart ?), e de a fi dovedit că socialismul urmăreşte capitalismul ca umbra" (pg. 25, Zeletin, Neoliberalismul).
Socialismul lui Platon. „Teoriile socialiste din acete vremuri poartă pecetea mentalităţii agrare şi de aceea se ridică împotriva plutocraţiei şi a constituţiei democratice ieşite din nevoile capitalismului" (pg. 254, Zeletin). De asemenea şi socialismul lui Lycurg.
Romantismul rural: „Socialismul care întovărăşeşte peste tot perioadele de înflorire ale capitalismului de comerţ, este o reacţiune a claselor rurale împotriva burgheziei" (pg. 255, Zeletin, Neoliberalismul).
Idealizarea trecutului. Saturnalia sau crema
Pg. 694
„Creştinismul însuşi – arată ßeer după Pölmann – este expresia unei asemenea ideologiiprovocate de imensele pustiiri ale plutocraţiei române; el este forma sub care apare socialismul reacţionar în imperiul roman" (pg. 256, Zeletin, Neoliberalismul).
Dar de ce să fie nevoie de plutocraţia română în ţara zarafilor şi a vameşilor! Unde cultul viţelului de aur a fost totdeauna în floare!
Socialismul reacţionar. „Orice mişcare socialistă care are ca principal obiect de preocupare mizeria ţărănimii, este semn al unei perioade de înflorire a capitalismului comercial, când nu există alt proletariat decât acel rural" (pg. 257, Zeletin, Neoliberalismul).
Materialul lui îl formează ţăranii proletarizaţi.
Elementele doctrinei marxiste sunt: 1) „Anarhia este esenţa burgheziei 2) Polarizarea bogăţiei într-o parte şi a mizeriei în alta. Deci concentrarea capitalistă are ca revers concentrarea şi educarea proletariatului. Ordinea socialistă va rezulta din însăşi ordinea burgheză în care se găseşte în germen. Internaţionalismul luptă pentru viaţă. Nu există naţiuni, ci indivizi. Trăsătură cosmopolită ca şi liberalismul; plan internaţional" (pg. 261, Zeletin, Neoliberalismul).

Misiunea proletariatului. Contribuția lui Marx aici constă: „el atribuie proletariatului o misiune revoluționară proprie și anume: „muncitorimea are misiunea istorică e a înfăptui revoluția socială din care va ieși societatea socialistă. Cei ce suferă, apar în această concepție ca autorii societății în care nu va mai fi suferință" (pg. 259, Zeletin, Neoliberalismul).
Materialul îl formează proletarii concntrați în centrele industriale. Vraja misiunii este mai mare decât părțile materiale. Ea dinamizează. De aceea singurul pericol real pentru burghezia românească au fost totdeauna proletarii industriali. „Industria distruge pe producătorii independenți și îi proletarizează" (pg. 234, Zeletin, Neoliberalismul).
„Proletariatul industrial este tocmai terenul de obârșie pe care s-a zămislit mișcarea cooperatistă" (pg. 234, Zeletin, Neoliberalismul).
Eminescu a intuit cu intuiția lui genială și în această privință jocul iudaic. Spune el: „În mod natural nici n-ar putea exista socialism la noi. Populația e chiar mică pentru teritoriul nostru fertil și chestiunea socială începe prin a fi o chestiune agrară, o chestiune de proporție între numărul kilometrilor pătrați ai țării și numărul locuitorilor".
„La noi mizeria e produsă în mod artificial, prin introducerea unei organizații și a unor legi străine, nepotrivite
Pg. 695
cu stadiul de dezvoltare economică a țării, organizație care costă prea scump și nu produce nimic. Socialismul nu se justifică dar la noi prin nimic și ca evoluție de idei nu-i decât aceeași jucărie cu abstracții străine pe care și-au permis-o predecesorii d-nilor Nădejde, C.A.Rosetti, Serurie, Pătărlăgeanu, ș.a" (pg. 266, M.Eminescu, O. pol., vol II).
Filiațiunea democrată-socialistă este bine relevată.
Ideile socialiste „În capul lui Flueră-vânt ș-a lui Împușcă-n lună ideile socialiste nu înseamnă decât solicitare de pensii reversibile ori de posturi, în capetele țăranilor însă ele capătă o însemnătate atât de gravă, încât urmările nu sunt de prevăzut" (pg. 450, M.Eminescu, O. pol., vol II).
„Demagogia – acest venin social ar putea rezista poporul român, dar tinerețea nu e o garanție absolută în contra...? " (pg. 455, M.Eminescu, O. pol., vol II).
Odată demagogia începută, ea trebuiește folosită activ pentru a o pune pe terenul creator, scuturând indolența țăranului și infuzându-i voința.
„Vechiul socialism – cum scie undeva Alfredo Adriano, a fost clădit numai pe sentimentul inferior al invidiei. Socialismul coborând din democrație a moștenit toate defectele acestea fără a reuși să înalțe un nou ideal, iar războiul pe care socialismul îl duce împotriva burgheziei nu este pornit dintr-un contrast de principii, ci numai din invidie, căci caracterele sale sunt toate burgheze: dorința de averi, năzuința de parvenire, vulgaritatea sentimentelor. Prin deosebire de socialismul marxist, național-socialismul nutrește – dacă se poate spune astfel – o adevărată ură împotriva invidiei" (pg. 359, Manoilescu).
În fond este aceeași esență iudaică care aici lucrează și pentru diversiune. Efect al substratului rasial, invidia și complexul de inferioritate această luptă distructivă și polarizează sentimente similare din societate. Pentru a se evita toate aceste elemente perturbatoare cultivate de iudaism s-a preconizat un socialism organic (național) și nu internațional.
Urmează 4 rânduri – text german - .
Și Mișcrea legionară a avut o sensibilitate și concepții proprii în problemele sociale punând accentul pe dragoste și nu pe forțe sociale. Socialismul românesc a fost un instrument iudaic.
„Față de acest proces de măcinare a capitalismului, Cooperația are un caracter preventiv; ea vine să prevină căderea producătorilor independenți în proletariat" (pg. 236, Zeletin, Neoliberalismul) sau de protejuri față de specula rapace, este cu totul ineficace. Și poate din cauză că organizația cooperativă are o tendință de potolire, ea nu a găsit sprijin în politica iudaică decât rar și numai ca diversiune. Este o iluzie să se creadă că cooperativa poate preveni capitalismul.

Pg. 696

Demagogia. Toate aceste manevre se pot face mai bine în climatul demagogiei, această otravă socială cum îi spunea Eminescu. În special „votul universal a provocat năvala demagogiei şi a distrus la noi principiul autorităţii naturale, adică a acelei autorităţi care n-are nevoie de teorii ca să o justifice, nici de sancţiuni ca să o impună" (pg. 279, Manoilescu).

„Ideile şi sentimentele lumii moderne sunt alterate de toxine democratice. Minciuna, denaturarea şi calomnia direcţionează curentele de opinie publică" (pg. 384, Nicolae Roşu).

Aceasta a dus la obrăznicirea ţăranului de care au început să se plângă ciocoii.

„Pentru ţăran, egalitatea înseamnă un drept la impertinenţă, iar libertatea este putinţa de a întoarce nepedepsit insultele pe care strămoşii săi le-au primit în curs de veacuri de la asupritori. ...el ştie doar că-ţi este egal, şi de justiţie nu prea se teme; esenţialul este că nu se mai teme de bici" (pg. 65, Zeletin, Neoliberalismul). Este caracteristica acestei epoci. Este demagogia în cadrul democraţiei o obrăznicie, împarte lumea satelor. A răscolit chiar patimile (pasiunile) mărginită până la un anumit punct această fază de obrăznicie, până a fost necesară pentru a restabili echilibrul rupt prin seculara împilare a ciocoilor. (Evident??? Ajunge la acest lucru pe calea ...).

Dar din noianul deprimejdii care le răscoleşte această demagogie (otravă) manipulată de (jidani) tehnica iudaică este şi acest lucru: îndrăzneala de a sta de vorbă cu ciocoiul şi de a-l privi de sus, acum când este suveran şi când acesta vine să se căciulească. Umilit şi linguşitor cerându-i votul, şi încercând să-l înşele.

Desigur, acestor ciocoi nu le convine această problemă (vezi cum ţipa Iorga pentru pierderile de bun simţ a ţăranului care acum nu se teme de bici!

Aşadar, s-ar putea spune că demagogia (în democraţie) era o febră foarte primejdioasă dar, ... care a dus la topirea stratului de ghiaţă sub care s-a ... din timpul fanarioţilor îndrăzneala românească.

Este acelaşi fenomen care se observă pe plan biologic când o febră urcată, care primejduişte organismul, vindecă totuşi şi unele boli (a cărui bacili) aflaţi în organism în temperatura ei urcată.

Din acest punct de vedere parţial s-ar putea pune abia problema dacă n-ar fi fost mai bine ca această febră să mai fi durat ceva pentru a fi clătinat definitiv forma de supunere românească cu toate tarele iobăgiei, cu sărutul de mână şi căciula scoasă şi ţinută umil la subţioară.

Pg. 697

Acest lucru este necesar. Pentru a fi mai fecundă disciplina legionară, ea trebuie să se bazeze pe oameni liberi, adică care au gustat libertatea şi au construcţia sufletească de oameni liberi. Numai aşa disciplina îşi va păstra forţa creatoare a omului liber, încadrat în disciplină pentru a simţi şi mai mult această libertate. Trecerea de la forma iobagă a supunerii la disciplina formală a mişcărilor totalitare este ceva lamentabil şi constituie punctul cel mai şubred al întregului sistem.

S-ar ajunge la situaţia paradoxală de a admite necesitatea unei cure de obrăznicie a poporului român pentru contrabalansarea împilării de până atunci, intrată în multe părţi în însăşi reflexelor în manifestări.

Necesitatea sportivă (dădea naştere) antrena la demagogie unde pasiunea era deopotrivă de mare atât la jucători cât şi la spectatori, adică la politicieni şi la mase.

Din acest spectacol, poporul se alege cu conştiinţa puterii sale care stă în număr (proşti, dar mulţi).

Aşadar, buba stărilor vechi de împilare materială sau sufletească trebuie să spargă. N-ar fi fost mai mare câştigul dacă societatea înstrăinată şi coruptă ar fi stăpânit arbitrar şi absolutist şi n-ar fi coborât la sate. Ţăranul trebuie să-şi capete îndrăzneala şi chiar obrăznicia pentru a se scutura de toate tarele iobăgiei (această febră îl scutură de tare) şi astfel eliberat, adus de

bunăvoie şi organic în disciplină. Fără gustarea libertăţii nu se poate simţi farmecul disciplinei. Aceasta va da stilul legionar.
Dar în pasiunile pe care le răscoleşte demagogia cu concepţia amorală şi satanică precum şi cu banii de care dispune jidanul, el are cele mai mari şanse să capteze pasiunile învolburate şi să le mâne în direcţia în care are interese conform planului său de ... .
Aici va fi punctul central al masoneriei. Şi tot aici se va putea aprecia şi rolul ... al capitalului. Se va vedea cât a reuşit el să smulgă iniţiativa din mâinile jidanilor, precum şi de avantajele pe care le-a scos din democraţie şi votul universal în favoarea neamului românesc. Cum a smuls armele disoluţiei iudaice şi le-a întors chiar împotriva lor, deturnându-le complet planurile, dar cât din febra demagogiei se va vedea spre ce primejdie a fost împins statul şi societatea românească după războiul de întregire. Această ...începea să descompună în toate sectoarele. Greşeala fundamentală a clasei noastre
Pg. 698
conducătoare, după realizarea celor două reforme, votul universal şi împroprietărire, era că îmbătată de euforia întregirii, nu vedea germenii descompunerii în care se angaja organismul naţional. Mai mult atunci începea să găsească justificări lansând teorii asupra solidităţii conştiinţei burgheziei noastre.
„Mulţi s-au lăsat ispitiţi a face proorociri pesimiste, care însă au primit o hotărâtă dezminţire de la fapte, ceea ce dovedeşte că în judecata lor era ceva sănătos, ceea ce ne-a dăruit burghezia sunt forma fără fond" (pg. 98, Zeletin).
Vitalitatea românească era ostentativ afirmată într-un moment în care ea era cariată în însăşi problemele ei. Să fi fost interese oculte în acest sens pentru amorţirea conştiinţei?
„Înaintarea vertiginoasă a României de la vechiul la noul regim, alcătuieşte una dintre cele mai interesante experienţe sociale. În realitate nu poate exista o dovadă mai strălucită de vitalitate a poporului român decât faptul că el n-a sucombat în urma acestei prefaceri adânci de ameţitoare repeziciune sub invazia capitalismului, popore mai slaba devin prada dezorganizării şi a decadenţei. Pilda cea maitragică o dă poporul turc" (pg. 101, Zeletin).
Acestea le scria Zeletin în 1924. Aici este cazul unei mari confuzii.
Din ce punct de vedere se pune întrebarea căci singurul punct valabil nu poate fi decât acela al poporului român şi al organelor sale fireşti şi nu acela al unei burghezii înstrăinate (iudeo-levantină) camuflată sub eticheta românească. S-ar putea ca această pretinsă solidaritate să arate tocmai contrariul, adică că elementul autohton este sistematic înlăturat iar zgura suprapusă – oricâte teorii s-ar face – reprezintă clasa care îi roade fiinţa prin alterare, înăbuşindu-i orice manifestare naţională (autohtonă).
Privită prin această prismă, nu numai că nu se poate vorbi de soliditatea acestei conştiinţe, ci dimpotrivă , prin (consolidarea) ravagiile iudeo-levantinismului, făcute pe toate planurile, societatea românească îşi vede toţi stâlpii care o susţin adânc cariaţi, fapt care pregăteşte iminenta prăbuşire dacă o reacţiune puternică nu va surveni cât de curând.
Aşa că prevederile pesimiste ale celor care au denunţat rând de aproape un veac nu numai că nu sunt infirmate de realităţi, ci dimpotrivă, tind să-şi găsească o tragică împlinire. Şi simţământul cel mai caracteristic al acestei descompuneri este faptul că elita conducătoare a degenerat în asemenea hal încât sau este prizonieră ştiinţifismului tendenţios iudaic în aşa măsură încât în momentul cel mai grav vede în roze.
Realităţile însă rămân realităţi şi acestea sunt în multe privinţe tot atât de triste dacă nu şi mai triste decât acelea pe care le deplânge distinsul liberal pentru poporul ... .
Să reamintim unele mai principale. Aceste realităţi triste, ieşite din uneltire iudaică de mai bine de un veac, vor servi la rândul lor elemente de manevră. În felul acesta se va intra în plin cerc vicios din care nu se va putea ieşi decât numai prin hotărâri eroice.
Pg. 699

VI DESCOMPUNERE socială

Corupția

Formele galopante a bolii de descompunere a societății românești de după război – fenomen petrecut și în alte țări europene – Germania, Franța, erau alarmante. Reacțiunea împotriva acestui fenomen ar fi făcut boală cronică.

După cum semitizarea Greciei sau a Romei antice a adus decadența în climatul democratic(vezi Gobineau, pg. 410-411), tot așa semitizarea Europei aducea aceeași decadență.

Corupția s-a întins în tot organismul, până și în instituții păstrătoare de virtute care este armata (furniturile militate).

Otrăvirea sufletului tineretului se putea face nestingherit fiind lăsat la discreția jidanilor și a românilor pervertiți.

Acest fenomen nu este însă specific românesc, fiindcă el se produce oriunde specificul iudaic își creează climatul; imputările care se fac poporului român pentru demoralizare și corupție sunt nedrepte. Germanii au avut numai 600000 de jidani și totuși au ajuns stăpâni pe toate domeniile (resorturile) vieții publice, comerț, industrie, parlament, etc. De asemeni, Franța, Anglia, Statele Unite, etc., cu toate că sunt popoare mari și cu tradiții solide. Cu atât mai mult este justificat la noi unde presiunea iudaică se făcea și din afară. S-ar putea considera ca un titlu de măreție românească, că reacțiunea elitei noastre a fost mai vie ca oricând, cu toate că avea și balastru fanariot pe deasupra, iar numărul jidanilor era considerat mai mare.

Așadar, corupția și desfrâul va trebui atribuit cosmopolitismului iudeo-levantin (fanariot) și că sănătatea mare a poporului se vede prin lupta dusă în trecut și prin aceea pe care o va duce în viitor. Aceasta este o dovadă că ei nu acceptă aceste situații. Sângele legionar care se va vărsa va arăta în mod impresionant acest lucru, așa cum nu-l arată popoare mari ca Franța, Anglia, etc.

În România, influența jidănească pentru descompunere trebuie privită prin dublul aspect 1) a influenței de climat – chiar dacăn-ai avea jidani pe pământul tău, dar importă în știință, literatură, etc. Aceleași concepții materiale???, care te sufocă fiind esențial deosebite de **apatice** ???. 2)Acest lucru se agravează când se produce invazie atât de mare pe de o parte pentru că virusul acestei influențe sufocante este direct, ceea ce înseamnă la introducerea toxinelor direct în organismul căruia și al sângelui virulența de descompunere iudaică persistă chiar după înlăturarea lor fizică dacă nu se iau măsuri de combatere temeinică prin educație pozitivă.

Urmează 10 rânduri text în limba germană

Pg. 700

Mizeria morală care bântuie țara – scrie Eminescu – e o mizerie mai adâncă dacă se poate decât cea materială... deci există două noțiuni deosebite în această țară, una stoarsă și sărăcită de producători, alta îmbuibată de mijlocitori: poporul și plebea. (pg. 465)

„Putrejunea unei adânci corupțiuni, ce roade în mod egal cercurile cele mai înalte guvernamentale până la cel din urmă postulant din sat” (pg. 342, M.Eminescu, O. pol., vol I).

„Față cu faptul înfiorător, că mita e'n stare să pătrunză ori și unde în țara aceasta, că pentru mită capetele cele mai de sus ale administrației vând sângele și averea unei generații, față cu acest fapt înfiorător nu mai există retorică, nici stil, nici joc de spirit – spiritul stă uimit și nu află cuvinte; până devine o armă slabă – aci începe funcția temnicerului și în țări mai primitive, unde însă monstruozitatea se și pedepsește monstruos, începe funcția călăului” (pg. 425, M.Eminescu, O. pol., vol I).

Aceste cuvinte sunt și mai valabile pentru epoca de până la război.

Tolerarea sau încurajarea viciilor aduce stricarea poporului. Eminescu face imputare „că Domnul cugetă în adevăr la menținerea geografică a țării, dar îngăduie coruperea sistematică a ființei etnologice a poporului” (pg. 183, vol. II).

„Pentru un popor moralitatea generală este mai mult decât o condiție de dezvoltare; e o condiție de existență" (pg. 182, Aurel C. Popovici, Naționalism sau democrație).
Calitățile intelectuale d.u. ??? şi mai ales cunoştiințele au mult mai puțină importanță pentru o națiune decât vigoarea ei morală şi fizică.
Corupția se răsfață cu deosebire în administrație de unde se întinde ca o cangrenă în toate ramurile de activitate „nenorocirea pentru statul român este că nu are nici elemente de inițiativă privată şi nici cele cu simț meticulos şi răbdător de organizare, care chiar dacă cade în birocrație totuşi are conştiinciozitate, şi treaba poate merge încet, dar merge sigur". Ci o birocrație leneşă, coruptă şi arbitrar recrutată din oameni fără educația muncii organizate (de proveniență tare ... sau ciobănească), în vinele cărora curg reminiscențele anilor de iobăgie caracterizate prin linguşiri şi satârgiu (bun plac). Toate revoltele îşi au originea în proasta administrație. (vezi Gobineau, pg. 642).
Pg. 701
Pişicherlâcul (şiretenia) şi lipsa de caracter sunt titlurile de înaintare în România. (Eminescu, pg. 342).
Această mentalitate este dominanță în statul democratic cu climatul său demagogic. Caracteristic este că profesiunea cea mai de vază este avocatura, adică meseria hipertrofiată care trăieşte mai mult din speculație decât din munca productivă şi creatoare. Este meseria de predilecție a jidanilor care dă cheia statului modern". „Avocatul deprinde inteligența cu sofismul... clima periculoasă în care se mişcă inteligența individului în această carieră" (pg. 101-102, M.Eminescu, O. pol., vol II).
Dircția nesănătoasă deci spre funcțiuni speculative. În acest climat tinerii „nu se dau la studii practice şi pozitive, ci se aruncă din contra asupra romanelor de ştiință speculativă" (pg. 552, M.Eminescu, O. pol., vol I).
Lipsa de cultură serioasă alimntează politicianismul. În jurul politicienilor se grupează în cea mai mare parte tinerii avocați şi „fiindcă pita lui Vodă nu-i încape pe toți deodată, încearcă de a veni cel puțin pe rând la ea şi a se folosi pe cât se poate de mult din scurtul timp pe care ți-l acordă păpuşeria constituțională. Şi fiindcă nu există între aceşti oameni deosebiri aievea, de vreme ce mai toți au aceleaşi nevoi de căpătuire şi aceleaşi tendințe, inventează cel puțin deosebiri factice, porecle noi pentru aceeaşi marfă veche... În jucăria parlamentară care se desfăşură înaintea noastră, oamenii pentru care nimic nu e îndestul de sus pentru a ajunge, oricât de lipsiți ar fi de cunoştințe speciale şi de resort – sunt avocații.
..."Organizația de astăzi a favorizat fuga de muncă; ea a ridicat elemente care n-au nimic în fruntea statului, ca să trăiască sau să se îmbogăţească din averea lui şi tot organizția aceasta a făcut şi pe alte clase să crează, că numai prin politică poți ajunge la ceva. Astfel profesorii de universitate în loc să-şi caute de treabă, fac politică; profesorii de licee şi de şcoală generală asemenea; ingineri, medici, scriitori, muzicanți, actori chiar – toți fac politică, pentru a parveni. Şi acesta e răul cu desăvârşire mai mare; căci relele actuale ar putea fi trecătoare, dar corupându-se însuşi nervul vieții oricărei societăți, iubirea de muncă, nu mai e nici măcar speranța de îndreptare" (pg. 386-387, M.Eminescu, O. pol., vol I). Avocații: inteligențele cele mai stricate din lume.(idem)
Pg. 702
„Goana după speculativa meserie a advocatului". „Aceşti cetățeni constituie o parte foarte însemnată a clasei de mijloc din oraşe şi se numesc: junele generații inteligente ale națiunii române.
Cuvântul înțelepciune a intrat în desuetudine „nu simțim parcă un fel de sfială a zice despre cineva că e un om înțelept... „Azi nu vorbim cu „admirație" cu gura căscată decât de oamenii „inteligenți" deştepți şi pişicheri şi de „savanți" căci, cică sunt „tobă de carte" (pg. 53, Aurel C. Popovici, Naționalism sau democrație).
Căpitanul a pus accentul pe educație, pe înțelepciune. Exp. Cu Titulescu.

„Eu unul sunt sigur că dacă ne-am duce în puşcăriile de la Văcăreşti şi Doftana, am nimeri într-o adevărată pepinieră de indivizi „inteligenţi" şi „deştepţi". Dispar „oamenii cuminţi şi înţelepţi, dispare cultura naţională" (pg. 53, Aurel C. Popovici, Naţionalism sau democraţie).
Înţelepciunea care presupune armonie şi echilibru, fiind o emanaţie organică, nu poate prospera în climatul iudaic care este anume făcut pentru distrugere (descompunere). Aici are precădere spiritul luciferic care îşi găseşte expresia în raţiune şi inteligenţă uscată, scuturată de orice sentiment şi considerente morale. „Nici raţiunea singură, nici natura singură nu ne dau înţelepciune. Numai o intuiţie gânditoare sau o gândire intuitivă: mintea şi patima ne-o dau" (pg. 161, Aurel C. Popovici, Naţionalism sau democraţie).
Fără înţelepciune se rupe orice frână.
„Primejdiile dacă ne ameninţă, ne ameninţă din lăuntru. Uşurinţa, reaua credinţă, nesocotinţa ori zelul pătimaş la noi înşine, numai acestea pot să fie izvorul primejdiilor ce ne ameninţă" (pg. 559, M.Eminescu, O. pol., vol I).
Într-o societate în descompunere fără ... ele înfloresc atât în raporturile interne cât şi cele externe. ...
În limba română are mare circulaţie la oraşe cuvântul lucrătură. Se lucrează unul pe altul. Este o armă măruntă cu predilecţie. Spuneam cândva: „Dacă românii ar lucra cât se lucrează între dânşii, Ţara Românească ar fi devenit un paradis". Inteligenţa şi energia pe care o depun pentru lucrătură însă, este prin excelenţă negativă". (pg. 206)
Toate simptomele descompunerii însă, creează o mentalitate care paralizează orice efort de ridicare, de pierdere a încrederii în forţele proprii. Atunci în popoarele care suferă se naşte mentalitatea cea mai primejdioasă care este şi fenomenul cel mai alarmant. Concluzia că trebuie să vină străinii să ne conducă sau constatarea că mai bine era sub stăpânire sau ocupaţie străină, şi aceste simptome se observau în societatea românească de după război.
Pg. 703
2) Societate feminizată. Poporul român, ca popor tânăr ce este, intră în categoria popoarelor masculine, viguroase şi afirmative. Corupţia însă dizolvă virilitatea şi aduce feminitatea. Acest fenomen se observă în special în lumea oraşelor cosmopolite – s-a intrat în semi barbarie. Acest lucru îl constată Eminescu: „Nu suntem destul de barbari, având tăria şi fecioria de simţiri ale barbariei, ci că avem numai viciile civilizaţiei pe de o parte, numai viciile barbariei pe de alta" (pg. 371, M.Eminescu, O. pol., vol II). Faţada valută?? tinde să acopere această realitate tristă.
Citat pg.430, A.Popovici
„Eminescu al nostru văzuse cu extraordinara lui putere de observaţie, ceea ce mulţi români învăţaţi nu văzuseră şi nu văd nici astăzi. E.P. detesta anumite „mutre viclene şi false" şi spunea despre român că caracterul său e adevărul, că nu are nici o cocoaşe intelectuală sau morală" (pg.432, A.Popovici).
Poporul ţine „la neam de omenie" (Idem).
„O! uniforme frumoase, craidoni?? scoşi din cutie şi cocote îmbrăcate după cea din urmă modă, bărbaţi-muieri care se sulemenesc fiind miniştri, astea le avem cu de prisos. Dar realitatea este completă ignorantă şi corupţie sus, neagră ignoranţă şi adîncă mizerie jos" (pg. 373, M.Eminescu., O.pol., vol II).
Şi acesta e poporul nostru românesc? Poporul nostru de acum 50-60 de ani, de o sănătoasă barbarie, de-o rară „deşteptăciune" de minte dăruită de Dumnezeu, de-o mare vigoare a inimii, grăitor de adevăr, vesel, muncitor, ironic, „des braves gens" cum zicea principele de Ligne acum o sută de ani. Nu mai e de recunoscut. Nici Mateiu Basarab, nici Dimitrie Cantemir al său nu l-ar mai recunoaşte, dacă s-ar ridica din morminte" (pg. 373, M.Eminescu., O.pol., vol II).
Feminizarea societăţii româneşti de la oraşe poate este determinată de contingentul de venetici levantini (mediteranieni) care după teoriile rasiale (Klaus, Gobineau) reprezintă acest caracter.

Dar pe lângă clasa conducătoare şi mijlocie de la oraşe, pare că aceste mentalităţi feminine se întind şi la sate (?). Să fie cauza libertinajul (în moravuri) care din lipsă de comprimare a instinctelor se exclude şi procesul refulărilor care constituie dinamul atâtor afirmări virile ? De altfel fenomenul desvirilizării – femenizării – este un fenomen comun al veacului al XIX-lea. Se vede că este în strânsă legătură, chiar un produs al climatului democratic, după cum democraţia poate să fie rezultanta tocmai acestei feminizări. Se intră în plin cerc vicios care însă îşi găseşte originea tot în procesul de descompunere morală. Societatea oraşelor româneşti izbeşte prin aceasta (lucru) caracteristică. Poate pe mine în mod deosebit m-a izbit prin contrast dat fiind că veneam din mediul sănătos de la munte. Acelaşi lucru constata în Germania Gunther care scrie

Urmează 4 rânduri text în limba germană

Ura crede Gunther că este un atribut al bărbatului. Poporul român nu cunoaşte ura, caracteristica lui este omenia. Dar această ură poate fi considerată ca un fenomen de feminizare fiindcă ea rezultă tocmai din superioritatea virilă a forţei, după cum nu orice ură este produsul invidiei neputincioase , ci este o concentrare a pasiunilor învolburate în luptă. După Gunther dragostea fierbinte şi ura furtunatică (impetuoasă) arată potenţialul eroului. Şi de societatea cosmopolită de la oraşe se poate spune că nu au nici una, nici cealaltă, şi nici omenia.

Lipsa de svung (elan) revoluţionar a societăţii româneşti o explicăm ??? caduc în glumă ce se datoreşte faptului – după tema jidanului Freud (?!) că prin concepţia liberă atât de la ţară cât şi de la oraş este un om satisfăcut sub raportul sexual! Se evită neroziile (stupidităţile) ieşite din refulări.

Totdeauna m-a izbit feminitatea şi atmosfera intimă în mediul universitar dintre studente şi studenţi. Acum aş explica acest fenomen tot printr-o glumă, dar cu alt substrat. În oraşele româneşti - chiar Bucureşti – nu există om al asfaltului ca în oraşele din Occident fiindcă aici, aşa după cum s-a spus, oraşele nu sunt altceva decât nişte sate mari. Pe de altă parte, obiceiurile pe care le păstrează periferiile care merg până la centru cu tarafurile de ţigani, mirosul de mititei şi fleici nu-l face pe cel de la oraş venit recent de la ţară să se simtă chiar aşa de dezrădăcinat. De altfel, în această atmosferă veselă şi uşoară, nici străinii nu se simt aşa de rău şi poate aici este cheia explicaţiei asimilărilor de la oraşe care se produc atât de rapid. Oricât ar părea de paradoxal ar trebui să spunem că străinul înainte de a fi asimilat (descompus) este narcotizat cu miros de mititei.

Pg. 704

3) Descompunerea asimilărilor – Procesul asimilării de alte popoare este cel mai grav pentru poporul român fiindcă din cauza ţării sale frumoase şi bogate în permanenţă vor fi imigraţii în aceste direcţii. În principiu orice introducere de element străin în circulaţia sângelui naţional este perturbator.

„Orice germanizare – prin asimilare - este în realitate o desgermanizare. Acest lucru n-a fost niciodată văzut de burghezia noastră” (Mein Kampf, pg. 434).

Climatul democraţiei însă rezultant al cosmopolitismului şi a bastardizării este favorabil fireşte esenţei sale şi deci măreşte vârtejul corcirilor, proces care este folosit de planurile iudaice a căror rasă se păstrează pură şi operează în mijlocul lui. Chiar când se încrucişează jidanii nu pot asimila, ci ei descompun. Neamul românesc a fost ameninţat de această primejdie. „Oceanul cel mai tulbure dimprejurul insulei romanice a aruncat deasupra lui o spumă de stârpituri” (pg. 346, M.Eminescu., O.pol., vol II).

Încrucişarea – dacă trebuie totuşi să aibă loc, ea trebuie să se facă cu elemente virile şi nu cu stârpituri. Acest lucru se poate vedea în modul cum se face contactul.

„Predominarea, poziţia determinantă a elementului bărbătesc, cuceritor, iată ceea ce distinge încrucişările fericite de rasă, de încrucişările nefericite” (pg. 318, M.Eminescu., O.pol., vol II).

Poporul român a fost sănătos sub toate aspectele şi în toate straturile cât timp s-a păstrat curat. „În acest aluat nu intraseră încă drojdiile uliţelor Ţarigradului, care să-l facă să fermenteze" (pg. 427, M.Eminescu., O.pol., vol II).
Condiţiile asimilării - nu pot fi îndeplinite oricum.
„Un popor bătrân şi unul tânăr sunt două ramuri din copacul omenirii, dar care s-au despărţit de mult şi s-au deosebit de mult. Vai de poporul tânăr, cu instincte generoase, cu inteligenţă mlădioasă şi primitoare adevăr, când vine în atingere cu uscăturile omenirii, cu resturi de popoare vechi care au trecut prin toate mizeriile unei civilizaţii stinse, cu acele resturi în care vertebre şi cranii sunt osificate şi condamnate la o anume formă, resturi intelectual sterpe, fizic decăzute, moraliceşte slabe şi fără de caracter. Toată viaţa publică a poporului tânăr se viciază, moralitatea lui decade, inteligenţa lui sărăceşte şi se (usucă ?) . Nu este nici un pericol pentru români de a-şi asigura rase tinere de orice origine ar fi, dar un pericol mare de a asimila rase bătrâne, care au trecut printr-o înaltă civilizaţie şi prin mare corupţie şi care în decursul vieţii lor şi-au pierdut pe de-a pururi zestrea sănătăţii fizice şi morale". (pg. 444, M.Eminescu., Op. pol., vol II).
Instinctul şi geniul naţional operează în etape. Eminescu a identificat şi înfierat relele societăţii româneşti. Căpitanul a pus bazele însănătoşirii.
Pg. 705
Din acest punct de vedere elementul grecesc (fanariot) este tot atât de primejdios ca şi jidanul. „Grecul nu se bucură în România de nume bun. Oamenii avuţi dintre ei sunt aproape fără excepţie jucători de cărţi şi de o completă imoralitate sexuală; ceea ce le dă o oarecare aparenţă de oameni de societate este politeţea lor pospăită. Din clasele de jos ale acestui popor se recrutează în România cei mai mulţi escroci, pungaşi, hoţi, ucigaşi. Cât despre funcţionarul grec, la el e totul de vânzare pentru bani şi sperjurul nu e pentru el o faptă condamnabilă. Dacă evreilor poloni cată să li se conteste orice morală, grecului trebuie să i se conteste şi mai mult încă, căci nu cred ca neogrecul să afle în dicţionarul său vorba moralitate. Atacuri nocturne şi hoţii la drumul mare se comit mai cu seamă de aceşti oameni şi fiindcă cei mai mulţi avocaţi sunt asemenea greci, nu se descoperă în genere nimic sau dacă se şi descoperă, i se dă drumul hoţului să fugă sau se schiţează, pretextându-se că nu se poate proba nimic în privire-i.
Grecul începe cu lada de portocale ce le precupeţeşte şi încetează prin a fi dublu şi triplu milionar. În acest timp conştiinţa nu joacă la el nici un rol; el devine evlavios numai după ce averea e pusă bine în lada de fier. Pentru a câştiga această avere, el nu se sfieşte de nici un mijloc şi oricare-i permis după opinia lui, moral sau imoral, onest sau malonest, drept sau criminal" (V.R.Henke, Rumänien, pg.37-38).
Aşadar asimilarea nu se poate face uşor şi în orice condiţiuni. Patrioţii de industrie sunt „nepoţii, feciorii demni urmaşi ai fanarioţilor, membri ai comitetului bulgar" (pg. 584, M.Eminescu., Op. pol., vol II).
După mai bine de o jumătate de veac chiar dacă s-au asimilat şi se simt buni români, totuşi boala descompunerii o poartă în sângele lor şi această boală produce febră ? în zilele noastre la reacţiunea elementului autohton.
Adunătura uliţelor cosmopolite în zilele noastre pare că s-a asimilat, dar sub raport rasial tendinţele lor au rămas (aceleaşi) tot dizolvante.
Cu drept cuvânt spune Eminescu despre asimilare: „Aceasta e opera secolelor. Până ce însă vor fi cum sunt, până ce vor avea instincte de pugăşie şi de cocoterie, nu merită a determina viaţa publică a unui popor istoric. Să se moralizeze mai întâi, să înveţe carte, să înveţe a iubi adevărul pentru el însuşi şi munca pentru ea însăşi, să devie sinceri, oneşti cum e neamul românesc, să piarză tertipurile, viclenia şi istericalele fanariote şi atunci vor putea fi români adevăraţi. Pân'atunci ne e scârbă de ei, ne e ruşine c'au uzurpat numele etnic al rasei noastre, a

unei rase oneste şi iubitoare de adevăr, care a putut fi amăgită un moment de asemenea panglicari, căci şi omul cel
Pg. 706
mai cuminte poate fi amăgit odată. Dar domnia noilor fanarioţi cată să se mântuie, deci acest popor ţine la onoarea lui, la demnitatea lui, la numele lui şi în fine la existenţa lui fizică otrăvită de rachiul jidovesc, la existenţa lui intelectuală şi morală otrăvită de stârpiturile demagogiei fanariote" (pg. 322, M.Eminescu., Op. pol., vol II).
Dar şi puterea de asimilare are o limită.
„Căci fiecare naţionalitate are un coeficient propriu în puterea ei de asimilaţie a elementelor străine. Îndată ce infuziunea sângelui etniceşte străin trece o limită anumită, chiar şi naţiunea cea mai mare şi mai puternică se descompune" (pg. 18, A.Popovici, Naţionalism sau democraţie).
Fondul etnic este esenţialul. „Oricare ar fi elementele străine şi oricât de bune ar fi ele, fondul etnic al poporului, al limbii şi al culturii sale trebuie să covârşească toate adausurile, trebuie să le poată asimila uşor, fără nici o zdruncinare. Un popor atât de amestecat încât nu-i mai recunoşti liniile mari ale fizionomiei sale fizice, intelectuale şi morale, e o masă bastardă fără putere creatoare, fără garanţii de viitor. Căci nu hotarele, nu pergamentele, nu teoriile politice garantează existenţa unui popor, ci caracterul său" (pg. 425, A.Popovici, Naţionalism sau democraţie).
Ungurii sunt o dovadă vie de cum amestecul etnic fără noimă corceşte, slăbeşte şi distruge caracterul unui popor.
„Oricât s-ar încânta de „energia" şi de „priceperea politică" a ungurilor toţi cei ce nu-i cunosc, ungurii sunt un popor condamnat. Tăria lor, tot ce-i mai susţine, e agitaţia şi surexcitaţia naţională şi elementele germane, slave şi mai ales evreieşti care au trecut în tabăra lor. Dar naţionalismul lor e stupid şi ajutorul evreiesc e trecător şi oricât ar fi el de preţios azi pentru unguri, are să fie dezastruos în viitor" (pg. 426, A.Popovici, Naţionalism sau democraţie).
Şantajul reciproc al elementelor jidăneşti din România şi Ungaria faţă de străinătate.
Corcirea. „Rase slabe ce se amestecă cu rase slabe se corcesc, se ticăloşesc, se pierd. Dar şi rasele superioare o păţesc aşa, îndată ce se încrucişează timp îndelungat cu rase inferioare şi mai ales cu rase toto ? genere deosebite" (pg. 430, A.Popovici, Naţionalism sau democraţie).
„Unirea dintre corcituri produce cu repeziciune ameţitoare totala decădere a orişicărei calităţi eminente de rasă" (H.St. Chamberlain)
Pg. 707
<u>Caracterul</u> condiţie după Popovici pentru asimilări. „Caută să fii de rasa oamenilor cu caracter <u>întreg</u>, muncitor şi cu dragoste şi credinţă către ţară, către neam şi vei face parte din românii cei mai adevăraţi. Aşa sunt ei, aşa trebuie să devină" (pg.24o, A.Popovici).(Aceasta era concepţia legionară faţă de străini).
<u>Străinii</u> „Cu cât sunt mai numeroşi străinii de pe teritoriul său, cu atât e mai slabă naţiunea şi <u>trupeşte</u> ca număr, şi <u>sufleteşte</u> ca putere de gândire şi ca unitate de vederi. Prin străini se înţelege <u>străini de sânge</u>" (Al.Cuza, pg.70). Atenuare din motive politice.
Străinii de religie creştină ce „se amestecă cu noi prin legături de sânge – pierzându-se în masa generală a naţiei – să fie bine primiţi dacă-şi agonisesc prin muncă cinstită mijloacele traiului lor" (Al.Cuza, pg.121). Concluzia aceasta este în contradicţie cu premisele puse: „Naţiunea română aşa precum este astăzi nu poate trăi" (Al.Cuza, pg.133).
„Centrul sănătos şi gravitaţiunea"
Centrul ideal al unirii este ideea naţionalităţii române. Centrul ei material este statul român independent" (Al.Cuza, pg.133).
De altfel problema asimilării suprasaturate se pune pentru toate popoarele din Peninsula Balcanică. După Gobineau amestecul în sud-est a atins punctul culminant. (A se vedea pg. 699, Gobineau).

Pe de altă parte este stabilit că nu cantitatea, ci calitatea sângelui determină direcția în conducerea (orientarea) unui popor. Jidanii cunosc acest adevăr şi-l aplică de milenii (vezi H.St. Chamberlain, pg. 341).
Sângele străin introdus în mari cantități în sânul nației poate să împingă elementele străine la conducere şi acest lucru ar putea justifica într-o zi imputarea pentru incapacitate de conducere a poporului român care au un debit atât de mare de conducători de origine străină. Atenție la statul român.
Trebuie ferit ca în opere sociale, economice, politice să fie întrebuințate elemente de sânge străin, fiindcă în viitor când concepția rasistă şi nu de limbă va deveni acceptată peste tot, vor constitui puncte vulnerabile.
Astăzi a început să se invoce că monarhiile de sânge cutare au organizat statul utare, că ...? a făcut întreprinderea cutare, etc.
Concepția de rasă va pune istoria națională în alți termeni, iar chestiunea originii va căpăta cu totul un alt aspect.
Asimilarea prin descompunere are pe lângă celelalte neajunsuri şi încă un caracter negativ, lipseşte adeziunea celui ce se descompune. Mai mult poate în intimitatea lui chiar să deteste, considerându-se în tot timpul superior.
Creația este un efort pozitiv, pe când descompunerea este tocmai contrariul. Lipsa efortului chiar de menținere (dezagregare) adică oboseala, lenea, degenerarea, adică tot ce este de esență parazitară.
Mă gândesc la multe (...) veniți în România ca ziarişti etc. care s-au adaptat rapid mediului peste central ? al clasei noastre conducătoare unde se simte bine.
19 octombrie 1941. Asimilarea prin mare prestigiu răscoleşte cunoscuta aderență totală a renegatului care compensează celelalte neajunsuri acolo unde asimilarea este absolut necesară.
Dar problema minoritară trebuie pusă problema prestigiului care din ... cu sentimentul superiorității.
Pg. 708
Pentru toate operele de creație, dar în special pentru acțiune, unitatea tasialăa unui popor este esențială. Bastardul n-are unitate de voință. Unitatea subterană o realizează numai cu sânge unitar. Aşa se poate explic de exemplu solidaritatea jidovească, armeană, etc., necesitatea unui cheag unitar. Procesul se asimilare în România trebuie oprit!
„Regenerarea se poate face numai dacă nu se fac mai departe noi încrucişări” (Adolf Hitler, pg. 443).
Cea mai sfântă datorie este de a păstra sângele curat. Hitler spunea pentru stările din Germania.
1) Păturile noastre spirituale sunt complet înstrăinate de mase (pg. 480). Le lipseşte înțelegerea.
2) Lipseşte acestei pături puterea de voință(pg. 480).
După ravagiile făcute în trecut de bastardizani ? , stabilitatea rasială este o necesitate pentru vindecarea atâtor crize sufleteşti şi materiale.
Italia a căpătat această stabilitate rasială. După pătrunderea longobarzilor n-a mai fost amestec în Italia.
Urmează text în limba germană – 4 rânduri.
În România, din nenorocire acest amestec continuă şi astăzi fără nici o selecție (levantini, țigani, etc.). Dar cu cât încrucişările sunt mai apropiate în timp, cu atât problema rasială este mai gravă prin criza de stabilitate a caracterului pe care o produce, mai ales că aceste încrucişări se fac cu elemente inferioare ca levantini, țigani, etc.
Uşurința cu care se acordă cetățenia la noi prin fraudă uşurează acest proces nenorocit.

Îndrumarea greşită faţă de pătura conducătoare românească a fost determinată pe lângă curentul de idei cosmopolit la modă şi de sângele străin pe care îl poartă în vine. Incapabilă de a simţi aspiraţiile româneşti şi vehiculând, ea vehiculează în realitate propriile sale ţeluri.
Conducătorii străini ... posibil numai în cadrul democratic care asigură drepturile omului.
Respingerea unui element străin de a intra în naţie nu înseamnă numaidecât (totdeauna) o subevaluare a lui, ci pur şi simplu legitima grijă a acelei naţii de a-şi conserva vocea sângelui cât mai nealterată.
Poporul român, aşa cum a intuit Eminescu, se găseşte faţă de fanarioţi în aceeaşi situaţie în care se găseau germanii cu jidanii. Idiferen dacă le erau ostili sau nu, ei tot la îngenuncherea poporului german lucrau. Atunci trăiau ? ca duşmani făţiş, nu mai constituia nici o greutate în plus întrucât această greutate exista şi înainte de a se afirma, când nu era identificată.
Pg. 709
Înclinările păturei conducătoare străine din România spre cultura pangionă ? uşoară se explică din punct de vedere rasial (după Gunther!) prin faptul că acest element bastardizat în care nord asiaticii predomină, au aderenţă cu această cultură. Dimpotrivă, elementul autohton s-a simţit atras spre cultura germană cu a cărei fond serios găseşti afinităţi sufleteşti. (Toţi creatorii români aproape sunt de cultură germană).
Curăţenia sângelui, păstrarea lui nealterată (dă) asigură posibilitatea creaţiei în toate domeniile.
4 rânduri în limba germană
Bastardizarea diminuează calitatea. „Orice produs între două specii diferite este inferior uneia dintre specii fiindcă el (bastardul) reprezintă o medie (Adolf Hitler, pg. 311).
Rasa şi limba. „Rasa nu stă în limbă, ci în sânge. Aceasta o ştie mai bine jidanul care este mai zelos să păstreze curat sângele decât limba. Un om poate să-şi schimbe limba, el poate întrebuinţa alta, dar şi în noua limbă el va întrebuinţa şi va exprima tot vechile gânduri. Aceasta o ştiu mai bine jidanii care vorbesc în mii de limbi şi cu tote acestea mereu rămân jidani (Adolf Hitler, pg. 340).
Amestecul, mai ales când se face în proporţie mare, schimbă însăşi direcţia unui popor, chiar dacă continuă să-şi păstreze obiceiurile în mod formal.
Există însă după Goineau şi un echilibru de amestec sau rupere de echilibru. De altfel, după el, originalitatea stă în acest echilibru.
Urmează 3 rânduri în limba germană
În general însă bastardizarea produce slăbirea caracterului.
Ideea antinaţională rezultă din cauza amestecului de rase (vezi Chamberlain H., pg. 350).
Bastardizarea dezrădăcinează. Sterilitatea rezultă din amestec haotic (Chamberlain H., pg.444).
Felonia ? bastarzilor de la oraşe este o dovadă în plus (Chamberlain H., pg. 601).
Societăţii ...? de la oraşe îi lipseşte instinctul şi direcţia (vezi Gobineau, pg. 564).
În general corcitura este lipsită de originalitate, fiindcă nu reprezintă un specific cu ... botezat ?. Poate mult mai târziu se va realiza un echilibru prun endogamie.
Pg. 710
Bastardizarea clasei conducătoare la romani a adus decadenţa imperiului (Chamberlain H., pg.542).
Stabilitate rasială prin endogamie (In zuht) şi încrucişări limitate se pot da noi caratere unei rase.(Idem, pg. 334).
Stabilitate rasială engleză verifică acest lucru.
De aproape 1000 de ani n-a mai fost amestec masiv (Acelaşi lucru ca şi la aromâni). De aici a rezultat rasa cea mai solidă. Acelaşi lucru l-au verificat şi bastarzii jidani (Chamberlain H., pg. 323).

Stilul şi sângele. „O rasă străină în limba germană exprimă gândurile sale străine" (Adolf Hitler, pg. 430).
„Lipseşte poporului german o siguranţă a instinctului de turmă care se bazează pe unitatea sângelui şi care în momentele grele păzeşte subteran ca toate mărunţişurile interne să amuţească şi în faţa duşmanului să ia poziţie hotărâtă cu o unitate de turmă (Adolf Hitler, pg. 437).
De aceea spunea Eminescu în legătură cu asimilarea: „Nu deznaţionalizaţi trebuiec evreii, căci foarte puţin ne pasă dacă o rasă consumatoare şi improductivă va vorbi sau nu româneşte" (pg.362, M.Eminescu, O. pol., vol II). Aceleaşi idei ca şi la Hitler.
Adevărul este că rasa determinantă a sorţii acestei ţări nu mai este cea românească, ci sunt străinii romanizaţi de ieri, de alaltăieri. Oricine înţelege ce înseamnă rasă: Un mocan din ţinutul Sucevei sau a Câmpulungului are de patru ori mai mulţi creieri, deci şi mai multă minte decât mica excelenţă a lui musiu Tache, care, comparat cu ceea ce numim noi rasă română e, între noi vorbind, o speţă de caricatură. Nici noi nu contestăm că această serie de domni vorbeşte româneşte; ceea ce contestăm însă este că s-ar fi asimilat caracterul lor cu caracterul neamului românesc" (pg.224, M.Eminescu, Op. pol., vol II).
Etnograful Hoffman scria în secolul trecut că dezvoltarea craniului la rasa română e admirabilă, că sunt cranii care merită să fie în fruntea civilizaţiei... În sfârşit Virchow, naturalist celebru, dă craniului albanez rangul întâi între toate craniile de rasă din vechiul imperiu al răsăritului şi cel albanez e identic cu cel al rasei române, cu al mocanilor noştri de azi" (pg.225, M.Eminescu, Op. pol., vol II).
„E poate indiferent pentru politicienii noştri ce anume rasă determină soarta acestui popor; ba sunt mulţi oameni cărora le e indiferent ce oameni vor locui pe acest pământ: greci, nemţi, bulgari, numai expresia geografico-politică să fie aceeaşi. Pentru aceştia de exemplu e indiferentă încetăţenirea evreilor sau colonizarea ţării cu nemţi. Dar pentru istoric nu e indiferent. Istoricul va trebui să constate că există o luptă, fără conştiinţă poate, fără claritate de vederi, dar o luptă de rasă între elementele autohtone ale ţării şi între cele scurse după vremuri în mlaştina gospodăriei turceşti. În oraşele de şeş ale Ţării Româneşti au imigrat de peste Dunăre rase intelectual sterpe, fizic degenerate.
Pg. 711
Ele au viciat spiritul public, au viciat instituţii şi limbă pentru că vârsta lor etnică e prea înaintată ca să se poată asimila, sau pentru ca să fie capabilă a concepe cu toată tinereţea organică a simţirii şi a caracterului o idee generoasă sau un adevăr. Nu e deloc de mirare că, pe când regenerarea naţională pornea în veacul al XVII-lea din Târgovişte spre Ardeal, în secolul al XIX-lea ea pornea din Ardeal spre Bucureşti" (pg.225, M.Eminescu, Op. pol., vol II).
Rasa este sâmburele naţionalităţii. „Cu toate acestea, urmările domniei declasaţilor sunt evidente. Populaţia, şi tocmai populaţia producătoare, scade de la 1864 încoace în proporţii înspăimântătoare, dar ceea ce e mai trist sunt cauzele acestei scăderi, cauze adânci economice şi sociale care fac ca însuşi sâmburele naţionalităţii, rasa, să degenereze" (pg.252, M.Eminescu, Op. pol., vol II).
... (...) „Aceşti oameni declasaţi sunt totodată instrumentele cele mai bune, pentru că sunt cele mai coruptibile, cu care se servesc străinii pentru a exploata ţara, populaţiile ei autohtone". „Iată nervul răului".
Fundamentul rasial în politică. „Astfel vedem că la urma urmelor, orice formă cât de subtilă a vieţii, se reduce la un substrat solid, experimental, şi că politica unei ţări, pornirile în bine şi în rău, atârnă de la complexiunea fizică a indivizilor, de la originea lor, de la defectele sau calităţile înăscute ale rasei lor. Precum aceeaşi limbă se va pronunţa altfel de un german, altfel de un slav, altfel de un italian, tot astfel aceleaşi legi se vor aplica după natura celui ce la

aplică, aceeaşi ţară va avea altă soartă după cum va fi natura celor ce o conduc" (pg.297, M.Eminescu, Op. pol., vol II).

Munte şi baltă. „Dacă considerăm vigoarea extraordinară a începuturilor noastre istorice, figura unui Mircea sau Ştefan cel Mare, şi le comparăm cu mizeria şi puţinătatea de caracter din ziua de azi, nu mai încape îndoială că alt element predomina atunci, altul azi, şi poate toată chestiunea de reduce la aceea că pe atunci precumpănea populaţia autohtonă de munte, iar azi precumpăneşte cea imigrată de baltă" p. 297 ME vol.II

Tinereţea unui popor – „Orice popor care n-a ajuns încă la o deplină desvoltare, care n-a trecut încă prin corupţia şi mizeriile ce le aduce cu sine o civilizaţie înaltă, dar în decadenţă, e un popor tânăr… La popoarele tinere se va constata un fel de identitate organică… O rasă tânără încrucişată c-o altă rasă de asemenea tânără dă un rezulatat nou în care aptitudinile amândurora se împreună într-o formă nouă vitală. Amestecul însă dintre o rasă îmbătrânită şi una tânără dă aceleaşi rezulatate pe care le dă căsătoria dintre moşnegi şi femei tinere; copii închirciţi, mărginiţi, predispuşi la morbiditate." p.99 ME vol.II

Pag .712

Caracterul imprimă forma – „ Dar ceea ce este fizic adevărat, e intelectual şi moraliceşte adevărat. Spiritele sunt morbide; de acolo substituţia a orice activitate intelectuală adevărată, prin viclenie, tertip şi minciună. Caracterele sunt slabe; de acolo substituţia energiei şi curajul prin un fel de meschină adaptabilitate în toate împrejurările. În loc ca ele să imprime caracterul evenimentelor, din contră, evenimentele se imprimă în ele ca într-o ceară moale, însă şi aceasta fără nici un fel de durabilitate. De aceea nu e nimic serios în România. Azi unul proclamă republica, mâine e ultramonarhist; azi reprezintă o idee, mâine alta; toate în acelaşi mod superficial." p.299 ME vol.II

Caracterul Naţional – „Ideile dominante nu sunt noţiuni a priori, nu sunt culese de prin gazete franţuzeşti parastisite ca marfă nouă pe malurile Dâmboviţei. Ele cată să răsară din elemente statornice , ca şi dânsele, din natura pământului de sub picioare, a cerului de deasupra, a statornicilor datini şi gânduri ale rasei naţionale dimprejur. Aceste idei se moştenesc în bunul simţ comun al poporului, în aptitudini şi înclinări de caracter pe care le lasă părinţi din părinţi strănepoţilor lor; ele sunt însă lucruri pe care străinii nu le pot înţelege, chiar dac-ar vorbi cu sunete româneşti. Degeaba Giani, Carada, ş.a. ar încerca cu toată bunăvoinţa să fie români. Nu pot să fie cu toate silinţele, căci înlăuntru organismului lor nu există nici o urmă fosilă de vrednicia poporului românesc preexistentă epocii fanarioţilor, pentru că partea fosilă din ei e vicleşug şi peheivănia din Bizanţ, e malonestitatea şi meschinăria de caracter, e tertipul ca cocoaşă intelectuală, corespunzător cu cocoaşa fizicii. Prea bătrâni ca rasă, ca să poată adapta poporului şi pământului pe care furtuna istoriei orientale i-a aruncat cum vântul aruncă frunzele veştede de pe un copac uscat, ei încearcă nu a se adapta, ci a modifica mediul social în care au picat, după natura lor proprie, a demagogiza poporul românesc, cel tânăr, cel cu bun simţ, cel lipsit de invidie. Cu invidia comună veneticilor din toate ţările, cu veninul dizolvant al scepticismului şi al calomniei, cu egalitarismul celor ce n-au nimic de pierdut, ei au târât în mlaştina lor morală poporul crescut puternic în umbra Basarabilor şi a neamului Muşatin, i-au împestriţat limba, i-au sustras istoria şi datinile, i-au escamotat şira spinării, comoara de idei şi înclinări abituale care făceau ca poporul nostru să semene în toate cu strămoşii lui." Pg.448 M.E. Vol.II

Corcirea între Rasse bătrâne – ar fi interesant a se constata, bunăoară, ce minţi, dar mai cu seamă ce caractere s-ar naşte din încrucişarea rassei cu cea neogrecească, încrucişare ce se operează uneori în România. Fără îndoială amestecătura dintre două rasse egal de vechi, egal de decrepite fizic şi moraliceşte, ar produce nişte exemplare de caracterologie patologică, care ar fi o adevărată pepinieră pentru viitorul redacţiunii „Pseudo-Românului" pg.440, M.Eminescu vol.II

Pag. 713

LUPTA- Războiul face contopirea rasei în mod selectiv. În genere lupta fericită de rassă, lupta binecuvântată care înalță inimile, care dă preponderență superiorității de caracter, lupta din care răsare împăcarea și contopirea este războiul"…Dar oare cu războiul ne-au cucerit Pehlivanoglu, Zevechidis și C.A. Rosetti? Cucerirea cu arme o compară Bluntschli în viața popoarelor cu pețirea, cu nunta, cu selecțiunea adevărată. Dar stârpituri strecurate pe la granițe?" pag.318 M.Eminescu vol.II

Îmbătrânirea prematură – Popoarele își au vârstele lor deosebite și ceea ce se potrivește într-o vârstă nu le mai prinde în alta." „Îmbătrâniți ex officio și pe cale artificială nici un pas îndărăt nu mai poate reda tinerețea etnologică, tinerețea ca popor. Cu vremea peste o sută, două de ani, am fi ajuns în adevăr propășind, ca tot ce e organic, încet la o civilizație a noastră proprie tot atât de înalt ca și aceea a altor popoare. Dar ne-am scurtat tinerețe am voit să fim civilizați, adică bătrâni, înainte de vreme." Pg.212 M. Eminescu vol.II

Stabilitatea nației – „Orice nație cunoscută de noi – spune profesorul A.C. Cuza – e dar rezultatul unei încrucișări mărginite, într-o izolare de secole fără amestec străin" , „ orice încrucișare nedeterminată, continuă la animale ca și la oameni, produce corcirea, amestecul haotic, al cărei blestem este sterilitatea."

Rasa este hotărâtoare – „Influența climei și a tuturor celorlalte împrejurări exterioare sunt momente desparente față cu acțiunea caracterului rasei" citat de A. Popovici – (Alexander von Humboldt) pg.338

Primejdii – Boli ascunse – spune Jacob Burckardt „Un popor în aparență sănătos poate conține un germen de moarte enorm de dezvoltat pe care abia primejdia îl descopere". (Citat de A. Popovici pg.240)

Valoarea sângelui dă caracterul – E importantă școala culturală pentru un popor tânăr. Mai importantă este însă calitatea acelui popor, caracterul lui, sângele lui. E perfect adevărat: „Blut ist eingang bessonderer Saft" (de Goethe) pg.352 A. Popovici

Este totuși uluitor faptul că Popovici pe aceste premize poate face aserțiuni ca cele de la pagina 339 când este vorba de elemente străine căutând a justifica adaptarea celor ce vor să fie români (greci, bulgari, etc.) invocând faptul că nimeni nu-și poate justifica originea până la Traian. Dar bine atunci cum rămâne cu stabilitatea rasei dacă mereu se vor primi contingente de străini pe acest motiv.

Rasă și naționalitate „După a mea convingere, repet, noțiunea rasă e din cale afară vagă. Factorul adevărat al întregii culturi omenești e naționalitatea". Pg. 358 Popovici

Națiunea și rasa – La originea națiunilor se află faptul material și biologic: rasa. Națiunea se bizuie pe rasă pentru că la originea ei se află expresia unei sinteze gregare, rezultanta unor condițiuni cosmice de conviețuire." Nicolae Roșu
Pag. 714

Primejdia purismului exagerat- Fiecare rasă are nevoie din când în când de o împrospătare a sângelui său, de un fel de infuzie de sânge nou în proporții potrivite. Un asemenea amestec discret cu o rasă apropiată e chiar o condiție de sănătate și prosperitate națională, e o altoire, o înnobilare". (pag 363 A. Popovici) Aromânii îndeplineau aceste funcțiuni față de Greci. Barbarii germani față de Francezi și Italieni.

„Cu alte cuvinte dacă amestecul unui neam cu altul, absolut străin de felul său de a fi duce la corcirea sângelui și la o sigură decădere, amestecul cumpătat între neamuri suflețește înrudite dă din contră rezultate bune." (pag. 365 A. Popovici) Chestia e totdeauna de coeficientul puterii de asimilare etnică a poporului.

Amestecul de rase îndepărtate în orașele românești, cu toate gunoaiele aduse de vânt este o primejdie fiindcă rezultatul este și va fi bastardizarea acestor orașe de unde din nenorocire se va recruta pătura conducătoare. Primejdia este și mai mare fiindcă asimilarea nu se face proporțional pe întreaga întindere și că în aceste localități procentul este covârșitor față de capacitatea de asimilare a masei respective românești.

Urmează 3 rânduri text german

Apatia şi scepticismul românesc de la oraşe este consecinţa amestecului de sânge. Aşa era şi la romani – vezi Gabineau pg.553

Dar la ţăran? Să fie amprentele rasei ostice sau rezultatul împilărilor din timpul iobăgiei? Fiindcă este cunoscut că ţăranul român ascultă cu răbdare tot ce i se spune dar rămâne neîncrezător şi nu-şi schimbă părerea. Acest lucru poate să indice conturul accentuat al personalităţii sale!

În general însă spiritul sceptic (criticist) zeflemist este rezultanta încrucişării de oraşe (capitale).

Urmează 3 rânduri text german

Toate aceste probleme vitale pentru neamul românesc, pe care Eminescu le discutase cu atâta claritate cu jumătate de veac în urmă, n-au fost ridicate după războiul de întregire cu toate că pentru România Mare se puneau presant aceste probleme în urma înglobării atâtor străini.

Cosmopolitismul Judaic nu numai că nu avea interes dar, urmărea ca în toate părţile, degenerarea fizică şi morală a elementelor autohtone. N-ai existat sub nici o formă preocupări serioase de eugenie afară de gălăgia care se făcea cu scopuri demagogice sau pentru a evita o ocupare de aceste probleme în mod serios. A se vedea lucrările Dr. Banu.

Pag. 715

Oraşele – dacă satele cu viaţa lor patriarhală pot păstra puritatea rasei (aici fiind numai primejdia încrucişărilor cu ţigani sau alte naţii ţărăneşti conlocuitoare) la oraşe această primejdie a amestecurilor este foarte mare.

De totdeauna (începând cu veacul al XIV-lea şi XV–lea) populaţia oraşelor româneşti a fost amestecată. Aici nu era exclusivismul burgurilor din occident (cetăţile). Năvălirile barbare au risipit mai înainte populaţia oraşelor. Dar şi fără acest factor violent exterior populaţia oraşelor se stinge prin mortalitatea lor. Elementele de la ţară le aduc nou sânge care le întreţine candela vieţii. Problematica care se pune este aceea a funcţiunii îndeplinite de aceste oraşe precum şi a risipei de sânge naţional venite de la sate care se alterează în continuu. Oraşele sunt în general pepiniere de dezrădăcinaţi. Aici, după cum spune Eminescu, se găsesc semidocţii oraşelor. Aici îşi au originea şi mediul cosmopolitismului cu atât mai mult cu cât ele sunt mai împestriţate. „Înstrăinarea oraşelor înseamnă înstrăinarea culturii" (Pag 263. A. Cuza)

„Acest proces de înstrăinare s-a accentuat cu vremea. Descreşterea populaţiei româneşti la oraşe o semnalează cu statistici Eminescu (pg.453, M.Eminescu, O. pol., vol I).

În România problema oraşelor este gravă sub dublu aspect: 1) ca mentalitate cosmopolită, aşa cum se întâmplă prin procesul de desrădăcinare. 2) Şi, cu înstrăinarea biologică prin elementele eterogene pe care le conţine. Sub raport rasial, această problemă rămâne chiar, când se face o asimilare de limbă care în realitate este numai aparentă. Şi această tristă realitate trebuie întreţinută cu mari sacrificii de lumea satelor care îi dă munca sudare ? , şi continuă infuzie de sânge proaspăt de la ţară, prin elementele pe care le împinge de la ţară.

„Toată munca ţării nu ajunge să acopere exigenţele oraşelor"...

Balanţa comercială nefavorabilă. Politicianismul prosperă.

„Oraşele dau îndărăt, satele stagnează, sărăcia populaţiunilor române din ţară e din ce în ce mai mare. Singura clasă înfloritoare e cea a patrioţilor" (pg.115, M.Eminescu, O. pol., vol I).

Aşa arăta ... „dacă cifrele nu guvernează lumea, ele arată cel puţin cum este ea guvernată" (citat din Goethe) (pg.115, M.Eminescu, O. pol., vol II).

În sistemul liberal cu deosebire „plămădirea în oraşele române a unei burghezii naţionale este în prezent pentru statul român o problemă de viaţă" (Zeletin, pg. 221). „La oraşe se plămădesc destinele României. Această concepţie o au şi naţionaliştii. Şi totuşi, dat fiind că oraşul înseamnă o dezrădăcinare care are drept corolar spiritul cosmopolit democratic plebean-plutocratic, soluţia trebuie găsită în altă parte şi anume: deplasarea centrului de greutate spre

sate sau formula intermediară la care s-au oprit şi ...? crearea de oraşe mijlocii în aşa fel încât locuitorul lor să nu devină un dezrădăcinat cu mentalitatea omului asfaltului. Cât priveşte recrutarea păturii conducătoare, ea să nu se facă la întâmplare ca în sistemul liberal de care profită locuitorul oraşului, ci prin selectare de pe întreg câmpul naţional.
Pg. 716
Oraşele totdeauna au trăit prin exploatarea satelor, mai ales că ele dădeau pătura conducătoare. Manoilescu concretizează această exploatare în următoarele puncte:
1) Plus valuta (când erau moşieri).
2) Schimb inechitabil între produse în sistemul liberalist.
Împroprietărirea a desfiinţat plus valuta, dar după împroprietărire, oraşele obişnuite să trăiască parazitar au încercat să-şi prelungească felul de viaţă de mai înainte schimbând doar tehnica de exploatare a satelor. A se cerceta legenda care circulă (pusă în circulaţie tocmai de parazitari) că ţăranul este leneş şi puturos. Ţăranul german ... lucrează cu orele ca orice ţăran, pe când ţăranul român lucrează din zorii zilei până noaptea. Lenea lui este aci reglementată. Totul însă se reduce la faptul că ţăranul nu este lăsat la discreţia speculărilor, pe când acolo nu s-a îngrijit nimeni în mod serios, iar vina o poartă clasa conducătoare.
Prima încercare; politica deflaţiei (?) 1922-1928
Tendinţele parazitare ale burgheziei române. „Pentru cercetătorul social nimic nu este mai semnificativ decât înverşunarea, abilitatea şi persistenţa cu care burghezia a încercat toate mijloacele ca şi după reforma agrară să trăiască mai departe parazitar, evitând de a recurge la soluţiune – singura onestă din punct de vedere social de a produce cât mai multe mărfuri industriale şi servicii sociale efective, pentru ca numai cu schimbul acestora să capete produsele muncii satelor” (Manoilescu, pg. 142). Plaga parazitismului a identificat-o Eminescu în termenii cei mai expliciţi. „La noi chestiunea socială e o chestiune de parazitism. Plebea grecească, bulgărească, jidovească căreia îi e ruşine de muncă sau care nu ştie şi nu poate munci, s-a încuibat deasupra poporului nostru şi-l stoarce până la sânge. Şi ce plebe? Comună, mult mau puţin inteligentă decât poporul nostru, fizic decrepită ? , moraliceşte putrezită. Nu xenocraţia prin cucerire, ci xenocraţia prin furişare, prin introducere în mod clandestin, prin înveninare. De aceea nu e de mirare că toate instituţiile noastre s-au descompus de acest venin cadaveric.
Biserica nu mai e biserică, căsătoria nu mai e căsătorie, şcoala nu mai e şcoală; nimic nu e acătării” (pg.311, M.Eminescu, Op. pol., vol II).
La toate adevărurile acestea limpezi ca cristalul, la părerea de rău că mersul dezvoltării noastre n-a fost organic, continuitiv, că ne costă sănătatea şi bunăstarea poporului nostru, ce ne răspund aceşti arhi-străini? Că suntem socialişti.
„Clasele muncitore trebuiesc scăpate de paraziţi: paraziţii înşăşi trebuiesc, printr-o riguroasă organizaţie, siliţi la munca la care se pricep. La tăiat lemne Seruria ? , la cârciumărie Carada ? Nu oameni mari cu abecedarul în mână, nu escroci şi tâmpiţi în demnităţile statului, nu cocoterie şi pungăşie în afaceri publice.
O reorganizare socială având de principiu apărarea şi încurajarea muncii, înlăturarea feneanţilor ? şi paraziţilor din viaţa publică, iată ceea ce e de neapărată trebuinţă” (pg.311, M.Eminescu, O. pol., vol II).
„De rezolvarea chestiunii sociale şi economice atârnă existenţa poporului românesc. Cine cu ocazia aceasta nu se va arăta cu inima bărbată, asupra aceluia cadă cuvintele lui Vasile Lupu: „Cine-şi vicleneşte moşia şi neamul, mai rău decât ucigaşii de părinţi să se certe” (pg.472, M.Eminescu, O. pol., vol II).
În general, cadrul cosmopolit şi spiritul iudaic, cu descompunerea lui morală şi separarea rasială face să putrezească însuşi instituţiile de bază ale societăţii, pregătindu-se inevitabila nimicire.
Pg. 717

Descompunerea familiei. S-a repetat până la saturație că familia este baza naturală a societății. Şi totuşi, nicăieri ca în climatul democratic cu mentalitatea care îl stăpâneşte nu este mai atacată această bază. Virusul descompunerii iudaice aici țintește în primul rând. Din cauza aceasta s-au pervertit datinile cele mai elementare şi naturale. „Căsătoria, - spune Adolf Hitler - nu este un scop în sine, ci scopul principal este menținerea speciei şi a rasei pe care trebuie să o servească (Hitler, pg. 276). În climatul democratic (cosmopolit) la oraşe şi în oraşele noastre în special, căsătoria este privită ca o posibilitate de continuare a distracției, evitându-se în acest sens facerea de copii. Adică se elimină însăşi funcțiunea naturală a familiei şi elementul său de coeziune.

Prin acest fapt se dădea posibilitatea vieții libertine, sfidând regulile decenței şi ale moralei, de mulți ani, cu aprobarea tacită. Una din cele mai mari cauze de clătinare a societății moderne a fost faptul că s-a împotmolit în terenul mixt şi mocirlos al familiei-libertinaj.

În forma aceasta de paradă, familia nu poate constitui o piatră unghiulară pentru a susține întreg edificiul social atât de încărcat. Poate mai logică a fost concepția bolşevică de a fi înlăturat complet familia.

La romani, - civilizația şi forța romană este un rod a celei mai severe vieți familiare - , familia avea un caracter aproape mistic, fiind legată de cultul morților. „Numai de la urmaşii săi voia mortul să fie pomenit şi respectat. Prezența unui străin îi tulbura liniştea. Pentru aceasta se considera ca o fatalitate soarta unui tată de familie care să moară fără să lase moştenitori. Propriu-zis, prin această "verquickt". Tot atât de străvechile gânduri ale reîncarnării. Prin faptul că fiul este sămânța tatălui ... trăieşte chiar când este mort, mai departe în fiu sau în nepot şi strănepot (R.W.Darré, Leist Altorisches Jus Civile, pg. 190).

Aşadar, în situația socială actuală, familia merge spre descompunere totală dacă nu i se schimbă elementele care determină evoluția ei. Familia este atacată din toate părțile şi în societatea înaltă de la oraşe. Ea nu există decât formal, fapt care măreşte promiscuitatea şi haosul. În asemenea condiții este o întrebare dacă nu este mai necesar desființarea ei decât menținerea unei promiscuități. Acelaşi lucru (simptom) şi practicarea concubinajului (Vezi notele (însemnările) în legătură cu discuția aceasta cu Căpitanul asupra rezolvării problemei în concepția legionară. Era de față Nicoleta şi Vasile Cristescu).

Concepția despre familie variază în clasele sociale după Manoilescu.

Teza socialistă: moralitatea familiei este o legendă.

Teza burgheză: familia este ... mediu.

Clasa mijlocie: are o concepție severă pentru copii.

Clasa burgheză: concepție „fils á popie" (răsfățare).

Năzuința: facerea unui cămin „căsuța noastră"!

„Burghezului i se pare că orice om de „bună familie" are un drept natural de a sta „sus" şi de a transmite aceleaşi privilegii neştirbite copiilor săi" (pg. 312, Manoilescu).

Familia asigură darurile ereditare. „Elita singură poate forma elemente din ce în ce mai bune pe scara calităților umane în integritatea ei" (pg. 313, Manoilescu).

Mediul familiei „O familie cu tradiție este un adevărat capital național" (pg. 314, Manoilescu).

Familia fiind piatra fundamentală a societății de astăzi sau ... închegată sau o înlocuieşte.

Pg. 718

Biserica (credința creştină ortodoxă)

Am arătat în cursul acestei expuneri (vezi pg. 561) cât de strâns este legat poporul român prin concepția sa tracică de creştinism. Era firesc deci ca în decursul istoriei religia să se confunde cu însăşi existența sa națională. Biserica a fost „maica spirituală a neamului românesc care a născut unitatea limbii şi unitatea etnică a poporului " (pg.429, M.Eminescu, O. pol., vol I). A devenit în mâna partidelor un instrument politic. Singura instituție de asistență a țăranului în

toate fazele vieții. „În limba noastră veche „lege" și „religie" sunt noțiuni identice" (pg.350, M.Eminescu, O. pol., vol II).
Înainte, dreptul era strâns legat cu morala și cu echitatea; astăzi dreptul pozitiv e indiferent față de morală, el trebuie să fie corect în litera și spiritul legii, fără a ține seama de echitate decât acolo unde-i este dictată" (pg. 351, M.Eminescu, O. pol., vol II).
Cu toate acestea, mare parte din probele justiției se bazează pe jurământ care, în ultima analiză este în funcție de credință, iar când aceasta este cariată, cum tinde mentalitatea cosmopolită, și acest element al societății devine putred" (pg. 208, M.Eminescu, O. pol., vol II).
Ravagiile descompunerii au început să se vadă. La judecarea proceselor adesea se vedea spectacolul îngrijorător al jurămintelor prestate de martori mincinoși recrutați ? din lumea țăranilor și a burgheziei mici. Acesta este un indiciu de cât de mult s-a iudaizat societatea românească luând concepția talmudică, fiindcă ei îi lipsește și frica de Dumnezeu și sentimentul onoarei.
Respirația creștină a românului a fost ... cu măsură și ... . Dovada acestei măsuri, spune Eminescu, este faptul că poporul român a fost „evlavios" fără să fie bigot. „N-a produs un singur sfânt din mijlocul lui și drept fără finețe .?.., el s-a judecat fără cod civil și penal 500 de ani.
Reîntoarcerea le acele calități ale strămoșilor, la vitejie, dreptate și cumințenie" (pg.410, M.Eminescu, O. pol., vol I).
„Învățăturile acestea creștine ne-au făcut înțelepți, blânzi, buni și iertători cum suntem ca națiune și ca indivizi" (pg. 172, A. Popovici).
Biserica națională. O religie devine cu atât mai națională cu cât într-un popor e mai adâncă preocuparea de fondul ei moral. Dumnezeu e al lumii întregi. El este al lumii întregi pentru că este Dumnezeul adevărat. Dar fiecare popor creștin se întrece în luptă cu alte popoare și după cum crede mai întâi în Dumnezeu ? opera mai mult în el" (pg. 213, A. Popovici).
Pg. 719
După N. Iorga „întâia noastră idee conducătoare a fost ideea creștină" (Roșu, pg. 148).
„Domnii români văd în ideea creștină un mijloc de luptă împotriva turcilor păgâni și totodată de apropiere de protecție reciprocă cu popoarele învecinate" (Roșu, pg. 148).
Islamul se opunea creștinismului. Ideea religioasă este forma primitivă a naționalismului.
Ortodoxismul. Într-o vreme când orice mișcare culturală se reflecta prin Biserică, ortodoxismul nostru a fost elementul cu cele mai grave urmări pentru dezvoltarea noastră culturală, căci el ne-a legat pentru veacuri întregi cu cultura Orientului, formând un zid despărțitor față de catolicismul vecinilor noștri din vest și din nord (textul Pușcariu, Literaturi Române, N.Roșu, pg. 150).
Conservarea naționalității prin Ortodoxie.
O renaștere culturală prin Ortodoxie n-a existat însă niciodată. (Roșu, pg. 151).
E. Lovinescu pretinde că orientalismul prin spiritul ortodoxismului a dominat viața spirituală a poporului românesc împiedicându-l astfel să intre în orbita culturii europene (Roșu, pg. 151).
Ortodoxismul factor propulsor al factorilor etnici.
„Sabia și crucea, biserica și armatele domnești, simbol al naționalismului religios au conservat personalitatea etnică a poporului român, fără însă a o caracteriza în contururi definitive (Roșu, pg. 152).
Factorii degenerați ai Ortodoxiei: fanariotismul și monarhismul grecesc (Roșu, pg. 152). Se caracterizează prin primitivism, imobilitate ortos=drept. „Fără capacitatea de pătrundere în celalte domenii ale vieții intelectuale, ortodoxismul activează în zona suprapământeană înstrăinat complet de realitate" (Roșu, pg. 152-153).

„Dacă ortodoxismul nostru a fost cea mai puternică pavăză pentru conservarea limbii şi a naţionalităţii noastre, el a fost şi o piedică puternică şi continuă pentru curentele culturale apusene" (Sextil Puşcariu, pg. 153).
Ortodoxia şi slavonismul literal ne-au trimis în întuneric.
„Învăţătura religioasă distruge în germeni ideea naţională" (Roşu, pg. 156).
„Catolicismul moşteneşte tradiţia greco-latină, ortodoxismul pe aceea a iudaismului filtrat prin Bizanţ" (Roşu, pg. 156).
De la disciplina latină, prin umanismul medieval al Poloniei şi al Romei, ne-a venit ideea naţională" (N.Roşu, pg. 157).
Poporul român a fost urât din cauza statorniciei sale în credinţa străbună, exclus din viaţa publică a Europei pentru că nu e catolică" (pg.517, M.Eminescu, O. pol., vol II).
Pg. 720
Ortodoxismul – după Manoilescu – „niciodată în cursul istoriei sale n-a stat împotriva ţelurilor neamului" (pg. 363).
A afirmat solidaritatea creştină astfel: „românul găseşte în propria lui tradiţie puterea de a se ridica până la acea înălţare sufletească care poate depăşi chiar şi grija ţării sale" (pg. 365).
Dematerializarea mobilelor omeneşti
„Ortodoxia reprezintă biserica creştină cea mai aproape de izvoarele originare şi aceea care niciodată n-a căzut în ispita de a-şi întemeia – cum a fost Biserica Catolică – puterea ei pe mijloace materiale şi lumeşti. Ortodoxia n-a strâns averi prin congregaţii şi n-a recurs nici măcar la acţiunea directă în câmpul asistenţei sociale, păstrându-şi pentru sine numai dreptul acţiunii indirecte şi pur sufleteşti pentru mântuirea oamenilor.
Această linie permanentă a Ortodoxiei, atât de concordantă cu spiritul european de astăzi ?, capătă o valoare unică între valorile care se cer scoase astăzi la lumină" (pg.366).
Sunt fapte care dezmint aceste constatări. Ce erau imensele averi mănăstireşti stăpânite de fanar prin călugări greci? Sau pantahuzele lor. Dar fondurile care susţineau organizaţii şi para-organizaţii greceşti sub masca creştină (eterii sau panelenici, etc.).
Intenţii de acumulare şi rapacitate au existat la forurile superioare ale ortodoxismului ocupate (dominate) de levantini (fanarioţi). Dar n-a existat în schimb capacitatea de organizare şi spiritul politic roman cu tradiţia lui milenară pe care au avut-o conducătorii Bisericii Catolice.
Ortodoxismul poartă deci congenitala incapacitate greacă de organizare. De asemenea, nici despre toleranţa lui nu se poate vorbi. Patriarhia Ecumenică din Constantinopol a fost de multe ori mai feroce în împilarea altor naţiuni chiar decât papalitatea. Ea a împilat naţiuni, ura indivizi consideraţi acesteia şi s-a făcut slugă imperială turcească tot pentru a păstra tradiţia subalternă a intriganţilor, cu implicarea celorlalte naţiuni.
Înhămată în slujba ideii naţionale greceşti, s-a şi terorizat şi spiritual (prin afurisenii, etc., distrugeri de cărţi inofensive, abecedarul lui Ucuta, gramatica lui boiagi, etc.), şi fizic prin organizrea şi finanţarea bandelor de asasini greci care au întreprins acţiuni pentru exterminarea populaţiei româneşti, bulgăreşti, etc., care nu aveau altă vină decât faptul că vroiau să se roage lui Dumnezeu în limba maternă. Bunicul meu, preotul Papanace, ca şi alţi aproape 100 de români din Reg. Verria au fost asasinaţi din ordinul Comitetului grecesc prezidat de însăşi mitropolitul grec ortodox de Verria.
Pg. 721
Tradiţionalismul
„Pe când în Europa centrală, pentru ca tradiţionalismul să afirme cu putere naţiunea, trebuie să se descătuşeze întâi de universalismul catolic, la noi tradiţionalismul găseşte în însăşi biserica naţională întărire şi confirmare" (Manoilescu, pg. 14).
Ortodoxismul românesc măreşte primejdia contagiunii cu popoarele slave, care sunt tot ortodoxe. „Românii în tot cursul veacului al XVIII-lea au gravitat spre Rusia pravoslavnică, şi

cel puţin în principiu, au admis supremaţia duhovnicească a ţarului" (pg.289, M.Eminescu, O. pol., vol I).
Dar cum am mai spus, afară de aceste particularisme, ortodoxismul ca şi orice religie este lovit sistematic de jidovime (evrei), iar climatul democrat ateu care se crează tinde să îi sufoce orice posibilitate de existenţă.
Sunt cunoscute diferitele concepţii ateiste. După socialişti, religia este „o ipocrizie menită să acopere utilizarea credinţei ca mijloc de dominaţie asupra claselor oprimate".
Atmosfera ateistă la sfârşitul veacului al XIX-lea a atins şi cercurile naţionaliste (vezi ateismul lui Cuza).
„Burghezia românească arată un sentiment religios mai potolit decât cea occidentală, dar desigur şi mult mai puţin bigotism.
Terorizarea religiei „În burghezia românească, spre deosebire de burgheziile occidentale catolice, creştinismul nu terorizează, şi nici măcar nu stăpâneşte viaţa.
... Preoţii nu apar nici ca sfătuitori în cazurile de conştiinţă, nici ca arbitri în dramele intime ale familiei. Ei se înfăţişează decorativ şi extern la nunţi şi botezuri, dar rămân abstracţi şi distanţi de viaţa sufletească interioară" (pg. 320, Manoilescu).
De această pasivitate a profitat masoneria şi şi-a extins mai adânc influenţa sa în concepţia burgheziei române, fiindcă Ortodoxia nu are un aparat de luptă organizat, nici pentru atac şi nici pentru apărare, din cauza aceasta nu se naşte nici intoleranţa.
Ortodoxismul în esenţa lui este străin fundamentului românesc de provenienţă tracă (dacă). El este produsul micro-asiaticilor – levantinilor – sub influenţa dialecticii greceşti.
Poate să fie chiar o cauză a stagnării neamului românesc în istorie. Prin el s-a făcut infectarea vieţii publice răspândindu-se pe nesimţite bizantinismul venal şi tot prin ortodoxism se poate manifesta şi primejdia pravoslavnică rusească.
În Basarabia s-a constatat că preoţii erau elementul cel mai puţin rezistent şi chiar era ferment de deznaţionalizare. Dar pe lângă faptul că nu aduce nici un aport de mase, clerul ortodox – afară de excepţii leg – prin spiritul oportunist care îl animă, este organic împotriva Mişcării Legionare, n-are nici măcar o politică proprie cum este cazul cu catolicismul.
Aşa se explică de ce Miron Cristea s-a pretat a fi călăul tineretului (vezi şi circulara Căpitanului în legătură cu loviturile bisericii).
Se pune deci o problemă de fond. Dacă ortodoxismul – ros de infiltraţiile masoneriei, împotriva căreia nu are nici un aparat serios de apărare propriu, nu se poate ridica pe culmile spirituale şi va rămâne un balast pentru învierea românească, atunci nici poziţia ortodoxă a Mişcării Legionare nu va trebui afirmată ca până acum pentru a nu atrage (provoca) toată ostilitatea organizaţiei subterane a celorlalte biserici (în special catolică) atât pe plan naţional, cât şi internaţional.
Că ortodoxismul de provenienţă vorderasiatică ? nu este organic, rezultă şi din faptul că poporul român n-a dat nici un sfânt. ??????(A fost în schimb prin morţi cazul sau un sfânt colectiv).
Pe de altă parte, în masa slavă ortodoxă, ortodoxismul nostru este o punte de ... şi trecere foarte primejdioasă pentru neamul nostru.
Pe acest plan, dat fiind fronturile mari care se angajează în bătălii, numai ideea română nu poate asigura spatele pentru echilibru. Aici a avut rol şi acţiunea anticreştină pe plan mare a masoneriei.
Biserica intrată în descompunere înseamnă desrădăcinarea sufletului prin ruperea legăturilor cu cerul. Şi acest fapt, urmărit de forţe iudaice va constitui un simptom tot aşa de îngrijorător ca şi dezrădăcinarea de pământul strămoşesc.
Fondul trac trebuie să dea premisele dezvoltării noastre religioase. Preoţii jucau un mare rol şi prin aceste fapte trebuia privită problema mai adânc. Votul universal a adus trivializarea clerului prin angrenarea lui în luptele politice (lovitură dublă a jidanului).

Pg. 722
Armata (alterarea spiritului ostăşesc)
Spiritul ostăşesc fiind în vădită opoziţie cu climatul democratic, va forma un obiectiv principal pentru distrugerea sau cel puţin alterarea lui.
Opoziţia este organică, findcă acest spirit reprezintă sentimentul de onoare, ordine, disciplină, jertfă, etc., adică toate virtuţile eroice spre deosebire de cel cetăţenesc democratic care reprezintă contrariul.
Într-un mediu nesănătos „elementele viguroase şi statornice vor rămânejos, iar cele care se vor adapta mediului nou al robiei, linguşitorii, mincinoşii, viclenii se vor ridica.
Astfel grija cea dintâi a fanarioţilor a fost de a desfiinţa armata noastră, corp cu corp, pentru a nimici mediul în care calităţile rasei române şi puterea ei de viaţă se puteau exercita.
„Istoria noastră e o ilustrare a acestei teorii. În epocile în care se cerea vigoare şi intensivă vitalitate, s-au ridicat românii. În epoca de dominaţie străină, exercitată din Ţarigrad ori din alt punct, s-au ridicat străinii" (pg.307, M.Eminescu, O. pol., vol II).
Adaptabilitatea la un mediu nesănătos, nedemn, nu înseamnă superioritate organică. Stejarul nu creşte pretutindeni; buruienile în tot locul" (pg.307, M.Eminescu, O. pol., vol II).
Oştirea aceasta singura reprezentantă a poporului românesc adevărat, cum este el la plai şi la şeş, dovedeşte încă urmele unor virtuţi, care în restul societăţii s-au pierdut" (pg.371, M.Eminescu, O. pol., vol II).
Armata şi aristrocraţia, iată cele două mâini puternice ale vstiţilor şi domni din veacul nostru de aur" (pg.197, M.Eminescu, O. pol., vol II).
N. Bălcescu stăruie asupra acestui adevăr. „Dumnezeul meu politic de multă vreme este puterea, este Iehova, Dumnezeul armatelor. Este de trebuinţă a populariza către români aceste idei şi a întoarce toată ţinta lor naţională către arma numai căci numai în dânsa se vor mântui şi vor fi mari şi puternici" (N. Roşu, pg. 199).
Armata este garanţia statului. „foarte gravă este iluziunea oamenilor politici care îşi imaginează că vor înlocui prin legi inofensiva întrebuinţare a forţei armelor... Că instituţia lui Sulla a căzut pentru că nu s-a păstrat forţa armelor pentru a impune respectarea ei. Constituţia lui August a rămas pentru că succesele acestui împărat s-au sprijinit pe forţa legiunilor" (pg. 373, citat Porcele).
Creearea unei societăţi moderne naţionale şi unitare, ridică o sumă de probleme de supremă însemnătate, căci în ultimă instanţă nu pot fi dezlegate decât cu forţa brută. Şi şi-a împlinit menirea ei istorică. Problemele ridicate de adânca noastră prefacere socială, concretizate în marile evenimente de la 1877 şi
Pg. 723
1916-1918 sau în acelea de la 1888 şi 1907 nu le-ar fi putut dezlega oligarhia noastră dacă nu s-ar fi creat o forţă militară bine disciplinată, ai cărei ostaşi puteau împuşca după ordin în proprii lor părinţi" (Zeletin, pg. 150). Evenimentele din ianuarie 1941.
Dar cum este formată armata şi cine o stăpâneşte şi în favoarea cui?
„O mişcare revoluţionară de dreapta întâmpină la noi trei forţe coalizate: 1) O forţă morală, aceea exercitată de clasapolitică demo-liberală bazată pe corupţie, viclenie şi fraudă şi care năzuieşte să nimicească caracterele şi să dezorganizeze pe conducători. 2) O forţă violentă, reprezentată de puterea armată care dă un sprijin efectiv guvernelor deoarece se presupune că având încrederea Regelui, guvernele reprezintă statul şi naţiunea" (N. Roşu, pg. 374).
În regimul iudeo-democratic adevăratului spirit ostăşesc nu-i prieşte, fiindcă toate virtuţile de bază: onoare, vitejie, etc., sunt denigrate. Totuşi se afirmă maimult declamatoriu de circumstanţă, pentru că după acele principii şi sub motivul dişciplinei să se ascundă adevărate interese mercenare. (Sistemul Carol al II-lea la noi de a da salarizării şi avantaje mari.)

O mare parte din corupția politică în statele iudeo-democratice s-a făcut în special la furniturile de ordin militar unde se angajează și prestigiul armatei prin amestecul multor ofițeri superiori incorecți.
Această mentaliatae coruptivă s-a extins până la plutonierul găinar.
În ultimii ani fiind vârâți și în administrație, răul s-a adâncit; sunt cazuri cunoscute. Impresia detestabilă la ... în legătură cu comportarea în ținuturile ocupate.
Uzarea prestigiului dobândit prin jertfa celor buni. De aceea pentru armată ca instituție trebuie purtată cea mai mare grijă.
Ridicarea ei prin elementele de elită și valoare pe care le conține și creearea unui climat ostășesc (erou). De aceste necesități și primejdiile ce amenință cu decompunerea adevăratului ei spirit trebuie convinse în primul rând elementele ei de elită care formează spiritul ostășesc.
Pe de altă parte trebuie creat și mediul general eroic pentru înălțarea ei. Altfel se repetă fenomenul degradat.
Axiomatica zilei ai noștri când sunt tineri, sunt pușlamale, iar când îmbătrânesc se cretinizează sau devin „Moș Teacă” fiindcă n-au nici cultura necesară și nici simțirea.
Corupția din armată o face să fie nepregătită atât pe plan moral cât și material. Armata națională nu-și poate împlini cu totul menirea câtă vreme nu privește întregirea ei firească: o industrie națională destoinică spre a-i satisface toate nevoile.
În atmosfera de corupție însă cultivată de evrei, dispar toate virtuțile ostășești, iar armata devine un instrument care protejează forțele ce submineaza în primul rând esența sa și prin aceasta a întregii națiuni.
Pg.724
Dezorientarea păturei conducătoare. Funcțiunea politică este cea mai grea. „Sunt funcțiuni de conducere care nu cer specialiști ci oameni întregi și personalități complete, caracterizate printr-o armonie perfectă între inteligență, voință și caracter.
Dintre toate aceste funcțiuni, cea mai exigentă este funcțiunea politică a omului de stat. Funcțiunea politică cere în deosebi un lung proces de selecție” (pg. 313, Manoilescu).
La noi, boierii mari constituie cea mai veche clasă politică.
„În mânuirea intereselor superioare, omul politic trebuie să se inspire, înainte de toate, de ceea ce este permanent în ele. Mulțimile au adesea vederi scurte, uri sau simpatii oarbe, lăcomii egoiste, porniri nesocotite și cu atât mai violente.
E foarte mare ispita pentru unii de a încuraja asemenea mulțimi, căci ei sunt siguri de o recoltă de succese ușoare pentru sine, dar astfel ei prepară ruina patriei.
Numai din această conștiință de răspunderemereu prezentă în mintea sa, omul politic poate scoate înțelepciunea, curajul, dezinteresarea și mărimea de suflet care caracterizează pe conducătorii statelor.(Louis Legrand – citat Popovici, pg. 311). (L'idée de patrie, Paris, 1897, pg. 235).
Adevărat om politic nu vei ajunge niciodată în viața ta dacă, pe lângă mintea ta cuprinzătoare, instruită și înțeleaptă nu-ți vei fi păstrat și întreg sufletul tău, întreg sufletul poporului tău. Dacă nu l-ai avut sau l-ai pierdut, nu vei fi om politic în viața ta” (pg. 145, A. Popovici).
„Patriotismul luminat e fire plină, sănătoasă. E bunătate și lărgime de suflet. Dar nu-i risipitor, nu-i ușurință ?. Tocmai pentru că o natură adevărată e și autoritate, e și severitate chiar implacabilă, oricând și oriunde trebuie să fie, căci politica e treabă de tată, nu de mamă. Treabă de bărbat, nu de muieri. Patriotismul luminat e bărbăție înțeleaptă” (pg. 146, A. Popovici).
Firea poporului trebuie cunoscută. „Tot meșteșugul este a cunoaște această fire” (Idem).
„O politică înțeleaptă nu poate fi niciodată nici extrem individualistă, nici extrem centralistă, ci respectând totdeauna interesele permanente ale națiunii.
Politica națională e din contra, o politică de ...?, o politică ce tinde a consolida toate temeliile care alcătuiesc ființa morală a unui popor. Ca regulă generală, în politică, acel popor va

ajunge mai departecare va avea, nu mai multe trebuințe, nu o cultură cosmopolită mai strălucitoare, ci dimpotrivă trebuințe materiale cât de modeste, în schimb însă trebuințe ideale cât mai multe, o mai mare coeziune morală, un mai puternic sentiment național" (pg.67, A. Popovici).

Pg. 725

Sentimentul religios. „Bărbații mari de stat ai lumii, au fost cu toții profund religioşi, preocupați serios şi de religiunea neamului lor, în orice caz, profund respectoşi față de ea" (pg. 22, A. Popovici).

Seriozitatea în politică. Natura e serioasă, spune Goethe.

Natura nu pricepe gluma; ea totdeauna e adevărată (nu însă teorie fără intuiție, fără experiență sificientă). Ea totdeauna e serioasă, severă, ea pururea are dreptate, , iar greşelile şi rătăcirile sunt totdeauna ale omului" (pg. 136-137, A. Popovici).

„Natura non facit saltus".

Proverb german: „Wer im galopp labt, fährt im Trob zum Tenfel".

Supraproducție de reformator

Lucrul de căpetenie e individualitatea omului, capacitatea li reală şi caracterul lui moral, nu certificatul" (pg. 140, A. Popovici).

Calitățile politice. Englezii au fost multă vreme şi mai sunt în parte şi astăzi poporul cel mai politic.

Politica bună nu o poate face decât omul practic. Să pună pe fiecare om la locul pentru care se potriveşte. Oameni întregi, nu reforme, nu hârtii" (pg. 174, A. Popovici).

Cunoaşterea oamenilor „Doar o calitate absolut indispensabilă, cea mai esențială pentru un bărbat de stat este să cunoască oamenii, să ştie să-şi aleagă colaboratori pricepuți, harnici şi oneşti. Izbuteşte în această alegere, e om de stat, dacă nu, oricine ar fi el, cade cu ruşine" (pg. 141, A. Popovici).

Personalități puternice. Regulă de fier pentru fiecare om de stat: preferința celor cu caracter puternic față de cei slabi de înger! (pg. 145, A. Popovici).

„Omul politic adevărat nu e meşter, nici cârpaciu. El e artist. Omul politic adaptează în mod artistic vechile instituții, noilor nevoi" (pg. 80, A. Popovici).

El are o concepție de asimilare fără grandomanie, fără despotism național. O asimilare prin pildă, întreceri, a distincțiunei morale" (pg. 182, A. Popovici).

Coarda omenească „Căci fie omul oricât de decăzut adesea mai e o coardă de ambiție omenească în inima lui, îi răsună şi dă un acord de simțire când e atras de speranța de îndreptare, de perspectiva de a se bucura de ... de aproapelui, de putința de a se ridica din starea de ticăloşie" (pg. 82, Eminescu).

Prevederea. Machiavelli zice: „Un rău politic se poate vindeca pe cât timp puțini îl văd; când îl vede toată lumea el nu mai e de vindecat" (pg.496, M.Eminescu, O. pol., vol II).

Pg. 726

Simțul istoric – oamenii cosmopoliți nu-l au. „Oamenii fără simț istoric, liberalii cosmopoliți c'un foarte incolor sentiment de patrie, s'au dat în apele Rusiei" (pg.225, M.Eminescu, O. pol., vol I).

Să se lase de politică cei ce nu ştiu ce este sufletul istoric al unui popor, civilizația lui proprie, cultura lui proprie" (pg.50, M.Eminescu).

Politiceşte nematur e oricine susține adevărul absolut al unor teorii aplicabile la viața statului" (pg.344, M.Eminescu, O. pol., vol I).

„Poporul român nu este matur" (pg.342, M.Eminescu, O. pol., vol I) ori suntem lipsiți de maturitate politică şi luăm nişte hotărâri pripite; ori suntem lipsiți de bărbăție şi nu putem rămâne consecvenți în hotărârile noastre" (pg.218, M.Eminescu, O. pol., vol I).

Politica practică. Politica nu-i încă ştiință exactă, ci o artă suis-generis. Omul de stat, omul politic trebuie să aibă, mai ales în ziua de azi, o cultură superioară nu din dragoste de ştiință –

aceasta e treaba savanților adevărați – ci din dragoste de statul său, de neamul său, spre a-l putea servi pe cel din urmă prin cel dintâi. Nu numai cu toată văpaia firească a sufletului său, ci mai ales cu toată înțelepciunea posibilă azi în politică.
Ca să știe alege ceea ce e pozitiv și sigur de ceea ce nu-i în domeniile culturii omenești.
Și nici aceasta nu-i de ajuns: dacă nucunoaște cât mai bine dezvoltarea de până acum a statului, firea poporului, a neamului său propriu (pg. 117, A. Popovici). Dacă nu ținem seama în viațăla fiecare pas: 1) de experiența istorică a vieții lui; 2) de experiența lui; 3) de defectele lui.
„O politică fantastică duce orice stat, orice națiune la ruină" (Idem).
„Mania de a introduce în politică adevăruri „pure", „integrale", „absolute" pornește din „rațiunea pură" care însă singură, fără vederea limpede în firea lucrurilor, e pură aberație în știință, darămite în politică. De altfel, germenii acestei boli în politică se trag de la vechea Eladă(pg. 159, A. Popovici).
În viața politică militante românești ? se reflectă în climatul iudaic diferitele stiluri de lupte din care unele au aderențe.
Burghezia se regrupează în partid pe baze de interes.
Ea, prin partidul liberal a avut, cum spune Manoilescu, „disciplina cașcavalului, puterea magică a sacului cu grăunțe".
Partidul liberal era disciplinat printr-un sistem de mijloace materiale. El era partidul celor mulțumiți și mediocri.
Conservatorii neținându-se de mare ?, neumilindu-se în fața coroanei, conservatorii au fost în toate clipele mari, depozitarii neînfricați ai instinctului națiunii.
Antiteze = Conservatorul: tipul estetic și reacționar
= Liberalul: tipul politic revoluționar
Liberalii au stăpânit burghezia românească prin teroarea intereselor, conservatorii prin prestigiul talentului.
Tip reprezentativ al liberalilor a fost Eugen Carada.
Tip reprezentativ al consevatorilor: Petre Carp.
Dar Carada are statuie, pe când Carp nu o va avea niciodată (pg. 211).
Pg. 727
Ținuta – Indiferent însă un stil există, o ținută a omului politic, a bărbatului de stat.
„Nu vom vorbi de dezinteresare politică, de înțelepciune și de antiviziune fiindcă prea este de la sine înțeles că omul de stat nu poate fi conceput în afara acestor reminiscențe. ...Ținuta este manifestarea vizibilă și sintetică a tuturor celorlalte calități interioare ale omului de stat. ...nu există om de stat a cărui activitate să se desfășoare în chip trepidant inegal și nervos, cu alternare de amabilități vulgare și de furii degradante. ...Ținuta este un element imponderabil și indefinibil, care pune nimb și aureolă pe fruntea celor meniți să conducă.
Ținuta impune poporului mai mult respect și dictează o mai firească supunere decât calitățile de strălucire externă și volubilitatea înaripată.
Ținuta este semnul de recunoaștere a acelora pe care Jupiter i-a ales să-l reprezinte pe pământ" (pg. 311, Manolescu).
Climatul democratic și demagogic are – dacă nu ținem seama de planul iudaic – alterarea acestor calități, dezaxarea prin îndobitociri a conducătorilor sau lansarea celor lipsiți de personalitate și trivializează ținuta lor. Sunt evidente „marile ravagii pe care acest spirit le-a cauzat structurii noastre de stat".
Pătura conducătoare românească a început să piardă din ce în ce mai mult orice ținută și simț de orientare, fiind îndobitocită și zăpăcită de elementul evreiesc, confor planului său, așa cum rezultă din ședința a IX-a a Protocoalelor Sionului (Vezi Rosb., pg. 70).
„Democrația de după Unire a aruncat pe primul plan al vieții publice oameni adesea cu talent, dar care nu întruneau nici pe departe astfel de cerințe (oameni de stat).

Fii de negustori levantini sau descendenţi de samsari, iudeo-italieni din porturile dunărene, oameni de origine nu numai obscură, ci direct interlopă – ascunşi sub nume care nu erau acelea ale părinţilor lor – au jucat în cele două decenii de după Unire un rol pe cât de antinaţional, pe atât de zgomotos.
Ce le-a lipsit acestora nu a fost inteligenţa – care s-a arătat atât de rodnică pe linia carierii şi a succesului lor personal, ci abnegaţia politică, antiviziunea, înţelepciunea. Darurile acestea nu se întâlnesc decât excepţional într-o primă generaţie. Şi în orice caz ele nu răsar din amestecuri eterodoxe şi impuse în creuzetul cu deşeuri a celor mi pestriţe din păturile noastre.
Pg. 728
Aceste calităţi vin de departe din viaţa aspră şi gata de datorii a unor strămoşi care şi-au distilat de-a lungul generaţiilor tot ceaveau mai bun în sufletul lor, pentru ca să dea în sfârşit un singur urmaş demn de a întruchipa în fiinţa lui idei de stat" (pg. 314, Manoilescu).
Aceste tendinţe vrea să rupă în primul rând iudaismul pe care el şi-o ? păstrează cu atâta habotnicie. Şi upă această desrădăcinare şi derutare a forţelor instinctive începe cu haosul creat şi demagogic, hărţuindu-le pe toate planurile pentru mărirea acestui haos şi îndobitocirea conducerii.
Lipsa de statistici sau de statistici falsificate oarecum şi de informaţii tendenţioase la premise false care duc la ...? nepotrivite care să contribuie la slăbirea şi chiar năruirea statului respectiv. (În România în special după război era evidentă această tendinţă).
Sistemul cel mai deghizat de sabotare a unui conducător (ministrial ?) este de a-l încurca cu cât mai multe lucruri mărunte pentru a-l sustrage de la preocupări mari. (Această tendinţă era foarte vizibilă în timpul regimului legionar).
Pe plan mai mare este mania legiferărilor.
Mulţimea legilor şi a decretelor arată o dezordine şi coruperea moravurilor care creşte pe măsură ce disensiunile interne se accentuează.
Legiferarea haotică implicarea raporturilor între cel care conduce şi cei conduşi are şi un substrat tactic.
Legiferarea organică este cea care durează şieste creatoare.
„În Senatul Romei putem urmări modul în care se creau egile romane. Străbunul propunea reforma, bunul o susţinea în acelaşi Senat, tatăl întrunea deja o mare minoritate, abia fiul o vedea realizată. Trei generaţii treceau până să se voteze o reformă care apoi intra în adevăr în succum ez sanguinem" (pg.251, M.Eminescu, O. pol., vol II).
Program de reforme „Nu e vorba, legi de organizare interioară avem destule, ba încă avem prea multe. Şi două neajunsuri însemnate au izvorât din această organizaţiuneaprea complicată: de o parte multe legi nu se pot aplica decât foarte rău; iar de altă parte, această organizaţiune este prea costisitoare" (pg.385, M.Eminescu, O. pol., vol II).
Lozinca – Factorul moral: „Simplificare mecanismului administraţiei. Legile cele mai bune nu pot da decât rezultate rele în mâini deprinse a le viola" (pg.388, M.Eminescu, O. pol., vol II).
Pg. 729
Nota caracteristică a vieţii parlamentare de azi este pretutindeni o legiferare accentuată. Mulţimea legilor devine o adevărată nenorocire pentru ţara respectivă" (pg. 120, A. Popovici).
Obiceiuri şi moravuri „Viaţa naţională a unui popor îşi trage hrana mai mult din obiceiuri şi moravuri decât din lege, în orice caz din potrivirea dintre ele. Numai cu această armonie morală o naţiune poate trăi.
„Legile în contradicţie cu moravurile sunr dezolante" (pg. 121, A. Popovici).
Statul trebuie să rămână totdeauna judecător liniştit al intereselor sale permanente şi tăpânitor al poporului şi al patimilor lui(pg. 122, A. Popovici). Dacă ţine să trăiască, el nu poate fi cu nici un preţ la discreţia pasiunilor şi toanelor populare, o jucărie în mâna celor care fac „opinia publică" (pg. 122, A. Popovici).

Dar tocmai ruperea de tradiție cu toate instinctele ei siure şi cultivarea ignoranței pentru zăpăcire este ținta iudaică în climatul democratic. Căci cum spune Goethe, „nimic mai îngrozitor decât să vezi ignoranța în plină activitate" (pg. 120, citat A. Popovici).
Toată legislația liberalismului (iudeo-masonic) se îndreaptă în fond împotriva însăşi a esenței naționale.
Acesta este şi rostul întregii acestei legiferări. Poporul simte instinctiv acest lucru şi de aceea – cum spunea Eminescu – (vezi pg. 147) rămâne nepăsător la toate aşa-zisele reforme.
Această tendință iudaică găseşte un sprijin (o aderență) în voluptatea românului pentru administrația pe hârtie a statului.
„Pentru român a organiza pe hârtie, cu texte şi paragrafe, este una dintre cele mai mari voluptăți" (pg. 197, Manolescu).
Totuşi pentru legiferarea exagerată pe hârtie, chiar birocrația care este rezultanta unui stil, dar care reprezintă (oglindeşte) şi specificul național. Prin aceasta se aduce un corectiv în legiferările haotice şi adesea cu dedesubturi provocatoare.
„Corectivul unei legislații ultra severe este fondul uman şi „bonhomme" al funcționarului român.
În lumea funcționărească învățăturile cele mai grozave sunt considerate ca un joc nevinovat al legislatorului debutant" (pg. 198, Manolescu).
Într-o conducere neorientată şi fără putere de hotărâre, birocrația prosperă şi se întinde ca mucegaiul sau ca rugina pe fierul nelucrat. Aceasta îngreunează şi mai mult funcționarea organismului de stat, fapt care produce stagnare sau rupere de zăgăzuire, dat fiind că gâlgâitul vieții nu poate circula prin ... sclerozate ale unui aparat de stat degenerat.
Pg.730
Birocrația este în primul rând aspectul unui stil de viață ieşit din caracterul somatic al unei categorii de indivizi care neavând inițiativă, prin caracterul lor natural şi spiritul lor chițibuşar sunt polarizați spre funcțiunile de stat unde vastitatea aparatului permite manifestarea unor asemenea predispoziție. În legătură cu birocrația românească se încearcă multă explicație.
„Sărăcia spiritului de inițiativă – spune Manoilescu – este datorită la noi deprinderilor ancestrale pur agrare care împing pe atâțea tineri, spre funcționarism forma clasică a lenei de a gândi şi mai ales de a porni ceva. Această tumoare în fața vieții nu este oboseală ci lipsă de antrenament; ea nu provoacă - ca în occident atrofia capitalismului, ci împiedică capitalismul de a se naşte.
Birocratizarea spiritului. Şi aici noi nu trecem ca în occident de la inițiativa trepidantă la stagnația birocratică ci debutăm prin birocrație.
„Nenorocirea noastră este că ne adaptăm prea bine fazei accidentale a Capitalismului în declin caracterizate prin toate formele de oboseală şi mai ales prin bimocratizare."(Manoilescu) pg. 376).
Zeletin stabileşte alte explicații.
„Birocrația noastră, născută în urma distrugerii industrii orăşeneşti de către Capitalul străin, începu să crească în mod automat prin mecanismul vieții noastre politice care găsea în ea un sprijin firesc. Se născu astfel în oraşele noastre o adevărată armată de condotieri ai luptelor politice, o gloată electorală de mercenari gata a-şi acorda serviciile partidului care-i deschidea mai frumoase perspective bugetare. Era şi aici o imperioasă necesitate de fapt. (Zeletin pg. 164).
„Creearea instituțiilor era un pretext pentru plasarea elementului proletarizat la oraşe. O mască „opera de asistentă socială".
Statul a trebuit să vină în ajutor acestei populații, o victimă nevinovată a capitalului – fiindcă prin mila publică de a pieri de foame sub care a acordat statul nostru această milă se ştie: el a creeat paraziților orăşeni funcții, i-a prefăcut în birocrați. Această soluție a crizei sociale avea şi folosul ca orice nou birocrat, parazit era un nou client politic al oligarhiei. (pg. 145 Zeletin).

Justificări de evoluție politică „cu alte cuvinte regimul politic ce se naşte pe ruinele puterii nobilimii şi durează câtă vreme burghezia e încă minoră, se rezumă în cuvintele disolutismului politic, centralizare administrativă, birocrație şi militarism. (Zeletin) pg. 77.
Birocrația este aşa dar starea de tranziție între distrugerea forței nobilimei şi afirmarea nouiei clase, forța centrală.
Pg. 731
„Destinele Țării stau atunci în mâinile unei puternice centrale care guvernează cu o îndoită oaste de funcționari şi militari. Oligarhia naşte birocrația sprijinită pe un interes milităresc. (pg. 77 Zeletin).
Dar tendința statelor totalitare (fascismul, bolşevismul, socialismul etc.) care sunt centraliste şi se bazează pe armată deşi sunt în societăți diferite ca structură. Acest fapt este un indiciu că sunt şi alte cauze decât cele arătate de Zeletin.
Toată argumentația lui Zeletin ar fi valabilă pentru cazul când societatea se dezvoltă în cadrul economiei liberale (situația se schimbă esențial în alt cadru). Zeletin spune că birocrația a fost o inferioară necesitate de fapt.
Problema sub raport politic însă, nu este să constați aceste necesități imperioase de fapt care degradează şi slăbesc corpul națiunei ci cum se evită. Deci în locul condotierului electoral … să nu fie o armată de oameni cu credință înmânate de forțe spirituale (idealiste) sau autorul nu crede în excelența acestei porți.
În toate aceste deficențe de comunicare nu se poate realiza energia creeatoare. Tipul specialistului este o energie conservată dacă nu se desvoltă atrofiat într-o societate şi dacă are climatul necesar Creeației. Acolo însă unde acest climat lipseşte ei devin specialişti în dezastre – oricâtă pregătire ar avea pentru naşterea lor. (Ex. economiştii români au fost specialişti în dezastre).
Din cauza abuzurilor, înşelăciunelor, ilegalităților etc., setea de dreptate în societatea românească este foarte mare. Dar şi potolirea acesteia este uşor de făcut pentru că marele nedreptăți se pot vedea uşor şi prin urmare uşor combate fără a avea chiar nevoie de specialişti. Specialiştii la noi n-au folosit ştiința lor de experți ca să construiască şi să îndrepte ci mai mult abuzează sustrăgând din avutul public.
Toate acestea însă converg spre țelul năruirii prin descompunerea pierderea încrederii în forțele proprii, şi aservire aşa de altfel cum forța judaică îşi are planurile sale şi speculează orice împrejurare pentru realizarea lor. Din cauza aceasta statul român şi-a pierdut din ce în ce mai mult trăsăturile sale româneşti.
Pg. 732
Înstrăinarea statului. „Într-o țară de oameni declasați şi moraliceşte căzuți; statul nu poate fi decât icoana lor; el nu va fi un sanctuar ci un lenociniu" pg. 496. M.E. op.) vol. II.
„Fără îndoială că regatul – bizantino – judaic C.A. Rosetti – Herscu Goldner poate să aibă un mare viitor la gurile Dunării, dar acel viitor nu este al poporului românesc".(pg. 262 M.Em. op. vol II).
Situația Moldovei. „această jumătate a țării se sbate sub egemonia uliții Bucureştilor aliată cu jidovii, prezentând aproape ultimile convulsiuni ale unui corp, care moare". (pg. 269 M.E. Op.pol. vol. II).
Nimicirea poporului român. „Şi care-i scopul cu care se nimiceşte moralmente şi fizic poporul nostru, căci statistica ne dă dreptate în toate privirile: Se nimiceşte.
Dacă în fruntea guvernului ar fi o comise străină, am ştii scopul: Substituirea. Există străini care nu fac nici un mister din acestea: alt popor pe aceeaşi geografică e parola multora din ei. (pg. 510 M.Em. Op.pol. vol. II).
Politica străină, împreună cu străinii ce ne guvernează, tind la substituirea elementului român prin scursături din toate unghiurile lumii. (pg. 510 M.Em. Op. pol. vol. II).

Înstrăinarea. „Între patruzeci şi nouă (49) de profesori ai Universităţii din Bucureşti sunt 25 de bulgari, 7 greci, 4 armeni, 3 jidani, 2 ţigani, un italian, un tătar şi… 6 români. (pg. 354 M.Em. o.p. vol. II). Românul e dejea străin în ţara lui proprie, nimic n'a mai rămas decât numirea geografică. La ce să mai ţie Românul? La constituţia cosmopolită iscodită de 2, 3, greci? La ştiinţa pe care o predau bulgarii ignoranţi? La limba batjocorită de gura acestor venetici în momentul în care-o rostesc, la biserica surpată de suflarea veninoasă a ireligiozităţii lupanarelor opusului". (pg. 355 M.Em. o.p. vol. II).
„Regatul greco – bulgarilor şi al jidovilor, iată ceea ce trebuie scris în fruntea decretelor;… Stârpitura de grec se ţine de stârpitura de bulgar până la capătul lanţului infinit de patrioţi de meserie". (pg. 355 M.Em. o.p. vol. II). Scârbos spectacol! Adânc scârbos nedemn de un popor ce pretinde a avea onoare şi viaţă cu el". (pg. 356 M.Em. o.p. vol. II).
„La 1921, cine va ajunge, poate că aceşti oameni vor fi putut deveni Români, dacă nu vor fi precupeţit de mult ţara bucată cu bucată către Evrei şi Nemţi, dacă România va mai exista ca expresie etnologică, nu ca expresie geografică" (pg. 303 M.Em. o.p. vol. II). Acestei situaţii Eminescu preferă ocupaţiei străine! În acest cadru este explicabilă vitregia faţă de Românii de peste hotare.
Dezinteresul Fanarioţilor pentru soarta acestor români o relevă Eminescu în modul lui propriu riguros ştiinţific. „Noi mai ştim, că tot aceşti Români [de care vorbéşte Fallmerayer, care se numea Vlahos (adică Marele Român)) luase Tracia, Macedonia şi Tesalia, că au biruit de nenumărate ori oştile greceşti şi cele ale împărăţiei latine din orient, că au prins pe Baldovin I, că au răpus floarea cavalerilor apuseni, că Asanizii au fost recunoscuţi de Papa ca dinastie regală a Europei, ca domni legitimi Blacorum et Bulgarorum, cu un cuvânt că acest fragment de popor, atât de nebăgat în seamă astăzi, când nici în ziaristică, nici la congrese nu s-a pomenit de ea, are îndărătul lui un trecut strălucit câştigat prin proprie vitejie faţă cu nişte duşmani cu mult mai superiori în cultură şi în arta războiului. Şi cu toate acestea aceşti oameni, la noi în ţară chiar, adică între conaţionalii lor, n-au fost cunoscuţi decât sub porecla ridicolă de Cuţo – Vlahi. Iar pe când averile boierilor noştri şi ale monastirilor se închinau fără scrupule la biserici greceşti şi se exploatau pt. scopuri greceşti, nu se găsea în tot largul acelei regiuni o singură biserică măcar, în care să se fi auzit graiul românesc.
Astăzi, când acele averi închinate totuşi unei misiuni de cultură, şi au luat de către statul român, pentru ca să stârnească aviditatea acelei clase de hoţi semidocţi, care stăpânesc România, astăzi speranţa unei întrebuinţări raţionale a acelor bunuri pentru deşteptarea risipitilor porţi ale poporului românesc, e mai mică decât oricât oricând.
Pe când sute de mii de oameni, ce fac parte din neamul nostru, sunt cuprinşi de un adânc întuneric, pe când mintea lor naturală, curajul lor născut şi iubirea lor de muncă, îi face vrednici pentru un viitor mai mare, tot pe atunci noi nu mişcăm nici degetul cel mic măcar în favoarea lor, ci ne frământăm în tulburări interne, ameţiţi de urgia palavrelor bizantine şi putrezind de vii prin corupţiunea unor parveniţi din fanar, cari sub pretextul a chiar ideilor naţionale, irosesc în vânt puterile noastre" (pg. 358 M.Em. o.p. vol. I).
De asemenea el face cunoscut pe aceşti români într-un mod documentat cum nu se face astăzi. Sau pentru Români din dreapta Dunării.
În chestiunea Colonizării Dobrogei aceleaşi probleme la 1877 ca şi la 1925, Eminescu pune problema clar.
Încetăţenirea ardelenilor şi Macedonenilor.
„Iată în adevăr unde am ajuns. De la Românii ardeleni ori Macedoneni cerem împământenirea. De la Fleva, Giani, Carada n-o cere nimenia"(pg. 323 M.Em. o.p. vol. II).
„Elementul românesc să rămână determinant, ca el să dea tiparul acestei forme de stat, ca limba lui, înclinările lui oneste şi generoase, bunul lui simţ, c-un cuvânt geniul lui să rămână şi pe viitor norma de desvoltare a ţării şi să pătrundă pururea această desvoltare. Voim statul naţional, nu statul cosmopolit.

p. 733

Reacțiunea cripto – străinilor – vocea sângelui – pentru reabilitarea fanarioților a fost activă după război. Avea dreptate Eminescu că pe pământul românesc se dă o crâncenă luptă între două rase, cea autohtonă şi cea a veneticilor fanarioți. Lupta avea un caracter instinctiv, chiar după aşa zisa asimilare, această luptă continuă.

Eminescu scria cândva despre restabilirea fanarioților de acum pe cale piezişe (pg. 477 vol. II).

Prototipul acestor neofanarioți îl vedea în C.A. Rosetti, „rău român şi născut din părinți greci" şi cosmopolit până-n vârful unghiilor, el şi ciracii săi au avut acea luptă lungă, intreprinsă în contră generației trecute. De asemenea şi scepticismul lui. (vezi pg. 530 vol. I)

„C.A. Rosetti a cărui părinți nu ştiau româneşte, carele în tinerețe se ocupa cu traducerea de poezii neogreceşte („Astfel îți este sexul, nu e vina ta") şi care e atât de puțin romanizat, încât nici organul gurii nu e adaptat climei noastre şi fonologiei române, ci ne pronunță limba cepeleag, ca orice grec, d. C.A. Rosetti face politică națională se-nțelege" (pg. 216 M.Em. o.p. vol. II).

Şi ironia soartei va veni după jumătate de veac. Zeletin un român get beget „sângele elenic pe care nu fără fiori îl ştiu pulsând în vinele mele" va încerca să-l compară în naționalism cu Eminescu!

Cei ce o ridicau în slava cerului (civilizația fanariotă) şi desmințeau astfel pe Tudor şi pe toți adevărații preoți ai deşteptării naționale, erau atunci democrați cosmopoliți democrați aprinşi de setea adevărului istoric în fond numai de ambițiunea nesătului isteric. Căci numai isterici puteau să proslăvească civilizația fanariotă şi să proclame în schimb pe Mihai Viteazul cu condotieri". (aluzie la Iorga pg. 43)

„Astăzi chiar şi savanții democrați, chiar şi preamăritorii de odinioară ai civilizației fanariote, au încins brâul tricolor, şi au trântit în ceafă un căciuloi năprasnic cât o barbă de proroc şi în brâncă au luat un retevei" pg. 43 Popovici

„Astăzi chiar şi democrații se acoperă cu un suman „poporanist"ieftin şi găurit, ce răspândeşte un greu miros, miros din hala vechiturilor evreieşti" (pg. 56 A. Popovici Nat. sau Demer).

Aceşti venetici oricât de asimilați ar părea ei tot nu pot simți fiorii pământului românesc şi nici chemarea sângelui.

„Pământul pe care îl cântă Coşbuc nu este un factor numai economic, ci unul vital, care cuprinde în el elemente complexe din toată gama sensibilității omeneşti. Pământul nu este nici marfă nici Capital". (pg. 172 Manoilescu)

Când într-un faimos discurs literal Duiliu Zamfirescu a atacat poezia protoțărănească a lui Coşbuc, susținând că „Noi vrem pământ" nu poate fi poezie, fiind o biată revendicare

pg. 734

de ordin economic, el a dovedit că n-a înțeles nimic, dar absolut nimic din sufletul țărănesc, pe care încercase cândva, în mod tangențial să-l zugrăvească în „Viața la Țară". (pg. 173 Manoilescu).

Este foarte simptomatic acest lucru în legătură cu vocea sângelui. Fiindcă peste pojghița de românism, Duiliu Zamfirescu era de proveniență fanariotă.

Îmi amintesc că pe aceeaşi temă într-o polemică avută cu Octavian Goga, el spunea că descinde din Loscons care era civilizat în vreme ce strămoşi români ai lui Goga, abia coborâră din maimuță.

Aşadar aici nu a înțeles! Dimpotrivă conştient sau incoştient, mai mult simțit. Ura împilatorului de altă dată se manifestă instinctiv sub pretexte estetice. Are remuşcări sau vrea să previe socoteli. După cum fiorul „sângelui elenic îl face pe Zeletin să fie pornit pe" bietul Eminescu care a importat şi a propagat (răspândit) idei străine – sub masca ştiințifică.

ÎNRĂDĂCINARE. Aceşti cripto străini nu pot avea dragoste de Țară şi nici cultul trecutului, sunt dezrădăcinați.

„Omul fără dragoste de țară şi de neam e individ fără caracter, un vagabond" (pg. 30 A. Popovici).
„A apăra patria înseamnă a-i apăra caracterul național" (pg. 30 A. Popovici).
„Fără cultul trecutului nu există iubire de țară. Azi e constatat că, din momentul în care împărații au început a înlocui prin oameni noi pe senatorii Romei, în care tradițiile şi cultul trecutului se uitaseră, Roma a mers spre repede cădere". (pg. 127 M.E. o.p. vol. II).
Mediul străin. La această deficiență a sângelui se adaugă şi mediul străin, care dă cultura străină şi celor de sânge românesc „cel crescut în mediu străin face o tristă figura din punct de vedere al culturii serioase, e un fel de mixtura compositum, un fel de bastard al influențelor culturale. Pentru că i-a fost strivită chiar în germen, propria sa personalitate, fondul său intim şi sănătos – şi aici numai pe acesta îl am în vedere – fondul său național. Dacă cu toate acestea unii rezistă, cauza e că sunt personalități deosebi de puternice" (pg. 354 A. Popovici).
pg. 735
Criticismul românesc.
„Din sentiment de a fi victima unei nedreptăți se naşte critica şi din critică negarea ordinei existente". R. V. Pohlman.
Existența criticismului românesc atât de acută arată tocmai o stare profund anormală. Asta poate fi un indiciu şi de sănătate nu de boală.
„Când organismele dau de împrejurări noi – arată Darwin – cele care se pot adapta supraviețuiesc, cele care nu se pot adapta dispar".(pg. 39 Zeletin – citat -).
Există însă adaptare pasivă care este mai mult de natură biologică şi adaptare activă de esență spirituală, prin crearea mediului favorabil. În general mediu este pentru viață normală a omului. Prima adaptare este pentru mase a doua pentru personalitățile înzestrate cu voință.
Criticismul românesc îl consideră Zeletin ca o reacțiune împotriva burgheziei care lua naştere.
„Cugetătorii reacțiunii se silesc să dovedească că progresul societății omeneşti nu se îndeplineşte prin salturi, prin revoluție, prin rupere cu trecutul – aşa cum vroia burghezia revoluționară – ci printr-o prefacere înceată, o dezvoltare treptată a stărilor sociale" (pg. 219 Zeletin).
Arma reacțiunii româneşti a fost – teorie. La noi „burghezia se manipulează numai în practică iar reacțiune numai în teorie. Cea dintâi lucrează cea din urmă critică; ea acoperă în batjocură societatea noastră burgheză a cărei necesitate istorică n-a fost în stare să o înțeleagă" (pg. 220 Zeletin).
După Zeletin caracterele reacțiunii ar fi:
1) Importă formulele lor abstracte din străinătate;
2) Sunt întrebuințate ca mijloc pentru a osândi societatea noastră burgheză;
3) Toate aceste curente pornesc din Iaşi. (vezi pg. 251)
Ar părea că autorul aplică tactica „Zii mama şi gheboasă" întărind imputările reacțiunei.
S-a stabilit astfel un fel de tradiție ca oamenii de acțiune înzestrate cu simțul realității să treacă în lagărul burgheziei iar oamenii de gândire cu cultură teoretică sau cu daruri literare să treacă în lagărul reacțiunei. Şi astfel pe când burghezia mobiliza din partea ei fapte, reacțiunea mobiliza din partea ei teoria. Pg. 22 Zeletin.
Redominarea spiritului reacționar în gândirea românească. „Şi aşa societatea noastră se alcătuieşte în prezent din două pături suprapuse, perfect duşmane; o structură economică socială modernă şi un spirit public medieval concretizat într-o serie de curente culturale reacționare ".
O adevărată luptă între spirit şi materie; între cultură şi orânduirea noastră economică socială. Întreaga noastră mişcare culturală este o maşină de fablicat duşmani şi ordine sociale excelente.
În această ciocnire între două lumi spiritul asupra căruia se revărsa o aureolă străveche de sfinterul apăra o cauză pierdută; el nu e solia viitorului ci ecoul trecutului" (pg. 244 Zeletin).

Aceste zguduiri de friguri sunt produsul infecției judaice. Mişcarea Legionară îi dă solia viitorului dându-i dimensiunea creştină spiritul materialist este oportunist dar omul de acțiune poate fi şi idealist (Căpitanul) deci afară de criteriul creştinesc este şi acest fond.

p. 736

Beția de fraze

Secolul al XIX poartă pecetea sterilității judaice. A modelat sufletul dar nu a creeat un stil organic de viață – viața adevărată iese din creație nu din speculație.

Privit prin prisma exterioară (aspectul exterior) statul român modern a realizat multe lucruri. Totuşi aceste realizări nu te pot satisface fiindcă sunt de natură exterioară, sunt paravane care înăuntru ascund mizerie şi un suflet găunos. Şi cu cât sunt mai strălucitoare cu atât pot deveni mai primejdioase fiindcă pot deruta prin diversiunea lor.

„Civilizația adevărată a unui popor consistă, nu în adoptarea cu deridicata de legi, forme, instituții, etichete, haine străine. Ea consistă în dezvoltarea naturală, organică a propriilor facultăți ale sale. Nu există o civilizație umană, generală, accesibilă tuturor oamenilor în acelaşi grad şi în acelaşi chip, ci fiecare popor îşi are civilizația sa proprie, deşi în ea intră o mulțime de elemente, comune şi altor popoare". (pg. 374 M.E. o.p. vol. II).

Din rădăcini proprii, în adâncime proprie, răsare civilizația adevărată a unui popor barbar; nu din maimuțarea obiceiurilor străine, limbilor străine. (pg. 375 M.E.).

De când datează exportul nostru de grâne de atunci importul nostru de fraze. (pg. 91 M.E. vol. II).

„Mizeria noastră publică o îmbrăcăm în formele poleite ale unei civilizații calpe, precipitarea noastră spre fundul răului o numim progres, fierberea unor elemente necurate şi lupta lor cu elementele ce au mai rămas încă sănătoase în țară se numeşte politică ".

Beția de fraze şi lipsa de cultură pozitivă a clasei de cenuşeri din România – Cultura adevărată a dat-o țăranul. (pg. 162 M.E. vol. I).

Toată cultura noastră este cultură de fraze şi abstracție. (vezi pg. 100 vol. I).

„Geniul național produce cultură, deci întâi ca artişti, învățați bărbați politici, nu trebue să se înstrăineze de aspirațiile neamului lor şi în al II-lea rând, că nu trebuie să fie straini, ci să aparțină ca origine poporului ale cărui destin sunt chemate ale conduce în artă, în ştiință în politică". (Cuza Naționalism pg. 74).

„Cultura vine după cum ştim, în prima linie de la cultul pe care îl are un popor pentru ordinea morală a lumii ce se propune. Cultura unui popor e deci cultul său pentru idealurile sale naționale.

Cultura specifică. Statul trebuie să tinză a produce o cultură specifică a civilizației națională căci numai astfel îşi poate asigura ființa sa, a poporului său, a viitorului său". (pg. 247 Popovici).

Regulele fundamentale ale culturii stabilite de Cuza:

1) „Fiecare nație îşi conservă naționalitatea sa; 2) Fiecare tindem să servească desvoltarea unei singure naționalități, artiştii, învățații, bărbații politici să fie reprezentanții idealurilor lor; 4) Şcoala să cultive naționalitatea". (Cuza – 57 - 58).

Pg. 737

Intelectualismul

Spiritul talmudic judaic a pârjolit seva de gândire şi a dat acel tip de intelectual dialectic, speculativ şi uscat care trăieşte parazitar pe valorile autentice culturale ca muşchiul pe copac.

Intelectualul modern şi democrat este... spirit distructiv şi eretic. Prin prezența lui provoacă atitudini divergente şi întreține discuții contradictorii. Este nemulțumit, un protestatar, un om capabil de compromisuri, sincere mărturisite pentru că el crede în idei şi ideile sunt valori relative reversibile. (pg. 390 Roşu).

Intelectualii Români: „Intelectualul nostru nu are încă deprinderea ereditară de muncitor cu creerul, el nu are însuşiri moştenite de gânditor, întrucât de cele mai dese ori nu coboară din

părinţi intelectuali (pg. 197) n-ar fi de mirare dacă s-ar dovedi că cei mai mulţi din intelectualii noştri sunt de origine străină ". (pg. 197 Zeletin).
Intelectualul român şi când polimizează, polimizează cu citate (citat Manoilescu pg. 75), n-are autonomie de gândire.
Imitaţea, era firesc lucru atâta vreme cât nu realizaserăm, în nici un domeniu autonomia noastră de gândire şi nu reuşiserăm să ne eliberăm de obsesia învăţăturilor occidentului nici în istorie nici în economie. (pg. 92 Manoilescu).
Lipsa de personalitate aduce imitaţia. Să fie un rezultat al bastartizării păturii noastre conducătoare la oraşe?
Primejdia intelectualismului. „Nu intelectualismul rafinat, sceptic şi trândav, ci plenitudinea caracterelor. Mai ales într-o ţară tânără, sub raportul culturei dezvoltarea excesivă şi unilaterală a inteligenţei devine o primejdie, căci ea crează trebuinţe, dar nimiceşte voinţele puternice, dragostea de muncă, integritatea caracterelor. Ribot accentuiază că numeroase pilde dovedesc că dezvoltarea excesivă a intelectualului, a „deşteptăciunii" atrofiază caracterul". (A. Popovici, pg. 226 Naţionalism sau democraţie), (Exemplu: „Deştept pungaşul!" „Deştept pezevenghiul").
Prejudecăţi intelectuale: Oricine poate face studii superioare mediocre. Selecţia vine numai după aceea şi se marchează nu atât prin ce ştie cât prin ce poate un intelectual. (pg. 393 Manoilescu).
Dificienţa sufletească a intelectualului.
Toate spiritele mari ale lumii – ca şi experienţa comună a oamenilor – afirmă că intelectuali reprezintă partea cea mai nesigură, cea mai oportunistă şi – ca să nu mai cruţăm termenii – cei mai lipsiţi de caracter din mijlocul unei naţiuni. Bine înţeles că atunci când clasa intelectuală este etniceşte eterogenă, aceste defecte sunt exagerate până la divorţ sufletesc cu naţiunea.
Intelectualii străini
În ce priveşte intelectualii străini de neam s-a observat şi în alte ţări că elementele etnice pure din clasa superioară sunt eliminate în favoarea celor elogene înzestrate cu inteligenţă şi abilitate. (vezi Lapange).
La noi fenomenul a fost pus în evidenţă cu o vigoare polemică unică de către Eminescu care în faimosul său articol „Pătura superpusă" ca şi în atâtea alte studii politice – a evidenţiat că antinomiei sufleteşti între intelectualitate şi popor îi corespunde la noi şi o diferenţă de substrat etnic între cele două pături. (Manoilescu pg. 245).
Intelectualii îşi subţiază seva telurică prin alambicarele lor intelectuale. Cel străin are pe lângă acestea şi un stil deosebit ca şi sângele care îl reprezintă sau mai bine zis nu are nici unul. Este cosmopolit.
Dispreţul pentru intelectuali. „Napoleon, Bismarck, Mussolini, Hitler au arătat dispreţ pentru intelectuali, din cauza caracterului lor nesigur şi laş". (pg. 245 Manoilescu).
Asupra laşităţii intelectualilor sau scris pagini de o minunată putere sugestivă.
„Nu s-a remarcat în deajuns în ce măsură laşitatea intelectualilor ţine de natura însăşi a inteligenţii, aceasta curbizană înăscută, care – simţindu-se slabă şi singură are nevoie pentru a fi tare să se sprijine, întocmai ca şi femeia la braţul bărbatului pe aceea putere virilă care este sabia. (Eduard Berth „Les trefait des Intelectuals"). Arată-mi undeva conştiinţe mai venale, spirite mai indeferente şi suflete mai putrede decât în casta învăţaţilor…
Cine a părăsit mai des pe principii după ce le-a cerşit favorurile; cine se raliază astăzi cu mai multă grabă revoluţiilor? Literaţii, numai litreaţii. Ce le pasă de ascetismul religiei de seriozitatea istoriei, de severitatea morală; ei trec ca femeile pierdute de la legitimitate la uzurpare, de la monarhie la republică, de la privatizare la socialism, de la ateism la religie. (Prudhon Melange pg. 92) (citat de Manoilescu pg. 246).
Intelectualul este omul care prezintă cel mai mare fenomen politic, fiindcă nu oferă nici un fel de rezistenţă proprie în faţa elementului forţă; el nu constituie nici o opoziţie serioasă

împotriva regimurilor funeste, după cum nu înseamnă un sprijin pentru cele binefăcătoare, orice regim oricât de moral şi oricât de odios, poate fi sigur dinainte că va câştiga adeziunea unei imense majorităţi din lumea intelectualilor" pg. 246 Manoilescu.
Versatilitatea intelectualilor. „Proporţia oamenilor de caracter este în clasa intelectuală infinit mai mică decât la oamenii simpli". (Pg. 247 Manoilescu).
„Nenorocirea cea mai mare a naţiunilor este tocmai faptul că masele ţărăneşti, cu un fond etic atât de adânc, sunt statice iar dinamismul aparţine clasei intelectualilor atât de instabilă şi cu – o expresie germană prea potrivită atât de unzuverlässig" (p. 247).
Amoralismul intelectualilor este determinat de superioritatea culturii. Raţionalismul dezvoltat, spirit satanic. „Amoralitatea constatată la intelectuali se datoreşte într-o imensă măsură organizaţiei burgheze şi capitaliste a societăţii" (pg. 248 Manoilescu).
Căpitanul a transformat pe intelectual virilizându-l iar prin jurământ l-a scuturat de tirania materiei.
Pg. 739
Burghezia Română, născută în împrejurări cu totul particulare burghezia română oricâte osanale i s-ar face rămâne o pastă gelatinoasă în care pot uşor să prospere toţi microbii descompunerii.
Ca în toate ţările şi aici (în România) „liberalismul a distrus clasele" (pg. 152 Eminescu vol. II).
Cosmopolitismul s-a afişat fără reticenţe „Limba nu e sigurul semn caracteristic al naţionalităţii, totuşi el e un semn principal".
„Erau bărbaţi politici care aveau să facă prin evrei clasa de mijloc" p. 523.
Adevărata burghezie română atât cât a permis procesul istoric vitreg n-a putut supravieţui procesului capitalismului judeo – fanariot. Burghezia română după tratatul de la Adrianopol nu s-a putut menţine şi chiar a regresat din două motive principale:

1) Meseriele româneşti vechi nu s-au putut adapta şi au fost desfiinţate prin jocul (efectul) economici capitaliste fenomen care s-a întâmplat şi în alte ţări.

2) Prin presiunea externă a invaziei evreieşti (jidoveşti) care a profitat de toate avantajele statului român făcute în scopul să creeze burghezia naţională. Această politică naţională a convenit.

3) Fiindcă nu s-a canalizat sursa de la sate pentru a fi un îndrumător în bătălia cuceririi locuitori de la oraşe.

Burghezia română este în marea ei parte de provenienţă străină. Poporul nostru stă pe muchea ce desparte trei civilizaţii deosebite: cea slavă, cea occidentală şi cea asiatică şi toate lepădăturile Orientului şi Occidentului, greceşti jidoveşti, bulgăreşti, se grămădesc în oraşele noastre. Pg. 128 vol. I M.E.
Ce produce burghezia românească. (vezi pg. 128). Cei care „cinstiţii lor părinţi, care vindeau bragă şi rahat (pg. 129 vol) cu apă rece".
Burghezia cu adevărat autohtonă a fost ruinată. Idem.
Clasa noastră de mijloc consistă din dascăli şi din ceva mai rău avocaţi. (pg. 126) vol.I.
Clasa de mijloc românească este artificială, formată de proletariaţii condeiului. „Advocaţii din provincie achitaţi după putere. Putere cu orice preţ".
Rapacitate. Burghezia românească a dat dovadă de o rapacitate statică nu dinamică. A fost la acelaşi nivel ca şi birocraţia devorantă şi-a trăit sub protecţia tarifului vamal fără să folosească aceste avantaje cu nici un fel. Dimpotrivă şi-a ofilit şi orice instinct sănătos care l-ar fi adus elementele de la sate, ridicate în această burghezie străină.
Pg. 740
Burghezia românească ca şi celelalte burghezii în general nu este în stare să facă faţă unei concepţii de viaţă care este mult mai complexă. Mai există astăzi aşa zisa iniţiativă privată. Poate există în stadiul actual în care s-a dezvoltat industria şi cu problemele sociale care se

pun pentru marele mase. Ea însăşi pentru a o conserva constituie un balast pentru stat şi împiedică orice experienţă fecundă standardul de viaţă a poporului român este atât de scăzut încât dacă n-ar fi grije de burghezia aceasta străină şi înstrăinată s-ar putea face orice experienţă fără ca adevăratul popor român să sufere pentru a-şi găsi drumul ridicării sale şi pe plan material. Grija guvernelor însă formale de elementele înstrăinate date de această burghezie, a fost să-şi apere interesele proprii chiar dacă 8% din poporul român trăieşte în mizerie şi degenerează din cauza subalimentării. De altfel burghezia românească – chiar dacă ar fi autohtonă – ca şi orice burghezie se împacă în primul rând pe linia profitului individual (personal) care este de esenţă judaică.
Cu excepţia sufletelor nealterate care nu s-au putut împăca cu acest spirit şi care au fost totdeauna refractare, din această lume judaică nu se poate scoate nimic mare. Ţărănimea izvor de energie latentă poate fi canalizată pe linii mari – independent de această burghezie – dat fiind ca ea organic (intuiţi) se găseşte pe acest plan. Ea poate constitui baza de plecare. Dar spre deosebire de ţărănism care o desţeleneau şi o canaliza pe traiectoria judeo – democrată formând diferenţe internaţionale verzi ca nume dar uscate despiratul judaic, de se va ridica pentru sine adică pentru miezul poporului român. Burghezia dădea elita conducătoare în sistemul liberal. În sistemul autoritar – dirijat ea dimpotrivă este o piedică şi un anacronism. Birocraţia este inevitabilă! De data aceasta elementele conducătoare se selecţionează pe alte criterii – rasiale, de aptitudini etc. – care le pun la îndemână statul. Poate aşa de altfel se explică de ce în statele noi (ex. statul român) care îşi dirijea instituţiile după modelul celor existente în străinătate (?) s-a născut birocraţia cu tendinţe de dirijare a activităţilor pe toate planurile (economic, social etc.).
Pg. 741
Burghezia fiind depăşită de cerinţele actuale determinate de evoluţia societăţii, orice încercare de ai păstra neatinse privilegiile sau de a reveni la lucrurile di trecut este menită să eşueze.
Cu atât mai puţin nu se va putea concepe recâştigarea privilegiilor capitaliste după actualul război care are în adâncuri un caracter atât de social. Toate argumentările în legătură cu aşa zisa iniţiativă privată sunt neconvingătoare. (În Das Reich a apărut articolul). Birocraţia şi iniţiativa individuală sunt colţii reacţiunii. (vezi 27. XI 1941).
De asemenea presa românească începe să apere făţiş Burghezia fără ca să îşi dea seama că în felul în care atacă problema se contribuie tocmai la ? ei adâncă.
Se agită (vezi cuvântul Romulus Dianu) – fără jenă cu naţionalismul constructiv ce poate face numai „calomniata burghezie" prin asigurarea privilegiilor „Băiatului de familie". Se cunoaşte această speţă de secături care se nasc cu posturi grase rezervate în bugetul statului român. Acestea formează paraziţii Societăţii româneşti. ---------- care anemiază viaţa românească. Sunt fiii celor care din toate comunele ţării nu au găsit altceva să-şi pună la adăpost odată cu tezaurul statului decât ismenele în vreme ce lor cereau să se facă triunghiul morţii.
SOCIOLOGII ROMÂNI DESPRE BURGHEZIA ROMÂNĂ.
Regenerarea naţională! „Procesul de naştere al burgheziei române se confundă cu procesul de regenerare naţională de alcătuire a Statului român modern unitar şi neatârnat; că acest îndoit proces se datoreşte în întregime expansiunii Capitalismului Anglo-francez, mai ales a celui englez în principatele române.(pg.68-Zeletin).
PSEUDO BURGHEZIA."Burghezia, zic ei, este o simplă plantă parazitară cere trăieşte din bugetul său cu sprijinul politicei de stat- deci a pseudo-burgheziei"(pg.114 Zeletin)
Obiectivele pentru pseudo-burghezie:
1) nu s-a născut din necesitate istorică;
2) duce viaţă artificială numai privilegelor politice;
3) nu are alt rost decât de a îmbogăţi câţiva indivizi în dauna averii noastre publice.

Concluzia „burghezia română nu e un mijloc de producție, ci de spoliere a avutului statului."(pg.123. Zeletin.)
Etatizarea este mai legitimă, fiindcă şi aşa aceste pseudo-burghezii care îşi realizează beneficiile lor mari nu aduc mai multă inițiativă decât lor birocrați. De ce să facă adaptarea prin consiliul de administrație ale politicienilor?
Din punct de vedere rasial poate suportul spiritual burghez îl opera osticul . În mentalitatea burgheză el dă caracterul spiritului dominant.
-Pg.742-
STILURI DEOSEBITE. Chiar în cadrul clasei burgheze există stiluri deosebite. „Între burghezia propriu-zisă se pot deosebi două categorii de elemente psihologice şi sociologice deosebite: elementele dinamice şi cele statice.
Elementele dinamice reprezentate prin oameni de inițiativă, de îndrăzneală şi de avânt care sunt mari fundatori de intreprinderi şi mari speculatori ai conjuncturilor economice. Elementele statice sunt reprezentate prin oameni de pasivitate, dependente şi de resemnare la situații unele câştigate."
Pareto numeşte aceste două tipuri de burghezie :
1) Elementul S-speculatori
2) Elementul R-rentieri
(pg.63. Manoilescu)

BURGHEZIA ROMÂNĂ.
„Străinătatea a creat ambianța favorabilă pentru o nouă economie şi un nou stat românesc. Boierimea a creat statul , statul a creat Burghezia. Iar burghezia drept recunoştință a mâncat pe boieri şi a confiscat statul. Povestea burgheziei româneşti este povestea lui Dinu Păturică extinsă de la individual la social."(pg.91. Manoilescu). Burghezia în general a fost de o nesimțire totală în ce priveşte pe micii producători şi comercianți din oraşe. Este destul să menționăm cât de meschină a fost ajutorarea meseriaşelor desfăşurată de o instituție oficială care reprezintă chintesența spiritului burghez- vorbind de creditul Industrial- pentru ca să măsurăm toată incomprehensiunea şi indiferența burgheziei româneşti față de clasele mijlocii."pg.189 Manoilescu.
Trinom: burghezie-capitalism-liberalism (părea indisolubil)
socialism-internaționalism- ateism-antimilitarism.
burghezie-naționalism-religiozitate-militarism.
„Burghezia română a cumulat toate calitățile pt. a fi o elită. Elită înseamnă o superioritate recunoscută şi absolută."pg.278. Manoilescu.
Nivelul ei sufletesc este inferior.
Ori superioritate absolută în cultură nu este suficient.
Are îndrăzneală. Dar birocratismul politic şi lipsa de inițiativă?
Are inteligență "fiindcă la poporul românesc inteligența este un dar cu care Dumnezeu a binecuvântat în mod egal toate clasele sociale."pg.280. Manoilescu.
Burghezia noastră nu are generiozitate , nu are caracter, nu are ținută. Iată de ce trebuie să conchidem, după o scrutare conştiincioasă a realităților, că burghezia românească care sub raportul cultural ar putea să primească calificarea de elită - nu merită în nici un strop această denumire, dacă o privim sub raportul caracterului (pg.280. Manoilescu.).
Climatul eroic singurul care poate da osatura, fiindcă un membru din elită trebuie să fie întâi de toate un erou al adevărului.
-743-
PROVENIENȚA burgheziei româneşti „ un sentiment de pungaşi de cocote, răsărit din amestecul scursăturilor orientale şi occidentale incapabile de adevăr şi patriotism."Lăsând la o parte exagerările de polemist ale lui Eminescu, nu este mai puțin adevărat că originea tuturor

relelor stă la noi, cum scriam şi altă dată, în faptul că începutul veacului al 19-lea cu toate prefacerile lui ne-a găsit după moştenirea fanariotă ca o naţiune amputată şi în Principate şi în Ardeal eram amputaţi de elita naţională şi lăsaţi fără apărare în faţa celorlalte neamuri care îşi păstrează elita lor ".pg.281. Manoilescu.

SELECŢIUNEA ÎN BURGHEZIA ROMÂNĂ.

1) Se intră uşor " Nici nu înţelegem uşurinţa cu care sunt admise în rândurile oamenilor „cum se cade" , aventurierii de cea mai joasă extracţie socială şi de cea mai vulgară factură sufletească". Parveniţii"faceţi loc: trec obraznicii".pg. 282.Manoilescu

PROMISCUITATEA CLASEI BOIEREŞTI DECĂZUTE (SCĂPĂTATE).

„Cei învinşi oferă o ultimă şi mândră rezistenţă, opuneau ierarhiei recente a banului, ierarhia veche a sângelui. Ei închid uşa casei lor, levantinilor guralivi şi ovreilor perfizi . Dar cât de puţini care au curajul să se claustreze într-o mândră izolare. Cei mai mulţi îngenunchiază în faţa puternicilor vremii…în saloanele bancherului ovrei al cărui nume se confundă cu aceeaşi bancă, se puteau întâlni oricând cele mai mari figuri ale societăţii româneşti- de la şefi de guverne şi diplomaţi până la floarea fină a intelectualităţii. Lipsa de demnitate a acestei lumi este înfiorătoare. În cadrul caracteristic şi demn de dânsa a cazinourilor de la munte şi de la mare, se pot întâlni – în acea familiaritate trivială şi promiscuitate dezgustătoare pe care o creează localurile de joc- nume istorice ale acestei ţări, alături de proaspeţii milionari evrei samsari de…"(pg.282. Manoilescu).

Dacă în acest cadru burghez în mod fatal promiscuitate cu jidanii este atât de mare , cum mai construiesc oamenii aceştia teorii cu speranţe de romanizare? Când banul este atotputernic – axa vieţii- evreul este în elementul său şi deci şi el atotputernic, stăpân , iar românul dezarmat sufleteşte. Dematerializare preconizată de Căpitan a dat baza de …….. prin o nouă concepţie de viaţă.

BURGHEZIE: SISTEM DE VIAŢĂ.

Burghezia înseamnă „ viaţă raţională, renunţare la bucurii pentru agonisire şi o întrebuinţare măsurată a celui mai mare dar pe care îl dă Dumnezeu omului : TIMPUL.

În organizarea şi raţionalizarea , în desfăşurarea întregii vieţi ; pe canavaua unui permanent calcul , în înăbuşirea chemărilor sentimentului şi ale fanteziei în folosirea a tot ce este metodă, disciplină şi auto control, se rezumă întreaga psihologie burgheză.

STIL DE VIAŢĂ." Omenirea se împarte după Sombat în două categorii născute de indivizi , care stau faţă în faţă în faţă într-un contrast şi o comprehensiune reciprocă: naturele burgheze şi naturele eroice.". pg. 292 Manoilescu.

-744-

MEDIOCRITATEA caracteristică burghezului.

Benedetto Croce crede că „cu sens social se cheamă burghez ceea ce nu este nici prea înalt nici prea jos „ mediocru în simţiri, în deprinderi, în gândire".pg.292.Manoilescu.

Toată viaţa burghezului este paralizată de preocuparea utilului.

Concepţii opuse: c'est l'utile que f'abhrre (Renan).

- c ' est beau, verce que c'est inutile (Cyrano).

Otto Gruelin defineşte astfel psihologia burghezului: „El are grijă. Acest cuvânt este luat cu înţeles îndoit: a lucra pentru viitor şi a te îngriji de ce aduce viitorul". De aceea, Burghezul nu trăieşte clipa prezentă. Orice bucurie care îşi uită de viitor sau cere risipeşte puterea, sănătatea, averea sau orice altă valoare omenească pe planul prezentului este neburgheză."

Burghezul este mai presus de toate omul măsurii. El cultivă alături de virtutea agonisirii, pe aceea cu totul burgheză şi mai ales franceză: măsura."(Naturgasdichte des Burgers).

PASIUNEA. Burghezul este împotriva oricărei pasiuni. Pasiune înseamnă risipă în administraţia forţelor omului. Orice entuziasm îi este suspect şi îl umple de neîncredere, căci entuziasmul cere jertfe al căror rost nu-l înţelege. Burghezul este în general necrotic.

CARACTERIZĂRI PENTRU ROMÂNI.

1) Fără limite precise, nu cunoaşte limite şi dimensiuni „sufletul lui izbucneşte, când ca un torent de munte, când ca un râu ajuns leneş în şes, unde îşi îngăduie fantezia unor nenumărate mendri".pg 297.

2) Conformismul îi lipseşte. „ Întâiu am adus din occident modele apoi romanele şi abia normele de viaţă."

3) Deficienţe în virtuţi utilitariste. „ Probitatea, exactitatea şi seriozitatea sunt tot atât de indispensabile ca şi măsurile pentru a face să funcţioneze o fabrică modernă."pg.298.

4) Rigurozitatea. „Burghezia este un regim de asprime pentru oamenii lipsiţi de seriozitate." Pg.298.

5) Prudenţa „ la plus vile des vertu " (Anatole France).

6) Adaptabilitatea „--------- posedă o elasticitate spirituală atât de mare şi o adaptabilitate atât de neobişnuită, încât el poate face faţă şi situaţiilor celor mai neaşteptate." Pg.299.

7) Confortul. „ Orice burghezie este iubitoare de confort şi de lux." Pg.305.

Românul vorbeşte cu admiraţie neeconomistă de omul care ştie să trăiască; iar băiatul de viaţă - tip sceptic românesc - este desigur mai simpatic, mai uman şi mai nervos.

8) Iubeşte luxul. Iată de ce burghezia românească nu este burghezie, are una din trăsăturile cele mai esenţiale, pe când cea străină pune preţ pe agonisire, pe siguranţă şi pe viitor şi pe prezent." Pg.307.

9) Securitatea. „ la burghezia românească preocuparea de securitate nu este nici pe departe atât de absentă ca în cea occidentală.

10) Contrast cu burghezia străină în eşalonarea valorilor.pg.307. Ordinea de preferinţă a burgheziei străine este: Avere, confort, rang. La români este invers: rang – confort – securitate. Căci dacă boemul occidental este totdeauna un burghez căzut din cuib, e sigur că burghezul român este de cele mai multe ori un boem închis în colivie." Pg.309.

- Pg.745-

DEFICIENŢE INTERTARI (interioare) ALE BURGHEZIEI.

1) Oboseala fiziologică a rasei.

2) Neîncrederea în sine. „Burghezia nu are destulă încredere în ea însăşi. Nu afirmă o doctrină şi o conştiinţă burgheză."

3) Renunţările ei . „ căci după cum spune Iohannel „ Burghezia debutează odată cu „ prima constrângere a omului asupra lui însuşi. A conduce înseamnă a te constrânge, a te limita la şi a renunţa la atâtea din bunurile vieţii fără responsabilitate." Pg. 374. Manoilescu.

4) Voinţa. „ Nu e idealizat marea realitate prin care se ridică deasupra vulgului."Voinţa" pg. 374.

5) Obişnuinţa de a comanda.

„ La noi, în special, sentimentul dreptului de a comanda este din ce în ce mai slab, iar clasa stăpânitoare pare că pierde convingerea legitimităţii sale.

Boierimea care avea sentimentul înnăscut al dreptului de a porunci, a fost de mult minimalizată prin reforma agrară. Abia la unele dinastii profesionale şi în special la cele de militari – se mai perpetuează din generaţii în generaţii obişnuinţa de a comanda. În general însă, burghezia nu arată prin nimic o conştiinţă de clasă conducătoare.

6) Lipsa de ţinută." Lipsa sentimentului intim al legitimităţii care aduce demnitate şi ţinută în raporturile cu cei comandaţi este înlocuită la multe burghezii prin aroganţă şi violenţă – semne de parvenitism neputincios de a se impune în chip firesc şi calm.

Simbolul caracteristic: Ciorapul.

Burghezul francez are ciorapul de lână – cel român pe cel de mătase.

Solid – fragil

Făcut acasă – importat

Agonisire şi prevedere – imprudenţă
Independentă economic – vasalitate economică
Mândria celui care împrumută – umilinţa celui care se împrumută.

Anual francezul câştigă 8200 lei – românul 45 lei ?
Două concepte de viaţă (pg. 145. Manoilescu).
Manoilescu a descris calităţile şi defectele burgheze şi române. Dar care anume ? Aceea a scursorilor aventuriere (călătorilor) ? lepădăturilor – sau a celor proveniţi din lumea românească ? Tabloul pare amestecat.

745-

PRECURSORI.

Năzuinţa de ieşire din situaţia aceasta. Sufletul românesc nu s-a împăcat cu climatul societăţii moderne şi adesea a încercat să iasă.
Criticismul de care am vorbit ar fi un indiciu pentru această ieşire. Pentru orice din această situaţie (marasm) s-au preconizat remedii în diferite sensuri.
Unii au preconizat împăcarea (adaptarea) pentru dispariţia crizei care frământă societatea românească. În acest sens preconizează Zeletin – după cum am văzut reforma şcolii , materializând la maximum preocupările. Aceasta ar duce – indiferent de calculele anterioare – spre completa aservire iudaică , fiindcă această concepţie duce spre acest ţel (formează premizele lui). Instinctul naţiei autentice însă a reacţionat în sens energic de smulgere din marasm. <u>Profetul</u> acestei atitudini eroice este în primul rând <u>M. Eminescu</u>. Din şcoala căruia s-a adăpat el.
Pe el l-a dogorit cel mai mult dragostea de ţară.
„Iubim ţara şi naţia noastră astfel cum n-o iubeşte nimeni , cum nimeni nu are puterea de a o iubi. În noi trăieşte <u>restul</u> de energie şi de caracter , pe care voi în viaţa publică aţi ştiut a – l nimici."(M. Eminescu vol. I pg.415).
„Tot fanatismul nostim de rasă se dezlănţuie atunci şi că praful se alege din gheşeftarii şi patrioţii de meserie, care-l servesc." (pg.423. M. E. o. p. vol. II).
<u>Făcut nebun de fanarioţi.</u> „ Să presupunem că aşa ar fi ? Că autorul acestor şiruri e nebun, e nebun de legat şi de dus la Mărcuţa. Rămâne mai puţin adevărat ceea ce a zis ? Asta-i chestiunea ." (pg.330 M.E. o.p. vol. II).
<u>Făcut bulgar</u> . „ Xenopol sfârşeşte prin a mă face bulgar şi a descrie după cum îi place exteriorul şi deprinderile mele. El nu mă opreşte de-a fi dintr-o familie nu numai română, ci şi nobilă , neam din neamul ei – să nu vă fie cu supărare – încât vă asigur că între strămoşii din ţara de sus a Moldovei , de care nu mi – e ruşine să vorbesc, s-or fi aflând poate ţărani liberi dar jidani, greci ori păzitori în temniţă măcar nici unul. " Bastarzii care privesc toate în ţara aceasta de sus în jos. (pg.442 M.E. o.p vol. II).
Eminescu discută problemele neamului românesc de dimensiuni mari , care depăşesc cadrul calapodului iudaic, al neamului în care trăieşte. El constituie un focar care radiază puternic gânduri şi sentimente naţionale în toate direcţiile. Şi prin orice prismă ar fi privit , el rămâne mare. " Eminescu – scrie Zeletin – este cea mai măreaţă figură a reacţiunii române. " (pg.37 Zeletin).
„Reacţiunea împotriva burgheziei nu poate (produce) oricui în conţinutul ei, oriunde s-ar produce, decât un anumit număr de însuşiri , şi la noi Eminescu le-a gândit până la sfârşit pe toate. Celor veniţi mai târziu pe căile sale , nu le rămâne decât a pune greutatea autorităţilor pentru răspândirea ideii naţionale. (pg.228 Zeletin).

-746 -

„Spiritul reprezentativ care a desăvârşit la noi ideea naţionalistă este poetul Eminescu. Membru al Junimei dar bătând căile sale pe alături de dogmele magiştrilor, el prezintă naţionalismul în toate -------- sale trăsături : istoric, romantic, pesimist, sentimental, iubitor de neam , religios xenofob.

Alt om de specialitate – Manoilescu – îi recunoaşte autoritatea în toate domeniile.
„Geniul marelui gazetar al Românilor trimite şi azi , implacabil -------- lui iar posteritatea îl recunoaşte pe doctrinar tot atât cât şi pe poet.”(pg.206 Manoilescu).
Eminescu este ca gânditor politic şi ca economist tot atât de genial ca şi în artă. Genial ca observator , ca intuiţie, ca anteviziune.”(pg.137.Destinul Burgheziei. M. Manoilescu). Vom cita aici părerile marelui economist şi sociolog român – în orice caz singurul pe care îl recunoaştem noi ca atare – M. Eminescu.” (pg.92 Manoilescu).
„În România numai Eminescu în articolele de genială intuiţie şi noi în lucrări de preciziune ştiinţifică am insistat asupra nivelului extraordinar de scăzut al productivităţii naţionale.”(pg.155 Manoilescu).
În 1914 „ Viitorul ” scria furios că marele poet „ trebuind să-şi agonisească existenţa a colaborat la un ziar conservator. ” Al. Papacostea răspunde, insultă mai mare nu se poate aduce memoriei aceluia care a fost nu numai cel mai mare poet , dar şi cel mai caracteristic temperament etic al României contemporane ”.(pg. 206 Manoilescu, România Politică).
AUREL POPOVICI despre Eminescu.
„Eminescu n – a fost numai un om cu convingeri. El a avut şi curajul bărbătesc de a-şi spune sincer părerile şi convingerile sale. Eminescu e mintea limpede a unui ţăran român crescut la şcoli bune. Pare că neamul românesc l-a născut spre a ne da icoana vie a firii româneşti. Din Eminescu vorbeşte şi fruntaşul şi mijlocaşul şi codaşul. Ca şi în poezie, Eminescu şi în politică nu-i nici idealist abstract, nici naturalist prozaic. El e idealist pe culmile realităţii.” (Aurel Popovici –„ Naţionalism sau democraţie” – pg.113).
„Un adevărat profet al unui neam.” De fapt Eminescu a fost întruparea înţelepciunii seculare a poporului român , un fel de arătare a duhului naţional. Eminescu a văzut mai bine ca oricine liniile hotărâtoare ale dezvoltării noastre istorice ”. (pg.95 A. Popovici N. D.).
Mai puţin puteau să-l înţeleagă cei străini de simţirea lui , de mentalitatea lui , de aspiraţiile lui ; toţi cei lipsiţi „ de acea iubire adâncă şi nestrămutată de neam ” care se zbătea în inima lui curată şi care o făcea să tremure , zdrobită de jale şi de durere , când el , cu toată orbitoarea lumină bengolică a unei „propăşiri” , întrevedea în depărtata zare slăbirea şi căderea unui neam. ” (A. Popovici – pg.73).
-747-
„Puţin de tot pot înţelege pe Eminescu. Dar toţi românii cu inima curată pot simţi învăţăturile lui.” (A. P. pg.74). El a fost şi a rămas el însuşi. O puternică individualitate de observator şi gânditor politic - (pg.74 A. Popovici) – adânc înfipt în mijlocul poporului românesc de pretutindeni. ” O profetică putere de intuiţie, l-au făcut cu adevărat pe el al „semnelor vremii profet ”. Căci, după a mea părere, oricât l-am admira pe Eminescu ca poet şi mai multă admiraţie merită ca gânditor politic. (pg. 75 A.Popovici).
Articolele lui însă scânteiază o întreagă filosofie politică. Se va zice că ideile lui nu sunt originale. Dar în politică originalitatea nu prea joacă rol. Rolul hotărâtor îl ţine experienţa seculară.(A.Popovici pg. 76).
Citindu-l pe Eminescu, ai impresia că îţi vorbeşte glasul istoriei naţionale din el.(pg. 77 A.P.).
Eminescu are dintr-o bucată o personalitate nu numai mare , ci şi armonică , ceea ce tocmai la personalităţile mari e foarte rar - caracter puternic.
NICOLAE ROŞU. VIZIUNEA LUI EMINESCU. „Mai mult decât tradiţionalist , Eminescu a fost un vizionar căci văzând în viitor realizarea unui stat naţional românesc , s-a clădit temelia ideologică anticipând grandioasa lui proiecţiune istorică. (pg. 309 Roşu).
Statul Eminescian trebuie să reprezinte „ideea armoniei intereselor” pg.329 – ceea ce înseamnă intervenţia activă şi permanentă în conflictele dintre clase şi indivizi (Pg.329).
Elementul Etnic. „ Statul naţional-spune Eminescu nu are altă raţiune de a fi decât aceea că e stat românesc, deci, dezvoltarea elementului românesc este şi asta ţinta noastră de căpetenie.”

Națiunea dominată. „ Nouă nu ne e deloc indiferent elementul ce are a determina caracterul și soarta acestei țări.”(pg.330 citat).
Ura adâncă a lui Eminescu împotriva ……… rilor fanarului. ” (pg.319 Roşu).
Ne acuză politicienii pentru nerespectarea trecutului și ……. în el. (…….) Atunci să-l luăm invocând pe Eminescu. Deci și tactic.
Filosofia naționalistă a lui Eminescu este naturalistă. „ ca și în regnul biologic, în societățile românești indivizii și gruparea lor în națiune se conduce după legi fixe care lucrează în mod hotărât și inevitabil. „ popoarele nu sunt produsele inteligenței ci ale naturii.” (citat Roşu)
-748-
Roşu-
MOMENTUL ISTORIC
Mihai Eminescu apare în momentul ciocnirii maximum dintre aceste două forțe divergente, deoparte disoluția organică a pașoptismului revoluționar, de alta reacțiunea etnică și istorică a culturii autohtone. Înainte de a fi un produs al culturii sale, Eminescu este o creație grandioasă a momentului istoric. (pg.325)
ORIGINALITATEA LUI EMINESCU
Pentru prima oară găsim la un gânditor din secolul al XIX-lea ideea statului normativ și dinamic.
„Toate clasele sunt înaintea sa (a statului) egal de importante, menirea sa este de a stabili armonia dintre ele”. (pg.325)- Concepția legionară -.
PROCESUL DISOLUȚIEI - a început sub fanarioți. Eminescu concentrează cele două elemente antice într-o sinteză unitară.

- Antiliberalism în politică -
- Antisemitism în Moldova -
- Antifanariotism în Muntenia -

Cu un cuvânt, primatul naționalismului ori problema socială.
FILOSOFIA DE STAT „ Ca filozofie de stat spune I. Scurtu – Eminescu înclina dintr-un început spre teorii conservatoare realiste, în opoziție cu avântul romantismului revoluționar liberal care stăpânea Europa în ultimul pătrar din veacul trecut ”(citat pg.318.)
EMINESCU NEÎNȚELES „ generația contemporană nu l-a apropiat sufletește și nici nu l-a înțeles. Afară de Creangă și Titu Maiorescu degenerația politică lătrătoare de uliță l-a hulit, l-a calomniat și l-a persecutat.” Generația următoare, ideologic prin naționalism și antipoliticianism, generația semănătoristă s-a apropiat de duhul și de ideile sociale ale lui Eminescu.(pg. 298 Roşu). Semănătorismul cu spiritul lui eminescian, naționalist și antipașoptist, animat de Iorga (pg.360 Roşu).
Gh. Panu afirmase că „ teoria păturilor suprapuse ar fi elaborată în timpul când Eminescu era bolnav (pg.304 Roşu).
Ibrăileanu (care apără) Capitalismul „ fiind gazetar nu își poate exprima convingerile în toată libertatea ca mai înainte. ”(Roşu pg.204)
DIALECTICA LUI EMINESCU avea rațiuni organice naturale suprastructurate de o concepție eminamente spirituală. N. Iorga este mai apropiat de Istorie socotită ca o icoană a faptelor întâmplate. Mihail Eminescu este mai apropiat de fondul viu al rasei.(Roşu)
NAȚIONALISMUL EMINESCIAN. O întreagă epocă istorică respiră prin porii naționalismului eminescian. (pg.207 Roşu)
ELEMENTELE DIALECTICEI NAȚIONALISTE le-am găsit și aici; Bălcescu, M. Kogălniceanu și cu deosebire la Eminescu. De la Eminescu liniile de forțe diverg: Vasile Conta și Alex. Cuza vor lăsa să cadă accentul pe antisemitism, Vasile Pârvan pe autohtonia rasei, Ion Luca Caragiale pe criticismul antiliberal. În gândirea lui Eminescu , dialectica naționalistă și-a aflat cea mai masivă închegare.(pg.16 Roşu)

Căpitanul va da tuturor acestor năzuinţe forţa acţiunii creatoare şi toate premizele pentru realizarea în fapte.
-749-
În preocupările lor de îndreptare a societăților , toate aceste preocupări au pus accentul pe următoarele elemente:

1) Educaţie pentru formarea caracterelor. Selecţionarea lor.

„ Nu în cultura excesivă a minţii constă misiunea şcolilor-excepţie făcând de cele înalte-ci în creşterea caracterului.(pg.228. vol. II M.Eminescu)

„ Tocmai acesta este defectul şcolilor din România, că atât cele primare cât şi cele secundare îngreunează memoria şi judecata copiilor cu o mulţime de cunoştinţe nefolositoare-nici o programă de studii nu-i aşa de încărcată ca cea din România-lăsând caracterul şi sentimentele de paragină.(pg.373 vol.I M.E.)

În natură . „ Nu superioritatea organică învinge, ci adaptabilitatea cu un mediu dat de timp, istoriceşte, dat de spaţiu, geograficeşte. Dar naturile viguroase vor căuta să întipărească mediului caracterul lor,cele slabe se vor adapta ca ceara unui mediu chiar, încât slăbiciunea e din acest punct de vedere un titlu la existenţă.
De mult gândeam la o asemenea modificare a teoriei luptei pentru existenţă, văzând cazurile în care decrepitudinea şi paraziţii ajung a exploata şi stăpâni elemente sănătoase şi puternice ”.(pg.308 vol.II M.E.)
Numai aceste naturi crează istorie.
Atitudinea eroică (generiozitate şi sinceritate).
Puterea fizică şi intelectuală covârşitoare e generoasă prin chiar natura ei. Precum cel tare nu pune în luptă piedici, asemenea cel cuminte nu se serveşte de tertipuri şi de subterfugii. Caracterul distinctiv al adevărului este sinceritatea, ca şi cel al tăriei fizice; deci se vede că amândouă au acelaşi izvor antropologic: tinereţea arsei, vigoarea ei neatinsă de corupţie, fecioria ei.” (pg.318.vol.II. M.E.)
Factorul moral este esenţial. Fără sănătate morală nici o lege nu se poate aplica în nici un domeniu. Nici în domeniul economic.
„În adevăr, vindecarea ar fi lesnicioasă, calea sanificării economice e teoretic lesne de indicat; dar de la teorie până la aplicare asupra oamenilor, şi mai ales asupra unei generaţii cu desăvârşire corupte, e o deosebire mare.”(pg.473.vol II M.E.)
După Al.Cuza misiunea şcolii este 1)-a face cunoştinţa realităţii naţiunilor;

2) a crea puterea naţionalităţii.

Bărbăţia. „ Vei fi patriot cu cât sentimentul tău de onoare e mai puternic. Cu cât simţi mai adânc frumuseţea ideală a bărbăţiei” (pg.31 Popovici).
Caracterul. „ Numai caractere puternice, prin moralitatea lor bate o inimă patriotică, sălăşluieşte adevărata dragoste de neam.(pg.65)
Carp, care din moralitatea sa politică intransigentă a renunţat ca nimeni altul la ani şi ani de putere.(pg.65 Popovici)
Reforma omului. „Şi azi ,toată lumea de bine cere mereu o reformă a omului nu se cere reforma celor fără carte, ci tocmai a celor cu carte şi foarte (mândri de drepturile omului.(pg.171)
Politică serioasă e parte ştiinţă, parte artă, concentrate amândouă cu personalităţile patriotice.(pg.172. Popovici
Caracterul „ Voinţa omenească, baza caracterului, e o chestie de neam; şcoala o poate întări şi dirija.
-750-
Dar eroi nu vei face din cei slabi de înger. Tăria sufletească, armonia automatică a sentimentelor nobile cu mintea omenească, caracterul întreg dintr-o bucată; e un produs al firii, al neamului, nu al artificiilor şcolare.

Un caracter slab din fire nu-l poate încorda nici educația dincolo de limitele sale de tensiune.(pg.182) În fiecare neam sau naționalitate, caracterele individuale variază în marele cadru național".(pg.183 Popovici)
Răbdarea. „ Popoarele sănătoase nici nu se gândesc măcar că ar putea să moară… Popoarele grăbite sunt popoare neurastenice: aci pornite cu entuziasm neogrecesc şi în fuga mare spre culmile civilizației, aci deprimate, descurajate şi indolente". (pg.184 A.Popovici)
Vigoarea morală. „ Apoi adevărata bogăție a unei țări e vigoarea morală a populațiunii, în special moralitatea tinerimii sale.
O fi multă bogăție în pământ, dar ce folos dacă în inimi nu-i dor adânc de muncă, nu-i curaj de întreprindere, nu-i statornicie de oțel în urmărirea activă a unui scop?" (pg.186 A.Popovici)
Răbdarea e adesea semnul distinctiv al tăriei morale, al judecății mai mature, al oamenilor politici distinşi care văd piedicile şi pericolele, pe care omul entuziast, dar superficial le înlătură foarte uşor printr-o frazologie bine sunătoare". (pg.186 A.Popovici)
Stăpânirea patimilor „ nu există în lume decât o singură posibilitate de a da unui popor cultură, adevărată pace, întru sine aceasta este: stăpânirea sa de sine, stăpânirea patimilor sale."(pg.251 A.Popovici)
Les vrais caractères ne changent pas. (Adevăratele caractere nu se schimbă niciodată).
Educația publică „ a-şi creşte generații întregi de cetățeni cu unitate morală, oameni încălziți de aceleaşi idealuri, de aceleaşi aspirații naționale, caractere puternice, dar legate între sine printr-o coeziune superioară în vederea asigurării şi înălțării țării şi a neamului lor."(pg.247 Popovici)
Educația copiilor „ slobod să fie de orice patimă şi în l-ale voiniciei,ca să nu se teamă, nici să se sperie de nici o întâmplare,fie cât de mare şi, în sfârşit, la muncă necurmată, ca să nu aibă lipsă niciodată. (pg.250 A.Popovici)
Instrucția de astăzi dezvoltă mintea în detrimentul inimii şi goneşte orice iubire de familie".(pg.252 A.Popovici)
Formarea caracterului trebuie să devină preocuparea principală a şcolii de stat, dacă statul nu vrea să se pomenească cu întregi generații de declasați şi anarhişti. (pg.253)
Statul mason, după tactica iudaică, chiar acest lucru urmăreşte.
-Pg.751-
Formarea caracterului „ Ca să formezi un caracter, nu trebuie să-l striveşti prin ascultare oarbă, prin dresare continuă, ci mai ales să cauți să deştepți treptat în sufletul copilului dragostea pentru disciplină, pentru ascultare, făcându-l să înțeleagă rostul ei ca mijloc, ca drum spre libertate,ca emancipare de încăpățânarea înnăscută.
Virtutea nu trebuie să apară elevului ca o robie a individualității, ci ca o liberare a ei de robia patimilor omeneşti. De aceea şi Förster "face, în nenumăratele sale pilde, mereu apel la eroismul din sufletul tinerimii de a-şi birui pasiunile şi zice că e surprinzător cu cât entuziasm ascultă elevii îndată ce te adresezi la voința lor morală, la sentimentul lor de demnitate." (pg.254 A.Popovici)
Biruința greutăților. „ Nu dorința de petreceri trebuie satisfăcută, ci cerința omului cu voință şi cu rațiune, care cere să biruiască greutăți şi să fie stăpân pe materie.(pg.254)
Toată chestia este a împăca libertatea cu disciplina, în sensul unei discipline inteligente.(pg.354 A.P.) Caracterul înțelege mai repede ce se cuvine decât rațiunea şi simțurile."(pg.255 A.Popovici)
Caractere puternice, suflete tari îi trebuie unei națiuni, oameni entuziaşti pentru mărirea țării şi gata pentru a se expune pentru ea, nu calculatori ai meritelor după note şi puncte, nu vânători de slujbe şi nici savanți pedanți, nici reformatori de răspântii, lărmuitori şi nuli.(pg.255 A.Popovici)
Apostoli. În trecut erau puține şcoli, dar apostoli mulți. (pg.258 A.Popovici)

Educația înnăscută. „ Pedagogul în înțelesul adânc al cuvântului, mentorul tinerimii omul-pildă se naște profesor sau nu va fi profesor în toată viața lui.”(pg.260 A.Popovici)
Disciplina. „ Nu voința, ci disciplina voinței face minuni în lume. Omul, însă, când izbutește în viață? Când voința lui e condusă de înțelepciune.”(pg.97 A.Popovici)
Lupta în câmp deschis și în luptă dreaptă. Numai astfel poate învinge meritul. (pg.300 A.Popovici)
Exemplul Școlii Engleze. „ Englezii se străduiesc să scoată din copii, oameni cât se poate mai de treabă-gentlemeni oameni de treabă și cinstiți. Puțini și buni. ”(pg.369 A.P.)
Accentul pe dezvoltarea aptitudinilor sufletești, loialitatea este considerată ca o a doua religiune-cum zice Emerson.(pg.373 A.P.)
-752-
2) Educația Muncii. Munca și numai munca este izvorul libertății și al fericirii și cum că cei ce pretextează că bunurile morale și materiale se câștigă prin adunări electorale, prin discursuri de cafenea și prin articole de gazetă sunt niște șarlatani, care amăgesc poporul în interesul lor și spre risipa bunei stări.
Organizația de astăzi a favorizat fuga de muncă: ea a ridicat elemente, care nu au nimic, în fruntea statului, ca să trăiască sau să se îmbogățească din averea lui și tot organizația aceasta a făcut și pe alte clase să creadă că nimai prin politică poți ajunge la ceva.”(pg.386 M.Eminescu-„ Pieirea noastră prin pieirea muncii”-vol I)
Garanția existenței noastre în munca reală, în apărarea muncii reale, nu în fraze și principii generale, a căror bunătate sau răutate practică atârnă de la aplicare, deci de la progresul real pe care un popor l-a făcut pe calea muncii fizice și intelectuale.”(pg.540)
Efectele liberalismului. „ La noi liberalismul pretextat al naturilor catilinare, în loc de a democratiza clasa de sus, a avut, din contră, rezultatul de a aristocratiza o clasă nenumărată de indivizi, care nevoind a munci, având chiar rușine de muncă, aspiră de a ajunge la vază și de a face avere pe calea demnităților statului, începând de la miile de funcțiuni mici și sfârșind cu înseși fotoliile ministeriale. Înmulțirea dar a claselor consumatoare și scăderea claselor productive, iată răul organic, în contra căruia o organizare bună trebuie să găsească remedii.” (pg.541 M.E. vol. I)
Singurul leac-Munca. „ O singură buruiană de leac există pentru acest scop: munca. Munca, nu cameleonism; muncă, nu bancheturi cu gunoaiele civilizației franceze; muncă, nu pomană, iată mijlocul care va ridica poporul nostru.” (pg.452 M.E. vol II)
Munca este soluția crizei. „ Numai o organizare strictă ar sili pe poporul de mijlocitori la muncă și la producție, o organizare care ar îngreuia parvenirea la funcții publice, dar care le-ar deschide, prin alt regim economic, o piață în care să-și deprindă și să-și ofere brațele de muncă reală, ar putea să vindece relele de care suferim.(pg.446 M.E. vol II)
Liberalismul a înmulțit clasa consumatorilor improductivi.
Căpătuirea numărului nesfârșit de nulități, de oameni absolut improductivi, din care se compune partidul.(pg.475 M.E. vol II)
Astfel, Atenienii, în decadență se prefăcuseră toți samsari, în avocați, în aspiranți de funcții, în oameni politici.(pg.475)
Un singur remediu există în adevăr în contra acestor rele, dar trebuie aplicat cu toată rigoarea, cu tot exclusivismul: munca, acest corelat mecanic al adevărului; adevărul, acest corelat intelectual al muncii. Dar muncă, nu nimicuri, nu mânare de muște la apă; și adevăr, nu fraze lustruite și negustorie de vorbe.(pg.476 vol II)
Disprețul pentru munca manuală este una din componentele iudaice ale spiritului european, componentă ale cărei origini străvechi ar trebui căutate chiar în Biblie.
Mișcarea Legionară aplică această concepție.
-Pag.753-
3) Crearea Elitei.

Principiul aristocratic. „ Natura întreagă este supusă aceluiaşi principiu aristocratic; desfăşurarea liberă a forţelor adevărate.(pg.178 A.P.)
Nobilimea este o lege a firii. Virtute de la „virtus" din latină înseamnă putere bărbătească de ordin moral… Aristocraţia meritului.(pg.317 A.P.)
Personalitatea omului nu cade din cer, dar nici din studiile cele mai profunde nu ai s-o scoţi. Ea este întruparea caracterului deosebit ale unei vechi familii al unui neam întreg. Biologii moderni susţin că de la mamă omul moşteneşte calităţile intelectuale, iar caracterul de la tată." (pg.354 Popovici)
Calitatea-Personalitatea. „ În viaţa socială toate marile transformări urmează drumul de la calitate spre cantitate, de la gândire la faptă. Calitate înseamnă personalitate, iar personalitatea este începutul şi sfârşitul oricărui ciclu de viaţă istorică.(pg.398 Manoilescu)
Istoria este un cimitir de elite, a spus Vilfredo Pareto. Manoilescu adaugă: „ Nu este numai un cimitir, ci de multe ori un parc rezervat, în care entităţi sociale vii au devenit specii care îşi duc mai departe o existenţă minoră, după ce în trecut au jucat roluri istorice-sociale strălucite şi hotărâtoare.(pg.22 Manoilescu)
„Astfel, nobilii contemporani sunt un vestigiu al clasei feudale altădată atotstăpânitoare în Europa occidentală. Regii sunt un vestigiu al conducerii absolute a statelor moderne; conducere care era altădată regula generală a Europei. Burghezii sunt astăzi şi mai ales vor fi mâine-un vestigiu al clasei capitaliste din epoca de înflorire a liberalismului economic şi politic." (pg.22 Manoilescu)
ELITA este o naţiune permanentă care poate apărea în orice societate din orice epocă
Ea cuprinde elementele cele mai selecte ale unei colectivităţi a cărei superioritate nu trebuie să fie numai relativă, ci şi absolută, ele reprezentând un summum de calităţi omeneşti.(pg.61 Manoilescu)
Elitele se aleg după criterii proprii fiecărei societăţi istorice şi pot fi constituite din războinici, din preoţi sau din mandarini, adică din elemente cu caractere foarte variate, potrivit nevoilor şi concepţiilor particulare ale fiecărui popor şi ale fiecărei faze istorice.(pg.62)
Caracteristica elitei . „ Este o caracteristică a adevăratei elite că atât datorită comprehensiunii lucrului cât şi instinctului să se ocupe în permanenţă cu ridicarea acelora asupra cărora îşi exercită autoritatea.(Paul Rousiers „L'elithe_dans la societe moderne.")
ÎN GENERAL orice elită se polarizează şi se grefează pe stilul impus de o personalitate puternică. Această personalitate oferă axa stilului dominant, fiindcă atrage elementele de aceeaşi esenţă şi concepţie de viaţă. Când forţa de coeziune încetează, dispare prin descompunere şi elita. Se naşte alta, grefată pe alt stil de viaţă, având ca suport eterna pendulare a sufletului omenesc.
Elita legionară – sinteza între războinici şi preoţi-stil TRAC- Elita_burgheză- concepţie materialistă burgheză.
-Pag.754-
Caracterul stă la temelia elitei (aristocraţiei). „ Căci un caracter drept, viteaz şi generos se moşteneşte şi este o mare calitate politică, pe când inteligenţa se poate recruta din tot ce produce mai bun o generaţie, ca o aliată naturală a acestor caractere, dar din nefericire nu se moşteneşte cu atâta siguranţă. Apoi aristocraţia trebuie să fie puţin numeroasă, pentru ca alături cu ea să aibă loc meritele personale din orice generaţie….
De aici vom vedea că statele cu o oligarhie avută şi puţin numeroasă au avut un trai lung şi strălucit pe pământ. O mână de patricieni au făcut din Roma o împărăţie universală şi tot o mână de patricieni au condus soarta rasei engleze, care în două sute de ani au ajuns a fi cea mai răspândită, mai puternică şi mai avută din rasele europene.(pg.243 M.E.)
Nicicând, dar absolut nicicând nu a existat rivalitate între aristocraţia de naştere şi aristocraţia intelectuală; dar amândouă acestea au aflat un duşman în aristocraţia averii mobiliare, a banului.

Posesiunea acestuia se datorează unei mişcări universale, cosmopolite a bunurilor; întâmplarea şi adeseori calităţile rele favorizează câştigarea lui; oamenii pe care îi ridică nu au nevoie de nici una din laturile care dau mărimi fiinţei omeneşti, nici de caracter, nici de inteligenţă.(pg.243 M.E. vol II)

Clasa conducătoare. Reibmayr arată că „ orice clasă conducătoare, fie că era întemeiată pe virtuţi militare, pe virtuţile religioase sau pe destoinicia comercială(aristocraţia română,germană,veneţiană, cea brahmană, cartagineză etc.) nu era decât "extrasul spiritual al unui popor" der geistige Extrack eines Volkes; fie că se numea principes primates, prima, optmates, magnates proceres, senatores majores senoires, sapientes sau Edelinge nobili.

Politica fiind mai ales artă şi în ea, ca şi în orice artă, artişti adevăraţi sunt totdeauna o disparentă minoritate,zice el, iar majoritatea o alcătuiesc diletanţii şi artiştii de rând. Nu este sugon carpaci.(pg.326 Manoilescu)

Dar astăzi conducătorii de stat(cei care conduc destinele omenirii) sunt nobili? Hitler, Stalin, Mussolini, Căpitanul etc.

Selecţia elitei în trecutul Românesc. „ Oricare român, fie născut din părinţi cu vază, fie din părinţi săraci,se putea ridica fie prin puterea braţului, fie prin aceea a minţii, la demnităţile cele mai înalte ale statului şi era indiferent, sub domniile pământene, dacă meritul era al unui om din popor sau al unui boier; singura răsplătire pe care statul o putea da,şi o dădea, era un rang, netransmisibil asupra fiilor.(pg.568 M.E. vol I)

Avantaje şi dezavantaje. Concepţia era lupta , care se apropie de concepţia legionară, care pune accentul pe lupta permanentă.

-Pag.755-

Încetarea aristocraţiei româneşti la 1700.

„ Dacă a existat de facto o aristocraţie română întemeiată pe un drept public cert, ea a încetat de a exista deodată cu anul 1700; deodată cu căderea Domniei naţionale.... Nu putem recunoaşte epocii fanarioţilor dreptul suveran de a conferi titluri şi demnităţi.(pg.201 M.E. vol II)

Aristocraţia nouă. „ Dacă România ar avea o epocă mare,atunci ea ar avea şi o aristocraţie nouă.(pg.395 M.E. vol I)

Privilegiile erau datoriile. „Aristocraţia,cu independenţa ei de caracter,cu curajul ei, ale cărei privilegii consistau în datorii către ţară,mai grele de cum alţii aveau a le purta.(pg.511 M.E. vol II) Aşa sunt şi privilegiile legionare!

Conducători adevăraţi.-spune Aurel Popovici-se recrutează din toate straturile unui popor.

Îngrijirea de elita viitoare." Un popor,niciodată nu va avea buni conducători, dacă fruntaşii săi de azi nu se preocupă de educaţia specifică a fruntaşilor de mâine(pg.118 Popovici)

Preocuparea Căpitanului de a pregăti elita viitoare prin consacrarea către elita precedentă.

Mediul. „ Talente şi caractere politice de valoare nu se pot dezvolta într-o promiscuitate de ambiţii şi vanităţi vulgare într-o atmosferă de politicianism şi naţionalism,târâtor în faţa scăderilor poporului,în şanţuri demagogice, ci numai într-un mediu priincios,care atârnă foarte mult şi de calitatea sângelui,a neamului, de chestiuni de endogamie de şcoală(respingătoare scopurilor specifice etc.pg.318 Popovici)

Grija de mâine. „ Ce o fi mâine-poimâine,când elementele de neam şi stare,culte şi patriotice,din partidele istorice ale României vor fi mereu împinse la o parte şi strivite de „ gigantice avalanşe „ a democraţiei tot mai largă-e uşor de prevăzut pentru cei înţelegători în asemenea chestiuni.(pg.319 Popovici)

Inegalitatea, zice Alfred Otto Amman,este însăşi firea neamului omenesc(?) pe nedespărţite de el ca naşterea şi moartea.

Aristocraţia în sens de elită.

„Evident că nu mă voi gândi de a face dintr-o clasă conducătoare o castă de satrapi,de absenteişti de la masiela lor, înstrăinaţi de popor,înecaţi într-o cultură de bondar,care nici

limba țării nu o cunosc și nici nu o iubesc,dar mi-te bătăile inimii neamului,ci să faci un seminar de patrioți,de pricepuți,de oameni cinstiți și înțelepți „ recrutați de oriunde,ci găsesc în țară,din tot poporul oriunde cresc talente și virtuți,caractere armonice".(pg.322 Popovici)
Elita vehiculează idealurile." Nici o idee,nici o religie nu a triumfat decât atunci când o elită a inteligenței a organizat-o, dându-i maximum de reprezență socială sub raportul organizării și valorificării unei idei claselor de jos,tocmai din pricina incoherenței și structurilor rudimentare nu aduc nici o contribuție.(pg.364 Roșu)
Ex. Creștinismul,care prin structură morală și psihologică a fost oreligie a plebeilor,a dezmoșteniților,a robilor și nu a triumfat decât când a fost aristocrată.
-Pag.756-
Acțiunea pentru îndreptare.
Dacă este ușor a preconiza un lucru,traducerea în fapt (înfăptuirea) prezintă dificultate.
Ordinea există,nu poate fi modificată temeinic decât simultan prin două procese:

1)Unul de transformare interioară, care să asigure durabilitatea și capacitatea de creație prin sursa spirituală care o trezește la viață.

2) De esență externă în legătură cu raportul de forțe care se oglindește în constituția statului.

Adeseori s-a spus,Constituția oglindește acest lucru.
„ Constituția - a spus F.Larsolte? - este raportul de forțe între clasele sociale".(pg.170 Zeletin)
Dreptul consfințit de lege este expresia forței.(pg.170 Zeletin)
Concepția materialistă-clasele sociale românești-după Zeletin - care au dat Constituția de la 1923 , după război erau:

a) Marea Finanță(oligarhia). Stăpânește economic și politic.

b) Mari proprietari rurali. Prin reforma agrară au dispărut.

c) Țărănimea este o masă haotică,care n-a stăpânit niciodată,ci întotdeauna a avut nevoie de un stăpân.

d) Proletariatul se afla în germen.(pg.173-174 Zeletin)

S-a imputat Constituției de la 1923 că nu este expresia voinței naționale și este expresia unei singure clase.
„ O Constituție nu iese din armonia intereselor pe cale pașnică,ci din ciocnirea violentă a acestor interese sub forma unei lupte care ia de obicei caracterul revoluției……Constituția se zămislește pe baricade,iar muzica ce-i salută nașterea e șuieratul gloanțelor.(pg.176-177 Zeletin)
Ostilitatea provine din ignoranță! Schimbarea culturii!
Dar toată această pornire - indiferent din ce cauze - nu este ea însăși o realitate care să arate că actuala constituire a statului modern român (ambele constituții și cea de la 1866 și cea de la 1925 se mișcă pe linia iudaică) așezată pe o bază șubredă și în conflict cu aspirațiile sufletului românesc.
Dar procesul interior cu formele exterioare trebuie armonizate pentru a așeza cadrul creației.
În zadar se preconizează soluțiile cele mai bune pe toate planurile, dacă în același timp nu este forța echivalentă pentru a le traduce , în fapt înlăturând toate piedicile.
De aici se observă la Eminescu-acest suflet care tremură de grija poporului român-necesitatea pentru ieșirea din marasmul în care se găsea poporul român,adus de politicianism a Mișcării violente. Sunt strigăte de revoltă dar și o tristă necesitate. „Ar mai rămânea o cale pentru ca țara să zvârle cât colo pe patrioții care o guvernează: o mișcare violentă. Dar aceasta ar constitui totdeauna un pericol internațional."(pg.206 M.E. vol II)
Aceleași preocupări și la Căpitan.
„ Ar trebui numai niște mâini vârtoase, mocănești,care să știe să o întrebuințeze. Apară ele în Moldova,apară peste Olt,ca- n vremea lui Tudor, nația le-ar primi așternându-le flori și covoare pe drumuri, precum i le așternea lui Matei Basarab la intrarea în Târgoviște. Și Matei

Basarab, adormitul întru fericire, făcea un uz îmbelşugat de această plantă, distribuind cordoane la Caradalele din zilele lui."(pg.293 M.E. vol II)
Profanarea mormântului lui Mircea la Cozia transformat în închisoare.
-Pag.757-
Exterminarea străinilor. „ Nu cerem şi nu voim, precum insinuă „Românul", exterminarea cu sabia a elementelor hibride. Dar ceea ce pretindem pozitiv e ca asemenea elemente să nu fie determinate, domnitoare în statul român."(pg.311 M.E. vol II)
„De aceea tăiem în putrejunea bubei noastre naţionale şi voim ca protoplasma naţională să reîntregească golurile , create prin tăieturi. Din sâmburul şi esenţa poporului trebuie să iasă puterea medicatrice a naturii , care să însănătoşeze corpul statului."(pg.332 M.E. vol II)
„Rău fac Românii că sufer ca asemenea lepădături să-i guverneze."(pg.314 M.E. vol II)
Cuvinte tari. „ Nu alegem vorbele după cum îndulcesc sau înăspresc lucrul,ci după cum acopăr mai exact ideea noastră!! Nu vorbele,ci adevărul ce voim a-l spune e aspru."(pg.455)
Justificarea crimei politice!...." O crimă politică comisă de un om privat încetează de a fi crimă,când e purtată de vederi mai înalte şi dictată de cugetul curat,fie chiar greşit de a mântui statul."(pg.456)
Împingerea pe drumul violenţelor."Cine ştie dacă spiritele vor putea suporta darea în întreprindere a unei ţări întregi pe mâna unei companii de exploataţie? Cina garantează că meritul nedreptăţii,că ştiinţa înlăturată,nu vor devia pe căi periculoase,cu atât mai periculos cu cât vor fi sfinţite prin spirit de sacrificiu,sfinţite cu fanatismul naţional
Dacă pentru omul ce voieşte îndreptarea stărilor de lucruri din patria sa pe cale legală,liniştită,nu va mai rămâne mijloc de a o face,nu va pune oare binele,fie chiar rău înţeles, al ţării mai presus de legi,de instituţii,de tot?"(pg.360 M.E. vol II)
Securea. „ Şi-n acest popor nenorocit nu se mai află destulă energie morală pentru a ridica securea şi a se scăpa de asupritori. În toate provinciile Daciei lui Traian,poporul autohton e o vită menită a ţine în spate populaţii străine.
În Ardeal munceşte pentru ungur,în România pentru Greco-Bulgar şi pentru jidan.
Salvatorul aşteptat. Pentru aceste acţiuni de ridicare şi sfărâmare a lanţurilor,naţia îşi aşteaptă omul. Şi profeţii acestei naţii îl vesteau cu cuvinte de foc. Se cerea un nou stil de viaţă şi de luptă,care să corespundă fundamentului eroic al neamului românesc,căci stilul de până atunci al vieţii noastre era amoral.
Omul politic aşteptat. Nu acel om politic va fi însemnat,care va inventa şi va combina sisteme noi,ci acel care va rezuma şi va pune în serviciul unei mari idei organice,înclinările, trebuinţele şi aspiraţiunile preexistente ale poporului său.(pg.438 M.E.)
Credinţa şi caracterul propriu. „ Numai oamenii care au tăria de a fi credincioşi caracterului lor propriu,fac impresia în adevăr estetică,ei numai au farmecul adevărului,reprezentarea lor zguduie adânc toate simţirile noastre şi numai aceasta e obiectul artei.(pg.438 M.E. vol II)
"Că orice calitate,orice energie,orice e mare şi puternic ca patimă are în consequenţa cu sine însuşi rădăcinile fericirii şi nefericirii sale."(pg.438 M.E. vol II)
CREDINŢA ÎN VICTORIE. Nu ne îndoim că poporul român va şti într-un secol poate să şteargă până şi urmele ruşinei sociale de-a fi stăpânit de greci şi de jidani. Mulţi ochi ce strălucesc încă nu se vor închide până nu vor fi văzut rasa română care se distinge din promiscuitatea radicală învingând în această ţară şi impuindu-şi îndărătnică şi mare cum a fost odinioară modul ei de a fi seriozitatea ei morală regimului de sustractori şi de care ne stăpâneşte acum."pg.453. M.E vol II
GENERAŢIA FLEGMATICĂ."Ceea ce ne uimeşte mai cu seamă şi ne întristează când trecem peste stâlpii acestei reviste este lipsa de convingere lipsa de energie sfântă caracteristică pentru tinerimea tuturor popoarelor; este aerul flegmatic cu care sunt scrise acestea. Pg.516 M.E. vol II.

REALIZAREA DACIEI VIITOARE."Pe când cei mai mulți dintre noi se cred nevrednici, în adâncul sufletului lor nevrednici de a ridica vălul de pe acest ideal, cunoscând că numai o altă generație, curățită prin abnegațiune şi durere, poate îndrăzni să gândească la ea,aceşti domni, pentru care istoria suferințelor noastre e un basm, pentru care mormintele eroilor noştri sunt bune de prefăcut în puşcărie, pentru care nimic din ce au trecut nu e vrednic de venerațiune, îşi dau aerul a zice: putem scoate Dacia din buzunar, dar nu voim decât atunci când veți fi socialişti. pg.517 M.E. vol II.
PRINCIPIUL RIDICĂRII CELUI CARE CONDUCE."Nu e indiferent pentru un popor cărui principiu se datorează ridicarea unui om în mijlocul lui;dacă ea se datoreşte tăriei, curajului, energiei - tot atâtea numiri diverse pentru principiul puterii de muncă şi pentru al bărbăției, sau dacă ea se datorează speculei, apucăturilor,instinctelor, instinctelor feline şi oarecum fameeşti ale omenirii. Nu e indiferent pentru viața unui popor ca, în loc de stejar, să răsară slabul şi pururea de vânt legănatul mesteacăn. Nu e indiferent dacă cei ce se ridică au sau nu rădăcini adânci în pământul țării. Nu e c-un cuvânt, indiferent dacă soarta unei țări e condusă de oamenii ei proprii sau de aristrocația diferențelor de preț şi diferențelor de opinii, de aristrocația cursului de bursă şi a limbuției."pg.531.M.E.vol.II."
PRIMEJDIA partidelor politice şi necesitatea unei mâini de foc. Un remediu radical ar fi numai o mână de fier, dreaptă şi conştientă de țelurile ei bine hotărâte, care să inspire de la zeci de generații, care au luptat şi suferit pentru existența lui, formează moştenirea altor zeci de generații viitoare şi că nu e jucăria şi proprietatea exclusivă a generației actuale. Acest sentiment istoric al naturii intrinsece a statului şi trebuitoarea mână de fier lipsesc însă din nefericire, încât, depatre de a vedea existența statului asigurată prin cârma puternică şi prevăzătoare a tot ce poate produce nația mai viguros, mai onest şi mai inteligent, suntem din contră, avizați de-a aştepta siguranța acestei existențe de mila sorții, de la pomana împrejurărilor externe, care să postuleze ființa statului ca pe un fel de necesitate internațională. Pg.343 M.E. vol. II.
AUREL POPOVICI. CE ESTE POPORUL ROMÂN?
„Poporul român nu vrea milă nici pomană, căci e mândru. Poporul cere lege. Lege tare,neîndurată. Dar lege pentru toți. Lege de oțel nu legi de ceară."pg.131
Poporul cere judecător cu cumpăna dreptății în mână , nu cere sacul fără fund. Judecători cu înțelepciune şi tărie. Nu sofişti şi slugi ai plutocrației cosmopolite „democratice".
ONOAREA ŞI VIAȚA. „Toate chestiunile mari de cultură- atârnă de întrebarea dacă se găseşte câteodată un număr de oameni care pun onoarea mai presus de viață." Der Ehrenmenn ist ein Minoritats begrift. Da MIŞCAREA LEGIONARĂ.
SUFLETE TINERE."Atât e de adevărat că ideile naționale serioase nu prind la început decât mai ales în sufletele tinere şi curate, în mințile senine. Pg.67.Popovici.
VIZIUNEA LEGIONARULUI ."În pace şi onor." Fireşte. Dar cu flăcăi viteji cu sufletul pentru neam şi țară. Cu oameni oțeliți la muncă şi la viață materială simplă. Nu cu cei ce trăiesc pentru trup şi văd lumea în pântece. Ci în cei ce fac din trup slugă sufletului lor."pg.130 A.Popovici.
ACEST OM NOU îl cere sufletul românesc şi-l aşteaptă cu înfrigurare. „Nevoile sociale îşi modelează totdeauna oamenii după chipul şi asemănarea lor".pg.91.Zelotin. Numai aşa sufletul românesc îşi va găsi liniştea şi opera creației va începe pe toate planurile.
Pe omul aşteptat nația trebuie să-l dea din adâncuri, după ce în milenii de tăcere şi zbucium l-a zămislit.
SALVATORUL...De ce A. Rosetti se teme de despotism, de salvarea printr-un singur om? Doamne al vremurilor. Unde e acel singur om? Îl asigurăm de mai înainte că acel om nu va fi străin.(pg.481 Em.vol.II. „Unde e acel singur om care să puie pe străini la locul lor, să curețe România de tot ce a fost mai decreptit, mai ocolitor de muncă mai stricat dincolo de Dunăre de ciuma asta orientală? Unde e acel singur om ca să nu mai vedem Pandravi şi Carandale,

Mihăleşti şi Chirițopoli, figurând în societatea română, ca să nu se mai pară țara aceasta o colonie greco-bulgară, o societate străină de exploatare,condusă de cel mai străin dintre ei, de C.A Rosetti?

Dar să i-o spunem, spre mângâierea d-sale şi a partizanilor,nu mai sperăm în venirea unui asemenea om. Acest popor românesc e atât de sărăcit, atât de amețit prin fraze, atât de căzut, încât un asemenea om ar muri sub garduri, ca Şincai sau ca Avram Iancu, sau s-or găsi cineva să-l vânză, precum pe Tudor, l-a vândut sârbul Macedonski şi în acelaşi timp în care acel singur om ar zăcea în puşcărie sau la ocnă, tot unui C.A Rosetti sau unei Carandele i s-ar vota pensia reversibilă, pentru c-ar fi scăpat țara de acel om."pg.481 M Em. Vol II.(Cazul Călinescu).

Profetică viziune pentru Căpitan.